

Bỏ Trốn Đến Vũ Trụ

Contents

Bỏ Trốn Đến Vũ Trụ	1
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Quyển 1 - Chương 1-2	3
3. Quyển 1 - Chương 2	14
4. Quyển 1 - Chương 3	22
5. Quyển 1 - Chương 4	29
6. Quyển 1 - Chương 5	44
7. Quyển 1 - Chương 6	54
8. Quyển 1 - Chương 7	66
9. Quyển 1 - Chương 8	77
10. Quyển 1 - Chương 9	87
11. Quyển 1 - Chương 10	95
12. Quyển 2 - Chương 11	119
13. Quyển 2 - Chương 12	128
14. Quyển 2 - Chương 13	142
15. Quyển 2 - Chương 14	154
16. Quyển 2 - Chương 15	165
17. Quyển 2 - Chương 16	180
18. Quyển 2 - Chương 17	191
19. Quyển 2 - Chương 18	204
20. Quyển 2 - Chương 19	218

Bỏ Trốn Đến Vũ Trụ

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, vũ trụ không gian, tình hữu độc chung, băng sơn kỹ sư tên lửa x trung khuyến không thể cưỡng lại l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-tron-den-vu-tru>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Lịch Gregorian năm 2012 tháng 12, nước Nga, Starcity, trung tâm vũ trụ Gagarin.

Hắn xem thời sự, trong màn ảnh là những gương mặt quan viên không quen biết, dùng ngôn ngữ thân thuộc công bố với ký giả toàn cầu về kế hoạch mười năm phát triển vũ trụ của quốc gia, khánh thành trung tâm vũ trụ trong bốn năm, năm năm còn lại tiến hành đưa nhóm phi hành gia đầu tiên vào vũ trụ...

Cùng lúc thấy tin tức này, hắn nhớ tới người kia đang tại NASA phần đầu.

Hắn quay đầu lại, trầm mặc nhìn cao ốc nghiên cứu phát triển hỏa tiễn của trung tâm vũ trụ Gagarin.

Từ khi đó bắt đầu, nước Nga là nơi hắn lưu lại lâu nhất, nơi đây gần như đã trở thành ngôi nhà thứ hai của hắn.

Thế nhưng trong lòng hắn không có chút đắn đo nào, vì hắn rất rõ ràng tất cả những điều này đều là vì người kia, bởi vì người kia tồn tại nên mới có hắn hiện tại.

Linh hồn của hắn, ý niệm của hắn, tình yêu đầu tiên của hắn...

“... Anh phải trở về nước? Vì cậu ta sao?” Cậu bạn Ivan đùa cợt nói, “Có điều anh cũng không chắc là cậu ta có trở về không, lỡ đâu cậu ta không đủ điều kiện để tham gia kế hoạch thì sao.”

Hắn quay đầu lại, biểu tình trên mặt hờ hững nhưng kiên định. “Ivan, nhà của tôi giao cho anh quản lý. Còn đơn xin từ chức... chắc không cần hình thức đến cỡ đó đâu?”

Ivan ngẩn người, kinh ngạc nói: “Anh nói thật sao? Chờ một chút, nhà ở muốn bán hay cho thuê? Đơn xin từ chức hình thức này nọ cũng phải đưa cho tôi chứ nếu không làm sao tôi ăn nói với cấp trên...”

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ đi ra đại lâu. Không có hệ thống sưởi, nhiệt độ thấp của nước Nga lập tức xâm chiếm toàn thân hắn. Hắn không khỏi run cả người, nhưng dường như không phải vì cái lạnh dưới -20 độ khiến hắn run rẩy mà chính là xao động không thể kiểm soát trong lòng.

Hắn tin tưởng người kia nhất định có thể làm được, bởi vì sự tín nhiệm này mới có thể khiến hắn đi được đến hôm nay. Hai người đã lâu lắm không gặp, hắn không biết liệu lần thứ hai gặp lại người nọ, hắn có thể thoát khỏi được mối tình đơn phương đã chôn dấu trong lòng mấy năm hay không. Nhưng hắn có dự cảm, lần gặp mặt tiếp theo sẽ hạ xuống dấu chấm hết cho bức tranh tình cảm này.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, ngẩn đầu nhìn bầu trời đêm lâu lắm không để tâm. Trời đêm nước Nga vô cùng tối, nếu hiếm hoi khi trời được một bữa quang trong thì có nhìn thấy sao đầy trời.

Hắn móc ra bóp da, mở ra sẽ nhìn thấy được ảnh chụp cùng với người nọ từ nhiều năm trước. Hắn dơ cao tấm hình, thiếu niên trong ảnh chụp tại bầu trời đầy sao cười đến vô tư sáng lạn. Chính hắn lúc đó đã động lòng với bạn thân nhất của mình rồi sao?

Người kia... hiện tại cũng đang ở một quốc gia xa xôi, vì ước mơ của mình mà cắn chặt răng nỗ lực tiến về phía trước, thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi một chút hắn cũng sẽ ngẩn đầu nhìn bầu trời. Tuy rằng hai người ngăn cách bởi hai lục địa, nhưng đích nhìn luôn đồng nhất một bầu trời, cũng như nhau vì lý tưởng mà cất bước đi.

Người kia nỗ lực không ngừng để trở thành phi hành gia, vậy nên hắn cũng sẽ vì giúp người nọ bay lên vũ trụ mà không chùn bước tiếp tục đi xuống, cho dù hắn biết rõ rằng chờ mình phía trước chính là cô độc vô tận...

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Hắn mặc bộ trang phục phi hành màu quất, lưng đứng thẳng tắp khi người đàn ông lớn tuổi bận tây trang cài chiếc huân chương lên ngực mình. Ánh sáng huỳnh quang phía dưới đài liên tục lóe lên, sáng đến mức khiến cảnh vật xung quanh mờ nhạt.

Hắn hơi nheo mắt lại, bỗng nghĩ đến hình ảnh cảnh vật trước mắt như muốn nổ tung, ánh sáng chói mắt bao trùm mọi vật, tia lửa bắn ra tứ phía như thể tái hiện lại bức tranh vũ trụ lúc vừa mới hình thành.

Hắn rong ruổi trong chính tưởng tượng của bản thân, nhìn thấy vũ trụ một tỷ năm sau khi vụ nổ Big Bang xảy ra. Sự ồn ào của hội trường nhất thời trở thành sự tĩnh lặng tuyệt đối của chân không, ngay cả tiếng tim đập của bản thân cũng không thể nghe thấy. Cả không gian sáng rực đến phóng mắt vì sự bao la, hùng vĩ của những dải ngân hà, cảm xúc bồi hồi từ trung khu thần kinh não bộ lan nhanh đến toàn bộ cơ thể, kích thích cảm quan làm hắn cảm nhận được sự tồn tại chân thật của mình, được phiêu du trong không gian vô trọng lực của vũ trụ...

“... Anh Dương Thế Hành? Anh Dương Thế Hành!”

Âm thanh the thé của nữ ký giả đưa hắn kéo về trái đất. Hắn thất thần trong thoáng chốc mới nhận ra mình đang bị ký giả điểm danh, liền vội vã kéo chiếc microphone gài trên biên áo lên nói: “Vâng?”

“Xin hỏi tâm trạng hiện tại của anh như thế nào? Với tư cách là nhóm du hành vũ trụ đầu tiên của quốc gia, mang trên vai trách nhiệm nặng nề, chắc là rất căng thẳng phải không?”

Mọi người trong hội trường họp báo nín hơi chờ đợi, nhân viên của các phương tiện truyền thông ở đây cũng hơn một trăm người mà giờ chỉ còn nghe loáng thoáng tiếng bấm máy ảnh cùng leo lắt vài ánh flash. Dương Thế Hành cầm đầu microphone, khẽ lẩm bẩm: “Đã nói toẹt ra rồi còn hỏi cái gì...”

Cô gái cùng mặc đồng phục phi hành đứng bên cạnh lẳng lặng kéo hắn một cái, nhỏ giọng bảo: “Đừng đắc tội với ký giả, nói đằng hoàng!”

Dương Thế Hành bất mãn trong lòng nhưng lập tức mỉm cười giả lả nói: “Dĩ nhiên là phải căng thẳng, thế nhưng có thể cống hiến cho công cuộc khai phá vũ trụ, giúp ích cho nhân loại là nguyện vọng suốt đời của tôi. Hiện tại tôi thật sự mong sớm được ngồi lên phi thuyền, bay đến vũ trụ mênh mông. Tên lửa của chúng ta là ước mơ và hy vọng của nhân loại đối với vũ trụ không gian. Tôi vô cùng vinh dự khi có thể trở thành một phần tử trong bước tiến quan trọng này.”

Tiếng vỗ tay vang lên ào ào như sấm. Tuy rằng ai cũng biết đó là lời kịch được chuẩn bị sẵn nhưng mọi người thực sự khó nén được hưng phấn.

Người đàn ông mặc áo vest ở trên bục đài tặng huy chương cầm lấy microphone, hăng hái vỗ tay nói: “Tôi xin giới thiệu một lần nữa, năm người này sẽ lái phi thuyền chở người ‘Người Khai Hoang I’ đến ISS (trạm vũ trụ quốc tế) vào ngày 08 tháng 06 năm 2017, thực hiện khâu lắp đặt cần máy của khoang thuyền thí nghiệm ‘Khát Vọng’ sẽ được phóng ra gần quỹ đạo vào ngày 06 tháng 06, đồng thời đổi mới tấm pin mặt trời của trạm vũ trụ. Đây là lần đầu tiên chúng ta không nhận hỗ trợ từ phía NASA (cơ quan hàng không và vũ trụ Mỹ) và Roscosmos (cơ quan vũ trụ liên bang Nga) để thực hiện nhiệm vụ vũ trụ, có thể nói đây là bước tiến tiên phong của nước ta về mảng khai phá vũ trụ...”

Nhìn trung tâm vũ trụ chủ nhiệm nói đến nước miếng bay tung tung, Dương Thế Hành nhỏ giọng nói thầm với cô gái bên cạnh mình: “Dù vậy thì muốn lắp được khoang thuyền thì cũng phải nhờ trạm vũ trụ hỗ trợ...”

“Xuyt!”

Bốn người còn lại trong đoàn đồng thời hướng hẳn ra hiệu. Ra vẻ bất đắc dĩ, hẳn liền lập tức đổi thành một nụ cười, khuôn miệng mở ra như vẻ đang nói lời chào.

Trong lúc ký giả tiếp tục đặt vấn đề với quá trình kỹ thuật phóng phi thuyền, năm người phi hành gia lặng lẽ đi xuống bục đài, biến mất sau bức rèm che.

Nơi này là khách phòng để tổ chức họp báo của trung tâm vũ trụ, toàn bộ tòa nhà là trung tâm vũ trụ quốc gia được đặt ở thủ đô để đối ngoại, bao gồm giới thiệu lịch sử phát triển vũ trụ, cập nhật tin tức vũ trụ từ các quốc gia trên thế giới cùng với tiết lộ thông tin về những mô hình phi thuyền, vệ tinh mới.

Nhóm phi hành gia rời khỏi hội trường họp báo tiến vào lối đi chuyên dụng cho nhân viên, hai người trợ lý đi theo giúp họ gỡ ra microphone đang đeo trên người.

“Phù—”

Gã nam nhân thấp bé nhất trong nhóm khoa trương vươn vai, như thể vừa trút được gánh nặng. Gã dựa người vào tường, oán giận nói: “Mặc dù tôi biết chính phủ muốn tranh thủ mọi khả năng để tuyên truyền nhiệm vụ lần này, nhưng không nên khoa trương như vậy chứ?”

Dương Thế Hành gỡ microphone ra, chân tay vụng về lại gây phiền phức hơn cho trợ lý, cũng không quên gạt đầu tán thành, lòng đầy bất mãn nói: “Đến Nghê cậu mặt dày như vậy mà cũng thấy như vậy hơi quá đáng phải không?”

Đi ở giữa nhóm người là thành viên lớn tuổi nhất và cũng là vị nữ giới duy nhất, Dương Thế Hành thường gọi cô là V phu nhân. Với mái tóc đuôi ngựa gọn gàng, mặc dù đã qua tuổi bốn mươi nhưng nhìn cô vẫn tràn đầy sức sống của tuổi thanh xuân, dáng người lẳn lẳn da đều được chăm sóc rất tốt. So với sự lỗ mãng

của Dương Thế Hành và lùn một mẫu, quanh người cô luôn toát ra khí chất trầm ổn của một người từng trải.

Cô mở miệng, bình tĩnh nói: “Trung tâm vũ trụ từ lúc được thành lập tới nay đều chịu rất nhiều chỉ trích, bất cứ kế hoạch nào cũng tiêu tốn hơn tỷ, thậm chí chục tỷ đồng. Nếu không tỏ ra hoành tráng một chút thì sợ cũng sẽ giống như NASA bị cắt ngân sách vì kế hoạch Orion với tên lửa Ares đến bây giờ vẫn còn chậm chạp thực hiện, kinh phí trước giờ được đưa xuống đều bị lãng phí. Bọn họ chắc chắn không muốn giẫm lên vết xe đổ đâu...”

“Hiểu rồi.” Dương Thế Hành như một quý ông cúi đầu, vươn tay hướng cô nói: “Nói tóm lại, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của mình là được phải không? Thế nên, xin hãy để tôi hộ tống quý bà đến căn cứ huấn luyện.”

Lùn một mẫu đảo mắt, ghét bỏ nói: “Cậu thật sự không biết xấu hổ, V tỷ đã kết hôn rồi mà còn làm cái trò đó? Muốn ngồi phi cơ trực thăng thì cậu cũng không có lượt đâu.”

Dương Thế Hành hậm hực đưa tay về gãi gãi sau đầu, oán giận nói: “Cậu không biết cái gì gọi là ga lăng của đàn ông cả...”

“Cậu nói cái gì?!”

Một nam nhân cao to vươn tay giữ trên tường, ngăn không để lùn một mẫu xông đến, đồng thời dùng tiếng nói hòa nhã đối lập với bề ngoài nói với cô gái: “Duy Hân, em đi nghỉ ngơi trước đi. Anh đem hành lý bỏ lên trên thuyền cho. Jon, đừng có gây với A Hành nữa.”

Người này khá cao lớn, chiều cao vừa vặn chạm tới quy định giới hạn của tổng bộ vũ trụ là 193cm. Cơ thể rắn chắc của anh đứng trong hành lang chật hẹp này gần như chiếm hết không gian chiều ngang, lùn một mẫu muốn chen qua cũng không được. Bất đồng với những người khác chính là người đàn ông này có mái tóc màu rậm nắng cùng với đôi mắt xanh đặc trưng của người phương Tây, nhưng tiếng Trung còn sôi hơn cả những người khác. Anh cùng với thành viên nữ duy nhất của đoàn là một đôi vợ chồng phi hành gia.

Anh tên là Cừ Danny, nguyên danh là Danny. J Cừ Đăng, tính cách cũng như bề ngoài đều mang đến cảm giác thành thực chững chạc, từng thực hiện bốn nhiệm vụ vũ trụ tại NASA, vậy nên anh đảm nhận chức đội trưởng trong nhiệm vụ lần này.

“Đại ca, anh dung túng cho tên kia quá vậy. Cậu ta đang tán tỉnh V tỷ đó! Anh phải cho cậu ta một trận để biết thế nào là vợ bạn không được đụng vào chứ!”

Người duy nhất còn lại trong năm người từ nãy đến giờ vẫn im lặng, mặt không thay đổi nhìn màn kịch của Dương Thế Hành và lùn một mẫu bỗng nhiên hạ nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Ký giả.”

Mọi người theo phản xạ khựng lại ngay lập tức, làm như không có chuyện gì quay về phía nữ ký giả mỉm cười chào hỏi. Nữ ký giả không chộp được thông tin tình hình nội bộ thực tế của đoàn phi hành gia thì có

chút thất vọng, nhưng lập tức nở nụ cười thật tươi mở lời.

“Ngày hôm nay đối với mọi người nhất định là một ngày rất trọng đại. Ngoại trừ việc công bố ngày ‘Người Khai Hoang I’ lên bộ phóng thì trung tâm vũ trụ mới cũng bắt đầu đưa vào hoạt động từ hôm nay. Xin hãy tiết lộ cho Tiên Phong nhật báo chúng tôi về cảm nhận của mọi người sau khi trải nghiệm nơi làm việc mới. Chúng tôi nhất định sẽ trần thuật tường tận cảm thụ mọi người đến độc giả, đồng thời có thể thúc đẩy và đổi mới dự án thiết bị...”

Hai người trợ lý của trung tâm vũ trụ đợi cho ký giả nói xong rồi lễ phép mời họ rời đi. Thanh niên kia vẫn không đổi sắc mặt nhìn bóng đám người khuất khỏi hành lang rồi mới nói với mọi người: “Đi chuẩn bị nhanh đi, còn 40... không, còn 37 phút nữa tập hợp.”

Dương Thế Hành trong lòng vô cùng phấn khởi, nhảy nhót nói: “Thật ra mà nói, tuy rằng tất cả mọi người không quan tâm lắm đến trung tâm vũ trụ mới nhưng tôi thì cực kì mong chờ. Hòn đảo biệt lập cận xích đạo, lại có bãi cát dài, cảnh đẹp, thêm bikini nữa là hết xảy!”

Thanh niên mặt đơ cười đồng phục phi hành xong, đi về phía phòng nghỉ, cười lạnh nói: “Quân số nhân viên nữ ở trung tâm vũ trụ tỷ lệ thuận với tuổi tác đấy... Nhắc trước cho cậu em biết.”

“A Năng, cứ để tên ấy mơ mộng hão huyền đi.” Lùn một mẩu nhìn có vẻ hả hê nói, “Móng của trung tâm vũ trụ này chính là nham thạch, cát trên bề mặt đều bị ngưng kết thành một khối chắc chắn. Chứ nếu không làm sao có thể chịu đựng được trọng lượng của trạm phát và phi thuyền?”

“Ây—!?”

Năm nhà phi hành gia sau khi hoàn tất sắp xếp hành lý lên thuyền, liền leo lên cao ốc đợi trực thăng tới, bay đến vũ trụ trung tâm nằm ở phía đông nam.

Trung tâm vũ trụ quốc gia nằm trên đảo nhân tạo lớn nhất thế giới – Laputa, ý nghĩa của tên này chính là thành phố trên không trong truyền thuyết, công chúng thường hay gọi là “đảo vũ trụ”. Laputa tượng trưng cho khát vọng thám hiểm không trung của con người từ xa xưa, cho đến ngày nay khi khoa học kỹ thuật phát triển, con người vẫn không ngừng mong muốn đi xa hơn để thăm dò vũ trụ.

Quá trình đặt móng và hình thành đảo vũ trụ mất tám năm để hoàn thành, diện tích so với đảo Palm Deira của Dubai lớn hơn rất nhiều, đất đá được dùng vượt lên hơn 1, 5 tỷ mét khối, khoảng 20,000 hecta đảo nhân tạo được dùng cho trung tâm vũ trụ quốc gia.

Trên đảo vũ trụ có rất nhiều công trình để nghiên cứu và phát triển vũ trụ, bao gồm thiết bị huấn luyện phi hành gia, trung tâm quản lý vũ trụ, chuyên khu nghiên cứu phát triển và lắp ráp tên lửa, mười đài phóng, trung tâm thu hồi vệ tinh cùng với ký túc xá của nhân viên, và cộng đồng dịch vụ thu nhỏ đáp ứng nhu cầu sinh hoạt của mọi người, đủ để nơi này xứng đáng với cái tên Laputa của nó.

Đảo vũ trụ nhân tạo được chọn đặt tại khu vực đông nam á cận xích đạo nguyên nhân chính vì vị trí địa lý

nơi này là lý tưởng nhất cho việc phóng tên lửa. Một khi phi thuyền được phóng lên, tên lửa phóng sau khi được tách ra sẽ rơi xuống ngay khu vực Thái Bình Dương để đảm bảo an toàn.

Hiện tại, máy bay trực thăng lơ lửng trên đảo nhân tạo khoảng 2000 mét, nhóm phi hành gia có thể quan sát toàn bộ khu vực sinh hoạt huấn luyện sắp tới của mình.

Thềm lục địa của vùng biển này khá rộng và bằng phẳng, xa xa ngoài khơi có thể nhìn thấy ánh sáng trắng sữa êm dịu, tô điểm cho rừng cây xanh mượt là bệ phóng tên lửa đỏ rực, xung quanh được bao bọc bởi màu biển xanh, thoạt nhìn rất giống một địa điểm du lịch trên biển.

“Không nhìn thấy biên đảo đâu cả, đảo này đúng là bự thật!” Lùn một mẩu cảm thán, “A, bệ phóng kìa! Sao nhìn có vẻ nhỏ vậy?”

Dương Thế Hành đến gần cửa sổ của trực thăng chăm chú quan sát, thầm nghĩ trên đảo có vẻ không có bãi cát thật, nhân viên của trung tâm chẳng lẽ không cần giải trí sao?

Vốn mọi người luôn được nhận huấn luyện ở NASA, đảo vũ trụ thật sự mới mẻ với họ, đồng thời cũng mang nỗi lo không biết thiết bị huấn luyện mới được xây dựng có đạt đến cường độ tiêu chuẩn hay không, chưa kể đến vấn đề an toàn.

Phi công trực thăng nói mấy câu nhưng vì tạp âm của cánh quạt khiến Dương Thế Hành không thể nghe được gì. V phu nhân chỉ vào bên cạnh Dương Thế Hành, ý bảo hãy mang tai nghe vào.

“Mọi người có thể thấy, tháp sắt có cùng hướng với khối kiến trúc mang màu rỉ sét.” Âm thanh của phi công từ tai nghe vang lên, trộn lẫn với một chút tạp âm. “Đó không phải là bệ phóng, mà là tháp thí nghiệm vô trọng lực thứ tư trên thế giới. So với sức nén của máy bay phản lực phóng lên cao rồi lao xuống, kiến trúc cố định trên mặt đất sẽ an toàn hơn rất nhiều. Tháp đó là một trong những thiết bị bậc nhất mà trung tâm vũ trụ khá tự hào, ngay cả NASA cũng chưa có...”

Dương Thế Hành cùng lùn một mẩu đưa mắt nhìn nhau, đều thầm hiểu mà không nói, như tình hình tự sướng lúc này mà im lặng không thêm phản ứng.

“Phía trước bên trái là bãi phóng máy bay phản lực, tổng cộng có hai mươi máy bay huấn luyện T-38 từ không quân căn cứ Sheppard Mỹ chuyển tới...”

“Nhưng là đồ second-hand.” Dương Thế Hành nhỏ giọng ngắt lời.

Danny lắc đầu, vốc người cao lớn cỡ anh mà phải ngồi trong cabin trực thăng nhỏ như vậy, làm mấy động tác nhỏ cũng có vẻ khó khăn.

“Anh thích đồ cũ một chút. Đồ từng xài rồi ngồi vào điều khiển có vẻ chắc tay, hàng mới quá ngay cả ghế ngồi cũng cứng thấy đau.”

Danny trước kia từng có thành tích 1500 tiếng đồng hồ lái máy bay phản lực, bởi vậy lần này anh cùng vợ đảm nhiệm việc lái phi thuyền. Với kinh nghiệm của một thượng tá không quân như anh, có một chút sở thích kỳ quái khi lái máy bay cũng không có gì đặc biệt.

“Sao cũng được, em vẫn thích đồ mới hơn. Máy chiếc này tám phần mười là hàng thải ra, lúc bay lên sợ còn thua cả bồ câu.”

Dương Thế Hành làm động tác khống chế cần lái, khiêu khích nói: “Đại ca, nếu tỳ nữa rảnh rồi, chúng ta thử một chút không? Làm một trận thế nào?”

Danny nghiêm mặt, vươn ngón cái: “Hai trận.”

“Chơi luôn!”

Phi cơ trực thăng vòng mấy vòng trên đảo, hướng nhóm người giới thiệu kiến trúc bài trí của căn cứ rồi chậm rãi đáp hạ xuống mặt đất.

Trên sân bay đã có xe đợi sẵn, chở nhóm phi hành gia đến trung tâm kiểm soát.

“Hành lý của mọi người sau khi cập bến sẽ được chuyển trực tiếp đến nơi ở, hiện tại tôi sẽ dẫn mọi người đi xem môi trường làm việc.”

Trợ lý chủ nhiệm của trung tâm đứng chờ trước minibús, khi nhìn thấy nhóm người liền vui mừng đến khoa chân múa tay.

“Nơi mọi người đang đứng là giải đất trung tâm của Laputa, trung tâm kiểm soát, trung tâm nghiên cứu và phát triển phương tiện cũng như cơ sở huấn luyện phi hành gia đều ở đây. Phía đông là bãi phóng và nhà máy lắp ráp. Mọi người có thể nhìn phần đất phía sau bên phải xa xa kia, đó là nơi duy nhất trên đảo không phải thi công mà thành. Nó vốn là một ngọn núi lửa, Laputa được xây rải ra bốn phía nên nếu đến chỗ đó có thể thấy được cảnh quan tự nhiên của nham thạch núi lửa...”

Trợ lý chủ nhiệm đang phấn khởi nói thì Dương Thế Hành quay đầu lại hỏi với hứng thú đầy mặt: “Cái bên kia là gì vậy?”

Phía trước hướng của xe bus có vài tòa nhà cao vút giống nhau như đúc, dù ở rất xa cũng có thể thấy rất nhiều xe tải đang di chuyển, còn có bóng người đi lại ở khắp nơi.

“Đó là tên lửa và tàu con thoi, hiện tại đang tiến hành kiểm tra và bảo dưỡng theo thường lệ. Có điều nơi đó không có trong hành trình lúc này...”

Dương Thế Hành nhảy dựng lên, đầu đụng vào trần xe, đau đến nhăn nhúm cả mặt: “Cái đó mới phải được

ưu tiên trong hành trình đấy! Đi chào hỏi quan viên với cất bằng vớ vẩn làm gì cho phí thời gian!”

Sắc mặt trợ lý chủ nhiệm trở nên khó khăn, nói: “Nhưng lễ khai mạc sắp bắt đầu rồi, nếu không đi sẽ trễ giờ mất...”

“Tài xế! Đi qua bên kia đi!” Dương Thế Hành không để ý đến cậu ta, tự tiện đến đằng sau ghế lái yêu cầu.

“Anh Dương, chuyện này không được đâu!”

Trợ lý chủ nhiệm và Dương Thế Hành đang giằng co với nhau thì lùn một mẩu nhảy vào giúp đỡ. Thật ra thì tận đáy lòng của mọi người đều chán ghét mấy hoạt động hình thức, phân nửa áp bức trợ lý chủ nhiệm cho xe đến bãi thi công.

Minibus càng đi đến gần càng nhìn thấy được độ lớn của nơi này. Trước mắt sừng sững bốn nhà xưởng cao chừng 300 mét, bên ngoài đậu không ít cần cẩu và xe container, người đến người đi nhìn có vẻ bận rộn, có lẽ là để chuẩn bị cho mấy ngày sau ra mắt.

“Này, Người Khai Hoang là cái nào? Toàn bộ sao?” Dương Thế Hành tràn trề háng hái hỏi.

“Đúng vậy, tất cả đều là Người Khai Hoang I. Hiện này nó đã hoàn thành xong đơn vị chỉ huy, đơn vị dịch vụ và đơn vị trọng tải...”

Trợ lý chủ nhiệm còn chưa nói hết câu thì xe bus đã dừng lại trước nhà xưởng mang tên “C2”.

Dương Thế Hành lập tức nhảy xuống xe, lấy chân chà chà bề mặt kiên cố được trải nhựa đường dưới chân, nhếch miệng cười nói: “Nhìn có vẻ chắc chắn, chỉ ít sẽ không tiêu trong thời gian ngắn đâu nhỉ. Phải làm cho thật tốt từ đầu đến cuối mới không lo bị chìm xuống Thái Bình Dương khi mới phóng lên à.”

Lùn một mẩu là người thứ hai xuống xe, móc lỗ tai nói: “Cái đầu của cậu dùng để nghĩ cái gì vậy hả?”

Đội những người khác lục đục xuống xe thì nhân viên công tác đều châu đầu tiến lại, gây ra một trận xôn xao.

Dưới ánh mắt của mọi người, Danny dẫn đầu phi hành đoàn cùng trợ lý chủ nhiệm đi vào C2. Đang tại ánh sáng chói trang đột nhiên tối sầm lại khiến mọi người nhất thời không thể nhìn thấy rõ được vật khổng lồ trước mắt.

Nhưng chỉ chốc lát sau khi mắt đã thích ứng được, thì ước mơ của mọi người, “Người Khai Hoang I” đã đứng sừng sững tại phía trước. Thân máy hình trụ ước chừng cao ba mươi mét, phía mũi cong thành hình nón chính là đơn vị chỉ huy, phần nhô ra ở mũi nhọn hình nón chính là đơn vị thoát hiểm khi phóng, kế tiếp thứ tự là đơn vị dịch vụ và đơn vị chuyển đổi.

Thân phi thuyền trắng toát, dưới ánh sáng mặt trời xuyên qua từ cửa sổ mài nhà lấp lánh quang mang đẹp mắt. Dương Thế Hành nhìn không được đưa tay lên che mắt, xuyên qua khe hở hắn nhìn thấy đằng sau Người Khai Hoang là một vật cao gấp vài lần, khiến người ta phải ngửa đầu mới có thể thấy rõ, đó là động lực đưa con người lên đến vũ trụ – RocketMan V.

Rocketman V là một tên lửa có ba tầng, với tổng chiều dài hơn 200 mét, là bộ phóng cho Người Khai Hoang I, có khả năng đưa bọn họ đến độ cao mắt người không thể thấy được trong nháy mắt.

Tên lửa ba tầng màu trắng còn chưa ráp lên Người Khai Hoang I, bề ngoài kim loại được in hình quốc kì cùng với tên viết tắt của trung tâm vũ trụ. Hình dáng bên ngoài của nó khá giống với tàu Ares của NASA, dưới đáy là hình trụ đường kính hai mươi mét, phần đầu cao nhất tiếp giáp với đơn vị trọng tải của Người Khai Hoang có đường kính tầm mười mét. Bộ phận chính của tên lửa vẫn chưa hoàn thành, trong thời gian sắp tới còn có thể phát triển hỏa tiễn mạnh hơn.

Trung tâm bãi thi công là thấu thiên, chu vi chia ra tròn mười tầng làm việc, mỗi tầng đều có cửa đi và cầu thang nối thẳng đến khu vực trung tâm tên lửa. Hiện tại chỉ ít có hơn bảy mươi đến tám mươi nhân viên đang bận rộn đi lại trên đó.

Dương Thế Hành tránh ra mọi người đi đến Rocketman V, mê mẩn sờ phần đuôi cánh của nó.

Hắn từ nhỏ đã thích máy bay và tên lửa, nhất là khi nhìn thấy phim tài liệu của NASA phóng tên lửa, tiếng tên lửa ầm ầm hoạt động với khói trắng ngút ngàn, dùng tốc độ có vẻ thông thả tách khỏi mặt đất rồi nháy mắt bắn lên mấy vạn xích cao và mất hút.

Những người khác trở thành phi hành gia hơn phân nửa là vì ước mơ chạm tới vũ trụ, còn động lực kéo hắn tiến về phía trước chính là tình yêu tha thiết với tên lửa.

Thấy bộ dạng của Dương Thế Hành như một đứa con nít nhận được quà noel, Danny và V tỷ đều không khỏi cười ra tiếng, còn lùn một mẫu thì chưng vẻ bất đắc dĩ.

Thanh niên mặt đỏ ho nhẹ một tiếng, đây là thói quen trước khi mở miệng của gã, nói rằng: “Anh nghĩ chắc cậu không phát hiện, nhưng mà cậu vượt qua lan can có viết biển ‘không được vào’ rồi đấy.”

Dương Thế Hành giật mình, vội vàng ly khai khỏi tên lửa. Hắn bước ba bước ra hỏi rào chắn, khẩn trương nhìn về phía nhóm công trình sư và kỹ sư đang ngạc nhiên mà xin lỗi: “Thật ngại quá! Tôi...”

Lùn một mẫu vội vã nói rằng: “Xin mọi người thông cảm. Cậu ta là một tên hai húa chính hiệu, làm phi hành gia lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên được tiếp xúc với tên lửa, xin đừng để tâm.”

Trợ lý chủ nhiệm đứng một bên nhìn đến trông mắt suýt nữa thì rớt ra, xin lỗi nói: “Thực sự rất xin lỗi, đây là do tôi không sắp xếp trước chương trình!”

Một người đàn ông lớn tuổi đội chiếc nón bảo hộ màu trắng đi đến. Mái tóc lộ ra dưới mũ và ria mép của ông đã hoa râm, hai má tươi tắn hồng hồng với đôi mắt xanh thăm nhìn rất rạng rỡ đầy sức sống. Ông ôm cái bụng bía của mình, cười nói giọng tiếng Anh đặc trưng của vùng Texas: “Không sao đâu! Chiếc tên lửa này sờ một cái cũng chẳng tróc lớp sơn nào, ai muốn sờ thì cứ sờ thử, coi như tôi chẳng nhìn thấy gì cả.”

Dương Thế Hành gãi gãi đầu, không biết xấu hổ mà nói: “Ông anh này quả nhiên sáng khoái. Ông là...?”

Người đàn ông lớn tuổi gỡ nón bảo hộ ra, giơ lên id của mình đang đeo trước ngực, ha hả cười: “Tôi là tổng giám đốc của trung tâm nghiên cứu phát triển và lắp ráp tên lửa, Herbert Stackelberg. Rất vinh hạnh được gặp mọi người!”

Danny tiến lên phía trước một bước, bắt tay ông nói: “Xin chào, tôi là đội trưởng của phi hành đoàn trong nhiệm vụ lần này, Cừ Danny. Lần này có thể thành công đều phải cảm ơn sự trợ giúp của ông.”

“Ha ha ha, cả nước cũng biết tiếng tăm của mấy người các anh mà!” Ông nhiệt tình nắm chặt tay của Danny, âm lượng không giảm nói: “Cùng không cần phải cảm ơn tôi, đợi các anh đều bình an trở về thì hãy cảm tạ toàn bộ nhân viên viện của tôi ấy!”

“Herbie... Tôi gọi ông như vậy được chứ? Nghe tên thì ông là người Đức phải không?” Dương Thế Hành lập tức làm thân với đối phương.

“Người Mỹ gốc Đức, tôi lớn lên ở Texas, sau đó đi làm cũng không chuyển ra khỏi Texas bao giờ.” Ông lão vỗ vỗ cái bụng tròn vo nói: “Vậy mà không ngờ sau khi về hưu lại đi đến chỗ xa như thế này, báo hại tôi gây hấn một vòng vì không hợp với khí hậu đây.”

Trợ lý chủ nhiệm đành hánh cổ họng, thoát nhìn có vẻ đắc chí nói: “Ngài Stackelberg là chúng tôi mời về từ NASA, là người thiết kế tên lửa xuất sắc nhất trên thế giới hiện tại!”

“Herbie, tên lửa phóng này khi nào thì ghép lên?” Dương Thế Hành không có hứng thú với những gì trợ lý chủ nhiệm nói, đứng bên cạnh tên lửa hỏi, thỉnh thoảng đưa tay sờ lên cảm nhận chất liệu băng lãnh của lớp vỏ.

Herbert sờ sờ cằm suy nghĩ: “Cái này... tôi không nhớ lắm. Tiểu quỷ, hôm nay ngày mấy tháng mấy rồi?”

“Ày? Chắc là tháng năm hoặc tháng sáu chẳng?”

Trong lúc Dương Thế Hành dùng nhiệt độ để đoán ngày tháng thì một thanh âm vang lên từ phía sau.

“Người Khai Hoang sẽ hoàn thành khâu lắp ráp vào tháng chín, hai tháng trước khi các anh xuất phát sẽ kết thúc quá trình nạp nhiên liệu.”

Tim của Dương Thế Hành nhảy một cái, thanh âm lạnh nhạt cùng với ngữ điệu bình thản này khiến hắn... khá hoài niệm.

Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một gã đàn ông trẻ tuổi không biết xuất hiện từ bao giờ. Trên tay hắn cầm một cặp tài liệu, cũng không thèm nhìn Dương Thế Hành mà đi thẳng đến chỗ Herbert.

Trong trung tâm vũ trụ có rất nhiều nhân viên nước ngoài làm việc, những khuôn mặt mắt sâu mũi cao cũng chẳng ít, nhưng người này ấn tượng tuyệt đối khắc sâu vào tâm trí người khác.

Vóc người cao ráo, gương mặt của hắn trộn lẫn một cách hài hòa giữa sự góc cạnh của phương Tây và dịu dàng của phương Đông, mái tóc mang sắc nâu nhạt và đặc biệt nhất là đôi mắt màu xanh lục, cho dù đồng tử bị mí mắt hơi hạ xuống che phủ nhưng màu lục kì dị vẫn có thể thấy được.

Hắn đem cặp tư liệu mở ra trước mặt Herbert nói: “Đây là bảng thống kê linh kiện, xin ngài kiểm tra trong sáng nay rồi đưa lại trước buổi trưa cho tôi.”

Ông già tiện tay lật lật vài tờ tư liệu trước mặt, trả lời: “Được rồi.”

Nói xong, ông nghĩ đến cái gì đó mà kéo lại nam tử đang tính rời đi, mặt mày rạng rỡ nói: “Để tôi giới thiệu cho phi hành đoàn mọi người một chút, đừng nhìn thấy tên này tuổi trẻ không đáng tin cậy mà lầm. Cậu ta chính là chủ nhiệm thiết kế sư của viện chúng tôi, tên lửa phóng này là do cậu ta phụ trách đấy. Tên này gọi là An Lăng Húc, sau này mọi người sẽ còn gặp mặt nhau thường xuyên.”

Lùn một mẩu huyết sáo một tiếng nói: “Yo, đẹp trai.”

Danny trừng mắt nhìn Tiểu Cá Tử, lịch sự đưa tay ra: “Xin chào anh An.”

Người đàn ông trẻ tuổi chần chờ một chút rồi chậm rãi bắt tay với Danny, nói: “Tôi không phải họ An...”

Vừa dứt lời thì thanh âm của Dương Thế Hành lập tức thêm vào: “Anh ta không phải họ An, mà là họ kếp An Lăng.”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Dương Thế Hành, chỉ thấy hắn nửa kính hỉ nửa ngáp ngừng, môi khép mở một hồi rồi lập tức tiến đến phía nam tử tên An Lăng kêu lên: “A Diệu, thật sự là anh!”

An Lăng nhìn Dương Thế Hành, khuôn mặt lãnh đạm không có chút thay đổi nào, chỉ chớp mắt một cái rồi mở miệng.

“Gọi học trưởng.”

Nghe thấy câu nói bình thường ngăn ngừn ấy, nụ cười của Dương Thế Hành như muốn toét đến mang tai, vui mừng mà nói: “Anh thật không thay đổi gì cả, A Diệu. Tại sao lại không liên lạc? Tôi tìm anh lâu lắm rồi. Mà sao anh lại trở thành kỹ sư tên lửa vậy?”

Đôi lông mày của An Lăng nhú lại một chút rồi quay người bỏ đi.

Dương Thế Hành thấy vậy lo lắng 0.3 giây rồi lập tức theo sau. Hắn vừa đi vừa quay đầu lại nói với Danny: “Đại ca, mọi người đi trước đi, tôi đi ôn chuyện với bạn cũ cái.”

“Không được!” Trợ lý chủ nhiệm một bước phóng đến, giữ chặt lấy Dương Thế Hành, “Chúng ta nhất định phải đi, đợi hôm khác ôn chuyện cũng không muộn! Bắt đầu làm lễ mà năm phi hành gia thiếu mất một thì thành cái gì nữa!”

Lùn một mẫu cũng tiến đến kéo tay còn lại của Dương Thế Hành mắg: “Đừng tạo thêm phiền phức nữa! Tôi thấy bạn cũ của cậu cũng có vẻ không muốn ôn chuyện gì đâu.”

Dương Thế Hành hừ một tiếng, cao giọng kêu lên: “A Diệu, nếu tý nữa anh rảnh thì nhớ đến tìm tôi nhé!”

Bước chân của An Lăng không dừng lại, như thể không nghe thấy tiếng nói của Dương Thế Hành, rồi khuất bóng trong đám người. Phi hành gia đột nhiên kêu to gây sự chú ý cho rất nhiều người, sau một trận im lặng kỳ cục thì tất cả mọi người quay trở lại làm việc của mình.

“Anh ấy rất sợ người lạ.” Dương Thế Hành liếc mắt trách móc lùn một mẫu.

Lùn một mẫu đảo mắt khinh thường.

Herbert không biết tiếng Trung nên không hiểu vụ lộn xộn là thế nào, chỉ có thể giải hòa một chút: “Tên nhóc An Lăng đó trước giờ không để ý đến người khác. Cậu cũng không nên để bụng. Tính tình của cậu ta hơi ngoan cố một chút nhưng về lĩnh vực của mình thì rất chuyên nghiệp.”

“Tôi biết.”

Dương Thế Hành bắt chước giọng mũi cực nặng của dân Texas nói, “Tôi quen biết anh ta từ lâu rồi, vậy mà tính tình chẳng thay đổi chút nào.”

Herbert còn nhấn mạnh nói: “Ồi chà, tính tình tên nhóc đó lúc trước cũng vậy hả? Thật đáng ngạc nhiên, tôi chưa từng thấy ai khó chung đụng như vậy đấy.”

Dương Thế Hành nhìn theo hướng An Lăng rời đi, trong đầu tìm về ký ức xa xôi. Chốc lát, hắn quay người lại, mỉm cười có chút hoài niệm: “Tin tôi đi, anh ta không phải người như vậy đâu.”

3. Quyển 1 - Chương 2

An Lăng đã biết sớm muộn gì hai người cũng sẽ đụng mặt kể từ khi hắn biết Dương Thế Hành trở về từ NASA. Không, ngay từ đầu hắn đã tin chắc rằng bọn họ nhất định sẽ gặp lại.

Hắn thờ thần đứng chỉnh sửa tư liệu, hoàn toàn không nghe được người khác nói gì với mình, bởi vì trong đầu hắn mấy ngày nay luôn chỉ xoay quanh một việc, chính xác hơn, là một người.

Lần đầu tiên gặp nhau, bọn họ là bạn học cấp ba, lần thứ hai gặp lại bọn họ trở thành học trưởng và học đệ, và lần thứ ba này, bọn họ một người là phi hành gia, một người thành kỹ sư tên lửa, nhìn có vẻ không liên quan nhưng lại chặt chẽ gắn kết...

Mối tình đầu là thứ ai cũng trải qua trong cuộc đời mình như một hồi ức tuổi thanh xuân. Nhưng đối với An Lăng mà nói, mối tình đầu của hắn là tình yêu sâu nặng nhất, nằm trong ký ức phủ đầy bụi, thỉnh thoảng nhớ đến sẽ khiến cho hắn cảm thấy khó thở.

An Lăng đẩy xe tư liệu về phía nhà kho, không khỏi day day huyết thái dương. Lần này gặp lại khiến rất nhiều hồi ức ứa về, hạnh phúc có, nhớ mong có, và cũng có cả đau khổ...

Lần đầu tiên hai người chia tay là ngày thứ hai của cuộc thi tuyển vào đại học.

Chuông báo cuộc thi sắp bắt đầu vang lên, Dương Thế Hành cười toe toét nói với hắn: “Anh đừng để bị bắt bài nhé! Kết quả thi tuyển công bố xong chúng ta còn đi ăn mừng nữa!”

Còn hắn chỉ biết cười khổ đáp: “Cậu mới đáng lo đấy, kỹ thuật quay cóp của cậu quá tệ, coi chừng bị phát hiện.”

Dương Thế Hành đập đập vai hắn, tự hào nói: “Không cần lo, hôm nay anh đây sẽ thi bằng thực lực của mình. Đợi thi xong chúng ta cùng so đáp án sẽ biết. Tôi đi trước đây... Tiêu rồi, hình như hồi hộp thật đấy, có nên đi giải quyết nhu cầu trước cho chắc ăn không nhỉ...”

An Lăng nhìn theo bóng lưng Dương Thế Hành tiến vào phòng thi, tự nhắc nhở đây là lần cuối cùng hai người họ gặp nhau.

Vậy mà mấy năm sau, bọn họ lại đụng mặt trong giảng đường đại học. Thậm chí dù hắn có tránh đi một lần nữa, hai người chắc chắn vẫn sẽ gặp lại.

Đây là con đường hắn đã chọn, vậy nên hắn từ lâu đã đoán được thế nào hắn cũng phải đối mặt với tình cảm chôn giấu đã lâu của mình một lần nữa.

Xe tư liệu bị đẩy qua khúc gồ ghề của mặt đất, tạo ra âm thanh khiến người khác thấy phiền.

Cùng ngày sau khi lễ khánh thành kết thúc, Dương Thế Hành như tên bắn chạy đến viện nghiên cứu phát triển tên lửa, đáng tiếc là không gặp được An Lăng. Hắn đợi một hồi lâu mà không thấy bóng người, còn nhân viên của phòng thì quanh co nửa ngày cũng không nói rõ nguyên nhân, tựa hồ ai cũng có chút kiêng kỵ với vị chủ nhiệm An Lăng này.

Cho đến khi lùn một mẫu gọi điện giục về, hắn mới không cam lòng mà rời đi, vẫn không quên ghi lại số điện thoại và địa chỉ liên lạc nhấn nhân viên trong phòng nhất định phải đưa cho An Lăng.

Dương Thế Hành ngồi trên xe trung chuyển, nhìn kim vận tốc luôn chỉ tại số 30 km, hắn nhin không được phải giục tài xế: “Không thể chạy nhanh hơn sao?”

Người tài xế chỉ mặc chiếc áo cộc, nói liên hoàn pháo trộn lẫn cả tiếng Trung giọng Quảng Đông với tiếng Anh: “Không được đâu rứa. Anh rặng du hành vũ trụ, can’t be too careful! Anh nhìn mô...”

Dương Thế Hành nghe chẳng hiểu gì, chỉ đành gật đầu đại.

Hệ thống giao thông của đảo vũ trụ tương đối hiện đại, ngoại trừ việc xe trung chuyển tự động xác định địa điểm và canh đúng giờ ra còn có thể chủ động thay đổi tuyến đường đi. Có đến tận mười chiếc xe, Dương Thế Hành chả hiểu thế nào lại chọn ngay chiếc hư mất máy lạnh, trong xe vừa bí vừa nóng.

Mùa hè ở xứ nhiệt đới vừa ẩm vừa nóng, cho dù màn đêm buông xuống thì nhiệt độ cũng không dưới ba mươi độ C. Dương Thế Hành kéo cổ áo, mở cửa sổ xe ra một chút. Tuyến đường của xe trung chuyển đi vào khu thương mại khá đông đúc, tiếng ồn ào ầm ĩ cùng với không khí nóng bức lập tức tràn vào trong xe.

Sau khi mở cửa sổ, Dương Thế Hành còn cảm thấy nóng hơn nhưng hắn vẫn dựa vào một bên, tay chống lại bên cửa sổ nhìn có vẻ thích ý. Tiếng động náo nhiệt làm hắn cảm nhận rõ ràng được sức sống của nơi này.

Tâm tình của hắn hôm nay rất vui vẻ, dù tý nữa thế nào cũng phải nghe Nghe phần nản hắn cũng không để bụng. Không có gì có thể ảnh hưởng đến niềm vui sướng khi gặp lại được người bạn thân đã lâu không thấy.

Không ngờ An Lăng lại trở thành kỹ sư tên lửa, Dương Thế Hành thầm nghĩ. Tính tình quái gở của anh ta vốn không thích hợp với làm việc nhóm, huống chi công việc này đòi hỏi có sự cộng tác chặt chẽ giữa đồng nghiệp với nhau. Khi gặp vấn đề không lẽ anh ta có thể chạy tới hỏi người khác thật sao?

Tưởng tượng đến cảnh ấy, Dương Thế Hành nhin không được bật cười, cũng không thêm để ý đến ánh mắt kỳ lạ của tài xế. Dù sao hắn vốn là người có thể tự tiêu khiển với chính mình rất giỏi.

Có điều nếu là An Lăng thì chuyện gì nhất định cũng phải làm đến nơi đến chốn nhỉ? Hắn còn nhớ rõ hồi học cấp ba, An Lăng vì vừa trắng lại vừa thanh mảnh nên trong lễ hội trường đã bị ép giả trang đi mời

chào khách. Dù lúc ấy anh ta mặc sườn xám có vẻ miễn cưỡng nhưng vẫn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình.

Cho dù nhiều năm gặp lại, Dương Thế Hành chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra được. Ngũ quan của An Lăng không thay đổi gì, chỉ giảm đi mấy phần thanh tú, thêm vào một chút anh tuấn, chiều cao cũng hơn khi xưa, chưa kể dáng người cao gầy đủ chuẩn người mẫu thật sự không thích hợp với kiểu nhân viên vốn có của Laputa.

Nhưng tính cách lại không khác mấy so với trước đây. Mặc dù biểu hiện có vẻ lãnh đạm, nhưng mỗi lần Dương Thế Hành nói hẳn đều chăm chú lắng nghe, nếu mở miệng nói một vấn đề gì đấy thì An Lăng đều có thể trả lời rất nhanh.

Cũng may bản thân rất hiểu hẳn, biết rõ An Lăng là một tên muộn tào, nếu không sẽ bị khuôn mặt và thái độ của con người đó đả kích đến mất hết tự tin.

An Lăng cho đến bây giờ đều là dạng khẩu thị tâm phi. Hồi học cấp ba, trước mỗi kì thi Dương Thế Hành đều tốn hết nước miếng năn nỉ An Lăng giúp hẳn, mà An Lăng dù ngoài miệng thì từ chối nhưng đến lúc thi vẫn để bài thi xa xa một chút cho hẳn nhìn đáp án.

Chưa kể mỗi lần hẳn kéo An Lăng đi quây phá, dù bị mọi người chọc là nhà quê mới chơi trò đó thì An Lăng vẫn luôn giúp hẳn bỏ con gián vào túi ni lông hoặc cùng ra mương bắt đĩa, mặc dù chân mày nhăn nhúm lại. Việc này đối với một tên lớn lên ở nông thôn như Dương Thế Hành chẳng là gì cả, nhưng với những người ở thành phố kiểu gì cũng khó chấp nhận nhỉ? An Lăng lúc đó như muốn vỡ tan vậy, chính tay phải cầm loại động vật chân đốt mình ghét nhất mà bảo sao. Thế mà sau vụ đó anh ta chỉ im lặng đi rửa tay, nhưng cũng dùng bàn chà với xà phòng rửa đến độ da đỏ ửng muốn tróc ra luôn mới chịu ngừng lại.

Từ đó về sau, Dương Thế Hành liền thay đổi ấn tượng với con người nhìn như con gái này. Hẳn một mình xa nhà lên thành phố học, cùng với học sinh chuyển trường An Lăng trở thành anh em tốt nhất của nhau.

Tuy rằng không hiểu tại sao An Lăng đột nhiên biến mất ngay sau khi tốt nghiệp, nhưng chắc hẳn phải có nỗi khổ riêng của anh ta? Dương Thế Hành từng rất muốn hỏi rõ ràng, có điều ngay khi nhìn thấy An Lăng xuất hiện ở trước mặt thì tất cả đều chẳng là vấn đề nữa. Hẳn mơ hồ cảm giác được nếu cứ trực tiếp truy hỏi thì An Lăng sẽ biến mất một lần nữa.

Một đại nam nhân thì có chuyện gì khó khăn đến độ không thể nói ra như vậy chứ? Tính cách người này thật sự rất không được tự nhiên, Dương Thế Hành thầm mắng.

Có điều cũng không đáng lo, An Lăng nhất định sẽ không thể đột nhiên biến mất như trước đây được nữa đâu nhỉ? Nghiên cứu phát triển tên lửa là một trọng trách rất nặng, người phụ trách không thể dễ dàng có thể tự ý rời đi cương vị công tác được...

Đột nhiên một âm thanh vang lên cắt đứt dòng suy tư của hẳn. Chưa kịp hiểu vì sao thì đã thấy anh tài xế mở cửa sổ xe hưng hăng chờ rửa một chiếc xe khác.

Mặc kệ cho việc di chuyển bị trì hoãn, Dương Thế Hành đưa đầu ra khỏi cửa xe, nhìn lên bầu trời chói mắt trên cao, tâm tình vui vẻ như lúc đối diện với những huấn luyện khắc nghiệt nhất.

“Ê, hỏi cậu cái. Vị bạn cũ của cậu sao nhìn như người chết vậy, cả ngày đều chỉ có một kiểu mặt?”

“A Năng cũng vậy mà.” Dương Thế Hành thuận miệng nói, “Nhưng những ai quen biết A Năng lâu rồi đều sẽ biết con người anh ta vừa háo sắc lại vừa trạch... Đau quá!”

Phi hành gia A Năng vừa bị đả dụng vốn tên thật là Cù Vũ Năng, hiện đang an tọa ngay bên cạnh Dương Thế Hành. Gã nhìn đồng hồ giám sát trên tay mình, âm thanh từ bộ đàm trong quần áo vũ trụ truyền ra: “Thao tác thay đổi năng lượng pin mặt trời của hai người đã bị chậm 3 phút, 37 giây. 39, 40, 41...”

Lùn một mẫu kéo máy cố định phía sau người, mắng: “Anh đừng có đọc giấy chứ! Như vậy hại tôi không thể nào bình tĩnh làm việc được!”

Hôm nay còn cách ngày phóng 321 ngày, Dương Thế Hành cùng ba người đang được huấn luyện trong phòng thí nghiệm sức nổi của trung tâm. Phòng thí nghiệm là một bể bơi dài năm mươi mét, rộng ba mươi mét với độ sâu mười hai mét với sáu triệu rưỡi dung tích gallon, mất khoảng một tháng để đổ đầy nước cho bể bơi này. Bể bơi được trang bị đầy đủ thiết bị cần thiết, các phi hành gia tại môi trường mô phỏng vũ trụ này để tập thực hiện các nhiệm vụ ngoài không gian.

Danny và V tỷ đảm nhiệm việc lái xe, ba người còn lại phụ trách EVA (Extra-vehicular activity đơn vị hoạt động trong không gian), trong đó Dương Thế Hành và lùn một mẫu là nhiệm vụ viên, còn Cù Vũ Năng là trọng tải viên. Khi bọn họ mặc đồ vũ trụ tiến vào bể bơi thì có thể điều khiển thân thể không bị chìm xuống hoặc trôi nổi trong không gian.

Đáy bể bơi rải rác các loại thiết bị, Dương Thế Hành và lùn một mẫu cố gắng cố định vị trí các tấm pin mặt trời. Cù Vũ Năng phụ trách thao tác cánh tay máy của khoang thuyền mô hình, mỗi phi hành gia hai bên trái phải đều có hai thợ lặn giúp đỡ.

Lùn một mẫu tên là Nghê Quý Vinh, biệt hiệu “Nghê ”, chiều cao bằng với chiều cao trung bình của nam giới là 163 cm, có bằng cử nhân bác sĩ và thạc sĩ sinh vật học. Hấn và Dương Thế Hành cùng 29 tuổi, là thành viên nhỏ tuổi nhất trong đoàn. Hai người quen biết nhau trong quá trình tuyển chọn phi hành gia, từ đó đến nay cũng được năm năm, đấu võ mồm là phương thức ở chung bình thường nhất của bọn họ, mọi người thì nghe riết cũng đã quen.

Còn Cù Vũ Năng năm nay 36 tuổi, có bằng cử nhân của thiên văn học, vật lý, sinh hóa và bác sĩ, có hứng thú với các loại người máy, ô tô, mô hình và tập thể hình, tuy cái mặt suốt ngày đơ ra cộng thêm nụ cười nhạt cổ quái nhưng diện mạo dễ coi cùng với biết nói chuyện với phụ nữ nên đáng ngạc nhiên là còn được các em gái yêu thích hơn cả anh đẹp trai (tự xưng) Dương Thế Hành, cũng là người đào hoa nhất trong bốn người.

Bọn họ hăng hái thực hiện công việc, nhanh chóng bù lại khoảng thời gian chậm trễ lúc đầu.

Thiết bị trò chuyện trong y phục vũ trụ vang lên, là tiếng của V tỷ.

“Đã đến giờ. A Hành tiến độ đến đâu rồi?”

Dương Thế Hành giơ tay muốn lau mồ hôi trên trán, chợt nhớ ra đang mặc đồ vũ trụ không thể sờ tới được nên đành thôi. “Không thành vấn đề thừa V phu nhân. Tao nhả và chính xác là quy tắc của tôi để hoàn thành nhiệm vụ.”

Nghe Quý Vĩnh lập tức khinh thường: “Cậu tưởng mình là 007 sao? So sánh thì tôi còn nhanh hơn cậu. Rõ ràng cậu bị mất tập trung.”

Hai người từng người một rời khỏi vị trí, một bên đầu khẩu một bên đón lấy cần cầu để được kéo lên khỏi mặt nước. Hôm nay tiến hành mô phỏng kéo dài khoảng gần bảy tiếng, ba người vừa lên bờ đều bị trọng lực ép khiến đứng không vững, phải gối người lên để tránh té ngã.

Dương Thế Hành cảm mồ hôi, thở hổn hển nói: “Nóng quá! Hệ thống điều tiết nước trong bể bơi vũ trụ có thể duy trì ở 18 độ không?”

V tỷ cùng các nhân viên giúp đỡ mọi người cởi y phục vũ trụ. Bộ đồ nặng hơn mười ký này không thể tự mình mặc vào cởi ra được. Một khi chui vào nửa người dưới rồi thì trang phục ở nửa người trên hoàn toàn cố định ráp vào, toàn bộ quá trình mất đến hơn một tiếng. V tỷ đứng một bên giúp đỡ nói: “Hôm nay coi như tạm được, nhưng A Hành, cậu nói nhầm quá nhiều, ảnh hưởng đến tốc độ thực hiện.”

Dương Thế Hành không thể chối cãi vì đó là sự thật.

“Chị Vera, hôm nay tha cho cậu ta một bữa đi.” Lùn một mẩu rất cuộc cũng chui ra khỏi bộ đồ vũ trụ, đứng bổ sung nước. “Cậu ta bị bạn cũ cho de, từ bữa lễ đến nay hoàn toàn không thấy được mặt mũi.”

Dương Thế Hành trầm mặc một chút, không cam lòng nói: “Công việc của anh ta quá bận rộn, tôi cũng phải đi huấn luyện, lấy đầu ra thời gian rảnh mà đụng mặt được?”

Nghe Quý Vĩnh hai tay quanh trước ngực, nghi hoặc nói: “Có một chuyện kỳ quái là, hôm đó cậu đi tìm anh ta thì nhân viên trong phòng ai cũng bảo anh ta đã tan việc phải không? Nhưng sau đó tôi và V tỷ đi đến phòng nghiên cứu phát triển thì người lại có ở đó, còn nói chuyện với bọn này một lúc lâu. Không phải là phòng đó có chế độ trực ca đó chứ?”

“Ày? Không phải chứ?”

Cù Vũ Năng xoa xoa tóc nói: “Thời gian làm việc của viện nghiên cứu phát triển cũng giống với giờ hành chính của toàn bộ trung tâm. Anh nghĩ bạn cũ của cậu... chắc là không thích cậu em rồi?”

“Ha ha, có thể lắm.” Nghe Quý Vĩnh có chút hả hê nói, “Đúng rồi, sao anh ta lại gọi là ‘A Diệu’ vậy? Chữ này làm gì có trong tên của anh ta.”

Dương Thế Hành ngẩng đầu, nghiêng mặt nói: “Đây là bí mật.”

“Chán chết.”

Bốn người vừa trò chuyện vừa thông thả quay về phòng nghỉ, ngoài trừ Dương Thế Hành không ngừng than thở thì đề tài của ba người kia là huấn luyện.

“Chuyện tôi lo nhất hiện này là nghe nói tháng mười một phải đi qua Nga? Nghe nói là để.... bơi trong mùa đông và huấn luyện cách sinh tồn!” Về mặt của lùn một mẩu trông rất đau khổ, “Thành thật mà nói, huấn luyện như vậy thật sự rất vô ích. Nếu phi thuyền bị sự cố ngoài ý muốn, với góc quỹ đạo và động lực của tên lửa thì nơi chúng ta rơi xuống không thể nào vượt qua được 25 vĩ độ Bắc.”

Cù Vũ Năng chỉnh mắt kính, cười quỷ dị nói: “Cái này cũng chỉ là có mà thôi, có mục đích khác để chúng ta chuyển tiếp huấn luyện cả đây...”

Nghe Quý Vĩnh trừng to mắt, nghi vấn hỏi: “Sao anh nói vậy?”

“Cấp trên hình như muốn hợp tác với Roscosmos, liên quan đến kế hoạch lên mặt trăng sắp tới.”

“Hợp tác!?”

V tỷ suy nghĩ nói: “Chị cũng nghe về chuyện đó. Cục vũ trụ của Nga nhận được rất nhiều kinh phí tài trợ, đang nhất định phải vượt qua nước Mỹ. Vậy nên hiện tại họ rất tích cực liên lạc với các quốc gia khác.”

Dương Thế Hành rốt cuộc cũng có hứng thú với đề tài này, hỏi: “Nghe nói Roscosmos muốn xây dựng căn cứ trên mặt trăng?”

Bốn người đi vào phòng thay đồ của nam, V tỷ cũng không e ngại ngồi xuống sofa.

“Để độ với NASA đấy.” Cù Vũ Năng mở tủ sắt, vừa cởi ra chiếc áo trên người, lộ ra thân thể cường tráng chắc hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt gầy, “NASA bởi vì chính sách của tổng thống Obaba mà bị cắt giảm phân nửa chi phí, hiện tại chính là cơ hội tốt để nước Nga vượt mặt họ.”

Dương Thế Hành đứng lên máy đo lượng mỡ cơ thể, nói: “Mặc dù kế hoạch Orion bị trì hoãn khá lâu nhưng năm sau cũng bắt đầu tiên hành rồi. Nước Nga có đuổi kịp được không... Chết tiệt, lượng mỡ cơ thể sao tăng thêm 0.5% rồi!”

Nghê Quý Vĩnh ngó qua màn hình LCD của máy đo, mắng: “Đáng đời, cho hết vênh vào nhé! Cứ như vậy thì cậu vĩnh viễn không thể đạt được mức 4% mỡ cơ thể như A Năng đâu!”

V tỷ rót cho mình một ly nước, uống một ngụm rồi đặt xuống. “Kế hoạch của nước Nga là trong vòng ba năm lên mặt trăng, năm năm sau thiết kế xây dựng căn cứ trên ấy. Họ muốn hoàn thành mục tiêu đó trong 10 năm.”

Dương Thế Hành lật qua lật lại máy đo lượng mỡ, tựa hồ cho rằng chiếc máy bị trục trặc. “Nếu có thể thuận lợi tiến hành thì với tốc độ đó họ sẽ vượt qua NASA thật.”

“Vậy điều này ám chỉ cái gì?” Trên mặt Cù Vũ Năng nở ra một nụ cười khá gian xảo, “Tôi nghĩ lần này đi huấn luyện ở Nga, người nào có biểu hiện xuất sắc sẽ được tuyển vào kế hoạch lên mặt trăng sắp tới.”

Phòng thay quần áo trong nháy mắt rơi vào sự im lặng quỷ dị. Đặt chân lên một hành tinh khác là cơ hội mà mọi phi hành gia đều mơ ước, nếu có được cơ hội này...

Dương Thế Hành là người đầu tiên phá vỡ sự trầm mặc, vẻ mặt nóng lòng muốn thử nói: “Tốt! Nhất định phải cho Roscosmos lác mắt mới được!”

“Để bọn họ lác mắt cái gì, quan trọng là thể hiện thực lực cậu em ạ.” Cù Vũ Năng lạnh nhạt chỉnh.

Nghê Quý Vĩnh đóng cửa tủ sắt, đã thay xong một bộ đồ thoải mái. “Ha, mọi người chắc ai cũng muốn tham gia kế hoạch này ha? Chúng ta cá độ xem đến lúc đó ai được chọn đi!”

V tỷ trầm ngâm nói: “Hiện tại hãy lo tập trung cho nhiệm vụ trong một năm này đã, nếu thật sự có tuyển ai thì cũng phải đợi đến lúc chúng ta từ trạm vũ trụ trở về mới nói được.”

“Xin yên tâm V phu nhân. Dù bất cứ chuyện gì chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực để hoàn thành.” Dương Thế Hành đưa tay đặt lên mu bàn tay của Nghê Quý Vĩnh, tự tình nói: “Tôi cá... toàn bộ bia của cả đời mình!”

Nghê Quý Vĩnh sững sốt, cười nhạo: “Thật keo kiệt. Cá thì cá. A Năng thì sao?”

Cù Vũ Năng kéo chặt dây giày, diện vô biểu tình đứng lên nói: “Có bia miễn phí uống thì tội gì không tham gia?”

Dương Thế Hành bĩu môi nói: “Đến lúc anh thua thì đừng có bưng mặt khóc nhé. V phu nhân? Chị và đại ca cũng tham gia chứ?”

V tỷ cười cười, cũng đưa tay tham gia với bọn họ. “Danny nhất định sẽ rất vui cho xem.”

“Cứ như vậy quyết định nhé!”

Tâm tình của mọi người trong phòng thay quần áo vui vẻ hẳn. Mỗi người đều nghĩ đến kế hoạch lên mặt trăng ba năm sau. Nếu có thể xây dựng căn cứ trên mặt trăng, sống lâu dài trên đó sẽ không còn là giấc mộng nữa rồi. Tuy rằng sống lâu trong môi trường ít trọng lực sẽ ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe cơ thể người, nhưng đối với bọn họ mà nói thì đây là sự mạo hiểm đáng giá.

Bốn người đi ra khỏi phòng thay quần áo, Dương Thế Hành và Nghê Quý Vĩnh không ngừng bàn về tàu vũ trụ liên hợp Soyuz của Nga, hoàn toàn không để ý đến câu chuyện hai nhân vật lớn tuổi phía sau đang thảo luận.

Cù Vũ Năng bình thản nói: “Vera, không phải chị tính sau khi trở về từ trạm vũ trụ sẽ nghỉ một thời gian sao?”

V tỷ khẽ thở dài, khuôn mặt tràn ngập sức sống thoát nhìn có chút tiều tụy, mơ hồ hiện ra tuổi thật của cô.”Trước mắt đừng nói với bọn họ, chị không muốn hai đứa nó bận tâm. Cậu cũng biết chị và Danny muốn có con nhưng đến giờ vẫn không có chút động tĩnh gì. Mặc dù chị tiêm nội tiết tố để cải thiện thể chất nhưng bác sĩ nói nguyên nhân chính là do môi trường sinh hoạt hiện giờ. Bởi vậy nên chị mới hạ quyết tâm, phải có trước khi qua mất tuổi.”

Cù Vũ Năng đẩy gọng kính, ngừng một chút rồi nói: “Vậy chị phải mất chút thời gian suy nghĩ lý do để thuyết phục hai tên trẻ tuổi kia rồi.”

V tỷ vỗ vỗ vai Cù Vũ Năng. “Cảm ơn cậu.”

“A Năng!”

Dương Thế Hành gọi đột ngột khiến hai người giật mình.

“Lúc này anh thuyết giờ hành chính của trung tâm vũ trụ là đến sáu giờ phải không?” Dương Thế Hành như thể phát hiện được tâm lục đại, hưng phấn nói: “Vừa lúc hôm nay huấn luyện kết thúc sớm, tôi phải tranh thủ trực tiếp chạy qua phòng nghiên cứu phát triển tóm người mới được!”

“Ày, sao cậu lúc nào cũng phải làm mấy chuyện khiến người ta ghét mình vậy?” Nghê Quý Vĩnh phàn nàn.

Nghê Quý Vĩnh ngoáy ngoáy lỗ tai hỏi: “Mà cậu với tên kia thật sự là bạn thân của nhau sao? Tôi nhìn kiểu gì cũng thấy tên kia không thích giao tiếp với người khác, làm sao mà kết bạn được? Cậu có thật sự nói chuyện với anh ta không vậy?”

Dương Thế Hành liếc mắt nhìn Nghê Quý Vĩnh nói: “Cậu gặp An Lăng được mấy lần? Anh ta thật ra rất dí dỏm đấy, bởi vậy rất hợp với tôi.”

“Chuyện này tin được chết liền à.”

Dương Thế Hành phẩy phẩy tay nói: “Nếu cậu thân với anh ta hơn thì sẽ hiểu thôi. Cũng giống như lúc chúng ta mới quen biết nhau, tôi cũng chỉ nghĩ cậu là một thằng lùn mà chảnh...”

“Cậu nói gì?! Còn cậu là một tên não rỗng tếch đấy!”

4. Quyển 1 - Chương 3

Né vài ngày đúng là vẫn không trốn khỏi bàn tay của Dương Thế Hành.

Ngay lúc hắn chưa kịp tìm ra cơ để rời đi thì Dương Thế Hành đã lù lù xuất hiện.

“A Diêu, tôi đến tìm anh nè.”

Hắn thò đầu ra từ cửa phòng nghiên cứu phát triển. Mặc dù loại hành động này có chút kỳ cục ở độ tuổi hắn, nhưng Dương Thế Hành vẫn hết sức tự nhiên. Hầu như tất cả kỹ sư trong phòng biết chuyện gì xảy ra trong mấy ngày nay, tuy rằng rất tò mò về quan hệ của phi hành gia này với An Lăng nhưng đều ngại cái mặt lạnh tanh của thủ trưởng nên ai cũng nhanh chân né đi, chẳng có ma nào đủ can đảm ở lại hiện trường.

“Herbie không ở sao?”

Dương Thế Hành thấy phòng làm việc chỉ còn lại một mình An Lăng liền nghênh ngang đi vào. Nhìn xung quanh đều là mô hình tên lửa và bản thiết kế, hắn hưng phấn cầm một cái lên nghiên cứu.

“Woa! Đây là Saturn V đã đưa Apollo 11 vào không gian! Tôi cũng có một bản mô phỏng của cái này!”

An Lăng im lặng nhìn, trong lòng tự hỏi có nên đuổi hắn đi không, nhưng đáng tiếc hai chân lại không nghe theo lý trí mà tiến đến gần.

“Cậu đến đây làm gì?”

Dương Thế Hành không chút khách khí ngồi xuống một bàn làm việc. “Tôi biết anh thể nào cũng sẽ không chủ động liên lạc, thế nên tôi tới.”

... Nói đúng rồi. An Lăng híp mắt lại hỏi: “Vây huấn luyện của cậu?”

“Xong rồi.” Dương Thế Hành cà lơ phất phơ bắt chéo chân, “Anh đến giờ tan tầm chưa? Tớ nữa có việc gì không?”

Mục đích câu hỏi rất rõ ràng, An Lăng muốn từ chối hẳn nhưng cái miệng lại phản bội bộ não mà nói: “Không có...”

Dương Thế Hành nhếch miệng cười: “Vậy là rảnh phải không? Chúng ta đi uống một chén ôn chuyện.”

Tuy Laputa là một đảo vũ trụ độc lập, nhưng các hoạt động sinh hoạt giải trí khá đầy đủ. Những con đường lớn trải dài với hàng dừa nhiệt đới xen lẫn những bụi hoa dâm bụt được trồng bên đường. Lúc này mặt trời đã ngã về tây, nhiệt độ không khí dần dần thấp xuống, có rất nhiều người mặc đồ thể thao, hoặc dắt theo cả thú nuôi, chạy bộ dọc con đường khiến nó nhìn có vẻ náo nhiệt.

Dương Thế Hành suốt cả dọc đường lại không quan tâm đến vấn đề mất cân bằng giới tính như lúc thường mà chỉ thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thoảng lại len lén quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của An Lăng đang lái xe. Từ đầu đến giờ, An Lăng hoàn toàn trái lại với vẻ hào hức của Dương Thế Hành, trên mặt không để lộ chút biểu cảm nào.

Điều này cũng không khiến Dương Thế Hành thất vọng gì, vì An Lăng luôn luôn không để tâm tình biểu lộ ra ngoài. Một khi An Lăng đã đồng ý đi uống với hẳn tức là anh ta thật sự không bài xích chuyện đó.

Nhớ khi mới quen biết An Lăng, hẳn đã giẫm không ít chông gai. Tên học sinh chuyển trường vào nửa học kì sau của năm nhất cấp ba này hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là giao thiệp, hay nói đơn giản hơn là chẳng coi ai ra gì, vừa xuất sắc lại cực kỳ độc trap, còn mang danh ngoại kiều trở về nước nên hẳn nghiêm nhiên trở thành đối tượng săn đón của cả lớp. Dương Thế Hành phải tốn không ít nhiều thời gian để quen thân được với hẳn.

Hẳn hiểu rõ An Lăng thực chất không phải xem thường người khác, mà chỉ do hoàn cảnh lạ lẫm cùng với không thạo ngôn ngữ, còn lớn hơn nhưng người khác hai tuổi, dòng máu lai cũng khiến cho nhiều người dòm ngó, mà anh ta lại đơn độc một mình nên dễ sinh ra khoảng cách với người khác...

Dương Thế Hành gãi gãi đầu, kỳ thực hẳn cũng không chắc An Lăng có đáng thương như hẳn nghĩ hay không, nhìn cái kiểu An Lăng và đồng nghiệp làm việc chỉ có thể nói người này dù hoàn cảnh thay đổi kiểu gì thì cũng đều chỉ làm theo ý mình...

Khi An Lăng cùng Dương Thế Hành đi vào quán bar có hình dạng sao thổ, hẳn chợt nghĩ bản thân thật không có khả năng từ chối được yêu cầu của Dương Thế Hành.

Nhớ lại thời trung học làm không ít chuyện điên rồ đều là do Dương Thế Hành bày trò, đặc biệt là khi hẳn nở nụ cười tươi sáng lạn cùng với đôi mắt đáng thương như cún con làm An Lăng không thể nào nói tiếng không được.

“... Anh còn nhớ không? Hồi trước chúng ta thi phun trân châu lên trần nhà xem ai dính nhiều nhất, kết

quả bị cô chủ nhiệm phạt ngồi xồm.”

An Lăng mím môi, không có bình luận gì với những sự tình này.

Dương Thế Hành uống một ngụm rượu, tiếp tục hưng phấn nói: “Rồi sau đó chúng ta bắt bỏ câu bỏ vào hộp hấp cơm của giáo viên để trả thù cô. Lúc mở ra chim bay tứ tung trong phòng làm việc, đã thế còn để lại một đồng cốt... Không quay phim lại được lúc đó thật đáng tiếc. Cả lớp luôn muốn biết chuyện đó là ai làm, nếu nhưng bọn họ sẽ tôn chúng ta thành anh hùng không chừng?”

“Hoặc lại có thêm tai tiếng nữa.” An Lăng mặt không thay đổi nói.

Dương Thế Hành cười hì hì: “Sao chúng ta toàn làm những chuyện học sinh tiểu học mới làm vậy nhỉ? Chẳng lẽ do hậu quả của việc học trường nam, nên chỉ khi chọc mấy cô giáo mới cảm thấy an ủi phần nào? Giờ nhớ lại hồi đó đúng ấu trĩ.”

... Ấu trĩ? Nếu không phải vì cậu thì tôi sao có thể đi làm mấy chuyện nhảm nhí đó? An Lăng nâng cốc uống nước, trong lòng thầm phản lại câu nói của Dương Thế Hành.

“Chúng ta còn cùng nhau trốn tiết để coi truyền hình trực tiếp giải NBA, đến giờ tan học thì đến sân bóng cạnh đề chơi đến kiệt sức rồi đi về nhà của tôi nhìn phim cấp ba...”

Dương Thế Hành đứng đưa ly rượu, tiếng mấy viên đá chạm vào nhau vang lên lách cách.

“Vì có anh, thời cấp ba của tôi thật sự rất vui.”

... Vui về? An Lăng tự giễu, hai năm rưỡi đó đối với hắn không thể dùng từ này để hình dung được, còn phải có cả buồn khổ và những rung động không thể kiềm chế lẫn không thể nói ra. Áp lực học hành cùng với vấn đề giới tính ép hắn đến không thể thở nổi, vậy mà điều an ủi duy nhất của hắn lúc đó lại cũng là đầu sở gây ra mọi chuyện.

Mỗi khi hắn ở bên cạnh Dương Thế Hành để giải tỏa áp lực, thì thống khổ dày vò cũng theo chân mà đến, nhưng hắn như trúng phải thuốc phiện vậy, không thể từ bỏ mà chỉ có thể lặp đi lặp lại quá trình tự ngược bản thân.

Dương Thế Hành đưa mắt nhìn An Lăng, hăng hái nói: “Chúng ta đúng thật đã rất lâu không gặp. Anh không bao giờ đi họp lớp đúng không? Tôi vẫn cố tìm tung tích của anh nhưng sau khi dọn nhà đi, số điện thoại cũng thay đổi, cũng hoàn toàn không biết anh học trường nào. Tôi còn lên cả facebook với mấy trang mạng xã hội khác tìm thử, có điều cũng vô ích, cứ như anh bốc hơi khỏi thế giới mất rồi vậy... Không ngờ, lúc lên đại học lại đụng mặt.”

“...Ừ.” An Lăng hơi hột đáp.

An Lăng chưa nói với Dương Thế Hành, mùa hè của năm hai hần đã bị điều động nội bộ đến đại học. Nhưng vì không muốn xa Dương Thế Hành nên hần đã cầu xin cha cho hần thêm một năm. Dưới áp lực của cha, hần cắn răng chống được đến tốt nghiệp cấp ba, cùng Dương Thế Hành tham gia thi tuyển đại học. Nhưng thực chất, đến cả giấy báo thi hần cũng không có.

Ngày thi thứ hai, hần tạm biệt Dương Thế Hành xong liền đi đến đại học làm thủ tục nhập học, sau đó liên lạc đến công ty chuyển nhà đến nơi ở ngắn hạn của mình giữ bỏ tất cả mọi thứ.

Bốn năm chương trình đại học được hần hoàn tất trong vòng hai năm, tựa như đem hai năm học trẻ của mình bù lại, sau đó lại đi thi vào một sở nghiên cứu của đại học khác. Trong thời gian nghiên cứu không thể tránh được việc đi trợ giảng, An Lăng cũng vậy.

Khi hần cầm danh sách điểm danh đi đến phòng học, tiện tay lật xem một chút thì nhìn thấy cái tên khiến máu của hần muốn ngừng lưu động.

Đây cũng không phải cái tên hiếm lạ gì nên An Lăng định thần lại, muốn đến cửa sau của phòng học nhìn một chút, cuối cùng nhìn thấy được Dương Thế Hành. Dù cho Dương Thế Hành bị vây quanh giữa đám người, chỉ cần liếc mắt hần cũng có thể nhìn ra.

Từ lúc chào đời đến nay, đó là lần đầu tiên An Lăng cảm giác không biết phải làm thế nào. Hần đứng ở ngoài phòng học, dù tiếng chuông báo hiệu đã vang lên từ lâu nhưng hần hoàn toàn không có dũng khí đẩy ra cánh cửa kia.

Có thể vì trợ giảng đến quá muộn, đám sinh viên thấp thỏm nhịn không được xách cặp lên rủ nhau trốn tiết. Cánh cửa An Lăng không thể mở được bị đẩy ra, người đầu tiên bước đến lại là Dương Thế Hành.

Dương Thế Hành nhìn thấy An Lăng thì kinh ngạc đến há to miệng, dáng vẻ ghen hòng trên trời rất ngu ngốc khiến kia An Lăng thật sự thấy mình đã quyết định sai lầm. Nếu như biết được đối mặt với Dương Thế Hành sẽ khiến trái tim mình xúc động đến như vậy, hần nhất định sẽ không lưu luyến mà xoay người ly khai.

Dương Thế Hành lập tức phục hồi tinh thần, sung sướng mà kêu lên: “A Diệu!”

An Lăng gương mặt, lãnh đạm nói: “Trở lại học.”

An Lăng lãnh tĩnh đi vào phòng bắt đầu tiết học, sau đó tiến hành trò kiểm tra đột xuất mà học sinh cực ghét. Bài kiểm tra trắc nghiệm chưa kịp kết thúc thì hần đã rời khỏi phòng học, không để Dương Thế Hành có cơ hội hỏi han bất cứ chuyện gì.

Cùng ngày đó hần lập tức rời khỏi trường học, cũng không bao giờ trở lại nữa.

Qua hai năm, lựa chọn của An Lăng chính là lãng tránh.

Vậy còn những năm sau này? An Lăng tự hỏi trong lòng. Những năm gần đây hắn không bị vấn đề này làm khó khăn mấy, toàn bộ tâm trí của hắn đều dốc vào công việc, không để chính mình có chút thời gian rỗi nào để nhớ đến những chuyện vô vị kia.

Trước đó vài ngày, hắn đã biết Dương Thế Hành sắp về nước, thế nên hắn vẫn nỗ lực điều chỉnh tâm tình của mình. Tuy rằng mấy hôm trước nhìn thấy người này trái tim không thể khống chế mà nhảy vài cái, nhưng mà hiện tại hắn vẫn có thể bình tĩnh ôn hòa ngồi bên cạnh Dương Thế Hành cùng nói về những chuyện trước kia mà hắn muốn xóa bỏ...

Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua, tình cảm đơn phương thường thì sẽ rất ngắn mới phải.

“Anh sau khi tốt nghiệp thì đi đâu vậy? Sao tự nhiên vô thanh vô thức biến mất?” Dương Thế Hành thoát nhìn có chút cô đơn, “Tôi thường xuyên nhớ đến anh. Nhìn đến sổ lưu niệm tốt nghiệp, tôi luôn sợ rằng anh sẽ không chết ở một xó nào đó trên thế giới chứ? May mà có thể gặp lại...”

An Lăng trong lòng khê động. Với danh nghĩa là bạn bè, chuyện hắn không tạm biệt đã đi thật là quá tệ, nhưng hắn không còn cách nào khác.

“Ở đại học anh cũng đột nhiên nghỉ học như vậy. Tôi đi đến phòng nghiên cứu tìm anh, muốn hỏi tại sao anh lại học hơn tôi đến hai lớp... Phòng nghiên cứu trả lời cũng chẳng rõ ràng. Rốt cuộc tôi cũng không biết anh chuyển trường hay đi du học chuyên sâu nữa. Sau này nghĩ lại cứ ngỡ rằng bữa đó anh đứng trên bục giảng là do tôi nằm mơ mà tưởng tượng ra nữa chứ.”

“Tất cả đều được sắp xếp sẵn, tôi... cũng không còn lựa chọn nào khác.” An Lăng ra vẻ đáng tiếc mà trắng trợn nói dối.

“Tôi hiểu.” Dương Thế Hành gật đầu, “Tôi có thể hiểu mà, chỉ là thật khó khăn mới gặp được anh rồi lại uống phí cơ hội. Tôi chỉ tự trách mình không chịu chủ động một chút.”

An Lăng nhìn giọt nước được ngưng kết bên mặt ngoài ly rượu từ từ trượt xuống, lẫn vào viên nước dưới đáy ly.

... Vậy nên cậu mới hết lần này đến lần khác vội vã chạy đến? Ngực An Lăng bỗng dâng lên một cỗ xúc động, hoàn toàn không ngờ được lời nói dối của mình lại khiến cho Dương Thế Hành lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, con người này thực sự vừa ngu ngốc lại vừa đáng yêu. “Anh còn nhớ tên Bành Kháp Kháp hồi cấp ba không? Cậu ta với tôi được phân đến cùng một chỗ, đều là lực lượng bộ binh... A Diệu, anh vào binh chủng nào?”

An Lăng liếc mắt nhìn hắn, hoàn toàn không có ấn tượng gì với cái tên Dương Thế Hành vừa nhắc tới, chỉ thần nhiên trả lời: “Hải quân lục chiến.”

Dương Thế Hành nhìn làn da trắng trẻo và khuôn mặt tinh tế của An Lăng, nhìn kiểu gì cũng không thấy hợp với loại binh chủng đó...

Hắn giơ ly rượu lên, cụng vào chiếc ly trên tay An Lăng một cái nhẹ. “Mặc dù đã muộn, nhưng mừng anh xuất ngũ.”

Bị Dương Thế Hành nhìn chăm chăm như vậy khiến An Lăng hơi cứng lại, nhưng hắn vẫn nâng ly lên đáp lễ Dương Thế Hành. “Cậu cũng vậy.”

Dương Thế Hành đặt ly xuống, than thở: “Mấy năm nay chúng ta đã bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội chúc mừng nhau rồi? Chúc mừng đậu đại học, chúc mừng không đúp lớp, chúc mừng quen được bạn gái, chúc mừng tốt nghiệp... Tất cả những thứ này tôi đều nhớ kỹ cả. Đây là tôi thiếu anh, cũng là anh thiếu tôi.”

Ngực An Lăng có chút chua xót. Dương Thế Hành thật sự coi hắn là người bạn tốt nhất, mấy năm cấp ba hai người đều dính liền với nhau nhưng bản thân lại không thể bồi đáp lại tình cảm đẹp đẽ đó được, bởi vậy hắn lựa chọn trốn tránh. Vốn hắn nghĩ yên lặng mà biến mất như vậy đều tốt cho cả hai, nhưng lại không ngờ Dương Thế Hành vẫn đem chuyện này để ở trong lòng.

An Lăng cứ tưởng rằng, tình cảm sẽ không còn rung động như trước vì đã lâu đến như vậy, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn không ngừng bồi hồi. Hiện tại hắn còn chưa rõ ràng lắm loại rung động này liệu có phải vì tương tư quá lâu hay không, nhưng nếu còn tiếp tục như thế này, muốn cắt đứt quá khứ được gọn gàng như kim loại là điều không thể.

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của An Lăng, Dương Thế Hành phì cười: “Làm gì phải nghiêm túc như vậy? Tôi nghĩ hồi đó anh cùng lên đại học rồi chỉ bài cho tôi thì tốt rồi, không báo hại tôi xém đúp ngay năm nhất!”

“Tôi chỉ bài cho cậu hai năm còn không đủ sao?”

Dương Thế Hành nghe thấy An Lăng không còn sự khách sáo trong lời nói, liền đưa tay khoác lên vai hắn, thoải mái cười: “Nếu chúng ta lại cùng lớp thì sợ gì anh không chỉ bài tôi chứ?”

Cách một lớp quần áo, An Lăng tựa như có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cơ thể đang chậm rãi tiến vào từng tế bào của mình khiến hắn không khỏi quẩn luyến. Máu nóng muốn dồn lên đại não, đại não lập tức thăm dò yếu tố bất thường mà phát ra cảnh báo cho cơ thể.

... Không còn kịp rồi, An Lăng nghĩ. Đã qua mười năm năm tháng, Dương Thế Hành vẫn như trước đây, trong sáng, thích cười, ồn ào... thì dù hắn tự lừa mình như thế nào, nhìn thấy người này hắn cũng sẽ rơi vào tay giặc một lần nữa.

Xem ra gặp mặt Dương Thế Hành thật sự là một quyết định sai lầm. Hắn vốn tưởng lần này có thể có một cơ hội để hắn chặt đứt thứ tình cảm thống khổ này, nhưng con tim suốt mười năm không hề rung động với người nào, lại một lần nữa thất lại vì Dương Thế Hành.

“Đúng rồi, mà sao anh trở thành kỹ sư tên lửa vậy? Năm đó khi anh xuất hiện trong lớp công trình điện cơ tôi đã rất ngạc nhiên. Tôi nhớ hồi cấp ba anh đâu có hứng thú với mấy thứ này đâu.” Dương Thế Hành hiểu kỳ hỏi.

An Lăng con mắt cũng không thèm chớp, thuận miệng trả lời: “Cha tôi yêu cầu.”

Dương Thế Hành bỗng nhiên hiểu được, lắc đầu nói: “Cha của anh thật khó hiểu, đáng lẽ phải muốn anh đi học y để nối tiếp truyền thống gia đình chứ...”

Có lẽ do cá tính đặc trưng của nhân viên ở trung tâm vũ trụ, mọi người trong quán bar khá yên tĩnh, khắp nơi đều là tiếng trò chuyện thì thầm khiến cho không khí một quán bar rộng rãi như thế này có vẻ yên ả qua mức, ngay cả TV đang chiếu một trận thi đấu bóng đá nhưng cũng chẳng có ai quan tâm.

Dương Thế Hành nhìn hai tay đan vào nhau của An Lăng, bật hỏi: “Anh còn chưa kết hôn? Bạn gái thì sao?”

An Lăng dơ mu bàn tay lên để hất nhìn. “Không có.”

“Tôi cũng vậy! Huấn luyện khá phiền phức, căn bản không có thời gian để quen bạn gái, anh cũng vậy phải không?” Còn không đợi An Lăng trả lời, hấn xúc động tự biên tự diễn: “Chúng ta cùng FA thật tốt quá! Có thể đi uống vài chén với nhau trong lễ tình nhân với Christmas, đỡ phải ngồi nhà tự kỷ rồi! Anh sẽ không đợi nhiên chuyển đi nơi khác chứ?”

An Lăng ngẩn người, nhìn qua chỗ khác nói: “Tạm thời thì không.”

“Cho dù có chuyển đi nhất định cũng phải báo trước cho tôi một tiếng biết không? Nếu còn biệt vô tăm tích nữa thì dù có lật tung quả đất lên tôi cũng phải tìm cho ra mà đập anh một trận.” Dương Thế Hành hề hề cười, không có chút uy hiếp nói. “Được rồi, cho tôi số điện thoại di động đi. Anh có mang di động theo chứ?”

Dương Thế Hành trực tiếp đưa tay móc vào túi áo khoác phía trước của An Lăng, lấy ra điện thoại mà ấn số của mình.

“Này, trả lại anh.” Dương Thế Hành ném di động trở lại, thông báo nói: “Nhanh lưu lại đi, số điện thoại của phi hành gia rất đáng giá đấy.”

Nói xong, Dương Thế Hành lập tức đem số vừa gọi đến di động mình lưu lại, như thể số của An Lăng vô cùng đắt giá.

Loay hoay một hồi, ngẩng đầu lên thì thấy An Lăng đang nhìn thẳng mình, hấn cũng có chút xấu hổ giải thích: “Tôi biết là mình hơi vồn vã một chút, nhưng mà không lưu lại phương thức liên lạc thì có chút không an tâm. Anh cũng đừng có đổi di động đấy!”

An Lăng không trả lời, chỉ hờ hững gật đầu.

Tiếng chuông di động chợt vang lên, Dương Thế Hành nhìn thấy chữ trên màn hình liền nhảy dựng lên, đầu gối đập vào quầy bar. Hắn đau đến nhăn tít cả mặt, đưa tay xoa đầu gối nói: “Tiêu, tôi quên mất đã hẹn với mấy người kia đi mua đồ dùng hằng ngày.”

“Vậy cứ đi đi.”

Dương Thế Hành vội vàng tìm ví tiền, nhưng quên mất rằng vừa xong một cái hần liền chạy thẳng đến chỗ An Lăng, hoàn toàn không mang theo cắc nỏ.

“Để tôi trả cho.”

“Hi hi, lần sau tôi bao lại!” Dương Thế Hành nhe răng cười nói: “Còn có, mặc dù anh sẽ nghĩ tôi lằng nhằng như đàn bà, nhưng dù anh có biết vô âm tín, tôi vẫn nghĩ nhất định chúng ta sẽ gặp lại. Giác quan thứ sáu của tôi luôn rất tốt mà, đúng không? Tôi đi đây, có chuyện thì gọi cho tôi... Không có chuyện gì cũng có thể gọi, nếu trúng lúc đang huấn luyện thì tôi sẽ giả bộ đi toilet!”

An Lăng khẽ gật đầu. Dương Thế Hành vội vàng vàng rời đi, còn không quên quay đầu lại, làm động tác hần tự nghĩ là ngẫu đưa tay giả súng bắn An Lăng.

An Lăng ngưng mắt nhìn hần rời đi, cho đến khi bóng dáng hần khuất hẳn tầm mắt. Đường như cũng y hệt năm đó, điều duy nhất bất đồng chính là tấm lưng kia đã không còn sự ngây ngô của thiếu niên mà trở nên vững chãi kiên cường.

Bất cứ lúc nào lưng của Dương Thế Hành cũng đứng thẳng tắp, cho dù bị cô chủ nhiệm phạt ngồi xổm cũng vậy... An Lăng nhớ lại thời trung học, không khỏi tự giễu cười cười. Hần cùng bản thân mình hoàn toàn khác nhau, cho dù ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng có thể tự tin mà tiến đến, cho dù có mất bóng người nào đó cũng không hề đau khổ liên can.

Dương Thế Hành nhân sinh không cần An Lăng, vậy nên An Lăng cũng sẽ tận lực để mình không cần hần.

5. Quyển 1 - Chương 4

Trước ngày phi hành đoàn xuất phát 308 ngày – Ngày hôm nay trọng điểm huấn luyện là chịu đựng cao trọng lực và vô trọng lực trong khoảng thời gian nhất định, đồng thời phải bảo trì được khả năng tập trung cùng với năng lực ngôn ngữ.

Trung tâm vũ trụ khá tự hào về tháp thí nghiệm vô trọng lực lần này gần như không cần phải sử dụng đến, cho dù nó có thể duy trì trạng thái vô trọng lực lâu nhất hiện nay, hơn 6 giây so với các loại máy móc khác, nhưng đối với việc huấn luyện phi hành gia thì thời gian hạn chế của nó quá lớn, hơn nữa mỗi lần sử dụng sẽ tốn gần 20000 USD. Vậy nên, tháp thí nghiệm vô trọng lực đa phần là cho xí nghiệp thuê sử dụng, còn các phi hành gia cứ dựa vào phương thức truyền thống mà huấn luyện.

Sử dụng động cơ turbo kép của máy bay chở người DC-9 đã được cải tạo, lấy quỹ đạo hình parabol bay lên cao đến 34000 feet rồi thả rơi, lợi dụng sự rơi tự do tạo ra không gian vô trọng lực trong khoảng 26~ 28 giây. Trong khoảng mười mấy giây đầu phi hành gia phải nghe được đề tài yêu cầu từ bộ đàm, sau đó đem những linh kiện rời rạc lắp thành một cái máy có thể dùng được như đề tài.

Sau khi liên tục phóng lên lao xuống khoảng hai mươi lần, bọn họ phải ngồi lên máy ly tâm TsF18 do Nga sản xuất, quay với tốc độ 10G, có trọng lực gấp ba lần so với bình thường trong mười lăm phút đồng hồ để phải trả lời các câu hỏi toán học và logic.

Huấn luyện lần này khá là nghiêm khắc, ngay cả người giỏi chịu đựng như Dương Thế Hành cũng có chút khó tiêu.

Nghê Quý Vĩnh đi ra khỏi máy ly tâm, vẻ mặt ể oải mà thở dốc, nhanh chóng cởi ra máy cảm biến cơ thể cùng với áo anti G (*).

(*): khi lực G được sinh ra, áo antiG sẽ tự động phồng lên ở tay chân của phi công, áp bức máu quay về não bộ, nếu không máu sẽ vì trọng lực tác dụng mà chạy xuống tay chân, dẫn đến việc ngất đi do thiếu máu não.

“Má ơi, nào tôi muốn bị hút ra luôn...” Nghê Quý Vĩnh ngoáy lỗ tai nói, đồng thời từ chối ly nước Dương Thế Hành đưa cho. “Bây giờ cái gì vào miệng tôi cũng nuốt không nổi, cho miễn đi.”

Dương Thế Hành dựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, có chút ngẩn ngơ nói: “8G quả nhiên không giống bình thường. Bất quá nếu có cơ hội, tôi thật muốn thử xem lực ly tâm lớn nhất 30G như thế nào...”

“Vậy thì tốt, cậu chắc là người đầu tiên trong lịch sử loài người thử 30G đó, hi vọng cậu còn sống để trở về.”

Một quân y hàng không chậm chậm đi về phía hai người, người này mang một đôi mắt kính, nhìn có vẻ hàm hậu nói với họ: “Ồ mục 8G mọi người làm cũng rất khá... Anh Nghê trong phút thứ 3 đến thứ 6 tim đập hơi quá nhanh, còn anh Dương xác suất trả lời sai hơi cao, còn lại những người khác đều không có vấn đề gì.”

Nghê Quý Vĩnh vẫn thở hổn hển này giờ, hỏi: “Hô hấp thì thế nào?”

Quân y cầm bút rà dọc tư liệu trên tay nói: “Ồ tiêu chuẩn bình thường. Bệnh thở dốc của anh được kiểm soát rất tốt, đã lâu không bị tái phát phải không?”

“Hơn mười năm chưa tái phát lần nào.” Nghê Quý Vĩnh nhìn qua bên cạnh, không có hảo ý cười mỉa nói: “Bất quá có một tên dù ở bình thường hay trong trạng thái cao trọng lực thì số học cũng không được tốt lắm nhỉ, xác suất trả lời sai hơi cao anh Dương?”

Dương Thế Hành cào cào sau đầu, ngại ngần nói: “Cái này cũng đâu phải vấn đề gì lớn, chỉ ít tư duy logic

của tôi vẫn rất bình thường.”

Danny nhìn hai người vật vờ, than thở: “Cường độ huấn luyện của hai đứa chưa đủ, anh nghĩ lần sau nên tăng lên 10G đi.”

Vì xuất thân từ không quân nên thành tích của Danny tốt nhất trong tất cả mọi người, dù có tăng trọng lực lên tám lần thì anh vẫn có thể bình thản mà nói cười.

“Đừng nói nữa!” Nghe Quý Vinh bùm miệng, “Tôi muốn ói... Nếu biết trước như vậy sẽ không nghe theo tên ngu ngốc kia ăn nhiều như vậy.”

Dương Thế Hành có chút hả hê nói: “Nghe theo tên ngu ngốc thì không phải cậu cũng chả khác gì sao...”

Nhìn thấy hai người lại sắp đấu võ mồm, V tỷ cùng Cù Vũ Năng nhanh chóng kéo mỗi người ra một phương.

“Danny nói không sai. Hai người tuy trẻ nhất nhưng thể lực lại tệ nhất.”

Cù Vũ Năng nâng mắt kính, trông kính loang loáng như một lưỡi dao sắc bén đâm vào võng mạc của hai tên ngốc. Gã cười lạnh nói: “Hai người phải nhớ kỹ, nếu như trước khi xuất phát xác định hai người không đủ sức khỏe thì sẽ lập tức bị thay thế đấy.”

Dương Thế Hành thành thật cúi đầu nhận sai: “Xin lỗi. Lúc này kiểm tra tôi thực sự không tập trung lắm.”

Nghe Quý Vinh không lo ngại nói: “Tất cả mọi người biết bài học lịch sử, đột ngột thay đổi thành viên tám phần mười sẽ phát sinh chuyện không may. Chúng ta ngay cả cái gương đều phải đem bốn góc cố định thật chặt để không bị rút bẻ tránh mang đến bảy năm xui xẻo thì làm sao không nhớ vụ Apollo 13 với Expedition 6?”

Mọi người đều biết Nghe Quý Vinh nói đến năm 1970 Apollo 13 và năm 1993 Expedition 6 đều phải thay đổi nhân viên vì lý do sức khỏe. Ai cũng biết Apollo 13 bị nổ bình oxy trên hành trình, bắt buộc phải quay trở về điểm xuất phát. Expedition 6 tuy rằng không phát sinh vấn đề trực tiếp nhưng vốn muốn dùng tàu vũ trụ Colombia một lần nữa đem thành viên trở lại trái đất thì tàu vũ trụ này đã nổ tung trên đường trở về, làm bảy phi hành gia tử nạn, khiến cho kế hoạch phóng tàu con thoi bị lùi lại vô kỳ hạn mà thành viên của Expedition 6 cũng phải ở lại trạm vũ trụ, sau này lên tàu liên hợp với Nga để trở về mặt đất.

“Mà dù sao hai lần nguy hiểm đó các phi hành gia cũng bình an trở về, tôi nghĩ chắc Danny cũng định thử một lần.” Cù Vũ Năng vô tình nói.

Danny là một phi công khá mê tín, mặc dù không tán thành cách nói của Cù Vũ Năng nhưng lúc này anh đứng trên cương vị của đội trưởng, nghiêm túc nói: “Nếu tình trạng của mọi người không đủ yêu cầu, tôi bắt buộc sẽ đổi thành viên. Rất nhiều người cũng mong muốn được lên vũ trụ như mọi người, trạng thái huấn luyện của bọn họ cũng tốt vô cùng đó thôi.”

Dương Thế Hành và Nghê Quý Vĩnh liếc mắt nhìn nhau, ngực bắt đầu lo lắng. Cả hai khá hối hận vì thái độ thiếu tích cực trong huấn luyện của mình.

V tỷ yên lặng đem dụng cụ nhảy dù giao cho nhân viên công tác, nghĩ thầm hiện tại không nên vạch trần lời nói dối của Cù Vũ Năng và Danny. Danny, V tỷ và Cù Vũ Năng đã làm cộng sự khá lâu đều biết rõ, càng là phi hành gia thâm niên thì lại càng tin tưởng việc thay đổi thành viên trước khi xuất phát là một điều cấm kỵ, miễn bàn đến Danny người này trước khi xuất phát đến cả ảnh còn không chịu chụp, còn đi tiểu ngay bánh xe bên phải của phi thuyền mới được.

“Nhiệm vụ hiện tại khá gian khổ, tôi mong mọi người hiểu rõ được chuyện này.” Danny nói với tất cả mọi người. “Ở đây không phải trung tâm vũ trụ kinh nghiệm phong phú như NASA hay Roscosmos. Chúng ta sẽ sử dụng tên lửa của chính quốc gia mình, trung tâm điều khiển dưới mặt đất cũng là lần đầu tiên thực hiện nhiệm vụ. Đối với chúng ta mà nói, tính phiêu lưu cũng không khác gì kế hoạch Mercury khi xưa....”

Mọi người đều nghiêm túc lắng nghe, bầu không khí trở nên yên lặng như tờ. Danny thấy Dương Thế Hành khẩn trương đến độ con mắt trừng to ra mới nghĩ mình hình như hù dọa quá mức đám tân binh rồi.

“Đương nhiên, trong nhiệm vụ vũ trụ nào cũng có nguy hiểm nhất định, đây cũng là lý do mà công ty bảo hiểm không dám để phi hành gia mua bảo hiểm ngoài ý muốn, ha ha...”

Danny muốn đùa một chút để không khí đỡ căng thẳng nhưng lại càng khiến mọi người trầm mặc hơn. Dưới tình huống kỳ cục đó, mọi người dần tản ra trở về công việc của mình.

“Nhìn đại ca áy náy như vậy, thể nào tối nay chúng ta cũng có bia để uống.” Nghê Quý Vĩnh nhỏ giọng nói với Dương Thế Hành trên đường về.

“Xuyết! Đừng có cười! Giả bộ bí tráng tiếp đi!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau buổi huấn luyện chiều thì Danny tốt bụng vô cùng thoải mái mời mọi người một châu.

Đúng như tên của nó, quán bar có kiến trúc sao thổ Saturn V thực chất là được làm để kỷ niệm dịp lần đầu lên mặt trăng của Apollo XI. Bên trong quán bar được thiết kế mang phong cách của Mỹ, treo trên tường là tấm hình kèm chữ ký của Armstrong, Aldrin và Collins, có cả mô hình giải phẫu của Saturn V và viên đá mặt trăng to cỡ quả bóng bàn, thậm chí huy chương và giấy khen độc nhất vô nhị của NASA sau khi hoàn thành nhiệm vụ không gian cũng được trưng ra, hoàn toàn đem vũ trụ ra thương mại hóa.

Laputa chưa mở cửa với bên ngoài, mà kỹ sư công trình đa số không thích uống bia rượu, trong quán bar chỉ có ba con mèo nhỏ, không gian còn lại đủ riêng tư cho phi hành gia mọi người.

Từ Texas trở về, phi hành gia ngoại trừ giọng tiếng Anh nặng âm khẩu của Texas ra thì còn có tửu lượng khá tốt, ngay cả Cù Vũ Năng nhìn nhả nhận như vậy còn được xưng ngàn chén không say. Thế nên đương nhiên, hai tên nhỏ tuổi nhất nhóm chỉ mới ở đó có năm năm sẽ không thể địch lại tam vị tiền bối kia.

Rượu vào thì lời ra, Nghe Quý Vĩnh nhin không được nói: “Nơi này thật sự khoa trương, rõ ràng quảng cáo rùm beng là quán bar thể thao, thế nhưng ngay cả một bộ đồ thể thao hay trái banh cũng không có, ngay cả TV cũng chiếu phim về Apolo XI.”

Dương Thế Hành nắc một cái, vẻ mặt đỏ bừng cho thấy hắn đã say mềm, ngay cả nói cũng không rõ ràng lắm. “Tôi nhớ lần trước tới còn chiếu Champions League mà, Red Sox đấu với ai đấy nhỉ... Manchester United? Quên rồi, ha ha...”

“Red Sox ở đâu ra... Mà cậu đến đây hồi nào?”

“Bữa đó đó!” Dương Thế Hành để ly rượu xuống, khoa tay muốn chân nói: “Bữa tôi đi phòng nghiên cứu phát triển tên lửa... nắc!”

“Ồ, hôm thứ sáu? Bữa đó cậu đi tìm người nhĩ.” Nghe Quý Vĩnh nhớ ra, hỏi tiếp: “Tóm được thật? Sau đó hai người đến chỗ này uống?”

Dương Thế Hành cười khúc khích gật đầu.

Nghe Quý Vĩnh có chút suy nghĩ nói: “Không ngờ chủ nghiệm phòng đó thật sự không ghét cậu. Tôi đoán sai rồi sao. Có điều, hắn rõ ràng nhìn như không muốn giao tiếp vậy...”

Dương Thế Hành giơ lên một ngón tay lắc lắc. “Không không không, tôi với anh ta thân nhau cũng lâu rồi mà.”

“Tôi nhìn kiểu gì cũng thấy là do cậu bám dính người ta cả.” Nghe Quý Vĩnh khinh thường nói, “Mà tôi nghe nói chủ nhiệm của phòng nghiên cứu phát triển...”

“Anh ta tên là An Lăng.”

“Sao cũng được... Không chỉ tính tình mà tên cũng thật quái lạ. Trước giờ tôi chỉ thấy họ kếp như Âu Dương, Tư Mã, Công Tôn, Hạ Hầu, Đông Phương gì đó, chưa bao giờ nghe thấy cái họ này.”

Dương Thế Hành bắt mồm nói: “Đó là do cậu lạc hậu! Họ này rất có địa vị đấy... Ày? Mà cái gì địa vị nhĩ?”

Nghe Quý Vĩnh đảo mắt, tiện tay lấy chút đồ ăn vặt nhét vào miệng Dương Thế Hành. “Cậu nói nhầm nhiều quá. Nói chung, người bạn của cậu có vẻ rất trâu đấy. Hồi trước hình như công tác ở Cục vũ trụ liên bang Nga, gần đây mới được mời về. Có điều, chuyện này không phải trọng điểm...”

Dương Thế Hành trong miệng vẫn còn đồ ăn, la lên: “Uống tiếp đi!”

Nghê Quý Vĩnh vội bật mồm của hần lại mắng: “Cậu im lặng một chút coi! Bộ muốn bị chụp ảnh say khướt đăng khắp mặt báo ngày mai sao?!”

Ba vị tiền bối bàng quan đến lúc này cũng đưa tay giúp đỡ. Cù Vũ Năng hơi hột nói: “Ở đây không có paparazzi đâu, yên tâm đi.”

Danny cười lạc quan nói: “Phi hành gia cũng cần phải giải trí, uống vài chén cũng không có gì đáng ngại.”

Nghê Quý Vĩnh ngược thầm mắg, mấy ông già này chỉ biết nói mát! Bất quá, hần cũng không thể làm gì Dương Thế Hành, chỉ có thể nhỏ giọng trách mắg: “Tôi rót rượu cho cậu là được, nhưng bớt ồm dùm chút đi!”

Dương Thế Hành có vẻ cũng náo loạn đủ rồi, dựa đầu vào một góc, vẻ mặt khổ sở nói: “Muốn ỏi quá...”

V tỷ khoác thêm áo cho hần, quay đầu nhìn Danny nói: “Đã bảo anh phải trông chừng A Hành mà. Chút nữa anh phụ khiêng cậu ta về đi.”

Danny cười khổ, đem mấy ly bia rỗng để qua bàn trống bên cạnh: “Duy Hân, em cũng biết tính của A Hành, dù tửu lượng kém nhưng lại rất ham vui, cứ kệ cậu ta đi.”

Không có Dương Thế Hành gây ồn ào, thoáng cái quán bar trở nên an tĩnh hơn rất nhiều. Nghê Quý Vĩnh thở dài dựa lưng vào ghế, bắt đắ dĩ nói: “Mỗi lần uống rượu cũng lấy em ra làm bảo mẫu, đợi cậu ta quắc cần câu rồi mới đến lượt em uống.”

Người pha rượu cầm khay đi đến, đặt lên bàn mấy ly bia. Cù Vũ Năng lấy vài ly đặt đến trước mặt Nghê Quý Vĩnh. “Mới nói được phân nửa, cậu nói An Lăng chủ nhiệm sao?”

Nghê Quý Vĩnh uống một hớp bia, chặc lưỡi nói: “À... Đều là mấy tin đồn, cũng không có gì hay ho, chỉ là nghĩ hần không giống như A Hành nói. Đương nhiên, về phần chuyên nghiệp thì tôi tin tưởng thiết kế của hần ta, dù sao cũng là nhân tài dùng tiền mua về, có điều kiểu gì cũng không thích nổi người này được.”

“Với tính cách của cậu thì chắc chắn rất khó ở chung với An Lăng chủ nhiệm.” Cù Vũ Năng cho dù uống rượu cũng ngồi rất nghiêm chỉnh, vừa nhìn cũng biết là kiểu người đặt yêu cầu rất cao. “Cá nhân tôi không có ý kiến gì với anh ta, nhưng đúng là tôi rất kinh ngạc khi thấy A Hành với anh ta thân thiết. Chỉ có thể nói tên âm ỉ này rất giỏi kết bạn thôi.”

“Tôi không lo lắng về chuyện này, mà là...” Nghê Quý Vĩnh muốn nói lại thôi, do dự một lúc lâu mới mở miệng: “An Lăng chủ nhiệm ở Nga có rất nhiều tin đồn tiêu cực, tôi sợ là nếu A Hành bị hần liên lụy, hoặc là nghe được về chuyện đó, chỉ sợ con người đầu óc đơn giản này sẽ bị đắ kích rất lớn. Dù sao, cậu ta nhìn có vẻ rất coi trọng An Lăng chủ nhiệm.”

Dương Thế Hành lằm bằm vài tiếng. V tỷ quay đầu xác nhận hần nói trong vô thức thì mỉm cười: “A

Hành đầu óc mặc dù đơn giản, nhưng chị nghĩ cậu ta sẽ có cách xử lý riêng. Còn về phần An Lăng chủ nhiệm, tuy nói sự xuất tât hữu nhân, mấy lời đồn này nếu không có lửa thì làm sao có khói, nhưng chị vẫn khá thích cậu ta. Vừa ít lời lại nỗ lực, như vậy mới có thể an vị trên vị trí chủ nhiệm với tuổi trẻ như thế.”

Nghe Quý Vinh lè lưỡi, lắc đầu nói: “Cái loại người này không nói chuyện nhưng ngược nhất định củ kết rất nhiều thứ, hoàn toàn ngược lại với tên gốc này, nói nhiều nhưng chẳng mấy khi dùng đến đại não. Tôi vẫn không tưởng tượng nổi bọn họ hai người thì có điểm chung gì... Ha, nói không chừng vì cậu ta quá ngốc nên mới có thể ở chung với loại người khác khổ kia.”

Nhạc rock ban đầu được chuyển sang blue, quán bar lúc này đã gần hết khách, chỉ còn lại nhóm phi hành gia và vài người phục vụ đang dọn dẹp bàn.

Nghe Quý Vinh thấp giọng xuống hỏi: “Ở đây mấy giờ thì đóng cửa?”

“Năm giờ sáng, đủ thời gian để chúng ta uống hết rượu trong quán.”

Dù khá chậm chạp trong đề tài sôi nổi mà mọi người đang bàn luận, Danny bỗng nhiên buông ly rượu, sờ cằm suy nghĩ nói: “Mấy hôm trước anh có thấy A Hành và chủ nhiệm phòng nghiên cứu phát triển nói chuyện, lúc đó là đi trên đường tình cờ bắt gặp... A Năng cũng thấy phải không? Anh thật ra lại nghĩ thái độ bọn họ khá đặc biệt... Hmm, nói sao nhỉ... Nên nói hai người biểu hiện khá khác với bình thường.”

“Sao anh lại nói vậy?”

“Cậu chủ nhiệm đó nhìn khá ôn hòa, tuy rằng vẫn có phần lãnh đạm nhưng rõ ràng là vẻ mặt không giống như lúc cậu ta ở với người khác.”

“Danny, tôi thật bội phục anh đấy. Tôi cũng đứng bên cạnh anh mà không nhìn thấy mặt cậu chủ nhiệm ấy khác gì với lúc bình thường.” Cù Vũ Năng nhú mày, đó là thói quen mỗi khi gã nghi vấn chuyện gì đó. “Tôi chỉ cảm thấy A Hành khi nói với anh ta thì có thận trọng hơn rất nhiều, tuy rằng có đùa giỡn nhưng nhìn vẫn thấy sự ổn trọng đúng tuổi của cậu ta.”

“... Ý của anh là, A Hành ở trước mắt tên kia không có ấu trĩ như lúc thường?” Nghe Quý Vinh kinh ngạc trừng lớn hai mắt: “Thật không thể tin được, thật quá kỳ quái! Thật đáng nghi ngờ!”

“Cậu không cần phải nói toàn từ đồng nghĩa vậy.” Cù Vũ Năng nhắc nhở.

Nghe Quý Vinh không để ý đến gã, cố tự ngồi phân tích: “A Hành không phải nói đó là bạn tốt lâu năm sao? Theo lý thuyết thì gặp bạn thân cũ phải càng tùy tiện thoải mái chứ?”

“Jon, không phải tục ngữ có câu ‘gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý’ sao?”

V tỷ ôn nhu đưa tay khoát lên vai Danny. “Chồng à, câu đó không phải theo ý mà anh muốn biểu đạt đâu.”

“Hay nha, đại ca.” Nghe Quý Vinh bất mãn nói, “Không lẽ ý anh là vì chúng ta rất tùy tiện nên A Hành mới tùy tiện theo sao?”

Cù Vũ Năng không nhanh không chậm nói: “Cái nhóm này làm như nghiêm túc lắm vậy, ha Jon?”

“Phiền chết, A Năng! Người bát nháo nhất nhóm chúng ta là anh đấy!”

‘Trong khi mọi người đang náo nhiệt thảo luận thì Dương Thế Hành yên lặng mở mắt.

“Kỳ thực... Tôi rất sợ An Lăng...”

Âm thanh nhỏ xíu của hắn rất khó nghe, lại bị dòng nhạc du dương lấn át nên không mấy ai nghe rõ.

Cù Vũ Năng ngồi ở đối diện thấy được Dương Thế Hành tỉnh dậy nhưng không nghe rõ được hắn nói gì, gã đang muốn hỏi thì đã thấy Dương Thế Hành nhắm mắt lại. Uống một ngụm rượu, gã suy nghĩ về mấy từ mình vừa nghe thấy.

Thấy chủ đề nói chuyện của mọi người cũng đã kết thúc, Cù Vũ Năng liền chỉ chỉ Dương Thế Hành nói: “Tôi vừa thấy A Hành nói gì đó nhưng không rõ lắm, nhưng hình như cậu ta rất sợ An Lăng chủ nhiệm.”

“Gi? Anh có bị ngênh ngãng không vậy A Năng? Người này rõ ràng ngủ như chết vậy.”

Để chứng minh mình không sai, Nghe Quý Vinh cầm hai vai Dương Thế Hành dùng sức lắc, Dương Thế Hành ngoại trừ đầu nghẹo qua chỗ khác ra thì không có phản ứng gì.

“Không. Tôi thực sự nghe được. Cậu ta vừa tỉnh khoảng... bảy giây.”

Thấy Cù Vũ Năng có vẻ không đùa, Nghe Quý Vinh bán tín bán nghi nói: “A Hành bảo... sợ cái tên cao ngạo kia? Vậy là sao?”

Mọi người đều tự hỏi hàm ý của câu nói kia, nhưng suy nghĩ nửa ngày cũng không thể hiểu được.

“... Cậu ta còn chưa nói dứt lời mà?” V tỷ dứt khoát nói.

Nghe Quý Vinh vỗ tay một cái, sắc mặt biến hóa kỳ lạ nói: “Bạn học thời cấp ba... Không phải là bị bắt nạt chứ? Kiểu như An Lăng là đại ca của lớp, ngày ngày bắt A Hành chạy đi mua bánh mì...”

“Chú em xem quá nhiều truyện tranh rồi.” Cù Vũ Năng đưa tay gõ lên đầu lùn một mẩu một cái. “Tổng hợp lại thái độ A Hành đối với chủ nhiệm thì tôi nghĩ bọn họ giống quan hệ của chủ nhân và thú nuôi hơn. Chủ nhiệm đột nhiên biến mất khiến cho cậu ta bị đả kích rất lớn, vậy nên khi bọn họ gặp lại nhau A Hành mới không dám lỗ mãng, sợ sẽ bị chủ nhân vứt bỏ lần nữa... Phải nói, A Hành được huấn luyện tốt đó chứ?”

“Ồ dẹt, phức tạp như vậy sao... Anh nên đi làm biên kịch mới phải.” Nghe Quý Vinh liếc mắt nhìn gã nói.

Danny lắc đầu nói: “Hai đứa quá bát nháo, nếu để người dân biết phi hành gia lúc nhàn hạ thì nói mấy thứ này, không chừng họ nghĩ rằng chúng ta ở trên trạm vũ trụ lập sòng bài với phi hành gia nước Nga mất.”

Cù Vũ Năng nghiêm túc nói: “Sòng bạc vũ trụ... Nghe có vẻ rất triển vọng đấy.”

“Đại ca, nếu không phải anh khơi mào ra thì bọn em nói cái gì? Tối nay anh mới là người bát nháo nhất.” Nghe Quý Vinh cười trừ.

Mọi người lại bắt đầu chuyển sang chủ đề dinh dưỡng, hoàn toàn không liên quan đến nhiệm vụ vũ trụ sắp tới, mãi cho đến đêm khuya, Dương Thế Hành cũng không tỉnh lại.

Sau khi kết thúc, Danny và Cù Vũ Năng cùng khiêng Dương Thế Hành mang về nhà. Dương Thế Hành cao một trăm tám mươi một cm, thoát nhìn có vẻ thon gầy nhưng cơ thể rất rắn chắc. Tuy nhiên với hai người cơ còn nhiều hơn thịt như Danny và Cù Vũ Năng thì khiêng một tên say nhè mềm oặt như Dương Thế Hành thì chẳng là vấn đề.

Ký túc xá của phi hành gia cũng nằm trong khu ở của nhân viên công tác trong trung tâm vũ trụ, tuy nhiên được xây thành biệt lập. Khu nhà được xây theo kiểu cottage với xanh đen và trắng làm chủ đạo trông rất bắt mắt, bên ngoài được trồng một hàng cây thích, nhìn tổng quát rất giống khu nhà giàu ở quận Cam nước Mỹ.

Phi hành gia mỗi người được cấp một căn nhà, khoảng cách cũng không xa nhau mấy, mục đích để mọi người gần gũi nhau hơn, có thể tạo ra một nhóm hoạt động hiệu quả nhưng đồng thời cũng đảm bảo được không gian riêng của mỗi người. Thế nên, từ khi bước đến đảo vũ trụ này thì nơi khiến họ thoải mái nhất chính là khu ký túc này.

Sau khi nói V tỷ dừng xe lại, Nghe Quý Vinh giúp đỡ hai người nam nhân còn lại khiêng cái cây công kênh kia, đồng thời mò mẫm trên người Dương Thế Hành tìm chìa khóa.

Dương Thế Hành hơi mở mắt, hì hì cười nói: “Cậu, cậu sở anh làm gì vậy... Nác! Cẩn thận anh đây kiện cậu...”

“Dẹt!” Nghe Quý Vinh nổi giận, nhin không được văng bậy. “Nếu như cậu tỉnh rồi thì tự mở cửa đi!”

“Đây này.” V tỷ nhặt lên chiếc chìa khóa rớt dưới mặt cỏ, nhanh chóng mở cửa vào bật đèn.

Danny và Cù Vũ Năng đem Dương Thế Hành ném đến sô pha rồi ngồi xuống một bên nghỉ ngơi.

Nghê Quý Vinh không chú ý dưới chân, đạp trúng một bìa tạp chí mà phải lảo đảo vài bước mới đứng vững được, mắng: “Người này hoàn toàn không có nề nếp gì cả! Sao cậu ta có thể trở thành phi hành gia được vậy?”

Danny nhìn quanh bốn phía nói: “A Hành mang toàn bộ đồ trong nhà của cậu ta lên đây sao? Anh và Duy Hân hai người ở cũng không nhiều đồ thế này.”

Bốn người ngồi trong phòng khách của Dương Thế Hành bình luận một phen. Dương Thế Hành mơ mơ màng màng nghe được tiếng ồn ào, vài bóng người đi lại trước mắt lúc ẩn lúc hiện rồi sao đó cánh cửa đóng lại kéo tất cả vào màn đêm...

Dương Thế Hành cũng ngủ không sâu. Hắn mơ thấy rất nhiều thứ, đều là những chuyện đã trải qua. Sau đó, hắn nghe được thanh âm. Khi ngủ, cảm quan tinh nhạy đầu tiên chính là thính giác, âm thanh truyền đến đại não khiến cảnh trong mơ lần lần hiện thực trong phút chốc hiện ra, tiếp theo đó thị giác cũng được khôi phục, mở ra một mảng đen tối trước mắt.

Đại não nhận ra được tiếng sủa của con chó giống Bull Terrier của nhà hàng xóm vì được ra đường tản bộ mà hưng phấn kêu lên... Dương Thế Hành rùng mình một cái, đại não song song phát ra một hình ảnh bất thường.

... Có cái gì ở đây?

Dương Thế Hành lập tức mở to hai mắt, hắn nhanh chóng thích ứng với sự tờ mờ của căn phòng, nhìn thấy một bóng người đứng ở trước rèm cửa sổ.

Người nọ di chuyển, tay giật lấy cái rèm cửa sổ khiến cho ánh sáng chói mắt chiếu vào tỏa sáng khắp căn phòng.

“A—”

Dương Thế Hành kêu lên thảm thiết, lập tức vớ đại một cái gì đó che mắt, ánh sáng chói mắt như muốn xuyên thủng võng mạc của hắn.

“Che bớt lại! Chói quá!”

Sau khi nghe Dương Thế Hành rên một lúc, người nọ mới chậm chậm kéo chiếc màn chắn sau rèm cửa xuống phủ, phòng khách liền có được độ sáng thích hợp. Dương Thế Hành bực nhọc giật giật chặn, sau khi nhìn thấy rõ cũng không nói gì.

Một lát sau, hắn mới lầu bầu nói: “A Diệu, sao anh lại ở đây?”

Đường nhìn lạnh lẽo của An Lăng khiến làm Dương Thế Hành không khỏi rụt lại, vội vã kêu lên: “Nhớ ra rồi, xin lỗi! Tôi hoàn toàn quên mất ngày hôm nay tôi nhờ anh đến, xin lỗi!”

Dương Thế Hành xốc lên chăn, vừa ngồi dậy liền cảm giác đau nhức khắp người. Ngủ trên sofa cả một đêm với thân hình cao lớn của hắn thì đúng là một loại cực hình.

“Ai, cái cổ của tôi hình như bị trặc rồi...” Dương Thế Hành giương mắt thấy An Lăng vẫn đứng ở bên kia, hai tay tạo thành hình chữ thập cầu xin ta thứ nói: “Xin lỗi, xin lỗi, đợi tôi thêm một chút nữa thôi... Đúng rồi, sao anh vào được vậy?”

Mặt An Lăng vẫn lạnh như tiền, không chút thay đổi. “Ấn chuông cửa không thấy cậu ra, cửa lại không khóa nên tôi vào.”

“À? Thật sự là bất cẩn mà, cái tên kia... Nếu như tôi đang ngủ mà bị cướp sạch thì làm sao chứ...”

Dương Thế Hành một bên cầu nhàu một bên cố gắng vận động chân tay cứng ngắc. Hắn vẫn còn mặc áo thun và quần soóc tối qua, mấy động tác liền để lộ ra cái cổ thon dài và cơ bụng nhẵn bóng dưới áo.

An Lăng không khỏi mở miệng nói: “Cậu...”

Dương Thế Hành nghiêng đầu nhìn về phía An Lăng, hỏi: “Sao vậy?”

Vùng giữa lông mày của An Lăng nhíu lại, ngón tay chỉ Dương Thế Hành: “Cả người cậu toàn mùi rượu thối.”

Dương Thế Hành vươn tay ngửi ngửi, không biết xấu hổ nói: “Haha, tối hôm qua uống quá nhiều. Tôi cũng không nhớ sao về nhà được, chắc là được đại ca và A Năng vác về... Chờ tôi chút, tôi đi tắm, mười phút thôi!”

Hắn bật người lên đi về trước, đi ngang qua nhà bếp cầm lấy hai bình nước khoáng rồi nhảy vào phòng tắm.

Đợi đến khi thân ảnh của Dương Thế Hành khuất sau cánh cửa, An Lăng mới buông lỏng tinh thần.

... Còn uống đến bất tỉnh nhân sự để người khác vác trở về? Trong lòng An Lăng rất bất mãn nhưng hắn lại tự thuyết phục bản thân cảm giác khó chịu đó là vì không thể chấp nhận được Dương Thế Hành, đường đường là một phi hành gia nhưng lại không quan tâm đến sức khỏe của mình mà hấp thụ nhiều chất cồn như vậy, đi lên vũ trụ rồi thì làm sao?

Hắn nhìn xung quanh. Đồ dùng trong nhà chủ yếu là màu sắc trang nhã, hẳn là do trung tâm vũ trụ chuẩn bị nên hoàn toàn không hợp với sở thích của Dương Thế Hành. Chiếc đệm màu xanh sẫm trên sofa và thảm trải sàn màu nâu nhạt chắc chắn là của Dương Thế Hành mua thêm, đều mang lại cảm giác rừng rậm tươi mát như bản thân hắn. Trên bàn trà có để một bức tượng hình gấu gặm cá được điêu khắc vụng về xiêu vẹo, đại khái cũng là một tay Dương Thế Hành làm ra. Ngoài ra, tạp chí và thư tín, còn có xấp báo cáo thật dày như cuốn từ điển Oxford, rồi video game và mô hình tên lửa được bày bừa bãi trên mặt bàn. Tất cả đều chứng minh tính cách cầu thả của chủ nhân.

Vẫn còn một khung ảnh, trong ảnh chụp là gia đình của Dương Thế Hành. An Lăng còn nhớ kỉ niệm hắn bị kéo về quê với Dương Thế Hành, mọi người trong nhà rất cởi mở khiến cho An Lăng cảm thấy dục vòng trong lòng của mình xấu xí dơ bẩn thế nào.

Tiếng nước rào rào từ phòng tắm vọng ra khiến cho An Lăng không cách nào tĩnh tâm được. Hắn suy nghĩ một chút, rồi tìm lấy điều khiển máy lạnh chỉnh cao nhiệt độ trong phòng lên. Để chiếc điều khiển lại trên bàn, An Lăng kéo chiếc chăn mỏng đang chiếm chỗ trên sofa ra, đang muốn ngồi xuống thì chợt nhớ Dương Thế Hành vừa ngủ ở chỗ này.

Thấy cửa không khóa liền tiến vào thật sự là thất sách. Khi hắn nhìn thấy Dương Thế Hành đang say ngủ trong phòng khách, mặc dù tướng ngủ thật xấu xí nhưng lại khiến An Lăng xúc động. May mà cả người Dương Thế Hành toàn là mùi rượu thối khiến hắn không thể đến gần, nếu không không biết hắn sẽ làm chuyện điên rồ gì.

Lần sau bất luận có chuyện gì đi chăng nữa cũng không thể làm như vậy, An Lăng chán nản suy nghĩ. Tùy tiện đáp ứng lời thỉnh cầu của Dương Thế Hành, rồi còn tự động đi vào nhà, chẳng lẽ trong thâm tâm vẫn nghĩ mình có vận may sao?

Mấy hôm trước ngẫu nhiên gặp phải Dương Thế Hành tại trung tâm vũ trụ, đáng lý chỉ nên nói một hai câu rồi rời đi, thế nhưng hắn lại không thể kiểm soát bản thân mà trò chuyện một lúc lâu, lại không thể từ chối sự năn nỉ của Dương Thế Hành nên mới có cuộc hẹn ngày hôm nay.

Hắn muốn giữ một cự ly nhất định với Dương Thế Hành nhưng làm thế nào cũng không được, chẳng lẽ đây thật sự mới là điều bản thân hắn mong muốn?

An Lăng nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay nhói đau khiến hắn thanh tỉnh một chút. Dù cho chuyện đến nước này là do thâm tâm hắn mong muốn, nhưng cũng không có khả năng đạt được kết quả hắn hi vọng. Hắn chỉ sẽ không ngừng mà giẫm lên vết xe đổ, khiến cho bản thân rơi vào vận kiếp bất phục mà thôi.

Tiếng nước trong phòng tắm dần dần dừng lại, sau một hồi lạch cạch thì cửa mở, Dương Thế Hành bước ra thì nhìn thấy An Lăng ngồi trên ghế sofa đắm chiêu suy nghĩ.

Hắn chợt nhớ tới qua trong lúc mơ màng có nghe Nghê Quý Vinh nói “ít nói, trong lòng lại quần quít” các loại. Dương Thế Hành không thể nhớ nổi chuyện tối hôm qua, nhưng lại đặc biệt ấn tượng với mấy lời này. An Lăng hẳn là thuộc loại người như vậy, Dương Thế Hành không bao giờ biết được hắn đang suy nghĩ cái gì, An Lăng thật sự rất ít khi chia sẻ nội tâm của mình...

Trong lúc Dương Thế Hành suy nghĩ thất thần thì An Lăng đã phục hồi tinh thần lại. Hắn hơi nghiêng đầu, tránh nhìn Dương Thế Hành vừa mới tắm xong chỉ mặc mỗi quần soóc, trên vai còn khoác một chiếc khăn.

Dương Thế Hành bỗng hoàn hồn, ngượng ngùng mỉm cười kêu lên: “A Diệu, sao anh không lấy chút đồ uống? Anh ngoại trừ nước lọc ra thì không thích uống thứ gì khác phải không?”

Hắn xoa tóc đi về hướng nhà bếp, mở tủ lạnh lấy ra hai bình nước khoáng, một chai trực tiếp ném cho An Lăng: “Bắt lấy!”

Chai nước được ném thành một đường vòng cung từ nhà bếp ra đến phòng khách, được An Lăng tiếp được gọn tênh. Dương Thế Hành vừa đem chai nước lên miệng tu một hơi, vừa trở lại phòng khách nói: “An ơi ừ i ào? (Anh tới từ khi nào)?”

An Lăng dùng sức mở chai nước ra, ánh mắt nhìn vào ảnh ảo của mình chiếu trên màn hình chiếc TV màu đen nói: “Vừa mới đến thôi.”

Dương Thế Hành thả người xuống sofa, chân tay chàng hăng chiếm hết vị trí của hai người. Hắn lấy tay lau đi giọt nước đọng bên khóe miệng, vẻ mặt đau khổ nói: “Ngày hôm qua uống đúng nhiều, cả người giờ vẫn nôn nao...”

Trong khi Dương Thế Hành không thèm quan tâm trưng ra cơ thể trần, An Lăng mặc dù cảm thấy không được thoải mái. Da thịt hai người hơi chạm vào nhau khiến cho cả người hắn không khỏi chột rợn.

Dương Thế Hành hồi cấp ba là kiện tướng thể dục thể thao, vóc người hơi gầy nhưng tiềm ẩn sức bật khiến người ta hâm mộ. Cơ thể của hắn một khi thu lại rồi bật lên, trong nháy mắt có thể lao đi được cả chục mét.

Mà Dương Thế Hành hiện tại so với thời đó cường tráng hơn, thân thể không chút sọc, da thịt rắn chắc co giãn, thoát nhìn vừa khỏe mạnh lại vừa gợi cảm...

Phát hiện bản thân đang bắt đầu nghĩ tới chuyện không tốt, sắc mặt của An Lăng lại lạnh lẽo hơn.

“Đúng rồi, anh còn nhớ nhỏ em của tôi không?”

Dương Thế Hành nhắc tới trọng tâm câu chuyện, thành công cắt đứt suy nghĩ tiêu cực của An Lăng.

“Mấy hôm trước gọi điện với nhỏ tôi có nhắc tới chuyện của anh. Nhỏ vui muốn chết. Con em tôi từ lúc mẫu giáo đã rất thích anh rồi.” Dương Thế Hành hì hì cười nói: “Có điều anh không được làm trâu già gặm cỏ non đựng đến em tôi đâu đấy. Nhỏ chỉ mới lên cấp ba.”

An Lăng chỉ vào cô gái tóc dài đến vai, khuôn mặt trong sáng trong ảnh. “Cấp ba?”

“Uhm. Bức này chụp cách đây hai năm rồi. Nhỏ bây giờ nhìn không giống như vậy nữa, tóc nhuộm thành màu vàng chói chói, kì quái không thể tả... Thời gian trôi qua rất nhanh phải không?”

Dương Thế Hành cầm lấy một khung ảnh chụp hấn đang bế một đứa bé, “Còn đây là nhân vật anh chưa gặp qua, là em trai mới sinh của tôi, hiện tại được năm tuổi.”

An Lăng nhìn kỹ bức ảnh, nói: “Giống con trai cậu hơn.”

Mặt Dương Thế Hành méo đi, oán giận nói: “Sao tất cả mọi người đều nói như thế vậy. Nhà hàng xóm còn quá đáng hơn, một mực chắc chắn là do tôi ở bên ngoài làm bậy, để giấu mọi người nên mới đem mẹ tôi ra là khiên chắn... Anh thấy có nhầm không?”

Kỳ thực An Lăng cũng có chút hoài nghi đó là con trai của Dương Thế Hành. Hấn bản thân làm việc không có kế hoạch, cũng rất có khả năng xảy ra chuyện đó.

“Chúc mừng cậu, ba ba.”

Bị An Lăng chế nhạo khiến Dương Thế Hành đỏ mặt tới mang tai, hấn vội vã giải thích: “Huấn luyện bạn bị muốn chết, tôi căn bản không có thời gian để quên bạn gái!”

Tim của An Lăng hụp một nhịp, cảm giác không thể diễn tả tràn ngập trong lòng, không ngờ việc nhỏ như vậy cũng có thể khiến hấn cảm thấy hạnh phúc thế.

“A, tôi rốt cuộc cũng nhớ tới mình mơ đến cái gì!”

Đột ngột chuyển trọng tâm câu chuyện là nghề của Dương Thế Hành, mà thường thì vấn đề trước với vấn đề sau chả bao giờ liên quan đến nhau. Vậy nên, An Lăng cũng khá quen rồi.

Dương Thế Hành vẽ mặt kinh khủng, tay đuối đuối không khí: “Nghề chết tiệt, là cái tên lùn một mẫu Nghê Quý Vinh trong nhóm tôi đấy. Tại hấn nhắc đến Apolo XIII làm hại tôi gặp ác mộng. Trong mơ tôi đi trên T-38 đến mặt trăng thì đụng phải lỗ đen. Cái lỗ đen ấy cứ như sóng vậy, tôi chạy đến đâu nó đuối đến đó, ngay cả mặt trăng cũng bị nghiền nát mà hút vào. Tôi sợ địa cầu sẽ gặp tai họa nên sống chết chuyển tay lái chạy qua hướng khác... T-38 mà lại có tay lái, mắc cười không...”

Dương Thế Hành nói đến hứng thú bùng bùng thì An Lăng trong lòng lại tối tăm. Dương Thế Hành đối với ai cũng đều rất thật lòng, nhưng An Lăng hi vọng cho dù chỉ là bạn, hấn cũng muốn là một người quan trọng trong lòng của Dương Thế Hành, có thể nhìn thấy những gì mà người khác không thấy được, tỷ như sự mềm yếu, đổ kị, sợ hãi...

Nếu ngay cả bạn bè cũng không làm được, thì chẳng khác nào phá nát hết tất cả.

An Lăng nhìn mái tóc đen ướt bết trên trán Dương Thế Hành, giọt nước chảy xuống đường viền khuôn mặt, sau đó chảy xuống cổ, rồi ngực... Nếu hắt hai mắt ướt nước uất ức nhìn người chắc sẽ rất quyến rũ?

Nếu như bản thân lợi dụng Dương Thế Hành vẫn đang còn chút men mà quấy rối hắt, hắt là rất thuận lợi. Xoay người một cái là có thể ngăn chặn hai tay, trong khi hắt đang còn ngạc nhiên không hiểu thì thô bạo mà cưỡng hôn, sau đó dùng áo công tác bên cạnh trói chặt cổ tay của hắt.

Mái tóc còn ướt của Dương Thế Hành nhỏ giọt, thuận theo cổ mà chảy xuống, dừng lại tại xương quai xanh. An Lăng hôn theo vết nước đi tới xương quai xanh, liếm hôn da thịt màu mật ong, đồng thời cảm giác thân thể của Dương Thế Hành bởi vì hành động khác thường mà run rẩy.

Hắt hôn xuống ngực, đầu vú, sau đó là rấn chắc cơ bụng. Khi bàn tay xoa đến thắt lưng mẫn cảm của Dương Thế Hành thì thân thể dưới thân bắn mạnh lên, nhưng bản thân cường ngạnh kiềm giữ hắt trên sofa, không để hắt thoát khỏi tầm mắt mình. Đầu lưỡi liếm qua cơ bụng rồi đi xuống phần dưới kheu gợi, tay kéo cởi ra quần soóc rộng thùng thình kia, thỏa thích xoa nắn da thịt nóng cháy vì khản trương.

Khi bản thân xoa nắn lấy tính khí của Dương Thế Hành, ngón tay tham nhập vào hắt giữa đùi thì đôi mắt đen láy rạng ngời kia cũng đã đầy hơi nước. Hắt cầu xin dừng tay, nhưng An Lăng đáp lại bằng cách cắn mút đôi môi ấy, đồng thời đem dục vọng bùng bùng phần chân của bản thân đưa vào cơ thể chưa được mở rộng hoàn toàn kia...

Khiến hắt run rẩy sợ hãi, khiến hắt tuyệt vọng mà khóc, khiến hắt khó chịu rên rỉ, khiến hắt điên cuồng mà rơi vào...

“Này, anh có nghe không vậy?” Dương Thế Hành thăm dò hỏi, mặt hai người gần đến độ chóp mũi muốn đụng vào nhau.

An Lăng nhìn đôi môi hồng mọng nước vì vừa tắm xong của Dương Thế Hành, gật đầu có lẽ.

Dương Thế Hành hoàn toàn không biết đằng sau vẻ mặt lãnh đạm đang nghe hắt nói của An Lăng, là sự tưởng tượng đã vượt qua đẳng cấp vũ trụ, tiếp tục kể: “Vậy nên, Resident Evil 10 thật sự tệ vô cùng. Có điều, Alice chắc hắt là obasan mạnh nhất trong lịch sử rồi.”

An Lăng nâng mắt, tình tứ trong đôi mắt lục sắc chợt lóe rồi biến mất.

“Cậu không phải muốn đi làm đặc huấn sao?”

Dương Thế Hành vỗ trán, không biết xấu hổ nói: “Haha, mãi nói quên mất. Tôi đi thay quần áo chút rồi lái xe đi.”

An Lăng đưa tay lên, cầm trên tay chìa khóa của mình. “Ngồi xe tôi đi, máu của cậu vẫn còn còn trong đó.”

6. Quyển 1 - Chương 5

Ngày hôm nay là chủ nhật, là một ngày nghỉ ngơi hiếm hoi của nhân viên trung tâm vũ trụ. Ánh mặt trời tỏa sáng khắp nơi, bầu trời không một gợn mây, người người qua lại trên đường tấp nập hơn hẳn bình thường, đa số là các gia đình mang theo đồ bơi, hoặc dụng cụ lặn đi đến bãi tắm phía tây của đảo vũ trụ. Dương Thế Hành sau này mới biết hóa ra cũng có chỗ như vậy ở trên đảo.

Tuy nhiên mục đích của hai người hôm nay không phải là lái xe ngắm cảnh, mà là đi về phía địa điểm công tác hằng ngày, phòng nghiên cứu và phát triển tên lửa của trung tâm.

An Lăng dừng xe ở bãi đỗ xe công nhân vắng vẻ, đi vào phòng làm việc lấy chìa khóa rồi dừng xe jeep cho việc di chuyển trong khu vực nội bộ, chở Dương Thế Hành đến bãi lắp tên lửa C3.

Cách C3 hơn mười mét có một nhà máy cực lớn, tên lửa và các đơn vị khác đều được tiến hành lắp ráp chi tiết trong này.

Xe jeep đậu ở cửa sau của nhà máy. Hai người xuống xe đưa ra thẻ chứng minh cho bảo vệ, sau khi quét xong sinh trắc nhận diện, được thẻ chấp nhận thì có thể đi vào. Vì trong nhà máy đều là linh kiện tên lửa công nghệ cao, để tránh cơ mật bị tiết lộ ra ngoài, nếu không phải ngày đi làm bình thường thì muốn vào phải đăng ký trước và có người phụ trách mới được chấp nhận.

An Lăng dẫn Dương Thế Hành đi đến một nơi trong nhà máy. Nơi này là chỗ lắp ráp và kiểm định đơn vị buồng lái.

“Ngại quá A Diêu, lại nhờ anh lạm dụng chức quyền để làm việc này.” Dương Thế Hành áy náy trong lòng mà nói.

“Không sao, để quen với thao tác là điều cần thiết.”

Mục đích của Dương Thế Hành là trình mô phỏng bay của nhà máy. Huấn luyện mô phỏng bay là một trong những chuyện quan trọng nhất của việc đào tạo phi hành gia. Mặc dù hoạt động của tên lửa chủ yếu được điều khiển bởi máy tính, nhưng các phi hành gia đều phải biết thao tác thực hiện để tránh những tình huống bất ngờ.

Trình mô phỏng bay nằm trong một căn phòng mô phỏng riêng biệt rất lớn. Buồng lái, màn hình hiển thị vị trí, máy tính điều khiển, giao diện điều khiển, và các thiết bị phụ trợ thành phần đều giống chính xác như tàu vũ trụ thực tế, đồng thời cũng là bộ phận dự phòng cho tàu chính. Phi hành gia khi thao tác có thể thực tế cảm nhận được tầm nhìn, động lực, áp lực, âm thanh và vân vân, đây là trọng tâm của việc mô phỏng đào tạo.

Dương Thế Hành tự cảm thấy khả năng thao tác của mình chưa thành thạo, nên sau khi nói chuyện với An

Lăng biết được nhà máy lắp ráp có một trình mô phỏng bay dự bị thì lập tức năn nỉ An Lăng giúp hắn lên sử dụng.

Phi hành gia vốn có thể đăng ký sử dụng trình mô phỏng bay, có điều Dương Thế Hành biết nếu yêu cầu như vậy sẽ bị đám Nghe Quý Vĩnh trêu chọc, nên mới lén lút hẹn với An Lăng, không cho người khác biết.

Hai người tiến vào phòng mô phỏng. An Lăng mở công tắc tổng thể rồi cùng Dương Thế Hành leo thang đi đến đơn vị điều khiển. Chờ một chút thời gian để xác nhận hoạt động bình thường, Dương Thế Hành ngồi vào vị trí lái trước mặt bảng điều khiển.

An Lăng kiểm tra hệ thống cùng với các thiết bị an toàn để đảm bảo không có vấn đề rồi quay đầu nói: “Thế giao lại cho cậu đây. Tôi đi ra ngoài giám sát.”

“Chờ một chút!”

Dương Thế Hành kéo mạnh lấy An Lăng trước khi hắn kịp rời đi, ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ mặt vừa chờ mong vừa ngại ngùng.

“Tôi lái thử anh một quãng được không?”

Thấy An Lăng không trả lời, Dương Thế Hành cúi đầu ấp úng nói: “Đây là lần đầu tiên đi vào vũ trụ của tôi, kỳ thực vẫn chưa có tư cách để ngồi ở vị trí này... Có điều, sẽ có một ngày tôi có thể điều khiển tàu đến mặt trăng! Cho nên, tôi mong anh là người đầu tiên có thể đi với tôi!”

Trong khoảng, máy móc loang loáng nhấp nháy làm An Lăng chợt thấy có chút choáng váng. Dương Thế Hành nói hắn nghe được rất rõ, nhưng lại xa xôi như cảnh trong mơ không thực.

An Lăng mê muội mà ngồi xuống vị trí phó lái, Dương Thế Hành thấy vậy không khỏi mừng rỡ, hưng phấn kêu lên: “Thắt chặt dây an toàn, chúng ta chuẩn bị xuất phát! Ba, hai, một!”

Dương Thế Hành không biết cái gì là nhấn nạy, trước khi đếm ngược đã chuẩn bị thao tác, trực tiếp đi vào trạng thái bay.

Xung quanh phát sinh những âm thanh thật lớn và rung lắc dữ dội, hàng trăm decibel tiếng ồn chưa bao giờ nghe thấy dồn lại giống như muốn nổ tung khiến cho màng nhĩ đau nhức.

Khoang lái dữ dội rung lắc muốn ném văng người ra, An Lăng khó khăn mở hai mắt, hơi nghiêng đầu nhìn Dương Thế Hành. Dương Thế Hành hai mắt mở lớn nhìn chăm chăm cảnh bên ngoài trên màn hình, như muốn khắc ghi tất cả quá trình vào trong trí nhớ, hoàn toàn không biết An Lăng cũng đang nhìn hắn, muốn ghi nhớ tất cả biểu tình của hắn vào trong lòng.

Diện tích khoang nhỏ hẹp đến độ chỉ cần dơ tay có thể chạm đến người bên cạnh, nhưng thân thể bị cố định trên ghế như thể đang bị tảng đá nghìn cân đè lại, không thể nào động đậy. An Lăng cố gắng vươn tay nhưng tốn công vô ích. Người kia rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng vô luận thế nào hắn cũng không thể chạm tới được.

... Đau khổ quá, như không thể hít thở được vậy, đau đến xé ngực.

Dương Thế Hành quay đầu, trên mặt lộ vẻ áy náy. Hắn lớn tiếng nói gì đó, nhưng An Lăng không thể nghe được gì.

Bỗng trên tay truyền đến một cảm giác ấm áp chắc chắn, An Lăng khó khăn nghiêng đầu, nhìn thấy Dương Thế Hành ngồi ở vị trí lái chính vươn tay nắm chặt hắn. Cảm giác ấm áp từ da thịt truyền đến khiến An Lăng nhất thời quên mất tình cảm căm kị của bản thân mình.

Lúc này hắn không thể nào dùng lý trí để suy nghĩ nữa rồi, An Lăng nghĩ, run rẩy nắm lấy bàn tay của người mình thầm yêu.

Theo tốc độ mô phỏng gia tăng, tạp âm cùng giao động cũng càng mạnh, Dương Thế Hành trấn định thực hiện liên lạc với trung tâm dưới mặt đất như thật.

Phần đầu tiên của tên lửa tách ra sau khi lên không 150 giây, trọng lực cao nhất đạt 6G; sau đó fairing tách ra, đợi đến 300 giây thì tách tiếp phần hai của tên lửa, đồng hồ chronometer báo hiệu tên lửa đã sắp đi vào quỹ đạo...

Dương Thế Hành quay đầu, hưng phấn mà cười nói: “Trung tâm mặt đất, chúng ta đã vào trạng thái vô trọng lực.”

An Lăng lúc này mới phát hiện ra đơn vị buồng lái không còn rung lắc nữa mà ổn định lại, hắn cũng có thể nghe được Dương Thế Hành nói. Màn hình chiếu khung cảnh bên ngoài là một mảng đen kịt với vài điểm sáng, chứng tỏ bọn họ đã thoát ly ra khỏi bề mặt trái đất.

Tuy rằng không phải thực sự ở trong trạng thái vô trọng lực, nhưng thân thể trở nên nhẹ nhàng hẳn. An Lăng cau mày nhắm mắt, nén lại cảm giác buồn nôn.

Dương Thế Hành luống cuống tay chân cởi dây an toàn ra, cầm đến túi nôn nữa rồi vỗ lưng An Lăng giúp hắn thoải mái một chút. “A Diệu, anh có sao không? Xin lỗi, tôi chỉ muốn thể hiện cho anh xem một chút, lại quên mất anh chưa bao giờ được huấn luyện. Có muốn nôn không?”

An Lăng lắc đầu, ngồi dậy khỏi ghế lái nói: “Không có việc gì, chỉ hơi choáng váng đầu.”

Dương Thế Hành thở phào, đặt mông ngồi xuống ghế, bội phục cười nói: “Lần đầu tiên tôi ngồi vào máy ly tâm thì phải nôn đến mặt xanh mặt vàng đấy.”

An Lăng đưa tay sờ bụng, nghĩ thầm sáng nay may mắn không ăn gì cả, có điều axit dạ dày trào ngược làm hần không được thoải mái lắm.

Tiếng nói chuyện giả lập liên tục vang lên gọi Người Khai Hoàng, dường như đã bước vào chương trình huấn luyện tình huống nguy cơ. An Lăng chỉ vào bàn điều khiển đang nhấp nháy đèn báo hiệu, hỏi: “Cậu không tiếp tục?”

Dương Thế Hành gãi đầu, không biết sợ nói: “Phát sinh gián đoạn ngoài ý muốn luôn luôn có thể xảy ra, nói chung cứ cho chúng ta đang ở đằng sau cửa mặt trăng là được rồi.”

An Lăng hiểu đây là sự quan tâm hiếm hoi của một người cầu thủ như Dương Thế Hành vậy nên thả người trên ghế lái nghỉ tạm.

Khung cảnh trên màn hình vẫn đang di chuyển, hiện tại tên lửa đang chạy quanh nửa tối bán cầu của trái đất. Trong không gian đen thẳm, những ngôi sao sáng chói y hệt như trong những tấm ảnh chụp. Bởi vì không có tầng khí quyển ngăn cản, các ngôi sao trong chân không sẽ không nhấp nháy.

Đường biên nơi trái đất và không trung giao tiếp với nhau nhìn rất mờ lung huyền ảo, tựa như nó đang cùng vũ trụ hòa làm một.

Dương Thế Hành si mê nhìn hình ảnh hư cấu, trong mắt tràn đầy chờ mong. Nhìn một lát, hần mở miệng nói: “A Diệu, anh có cảm tưởng gì không?”

An Lăng lặng lẽ thở dài. Hần cũng bị hình ảnh khó được trải nghiệm này làm rung động, adrenalin tăng làm tim đập và hô hấp nhanh hơn, nhưng quan trọng nhất vẫn là...

“Tôi... không muốn cậu lên vũ trụ.”

Biết rõ ràng là không thể nói như vậy nhưng An Lăng lại thốt ra. Quá nguy hiểm, đáng lẽ không nên thử lần này. Nó khiến An Lăng nhận ra nhiệm vụ vũ trụ phiêu lưu đến cỡ nào, chỉ cần một chút sai lầm cũng có thể làm cả đoàn tử nạn. Hần đã từng suy nghĩ rất nhiều lần, tên lửa sẽ giống như thuyền Colombia nổ tung trên không trung thành một quả cầu lửa lớn, hài cốt của phi hành đoàn trải rộng mấy trăm kilomet trên mặt đất và ngoài khơi...

An Lăng không thể nào tưởng tượng đến thế giới không có Dương Thế Hành tồn tại. Cho dù hần từng chủ động buông tay nhưng dù sao hai người vẫn hít thở cùng một bầu không khí, cùng sinh hoạt trên mặt đất. Mà, An Lăng gặp lại Dương Thế Hành một lần nữa thì hần lại càng không thể trở mặt đứng nhìn người mình yêu đi đến thế giới vừa xa xôi vừa tràn ngập nguy hiểm kia.

Dương Thế Hành nhìn An Lăng, đột nhiên ngây ngốc mỉm cười: “A Diệu, anh còn nhớ vì sao có cái biệt danh này không?”

An Lăng ngẩn người, cũng không trả lời. Bất cứ chuyện gì liên đến Dương Thế Hành, hắn sẽ không bao giờ quên cả.

Năm lớp mười một là năm kỷ niệm thành lập trường. Lớp của bọn họ tổ chức theo chủ đề “giả gái”, ngoài trừ phải đóng giả làm con gái ra thì phải có một nickname. Nickname “A Diệu” của An Lăng là do Dương Thế Hành đặt, còn tự quyết định hai người họ diễn hài kịch.

Bộ đôi hài của hai người dù đã lập ra nhưng hoàn toàn không có chút khả thi vì An Lăng thì không thể từ chối được yêu cầu của Dương Thế Hành, trong khi bản thân hắn lại hoàn toàn không có một chút năng khiếu hài hước nào. An Lăng không bao giờ muốn nhớ đến chuyện này nữa, nhưng không hiểu Dương Thế Hành lại đột ngột nhắc tới để làm gì.

“Mặt của anh... thật sự rất đẹp: ” Dương Thế Hành khen ngợi từ đáy lòng, “Nhìn xa đã đẹp, nhìn gần càng không có chỗ nào chê được. Nhìn anh thì tôi đột nhiên nhớ, hồi trước còn lập kịch bản lấy anh ra để dụ khách nữ, nhưng chẳng hiểu tại sao chỉ có một mình tôi nghĩ anh hài hước?”

An Lăng không có lời nào để nói.

“Lâu như vậy mới gặp lại, anh lại càng trở nên đẹp trai, khiến tôi nghĩ bản thân mình chẳng khác gì trước đây, cứ dậm chân tại chỗ. Tôi cũng càng không xứng để gọi biệt danh của anh... Có điều trong lòng tôi thật sự rất cảm kích. Có thể gặp lại anh, trở thành cộng sự làm chung một chỗ thật quá tốt. Cứ y như chúng ta có thể trở về thời trung học, không có gì phải lo lắng vậy.”

An Lăng cay đắng nói: “Vậy sao...”

“Một năm sau, tôi sẽ lên tên lửa đi vào vũ trụ. Chuyện này rõ ràng có khiến cho người ta căng thẳng sợ hãi thật, nhưng...” Dương Thế Hành dừng một chút, ngẩng đầu nhìn An Lăng: “Vì đó là tên lửa do anh chế tạo ra, chỉ cần nghĩ như vậy thì tất cả mọi lo lắng của tôi đều biến mất.”

An Lăng không lộ ra một chút biểu tình, nhưng đôi mắt màu xanh lục chớp động hiện ra tình cảm không thể nói nên lời.

Dương Thế Hành nhếch môi cười đến xán lạn, trong nụ cười không có chút lo lắng nào.

“Anh biết không, nhờ có anh mà tôi có thêm được dũng khí. Bởi vậy, không cần lo lắng, cứ tin tưởng tôi đi, như tôi tin tưởng anh vậy.”

Lời nói của Dương Thế Hành như búa tạ đập vào ngực của An Lăng, khiến cho hắn cảm giác xốn xang. An Lăng rõ ràng rằng, đối với Dương Thế Hành, mình là người bạn thân nhưng với hắn mà nói, điều ấy lại gây ra không biết bao nhiêu đau khổ.

Chỉ đơn giản là bạn bè với Dương Thế Hành không thể thỏa mãn được An Lăng. Hắn vốn ích kỷ tham

lam, chỉ trời mới biết hần mong muốn hôn đôi môi kia như thế nào, mong muốn ôm chặt lấy người đó để nói ra lời yêu thương mà mình chôn dấu suốt bao nhiêu năm. Cho dù làm vậy là phá nát tất cả, từ nay về sau không thể gặp mặt nhau nữa cũng không sao. Chỉ là, An Lăng không thể nào chịu nổi cách Dương Thế Hành mỉm cười thân thiết với hần, nói ra những lời tin tưởng nhau như vậy. Làm sao An Lăng có thể mở miệng được.

Nếu như Dương Thế Hành biết tình cảm An Lăng đối với mình không đơn giản chỉ là tình bạn thì hần sẽ phản ứng như thế nào? Sợ hãi, chán ghét hay thương hại? Với cá tính của Dương Thế Hành, nếu An Lăng tỏ tình chỉ sẽ khiến hần lâm vào tình thế khó xử, khiến nụ cười của hần trở nên thật gượng ép. Ngoài trừ làm bạn thân ra, Dương Thế Hành không cần những tình cảm khác của An Lăng.

An Lăng chậm rãi nghiêng đầu, thản nhiên nói: “Người Khai Hoang... sắp rơi.”

“A?! Chết rồi!”

Âm thanh giả định liên tục cảnh báo, mấy đèn báo hiệu màu đỏ cũng nhấp nháy không ngừng, Dương Thế Hành vội vã ngồi trở lại ghế lái, lấy tay thao tác điều khiển rồi liên hệ với trung tâm điều khiển dưới mặt đất.

Sau khi tạm dừng mô phỏng, Dương Thế Hành để An Lăng rời khỏi đơn vị buồng lái trước, dù sao để An Lăng trải nghiệm chuyện rơi xuống cũng không phải là mục đích của ngày hôm nay.

An Lăng đi xuống cầu thang, lùi vào phòng quản lý được làm từ kính thủy tinh, tại nơi đây hần có thể quan sát được tình hình hoạt động của đơn vị buồng lái.

Đơn vị buồng lái thành công đến gần quỹ đạo, mất hai mươi bảy phút để hoàn thành việc kết nối với trạm vũ trụ, sau đó thì thuận lợi trở về trái đất... Đương nhiên, những thứ này đều chỉ là mô phỏng. Dương Thế Hành tập đi tập lại quá trình này ba lần thì khá thả lỏng với thao tác của bản thân.

An Lăng nhìn Dương Thế Hành đang ở trong khoang từ màn hình hiển thị, thấy hần cười với mấy ảnh làm tư thế ya một cái liền chuyển mắt đi nơi khác.

Nụ cười của Dương Thế Hành thật sự kéo hần vào vực sâu không đáy, khiến hần không thể nào giải thoát khỏi tội ác này. Đáng buồn là An Lăng cũng không có cách nào tự kiểm chế bản thân được.

Hần cũng không muốn phụ lòng tin nhiệm của Dương Thế Hành. Dương Thế Hành muốn hần là bạn thân, hần sẽ tiếp tục đóng cái vai này. Hơn nữa, với tư cách là người phụ trách tên lửa, An Lăng càng phải đi đến cuối cùng, phải tận mắt nhìn được tên lửa phóng lên không...

Sau khi phi hành đoàn bình an trở về điểm xuất phát, hần sẽ có thể đỡ xuống trọng trách nặng nề này, từ đó về sau...

Ba trăm lẻ ba ngày trước ngày phóng, trong trung tâm huấn luyện I của trình mô phỏng bay, Dương Thế Hành đang đắm chìm trong sự ca ngợi của mọi người.

“Cái tên này... Sao lại có thể lấy góc lớn như vậy lao vào bầu khí quyển mà đơn vị buồng lái không bị bốc cháy, thật là quá may mắn.” Nghe Quý Vinh hiếm hoi tán thưởng Dương Thế Hành theo phong cách của hắn.

“Tuy rằng hiện tại là do máy tính điều khiển, nhưng vẫn có một tỉ lệ nhất định phát sinh sự cố ngoài ý muốn, đến lúc đó cũng chỉ còn chờ vào khả năng ứng biến của phi hành gia.” V tỷ nhìn rất vui vẻ, vỗ vỗ vai Dương Thế Hành: “A Hành, cậu làm khá lắm!”

Nhân viên phụ trách huấn luyện cũng vô tay: “Tốt tốt, không uống công cậu hi sinh cả ngày nghỉ để...”

Dương Thế Hành lập tức vọt tới, vác vai nhân viên công tác vừa năn nỉ vừa đen dọa nói: “Suýt, anh quên là không được nói với mọi người sao?”

Sau ngày nghỉ thì huấn luyện đầu tiên là trình mô phỏng bay. Dương Thế Hành nhận được đánh giá khá cao khi giải quyết các tình huống ngoài ý muốn phát sinh, từ điều chỉnh tên lửa bị lệch khỏi quỹ đạo, áp dụng nổi trạm thủ công vì hệ thống tự động bị trục trặc, hay thủ công điều khiển đi vào bầu khí quyển.

“Không gặp ba ngày mà phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa rồi...” Danny sờ râu mép, cười ha hả nói.

“Ày, vậy sau đại ca và V tỷ thì vị trí lái chính nghiêm nhiên sẽ là tôi rồi?” Dương Thế Hành hưng phấn nói.

“Vậy thì họ cũng phải phát sinh sự cố ngoài ý muốn mới được.” Cù Vũ Năng mặt không thay đổi, nhìn mô phỏng số liệu nói: “Xem ra luyện tập cả ngày nghỉ cũng không uống phí, có kết quả đáng kể đấy.”

Dương Thế Hành lập tức trợn mắt nhìn mấy người nhân viên công tác như muốn nhìn mặt đoán xem ai là người rò rỉ tin tức vậy. Mọi người khá bất đắc dĩ, nhún vai ra vẻ vô tội.

“A? Hóa ra là cậu luyện qua, hèn gì...” Nghe Quý Vinh nhìn Dương Thế Hành tức muốn sùi bọt mép, có chút hả hê nói: “Đừng giận chó đánh mèo, cậu chẳng lẽ không biết A Năng là trạm tin tức của trung tâm vũ trụ sao? Không có chuyện gì có thể lọt khỏi tai mắt của ông cả.”

“Dành thời gian riêng để tập luyện là một chuyện rất đáng tuyên dương.” Danny cười đến tít cả mắt, mặc dù tướng người rất cao to như anh lại có một nụ cười vô cùng thân thiện dễ gần. “Đợi anh về hưu rồi không chừng sẽ đề cử A Hành làm người chỉ huy kế nhiệm, dù sao nỗ lực của cậu mọi người đều có thể thấy. Đúng không, Jon?”

Tất cả mọi người đều biết Danny muốn khích tướng Nghệ Quý Vinh ganh đua với Dương Thế Hành, dù sao hai người cũng là cùng khóa, nhưng Nghệ Quý Vinh lại không sao cả nói: “Sau hai người thì còn có A Năng, không thì những người thâm niên khác bổ sung, còn con người này muốn thì cũng phải đợi đến bốn mươi tuổi mới may ra.”

“Dù gì thì hiện tại tôi vẫn có nhiều hi vọng hơn cậu rồi?” Dương Thế Hành cười hì hì nói.

“Cậu thật biết chọc tức người khác ghê!” Nghệ Quý Vinh bắt mồm nói, “Thật ra thì tôi có đi xin sử dụng trình mô phỏng bay vào cuối tuần, nhưng vì máy móc trong đó đang trong quá trình bảo trì nên tôi không được vào. Tôi cũng có chút thắc mắc, cậu làm sao luyện tập được? Không phải nửa đêm treo tường vào chứ?”

Dương Thế Hành lấy ngón tay gãi gãi nốt đỏ trên mặt, hiển nhiên là do muỗi đốt tạo thành: “Nghê cậu nghĩ ở đây chỉ có một trình mô phỏng bay sao? Tôi xin tập ở trình số hai bên nhà máy lắp ráp.”

Nghệ Quý Vinh lầm bầm nói: “Tôi đâu biết cái đó cũng có thể sử dụng. Lúc trước nghe nói nó là đồ thay thế dự bị cho đơn vị buồng lái của Người Khai Hoang I, bởi vậy nên phòng nghiên cứu và phát triển mới giữ lại bên đó không để người sử dụng. Vì mỗi lần sử dụng xong thì phải mất rất nhiều thời gian để bảo trì và điều chỉnh nó trở về trạng thái ban đầu...”

Dương Thế Hành tươi cười mang theo một chút đắc ý nói: “Cậu không biết tầm quan trọng của việc có quan hệ sao? Tôi nhờ có sự thành khẩn và nỗ lực nên mới được...”

Cù Vũ Năng kéo kính mắt xuống, cười lạnh nói: “Là An Lăng chủ nhiệm thẩm duyệt đăng ký phải không?”

“Oa, đến chuyện này mà anh cũng biết sao?” Dương Thế Hành kêu rên.

Nghệ Quý Vinh hai tay khoanh trước ngực, mắt hững nói: “Xì, hóa ra là tên kia... Thế, cậu vứt bỏ danh dự đi năn nỉ hắn ta hả?”

Dương Thế Hành nghiêm mặt nói: “Tôi biết An Lăng mới nhìn có vẻ nghiêm túc, bất cận nhân tình nhưng tôi phải nhắc là, nếu anh ta thật sự không muốn thì dù cậu có quỳ dưới chân anh ta đi nữa cũng không làm gì được.”

V tỷ bật cười, trêu ghẹo nói: “Cậu đang bảo vệ chủ nhiệm hay đi gây thù cho cậu ta vậy?”

Dương Thế Hành cởi bỏ từng lớp của y phục vũ trụ mô phỏng ra, tỉnh queo nói: “Tôi chỉ muốn nhấn mạnh, giao tình của bọn tôi tốt đến độ tôi chỉ nói một câu là đã được đồng ý. Đúng rồi, Nghệ , cậu cũng đừng hòng lấy tôi làm bàn đạp mà đi làm thân với An Lăng.”

“Ai muốn đi làm thân với hắn! Cậu đừng có quá vênh vào đắc ý như vậy...!”

Dương Thế Hành cởi bao tay ra, cau mày trách cứ nói: ” Sao cậu lại ghét anh ta đến thế? Lòng dạ hẹp hòi như vậy rất đàn bà à.”

Nghê Quý Vĩnh nổi giận, lập tức phản bác lại. Danny và V tỷ nghe Dương Thế Hành dùng từ như vậy đều không nhịn được che miệng cười, ngay cả khóe miệng của Cù Vũ Năng cũng muốn nhếch lên, nhưng gã vẫn rất bình tĩnh nói: “Jon cũng vì An Lăng chủ nhiệm mà mấy lần buồn bực, có thành kiến với cậu ta cũng không có gì đáng trách.”

“Sao lại buồn bực? Có phải là do anh ta lơ, không thèm nhìn cậu không?”

“Sao cậu lại biết?” Nghe Quý Vĩnh kinh ngạc nói.

Dương Thế Hành lắc đầu, giải thích: “Đó là tật xấu của anh ta. Cái người này mỗi lần gặp ai cũng chỉ tập trung vào một người duy nhất, nếu như có quá nhiều người, anh ta sẽ tự động quên những ai không quan trọng lắm... hoặc là khá lùn.”

Nghê Quý Vĩnh tức đến sôi máu, mắng: “Cậu nói cái khỉ gì?!”

Dương Thế Hành cười đến tự nhiên nói: “Tôi nói sự thật mà. Vóc người An Lăng cao, gia giáo lại nghiêm ngặt không cho anh ta cúi đầu để giữ đúng phong cách nghiêm cẩn, đẹp đẽ. Vậy nên những người nào thấp dưới cằm thì anh ta chỉ có nước pass thôi.”

Kế tiếp là huấn luyện thể lực, hai người tiếp tục cãi nhau liên tục. Phần chạy vì thua Nghe Quý Vĩnh, nên Dương Thế Hành không cam lòng nên đến phần sit-up thì cố sức thắng trở lại.

Đây là cách hai người ở chung, vừa cạnh tranh lại vừa giúp đỡ lẫn nhau nên dù đôi khi loại hành vi này có khá ấu trĩ, mọi người cũng không đi ngăn cản.

Vì ganh đua mà cả hai đều dốc hết sức, cuối cùng nằm ở thao trường hóp không khí mà thở trong tình trạng kiệt sức.

Buổi chiều đã điểm sáu giờ nhưng bầu trời hướng đông vẫn sáng như ban trưa, còn nửa phía còn lại đã xế chiều, cả khoảng không đỏ như trong ảnh chụp phong cảnh, tươi đẹp lóa mắt. Khí trời thoáng đẫm khiến bầu trời nhìn cao vợi vợi, những mảnh mây trôi như lông ngỗng nhỏ vụn bị cuộn lại, nhuộm thành màu vỏ quýt, đọng ở phía chân trời xa xa.

“Thời tiết ngày mai chắc rất đẹp đây.” Nghe Quý Vĩnh lẩm bẩm.

Dương Thế Hành nằm trên đường băng PU, nhích cơ thể từng tý từng tý một lăn ra trên mặt cỏ, một bên oán giận nói: “Trời đã muốn tối, sao mặt đất vẫn nóng như vậy? Nếu bây giờ ở Moscow chắc là mát hơn.”

“Moscow bây giờ đang là mùa hè, nhiệt độ cũng hơn ba mươi độ, có qua cũng vậy thôi.” Nghê Quý Vĩnh hậm hực nói.

Dương Thế Hành trở người, né tránh ánh mặt trời chói mắt. “Vẫn mát hơn hiện tại. Ày, nếu bây giờ đi nước Nga có tốt không, tại sao phải đợi đến mùa đông lạnh muốn chết làm gì chứ...”

“Ê, đến lúc đó cậu không được làm chuyện mất mặt đó nhé. Phi hành gia hiện tại của Roscosmos phân nửa là đến từ quân đội. Bộ cậu muốn bị kì thị như hai năm trước sao? Dù có lạnh đến mũi muốn đóng băng thì cậu không được phép mặc như con gấu bắc cực vậy, mất mặt muốn chết!”

NASA và Roscosmos tuy là đối thủ cạnh tranh nhưng bên ngoài thì vẫn duy trì giao lưu giữa đôi bên. Phi hành gia của NASA sẽ cố định qua Moscow tham quan học tập, tiếp thu phương thức huấn luyện của vùng địa cực. Dương Thế Hành và Nghê Quý Vĩnh hai năm trước cùng đi với mọi người một lần, cũng có quen biết với mấy phi hành gia của Nga.

“Yên tâm đi, chuyến đi lần này tôi sẽ cố gắng quan hệ tốt với KGB (*). Nếu sau này có cùng lên mặt trăng thì còn giúp đỡ lẫn nhau... Chết rồi, cậu nhớ nhắc tôi trước lúc xuất phát phải tập đọc tên bọn họ nhé. Tiếng Nga phát âm khó quá, Sharansky Sakharov và Alexandrovich... A, lần này đúng rồi, không bị lú lờ.”

(*)KGB là Ủy ban an ninh quốc gia của Liên Xô, bao gồm các cơ quan tình báo và gián điệp, giống như CIA và FBI của Mỹ, đã bị bãi bỏ để cải chế vào năm 1991. KGB kiểm soát chặt chẽ tình hình đất nước trong Chiến Tranh Lạnh, địa vị bao trùm từ các Đảng đến chính phủ. Đối với cộng đồng quốc tế, nó là một biểu tượng đồ nguy hiểm. Ở đây dùng để chỉ hình ảnh rập khuôn cứng nhắc của Nga, cũng như cách nói giỡn Đảng quốc xã khi nói đến nước Đức.

Nghê Quý Vĩnh lau mồ hôi trên mặt, nhin không được nói: “Cậu thật có tự tin. Nhưng tôi chắc cú là bọn họ vẫn nhớ cái bộ dạng bất lực đó của cậu.”

Dương Thế Hành ôm mặt, có vẻ như không muốn nhớ đến ký ức này. Lát sau hắn mới ngẩng đầu lên, hỏi với vẻ mặt bi thảm: “Đã qua hai năm, cậu vẫn nghĩ bọn họ không quên sao?”

Nghê Quý Vĩnh như đinh đóng cột mà lắc đầu.

Dương Thế Hành một lần nữa ôm mặt. Một lúc lâu, hắn bỗng từ trên mặt đất bật người lên, có vẻ vội vã nói: “Ê, đi với tôi đến phòng tên lửa một chút!”

Nghê Quý Vĩnh bĩu môi, không hứng thú nói: “Cho xin, đi nhìn cậu thẩm thiết với tên kia hả?”

“Đi đi. Tôi không phải đi tìm An Lăng, chỉ muốn đi xem tên lửa thôi. Nghe nói ngày hôm nay có bước tiến mới.”

7. Quyển 1 - Chương 6

Hai người trở lại trung tâm huấn luyện tắm qua loa rồi dùng xe chuyên dụng di chuyển nội bộ đi đến bãi phóng C2, chưa đến gần đã nhìn thấy được có mấy xe container lớn ở xung quanh, người đến người đi rất tấp nập.

Dương Thế Hành vội vàng nhảy xuống xe, sau khi xác nhận thân phận ở cửa thì được nhận nón bảo hộ đội vào, lôi kéo Nghê Quý Vinh tiến đến.

Tiếng người ồn ào khắp bãi phóng. Nghê Quý Vinh vừa bước vào liền thấy “bước tiến mới” mà Dương Thế Hành nhắc đến.

Rocketman màu quýt đứng sừng sững ở bên kia, những cánh tay robot từ từ di chuyển, phần đầu tiên của thiết bị ngoại vi tên lửa được trang bị bốn tên lửa đẩy màu trắng, dài ước chừng mười lăm mét, có vẻ chỉ còn vài bước nữa thì tên lửa sẽ hoàn toàn hoàn chỉnh.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Thế Hành vừa hưng phấn lại vừa ảo não.”Không thấy được quá trình lắp ráp thật sự quá đáng tiếc. Đã thật, Rocketman ngẫu quá!”

Nghê Quý Vinh gật đầu. Rocketman cao chót, mũi hướng về phía màu trời, thoát nhìn như thể muốn phá tan lồng giam lá sắt nhỏ hẹp đang bao quanh nó, lấy tốc độ mà không phương tiện nào có thể đuổi kịp lao ra khỏi bầu khí quyển, đi đến vũ trụ bao la bát ngát. Chỉ có một lượng nhỏ con người có được cơ hội tận mắt ngắm nhìn thế giới rộng lớn ngoài trái đất.

“Dựa vào định nghĩa của quốc tế thì số lượng phi hành gia được công nhận cho đến nay chỉ mới có hơn bốn trăm người...” Dương Thế Hành thì thào nói.

“Đúng vậy.” Nghê Quý Vinh ngẩng đầu ngắm nhìn ánh dương quang đang lấp ló ở mái nhà phía xa. “Chúng ta vẫn chưa phải phi hành gia, chỉ mới là người ‘sắp trở thành phi hành gia’ mà thôi.”

Dương Thế Hành nhắm mắt lại, ngực tràn ngập cảm kích cùng mong chờ. Có thể được tuyển làm phi hành gia thật sự quá tốt, hẳn từ đáy lòng cảm tạ cơ hội hiếm hoi này. Có điều, phải chờ đợi thêm một năm nữa thật sự là một chuyện dày vò. Nếu như có thể, hẳn một giây đồng hồ cũng không muốn đợi, thậm chí nhanh chóng lên Người Khai Khoang, dùng chính đôi mắt của mình chứ không phải qua màn ảnh hay kính viễn vọng, chứng kiến được vũ trụ trong mộng tưởng.

Hắn một lần nữa mở mắt trở lại hiện thực thì thấy Herbert đang đi về hướng hai người, từ rất xa đã phát tay chào hỏi. Mặc chiếc áo ba lỗ màu vàng có sọc dạ quang khiến ông rất nổi bật trong đám người, nhìn như điểm mốc dành cho đường đi bộ.

Dương Thế Hành nhanh nhẹn chạy đến đón, nhiệt tình chào hỏi: “Ui, Herbie, dạo này, ông có vẻ khỏe

khoảnh nhĩ.”

Sắc mặt Herbert hồng nhuận, râu mép hoa râm vẫn còn dính chút đồ ăn và bọt bia, Dương Thế Hành có thể chắc chắn khi lắp ráp vừa hoàn thành thì ông đã tự chúc mừng bản thân một phen.

Herbert cười ha hả nói: “Tôi còn buồn vì không thấy các anh đây. Trước đã nhắc phải đến sớm một chút mà, không thấy được là thiệt thòi của cậu đấy.”

“Thật đáng tiếc là không thấy được cả quá trình, nhưng lắp đặt hết thấy đều thuận lợi chứ? Nhìn sơ có vẻ không tệ.”

“Không phải ‘không tệ’ mà là ‘hoàn mỹ’!” Herbert khá tự hào, “Bảo bối xinh đẹp này nhất định sẽ giúp các anh một bước phi thiên!”

“Dĩ nhiên rồi Herbie, chuyện đó không cần phải bàn.”

Dương Thế Hành lại hết nhìn đông rồi nhìn tây, hỏi: “Sao không thấy An Lăng? Thời khắc quan trọng như vậy anh ta hẳn phải ở đây chứ?”

Herbert lắc đầu: “Bởi vậy nên tôi mới nói cậu đến quá muộn. Tiểu tử kia ở đây quan sát xong liền lập tức rời đi, hẳn là về lại phòng làm việc...”

“An Lăng chủ nhiệm đi nhà máy lắp ráp bên cạnh C3, muốn bảo trì đơn vị dự phòng cho Người Khai Hoang.” Một nhân viên bên cạnh nhắc.

Dương Thế Hành ngẩn người, trầm nghĩ đại khái là do bản thân sử dụng trình mô phỏng bay mấy ngày trước nên phải điều chỉnh lại thiết bị? Hắn cảm thấy một chút tội lỗi, bản thân dựa vào quan hệ với An Lăng mới sử dụng được thiết bị, còn hại người ta thêm việc.

Nghê Quý Vĩnh cũng biết Dương Thế Hành biểu tình là cái gì, bất quá hắn còn chú ý hơn một việc. Đơn vị buồng lái điều chỉnh hay bảo trì gì đều khá phiền phức, An Lăng phụ trách chuyện đó mà còn nhận lời để Dương Thế Hành sử dụng... Quan hệ của bọn họ thật sự thân đến như vậy?

Nghê Quý Vĩnh thừa nhận, chính mình bởi vì Dương Thế Hành quan tâm đến An Lăng mà có chút bực, tuy rằng hai người học chung trung học, bất quá hắn và Dương Thế Hành đã quen biết nhau hơn năm năm. Xem ra quan hệ giữa của bọn họ so với “bạn học trung học” mà mình nghĩ còn thân thiết hơn.

“Chúng ta đi nhà máy lắp ráp xem?” Dương Thế Hành hỏi.

Nghê Quý Vĩnh hơi do dự, miễn cưỡng mà nói: “Thì đi.”

Cổng chính của nhà máy lắp ráp mở lớn. Tên lửa đẩy vừa được cài đặt là được lắp ráp hoàn thành ở nơi này xong mới vận chuyển đến bộ phóng. Trong nhà máy vẫn còn không ít nhân viên đang thu dọn lại các loại thiết bị và vật phẩm. Dương Thế Hành và Nghê Quý Vinh đi vào bằng cửa sau, lén lút đi qua khu trung ương đang làm việc mà đến chỗ phòng mô phỏng.

Cửa thủy tinh được cường hóa của phòng mô phỏng cũng được mở ra nên từ ngoài có thể nhìn xuyên cửa kính, thấy mấy người kỹ sư đang bận rộn làm việc.

Dương Thế Hành thăm dò nhìn một chút, không thấy An Lăng. Hai người dè dặt đẩy cửa thật nhẹ để đi vào vì không muốn để người chú ý. Có điều phòng mô phỏng dù không nhỏ nhưng cũng không lớn, cửa chính bị di chuyển một cái thì mọi người lập tức quay ra nhìn.

Hai người cứng đờ người, xấu hổ chào hỏi mọi người.

Ở đây đa số mọi người đều biết Dương Thế Hành và An Lăng là bạn thân, một gã kỹ sư ngẩng đầu nhìn đơn vị buồng lái ở trên cao hô to: “Chủ nhiệm, có người tìm!”

Dương Thế Hành ngẩng đầu nhìn cửa của đơn vị buồng lái.

Chỉ chốc lát sau, An Lăng bước ra, nhìn thấy hai người thì khẽ gật đầu. “Lên đây nói.”

Dương Thế Hành mạnh mẽ lôi kéo Nghê Quý Vinh leo lên cầu thang, bước vào đơn vị buồng lái. An Lăng ngồi ở vị trí lái chính, hai chiếc máy tính xách tay găm thêm một bó dây nối với giao diện điều khiển và máy tính kiểm soát, một lượng lớn các dữ liệu liên tục hiện ra.

Diện tích của đơn vị buồng lái vốn đã khiêm tốn, thoáng cái phải nhét ba người cùng rất nhiều thiết bị máy móc làm không gian càng nhỏ hẹp. Nghê Quý Vinh lui về phía sau cửa, còn Dương Thế Hành thì chẳng thèm để ý đi đến ngồi giữa ghế lái phụ, đưa tay chạm đến trần của khoang, hăng hái nhìn An Lăng làm việc.

“Xin lỗi, A Diệu.” Nhìn nửa ngày Dương Thế Hành mới nhớ đến mục đích của việc đến nơi này, áy náy nói: “Báo hại mọi người phải tăng ca.”

An Lăng vẫn chỉ nhìn vào màn hình máy tính, hồ hững nói: “Không sao.”

Nghê Quý Vinh thấy thái độ lạnh lùng của An Lăng, nghĩ tại sao phải tự làm mất mặt, muốn rời khỏi thì nghe tiếng An Lăng truyền đến: “Thỉnh thoảng sử dụng có thể giúp tìm ra sai sót. Lần trước cậu nói con quay hồi chuyển không chuẩn xác lắm?”

“Đúng vậy, lần trước mô phỏng, chênh lệch khoảng ba đến bốn trăm mét so với tọa độ của trạm vũ trụ.”

Nghê Quý Vĩnh thấy Dương Thế Hành và An Lăng bắt đầu thảo luận thì đành yên lặng đứng ở một bên quan sát.

An Lăng bật màn hình hiển thị vị trí, nhờ Dương Thế Hành cầm bản đồ sao tìm ra ba mươi bảy định tinh, xác định độ lớn góc của hai hành tinh trong đó cùng với trái đất và mặt trăng, lấy quán tính an toàn của ba con quay hồi chuyển giao nhau trên trục máy gia tốc rồi áp dụng ma trận nghịch đảo để xác định tốc độ. Trong khi đó, An Lăng kết nối máy tính với máy tính của trung tâm, một bên nhập vào số liệu Dương Thế Hành tính ra, một bên sửa chữa những phần khác biệt của cơ sở dữ liệu.

... Nhìn cũng ăn ý ghê, Nghê Quý Vĩnh thầm nghĩ. Không ngờ cái tên nhìn có vẻ quái gở này có thể hợp tác làm việc với người khác. Hay bởi vì đó là Dương Thế Hành? Hắn xoay người nhìn các kỹ sư khác đang làm việc bên ngoài đơn vị buồng lái, còn An Lăng trước khi Dương Thế Hành đến chỉ làm việc một mình ở bên trong... Hmm, quả nhiên là một người khó hòa đồng, chắc cũng chỉ có mỗi Dương Thế Hành làm bạn với hắn ta được...

Dương Thế Hành vẫn luôn thao thao bất tuyệt, chuyện trên trời dưới đất gì cũng có thể nói. An Lăng thì vẫn cứ im lặng là vàng, thi thoảng mới đáp lại một câu nhưng hai người ở chung cũng khá là hòa hợp. Quá trình chỉnh lý cũng rườm rà và dài dằng dặc, Nghê Quý Vĩnh rời khỏi nhà máy lắp ráp đi qua bên C3 la cà trở về thì Dương Thế Hành vẫn như cũ, tinh thần phấn chấn và miệng nói liên tục, An Lăng vẫn lạnh lùng, hoàn toàn không có chút biểu hiện gì trên khuôn mặt.

Nghê Quý Vĩnh lúc này thật sự bội phục An Lăng một chút, có thể nghe Dương Thế Hành nói nhảm như vậy mà không phát điên. Khả năng kiên nhẫn của hắn đã lên đến đẳng cấp thần thánh rồi.

Thời gian cứ thế trôi qua cho đến khi An Lăng đóng máy tính xách tay lại nói: “Xong rồi.”

Ba người đã ngồi trong đây cả mấy tiến đồng hồ, ngay cả cơm tối cũng chưa ăn. Nghê Quý Vĩnh nghe được câu đó không khỏi cảm ơn thượng đế.

Dương Thế Hành muốn đuổi người, nhưng vì không gian có hạn nên chỉ có thể đưa tay đánh về phía sau. “Chúng ta cùng đi ăn đi. Tôi phát hiện bên bãi biển Waikiki có một cửa hàng Thái, đi ăn thử xem!”

Waikiki là tên Dương Thế Hành tự gọi bãi biển của đảo vũ trụ, phỏng chừng là muốn mượn tên để tiện liên tưởng đến phong tình ở Hawaii.

“Đồ ăn Thái ở bãi biển Waikiki? Nghe có vẻ dị dị.”

Không để ý đến sự móc mẽ của Nghê Quý Vĩnh, Dương Thế Hành hỏi An Lăng: “Anh đi thẳng qua đó luôn?”

An Lăng lắc đầu: “Còn có mấy móc cần phải chỉnh sửa.”

“Tôi và Nghê cũng phải quay về trung tâm huấn luyện để lấy đồ. Như vậy đi, khoảng nửa tiếng sau chúng ta gặp nhau ở cửa Exit I phía tây?”

Định xong thời gian thì Dương Thế Hành và Nghê Quý Vĩnh rời khỏi đơn vị buồng lái. Bước đến cửa thì Dương Thế Hành bỗng ngồi chồm xuống nói: “Chờ chút, tôi buộc dây giày đây!”

Nghê Quý Vĩnh đã muốn đẩy cửa đi ra ngoài, không khỏi mắng: “Sao cậu phiền phức quá vậy...”

Nói đến phân nửa, Nghê Quý Vĩnh phát hiện An Lăng đang đứng ở bên ngoài đơn vị buồng lái, từ trên cao nhìn xuống bọn họ... Không, chính xác mà nói thì là nhìn Dương Thế Hành.

Nghê Quý Vĩnh lập tức cảm thấy kỳ quái, rút lui thân thể lại để đảm bảo từ góc độ của An Lăng sẽ không nhìn thấy được mình đang quan sát.

Cái cách An Lăng nhìn Dương Thế Hành thật sự không bình thường, như thể mặt nạ thường nhật của hắn đã được lột ra mà bộc lộ bản chất thật sự.

Biểu tình này... Nghê Quý Vĩnh thực sự không thể nói rõ được. Đó là nỗi khổ sở, đè nén cái gì đó. Đôi mắt màu xanh lục của An Lăng không chớp mà nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Dương Thế Hành.

Bị nhìn kiểu đó mà Dương Thế Hành hoàn toàn không phát hiện ra cũng làm Nghê Quý Vĩnh khá kinh ngạc.

Cột lại dây giày chắc chắn xong, Dương Thế Hành đứng lên đi ra ngoài, vừa ngáp vừa nói: “Đi, cậu đứng đằng ra đó làm gì?”

Nghê Quý Vĩnh lúc này như mới tỉnh mộng, vội vã đuổi theo bước đi của Dương Thế Hành.

Đếm ngược ngày thứ ba trăm lẻ hai. Máy chiếc T-38 đang được khởi động cho huấn luyện ở bãi máy bay phản lực. Các phi hành gia không chỉ phải lấy được bằng lái máy bay phản lực mà còn phải hiểu được cấu tạo của thân máy bay và thành thạo trong cách điều khiển. Ngoài ra, họ còn phải bay theo định kì để duy trì tiêu chuẩn chỉ số phi hành gia. Trong khóa huấn luyện bay ở không quân Edward Mỹ, bọn họ đã được học cách điều khiển của rất nhiều loại máy bay, nhưng T-38 vẫn là loại máy bay phản lực quen thuộc nhất đối với phi hành gia.

Dương Thế Hành một bên tự đổ xăng cho chính chiếc T-38 của mình, một bên tán gẫu nhiệt tình với các nhân viên phụ trách.

Danny và V tỷ đã bay xong, đang bảo dưỡng máy. Cù Vũ Năng, Nghê Quý Vĩnh và Dương Thế Hành là nhóm bay thứ hai.

Nghê Quý Vĩnh vừa đi vừa kéo khóa của đồng phục phi hành, đến bên cạnh Dương Thế Hành nói: “A Năng đang ở trong WC, hai người chúng ta đi trước đi.”

Dương Thế Hành đổ xăng xong đem cản trở về lại xe, oán giận nói: “A? Tôi đang tính phân cao thấp với A Năng.”

Nghê Quý Vĩnh nhìn thấy dưới bụng chiếc T-38 của Dương Thế Hành được quét một lớp màu đỏ dễ phai trong nước, nổi giận mắng: “Con người cậu không thể bớt làm chuyện dư thừa được sao! Nếu như chết trước khi lên tên lửa thì làm thế? Tôi đã nói với cậu rồi, người chưa đi đến được vũ trụ thì còn chưa có tư cách làm phi hành gia đâu!”

Cái Dương Thế Hành tính làm chính là xem ai có thể bay gần với mặt nước biển nhất. Màu sơn dưới bụng của máy bay nào càng phai nhiều thì chứng tỏ diện tích chạm vào nước của nó càng lớn. Đây là kỹ năng rất khó. Khi máy bay phản lực tiếp xúc với mặt nước biển thì lực cản cực lớn cũng được sinh ra khiến người lái dễ mất điều khiển, dẫn đến lật thân rơi máy bay.

Dương Thế Hành vội vã đẩy Nghê Quý Vĩnh đến máy bay của hắn, một bên biện hộ: “Cậu yên tâm đi, bé nhỏ, tôi đã kiểm tra từ đầu đến cuối rồi, không sao đâu!”

Nghê Quý Vĩnh vẫn bực mình, liếc mắt nhìn Dương Thế Hành nói: “Chuyện này tôi sẽ nói với mẹ của cậu!”

Dương Thế Hành cực kỳ hoảng sợ, vội vàng hứa với Nghê Quý Vĩnh sẽ không chơi low altitude stunt nữa. Hắn lo lắng đến độ chỉ còn kém nước quỳ xuống cầu xin nhưng Nghê Quý Vĩnh cho đến lúc lên máy bay cũng không thềm để ý.

low-altitude stunt: nhào lộn máy bay trong độ cao thấp so với mặt nước biển

Dương Thế Hành đội mũ bảo hộ và tai nghe rồi ngồi vào trong T-38, bởi vì không dám thực hiện những kỹ năng mạo hiểm nên hắn cũng không thềm mặc đồ kháng G. Sau khi cất cánh, Dương Thế Hành vội vã truy kích theo máy bay của Nghê Quý Vĩnh đang ở phía trước.

Hắn một bên chú ý đến đồng hồ PFD và ND, một bên dùng vô tuyến liên lạc Nghê Quý Vĩnh: “Gọi Nghê , gọi Nghê , van cậu trả lời tôi đi mà! Over!”

T-38 của Nghê Quý Vĩnh ở phía trước vẫn duy trì tốc độ, sau một lát thanh âm của Nghê Quý Vĩnh mới truyền đến: “Gì? Over.”

“Cậu sẽ không nói với mẹ tôi đấy chứ? Phải không? Cậu cũng biết bà ấy lớn tuổi rồi, không thể chịu kích thích được, over.”

“Bữa trước vẫn thấy bà ấy mạnh khỏe lắm, chỉ ít là không thành vấn đề để xử lý cậu, over.”

Dương Thế Hành kêu lên oai oái: “Xin lỗi mà! Tôi không đụng đến kỹ năng mạo hiểm nữa! Nếu tái phạm... Tôi sẽ nhảy xuống Thái Bình Dương để chuộc lỗi!”

Nghê Quý Vĩnh chậm chạp không đáp lại, Dương Thế Hành bỗng nhiên nhớ tới, nói bổ sung: “Cậu có nghe không vậy? Over!”

Một hồi lâu, Nghe Quý Vĩnh lại hỏi đến một đề tài chẳng trùng trật gì: “Này, cậu và An Lăng chủ nhiệm rất thân?”

Dương Thế Hành không thèm nghĩ liền trả lời: “Chuyện này còn phải hỏi? Nếu tôi phải nhảy xuống Thái Bình Dương thì anh ta nhất định sẽ đến cứu tôi.”

“Phải không... An Lăng chủ nhiệm có bạn gái bao giờ không?”

Dương Thế Hành đảo mắt nói: “Làm sao tôi biết? Có điều hiện tại thì anh ta đang độc thân. Trước đây học trong trường nam, cha anh ta cũng quản rất nghiêm ngặt, An Lăng nếu không học thì đi chơi với tôi, căn bản cũng không có thời gian quen bạn gái. Mà cậu hỏi cái này làm gì?”

“Cậu không cần biết.”

Dương Thế Hành suy nghĩ một chút, hình như nhớ đến cái gì mà kêu lên: “Cậu không phải muốn mai mối em gái mình cho An Lăng đó chứ?”

“ ... ”

“Tôi phải nói trước với cậu. Mặc dù tôi không biết sở thích của An Lăng nhưng khẳng định anh ta thích dạng con gái đoan trang thực nữ. Em gái cậu quá thô lỗ, out không cần hỏi.”

“ ... ”

“Ê, nói gì coi. Nghe ? Nghe —— —— ”

Dương Thế Hành vênh váo gọi còn Nghe Quý Vĩnh lại rơi vào trầm tư.

Rốt cuộc thì ngày hôm đó hắn thấy cái gì? Với cái kiểu ngớ ngẩn của Dương Thế Hành thì nhất định không biết được chuyện gì đang xảy ra. Với lại, Nghe Quý Vĩnh quen Dương Thế Hành lâu như vậy, cũng biết hắn phải thuộc dạng đó. Hơn nữa, theo những gì biết được thì khả năng An Lăng chủ nhiệm là đơn phương... Đột nhiên, Nghe Quý Vĩnh cảm thấy thông cảm cho An Lăng rất nhiều, trên một vài khía cạnh.

Nghê Quý Vĩnh đưa mũi máy bay hướng lên trên, bắt đầu xoay vòng phóng lên. Đây là kỹ năng cần có

của một phi công chính thức. Dương Thế Hành cũng bám theo. Hai chiếc T-38 không ngừng phóng lên, đột phá độ cao mười ngàn mét. Bầu trời lúc này đã không còn màu xanh mà chuyển sang màu tím huyền ảo, chiếm lĩnh khắp không gian. Ở đây không có tầng mây, khí lưu dường như ngừng di động mà đọng lại. Những điều này chứng tỏ bọn họ đã tiến vào tầng bình lưu.

Mũ bảo hiểm bay không ngừng cung cấp dưỡng khí để không làm phi công cảm thấy khó thở. Có điều, tại nơi khí áp cao như thế này thì khả năng hô hấp cũng không thoải mái được như ở mặt đất. Hô hấp dồn dập làm Nghe Quý Vĩnh có chút không chịu nổi, tựa như bệnh hô hấp cấp lại phát tác, cho dù hắn có hít một ngụm lớn không khí đi nữa cũng không thể đưa nó đến phổi được, thở ra còn nhiều hơn cả hít vào. Cái bệnh chết tiệt này đã từng khiến Nghe Quý Vĩnh nghĩ mình sẽ không bao giờ đi lên vũ trụ được.

Hắn nghiêng đầu nhìn qua, Dương Thế Hành đã theo kịp. T-38 của hắn song song với chiếc của Nghe Quý Vĩnh, còn lơ lửng làm động tác tay khiêu khích Nghe Quý Vĩnh.

“Ê, tôi phải nói, con người cậu...” Nhìn thấy Dương Thế Hành thì Nghe Quý Vĩnh không nhịn được muốn mắng.

... Con người như cậu làm sao có thể có người thích vậy? Nghe Quý Vĩnh nghĩ thầm. Nếu dựa theo những gì Dương Thế Hành kể thì đại khái có thể cho là như vậy. An Lăng hẳn là bắt đầu thích Dương Thế Hành từ thời cấp ba, sau chắc cũng vì nguyên nhân đó mà biến mất. Nếu không phải công tác hiện tại quá quan trọng, không chừng An Lăng chủ nhiệm cũng đã từ chức chạy đi rồi.

Nghe Quý Vĩnh hiện tại rất ghét sự miễn cưỡng của mình, nếu không thì làm sao hắn lại phát hiện ra chuyện phiền phức này.

“Nghe , sao đang nói giữa chừng lại ngưng? Không lẽ ruồi bay vào miệng cậu rồi?”

Nghe Quý Vĩnh lắc đầu thở dài nói: “Tôi đang băn khoăn sao mấy năm nay cậu chỉ có một người bạn gái? Còn chọn cô nàng quen trước rồi biết sau nữa... Vậy mà sau khi chia tay nhỏ cậu cũng không tìm người khác? Tính ra cũng phải đến mấy năm phòng không rồi đó nhỉ.”

Dương Thế Hành dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Nghe Quý Vĩnh, dù cho khoảng cách khá xa nhưng vẫn có thể nghe ra ý trêu chọc trong giọng nói của hắn: “Cậu chuyển mục tiêu em về sang tôi đây hả? Thật đáng tiếc, tôi thích con gái có cá tính một chút.”

“... Cậu tốt nhất hãy biết nắm chặt cơ hội khi tôi vẫn còn nguyên ý mà nói chuyện với cậu.”

“Được rồi, được rồi. Thật là... Sao cậu cứ như bà cô già khó tính vậy...” Dương Thế Hành lẩm bẩm nói.

Hai người từ từ tăng tốc, khi kim của vận tốc Mach chỉ đến không chấm chín, bằng khoảng một nghìn không trăm mười kilomet một giờ, đã sắp đạt tới vận tốc âm thanh. Luồng không khí qua cánh máy bay đã đạt đến tốc độ của âm thanh. Những tiếng ồn như sóng xung kích mạnh mẽ đập vào sườn máy bay. Thân máy bay lay động kịch liệt, âm thanh hai bên tai vang như sấm rền.

... Như vậy không thể nào tiếp tục nói. Hai người đưa mắt nhìn nhau cùng nghĩ rồi đồng thời gia tốc.

Kim đồng hồ nhếch thêm một Mach, cũng là tốc độ âm thanh một nghìn hai trăm kilomet trong nháy mắt, những âm thanh ồn ào chung quanh lập tức biến mất mà trở lại với sự tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy âm thanh nho nhỏ của máy móc đang hoạt động.

“Kỳ thực tôi cũng muốn quen một người. Có điều chuyện này thường thì cứ thuận theo duyên số ha?” Dương Thế Hành tiếp tục chủ đề về bạn gái lúc này. “Dù sao cũng là cô ấy đòi chia tay chứ có phải do tôi đâu... Dù sao tôi suốt ngày ở Mỹ, người ta có ‘binh biến’ thì cũng là đương nhiên.”

“Không lẽ đến giờ cậu còn thích cô ta?”

“Ha, làm sao có thể chứ!” Dương Thế Hành khoa trương cười nói, “Cũng đã qua ba năm rồi. Tôi còn không nhớ rõ mặt mũi cô ấy ra sao nữa.”

... Nhưng là dù có qua mười năm thì An Lăng chủ nhiệm cũng không quên cậu. Nghe Quý Vĩnh trong lòng thần nhiên khẳng định thay cho đương sự.

“Cậu hãy nhanh đi kiếm một người bạn gái đi. Đến tuổi này rồi thì lo cho chuẩn bị kết hôn là vừa.”

“... Ê, Nghe , không phải mẹ tôi lại đầu độc gì cậu chứ?”

“Ừ.” Nghe Quý Vĩnh thẳng thắn nói, “Bác bảo phải khuyên cậu mau kết hôn, tốt nhất là trước khi tên lửa phóng đi chứ nếu không có chuyện gì xảy ra thì có muốn cũng không kịp nữa rồi.”

“Ack, bà già độc mồm độc miệng quá!”

... Phải, không sai, làm như vậy là tốt nhất cho cả Dương Thế Hành lẫn An Lăng. Mặc dù Nghe Quý Vĩnh nghĩ như vậy, nhưng trong lòng lại có chút khó chịu.

Bác Dương đúng là có nói muốn Dương Thế Hành nhanh nhanh kết hôn, dù sao có nhiều con cái như vậy mà bà vẫn còn chưa có cháu... Nghe Quý Vĩnh không rõ lắm đây có phải là lời nói hững hờ hai bác không, nhưng đối với An Lăng chủ nhiệm thì Dương Thế Hành sớm kết hôn mới có thể chặt đứt tình cảm của hắn, thực sự không cần lãng phí lưu luyến với cái con người ngổ ngàng ngày...

“Nghe , có vật thể bay không xác định đang tiếp cận từ phía sau!”

Tiếng la của Dương Thế Hành cắt đứt dòng suy nghĩ của Nghe Quý Vĩnh. Hắn nhìn ra đa thì thấy một vật thể đang tiến đến với tốc độ rất nhanh. Nghe Quý Vĩnh cũng giật mình, không phải mãi suy nghĩ mà xông vào vùng trời của quốc gia khác chứ?!

“Tôi vừa xác nhận rồi. Là máy bay chiến đấu MiG-29 của Nga!”

“ ... ”

“Này, sao còn không chạy đi?”

Nghê Quý Vĩnh lạnh lùng nói: “MiG-29 của Nga đã bị ngừng hoạt động từ mấy năm trước. Đó là A Năng phải không?”

Tiếng nói có vẻ chột dạ của Dương Thế Hành truyền đến: “Haha, không lừa được cậu rồi.”

“Tôi thật sự mong muốn T-38 có tên lửa. Như vậy tôi có thể bắn cậu biến thành quả cầu lửa bay xuống Thái Bình Dương.”

Trong lúc Dương Thế Hành bị tổn thương trước sự lạnh lùng của Nghê Quý Vĩnh thì Cù Vũ Năng đã bắt kịp T-38, bay bên cạnh Dương Thế Hành.

“Hai người coi bộ có một girl’s talk rất vui vẻ với vận tốc âm thanh trên cao nhỉ?” Âm thanh nhàn nhạt của Cù Vũ Năng truyền đến từ bộ đàm.

“A Năng, anh đến thật đúng lúc!” Dương Thế Hành ầm ỨC kêu lên, “Anh vừa nghe được phải không? Nghê nói thật tàn nhẫn.”

Nghê Quý Vĩnh không để ý đến lời nhảm nhí của hắn, nói: “A Năng, nếu tên này lôi kéo anh thi đấu cái gì thì cũng đừng để ý đến hắn. Mấy trò đó chơi mấy cái mạng cũng không đủ.”

“Tôi chỉ lo lắng cho A Hành không chịu nổi thôi, chứ bản thân anh đây không vấn đề gì.”

Nghê Quý Vĩnh trừng mắt nhìn Dương Thế Hành: “Nghe thấy chưa?”

Dù cách nhau hơn mười mét nhưng Dương Thế Hành vẫn cảm thấy được lãnh ý trong mắt Nghê Quý Vĩnh, hắn lúng túng đáp ứng vài tiếng rồi cũng không dám mở miệng nữa.

“Được rồi A Năng, ngài mai có buổi thảo luận thí nghiệm. Tôi nghe bọn họ muốn đem đơn vị thí nghiệm vận chuyển enzym phóng ra, hay là đưa đi cùng với chúng ta trong Người Khai Hoang, mà nếu vậy đến lúc đó đơn vị trọng tải lại phải chứa thêm một cái tử lạnh...”

“Như vậy trung tâm vũ trụ coi bộ phải cân nhắc kỹ càng mới được. Mang cả pin năng lượng mặt trời và đơn vị thí nghiệm? Người Khai Hoang đã phải chở rất nhiều thứ rồi...”

Nghê Quý Vĩnh và Cù Vũ Năng đều có bằng chuyên ngành về sinh vật học nên còn được giao thêm một vài nhiệm vụ, trong đó bao gồm mang theo được phẩm protein kết tinh, các loại thuốc chống nhiễm trùng sản xuất bằng interferon và nhân giống cây trồng.

Những thí nghiệm này đều vô cùng quan trọng trong việc phát triển vũ trụ. Được vật được tách ra nhờ vào trọng lực trong vũ trụ có độ tinh khiết còn cao hơn so với quá trình dưới mặt đất. Sản lượng làm ra ở đơn vị thí nghiệm của trạm vũ trụ trong vòng một tháng thậm chí còn nhiều hơn sản lượng của trái đất trong vòng mười năm. Nó đã giúp cho giá cả của nhiều được phẩm quý hiếm giảm xuống hơn mười lần trong mấy năm qua. Những lợi ích được tạo ra nhờ những thí nghiệm này là không thể kể hết.

Dương Thế Hành bị kẹt ở chính giữa không thể nào xen vào câu chuyện của hai người, bởi vậy chỉ có thể yên lặng lắng nghe.

Có điều, chủ đề của hai người này cũng rất nhanh chấm dứt. Cù Vũ Năng nhân tiện trực tiếp hỏi: “Nghe nói hai đứa hôm qua đi ăn với An Lăng chủ nhiệm hả. Anh hoàn toàn không biết Jon lại thân nhanh với An Lăng chủ nhiệm vậy đấy?”

Dương Thế Hành và Nghê Quý Vĩnh không hện mà cũng nghĩ thầm: Cù Vũ Năng quả nhiên là trạm tin tức của trung tâm vũ trụ!

“Đều là do tên này kéo đi. Cũng chỉ là ăn một bữa cơm nên không sao cả.” Nghê Quý Vĩnh qua loa nói.

“Có điều đồ ăn Thái hôm qua ăn rất ngon. Súp tomyum là đặc biệt ngon! Cá hấp chanh và gà ướp tiêu cũng rất được...” Dương Thế Hành không ngừng ca ngợi.

Ngày hôm qua Nghê Quý Vĩnh vì phát hiện ra chuyện kia nên không ăn gì nổi, nhìn gương mặt không chút biểu tình như đang đeo mặt nạ của An Lăng làm hắn hi vọng bản thân chỉ đang mơ mà thôi. Có điều, hắn đột nhiên có cảm giác giống Danny. Khi An Lăng nói chuyện với Dương Thế Hành rất khác với bình thường, mà Dương Thế Hành lúc đó cũng đang hoang hơn so với bình thường rất nhiều... Chí ít là không phát biểu những câu vô ý tứ vớ vẩn.

Thái độ của An Lăng hẳn có thể hiểu, nhưng Dương Thế Hành thì...

“Jon, cậu có hỏi chưa? Vụ vì sao A Hành trước mặt An Lăng chủ nhiệm lại rất khác so với bình thường?”

Nghê Quý Vĩnh ngực thầm mắng Cù Vũ Năng, bản thân rõ ràng rất hóng chuyện mà còn làm bộ thuận miệng hỏi một chút. Mà, vấn đề này cũng hơi khó hỏi...

“Ày da? Bị mọi người phát hiện?” Dương Thế Hành ngại ngần lè lưỡi... Đương nhiên là hai người kia không nhìn thấy được.

Không ngờ Dương Thế Hành lại thản nhiên thừa nhận như vậy, Nghê Quý Vĩnh không thèm do dự nữa,

lập tức vào vấn đề: “Vì sao vậy?”

Dương Thế Hành hơi do dự, một lát sau thì âm thanh truyền đến: “Đơn giản mà nói thì là giả bộ ra vẻ đó.”

“...Gì?”

“Lâu lắm mới gặp lại An Lăng, mặc dù ngoài miệng thì tôi bảo anh ta không thay đổi gì, nhưng thật ra, anh ta thay đổi rất nhiều.”

Thanh âm của Dương Thế Hành nghe có chút rụt rè, nhưng Nghe Quý Vinh không thừa nhận chuyện đó mà chỉ nghĩ là do nói qua máy khiến cho giọng điệu của hắn bị lệch một chút thôi.

“Anh ta trở nên... rất thành thực, có thể một mình phụ trách một bộ phận công việc. Kỹ sư tên lửa vốn là ước mơ của tôi thời đi học. Tôi tính cố gắng học đến tiến sĩ để có thể làm một cái gì đó trong lĩnh vực này nhưng không học nổi. Khi biết An Lăng trở thành kỹ sư tên lửa thì tôi mới nhận ra, con đường của chúng tôi là một đường thẳng song song, nhưng mà anh ta đã đạt được rất nhiều thành công, còn tôi chỉ mới dừng lại ở mặt đất. Mặc dù nói là phi hành gia, nhưng cũng chỉ là một tên amateur mà thôi.”

Cù Vũ Năng và Nghe Quý Vinh nghe Dương Thế Hành nói, không khỏi trầm mặc. Nghe Quý Vinh thực sự rất kinh ngạc, dù quen biết Dương Thế Hành đã lâu nhưng việc hắn nghiêm túc thổ lộ tâm tình của mình như thế này là lần đầu tiên.

Dương Thế Hành nhìn màn hình ra đa, chỉ thấy ba điểm chấm tượng trưng cho ba chiếc máy bay của bọn họ. “Tôi mong có thể lên vũ trụ sớm một chút, để anh ta có thể nhìn tôi cũng đã tiến bộ hơn so với quá khứ nhiều... Có điều mong muốn cũng chỉ là mong muốn, hành trình xuất phát cũng đã được định ra, tôi cũng chỉ có thể...”

Dương Thế Hành dừng lại, Cù Vũ Năng liền giúp hắn nói hết, “ra vẻ trưởng thành, làm bộ đứng đắn?”

“Haha, đúng là như vậy đấy.”

Nghe Quý Vinh im lặng. Làm bạn với Dương Thế Hành bao năm qua, hắn khá rõ tính cách của tên này, vì ước mơ của bản thân mà hoàn toàn không để ý đến sự phản đối của người nhà cũng như quá trình học tập gian khổ để đi theo con đường phi hành gia. Tính vừa ngốc lại vừa cố chấp. Không có ai có thể làm thay đổi quyết tâm của Dương Thế Hành được, vậy mà hắn lại vô cùng để ý cái nhìn của An Lăng đối với mình...

Xem ra trong lòng của Dương Thế Hành, An Lăng thật sự là một điều gì đó đặc biệt. Nhưng như vậy thì nếu chuyện kia lộ ra đều không tốt cho cả đôi bên. Vì đối với Dương Thế Hành mà nói, An Lăng có đặc biệt đi chăng nữa thì cũng chỉ là một người bạn, nếu như biết tình cảm của An Lăng đối với hắn không đơn giản như vậy, Dương Thế Hành nhất định sẽ phiền muộn mà tự trách. Vậy nên...

“Cậu nên kết hôn sớm sớm đi.” Nghe Quý Vinh than thở.

“Kết luận này của cậu lấy từ đâu ra vậy?!”

Chú thích: Liên đoàn du hành vũ trụ quốc tế quy định, nếu bay lên không gian vượt qua một trăm km so với mặt nước biển thì có thể gọi là phi hành gia.

8. Quyển 1 - Chương 7

Hai trăm bảy mươi ngày trước khi tên lửa phóng đi. Mặc dù theo lịch thì trời đã bắt đầu vào thu nhưng đảo vũ trụ nằm cận xích đạo, khí hậu chủ yếu chia làm hai mùa xuân và hạ, tháng chín thực chất là những ngày hè nóng như thiêu đốt.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cũng đã được ba tháng từ khi trung tâm vũ trụ bắt đầu hoạt động chính thức, những dụng cụ ít khi nhìn thấy cũng đã được dùng quen, những nhân viên chưa thạo với công tác giờ cũng đã có kinh nghiệm hơn, mọi thứ đang đi vào quỹ đạo.

Các phi hành gia mỗi ngày đều bận tới mắt tới mũi huấn luyện. Để đi lên vũ trụ, bọn họ phải tiếp nhận hơn một nghìn các loại huấn luyện và thực hành mô phỏng, lịch huấn luyện còn dày đặc nghiêm khắc hơn cả trong quân đội khiến cho người ta phải ngán ngẫm.

“Tôi phải đệ đơn đến lần thứ ba cho NASA mới có thể thấy được một tia ánh sáng.”

Năm người ngồi cùng một chỗ, Danny đang kể về những khó khăn gian khổ để có thể trở thành phi hành gia mà mình đã trải qua:

“Trước khi NASA quyết định có tuyển anh tham gia huấn luyện hay không thì đã nhờ cục tình báo điều tra gia cảnh. Không chỉ đồng nghiệp mà cả mấy người bạn thời tiểu học của anh cũng nhận được điện thoại của FBI. Sau đó, cấp trên của anh phải nói chuyện hơn mấy tiếng đồng hồ với NASA thì ngày hôm sau anh mới nhận được yêu cầu đến Houston phỏng vấn của bọn họ. Bởi vậy ngày hôm đó anh đang ở căn cứ Edward xa tít phải bay đi Texas trong ngày.”

Dương Thế Hành và Nghê Quý Vĩnh muốn lú lờ.

“FBI?! Cái này có làm quá không vậy? Tôi nghĩ mấy chuyện đó chỉ cần làm trong thời chiến tranh lạnh thôi chứ.” Dương Thế Hành than thở.

Danny tiếp tục nói: “Khi anh đến Trung tâm vũ trụ Johnson ở Four South thì gặp được Duy Hân. Mấy đứa có thể không tin nhưng ngay khi nhìn thấy cô ấy thì anh biết, cô ấy là người định mệnh của mình...”

“Boo——Boo——” Dương Thế Hành kêu lên, “Đại ca, chuyện anh nhất kiến chung tình với V phu nhân bọn em đã nghe hơn mấy trăm lần rồi!”

“A Hành, anh phải nhắc nhở cậu. Nhiều chuyện quá dễ cắn lưỡi lắm đấy.” Âm thanh nhàn nhạt của Cù Vũ Năng vang lên.

“A? Bắt đầu rồi sao?”

“Nên bắt đầu sớm, chúng ta muốn mọc rễ ở chỗ này rồi, rốt cuộc có lên không được chưa vậy?” Nghe Quý Vĩnh không nhịn được mắng.

Loa phát thanh trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói: “Jon, phải luôn mỉm cười. Đừng quên có hơn chục ánh mắt đang nhìn chăm chăm mấy người đó.”

Mọi người cùng nhau nhìn về phía bên phải, cách một lớp thủy tinh có hơn mười mấy người khán giả thấy bọn họ quay đầu mà vui mừng vỗ gọi.

Năm người miễn cưỡng cười cứng ngắc, trong lòng âm thầm mong loại cực hình này kết thúc nhanh một chút.

Trung tâm vũ trụ vào tháng chín chính thức mở cửa tham quan, ngày đầu tiên có hơn mấy nghìn du khách tiến đến mong muốn được nhìn thấy trung tâm vũ trụ mới nhất này.

Trung tâm vũ trụ có rất nhiều tòa nhà. Trong đó, tòa số hai được xây dựng đặc biệt cho viện trưng bày và giải thích lịch sử phát triển không gian và thiết bị liên quan, là nơi mở cửa cho khách tham quan. Những mô hình, bản thiết kế cũng được trưng bày tại đây như mô hình nhân tạo của truyền hình vệ tinh đầu tiên được phóng ra, hoặc lịch sử trước khi ra mắt của “Rocketman”.

Ngoài ra còn có tòa nhà số năm – trung tâm huấn luyện và nhiệm vụ mô phỏng, tòa số chín – phòng huấn luyện điều khiển tên lửa, tòa nhà số mười bảy – trung tâm huấn luyện vô trọng lực, tòa số hai mươi chín – trung tâm mô phỏng môi trường vũ trụ, và tòa số ba mươi – trung tâm quản lý.

Năm vị phi hành gia đang ở trong phòng huấn luyện điều khiển tên lửa của toàn nhà số chín. Người bình thường không được tiến vào bên trong nên chỉ có thể đứng quan sát quá trình huấn luyện của các phi hành gia qua kính thủy tinh.

Từ lúc bị trói chân ngồi trên ghế đã hơn mười lăm phút, quá trình phóng lên cũng đã bắt đầu nên bọn họ nói chuyện câu được câu mất. Nhân viên thuyết minh đưa lưng về phía bọn họ, hoa chân múa tay giải thích cấu tạo trong phòng và giới thiệu các vị phi hành gia.

Đối với đám Dương Thế Hành mà nói, tâm tình lúc này thật sự rất khó để diễn tả.

“Tôi nghĩ chúng ta như là khí trong vườn sở thú vậy...” Dương Thế Hành nhìn du khách bên ngoài, tuy bắt đầu dĩ nhưng nụ cười vẫn nở trên môi hắn trong khi ngữ khí thì hoàn toàn ngược lại, “Nếu như kính thủy tinh thay bằng lưới sắt thì không chừng thằng nhóc bên kia sẽ ném xúc xích và lon nước ngọt cho tôi thật.”

“May cho cậu là người bên ngoài không nghe được chúng ta đang nói gì.” Cù Vũ Năng nói.

“Đây cũng là nghĩa vụ của phi hành gia.” V tỷ nghiêm túc nói, “Nếu dân chúng có thể hiểu biết đầy đủ về quá trình phát triển vũ trụ và tầm quan trọng của nó thì sẽ đồng cảm hơn với chúng ta, đến khi quốc gia cấp dự toán cũng có thể trợ cấp cho bộ phận phát triển vũ trụ thêm một chút.”

“Ày, tôi biết mà. Chúng ta không thể để bị cắt ngân sách như NASA được. Có điều, thật không quen được việc làm gì cũng bị soi mói.” Dương Thế Hành hậm hực nói.

“V tỷ, chị không cần để ý đến cậu ta. Cậu ta đang hậm hực vì khách thăm quan không có em gái xinh đẹp nào thôi.”

Lúc này, loa phát thanh trên đầu khoang thông báo chuẩn bị đếm ngược khởi động. Công việc kế tiếp của nhóm phi hành gia là tiếp tục mỉm cười giữ đúng tư thế trước áp lực của người xem. Theo cách nói của Dương Thế Hành thì cảnh này như kiểu King Kong đang đứng trước mặt mình dương nanh múa vuốt trong khi bản thân thì phải mỉm cười trấn an nó.

Đợi đến khi đếm ngược kết thúc thì cả nhóm lại chạy qua phòng thí nghiệm sức nổi trung tính ở tòa nhà số mười bảy, thực hiện mô phỏng EVA. Đi ra khỏi bể bơi xong lại vội vàng vàng chạy đến trung tâm kiểm soát số ba mươi để giải thích cho du khách phi hành gia trên tên lửa liên lạc với mặt đất như thế nào.

Một chuỗi hoạt động cường độ cao này khiến cho nhóm Dương Thế Hành dù chỉ làm theo kiểu cười ngựa xem hoa cũng thấy không chịu nổi.

Trong thời gian giải lao, Dương Thế Hành lại không nhịn được mà cầu nhàu: “Cuối tuần nào chúng ta cũng phải bỏ ra một ngày để làm mấy chuyện này không phải quá lãng phí thời gian sao? Chỉ còn có tám tháng là phóng rồi.”

Nghê Quý Vĩnh hiềm khi tán thành ý kiến của Dương Thế Hành, nói: “Thay vì làm mấy hoạt động này không bằng tăng cường huấn luyện. Tôi nghĩ trung tâm vũ trụ mở cửa quá gấp rồi, chí ít cũng nên chờ đến khi chúng ta quay trở về thì vẫn tốt hơn.”

Danny đang tính khai đạo cho hai tên nhóc thiếu thường thức thì Cù Vũ Năng biến mất từ lúc nghỉ giải lao bắt đầu đẩy cửa đi vào.

“A Năng chậm chạp quá, anh lại làm thân WC hả?” Dương Thế Hành bắt đầu đá đểu.

Cù Vũ Năng không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận nói: “Anh chú vừa biết được một tin tức thú vị.”

“Nếu như là chuyện trung tâm vũ trụ quyết định dừng mở cửa tham quan khẩn cấp thì tôi sẽ nghe.” Nghê Quý Vĩnh không có hứng thú nói.

“Mọi người cũng biết tòa nhà số hai cũng mở phải không?” Cù Vũ Năng hai tay khoanh trước ngực, tựa lưng vào trên cánh cửa. “Phòng nghiên cứu và phát triển hỏa tiễn cũng cử ra vài người đi thuyết trình, giải thích nguyên lý phát xạ của ‘Rocketman’. Một chút nữa sẽ bắt đầu.”

“Rồi sao? Có gì nổi bật sao?”

Cù Vũ Năng nâng mắt kính, nghiêm mặt nói: “Phụ trách thuyết trình... là An Lăng chủ nhiệm.”

Dương Thế Hành và Nghê Quý Vĩnh đồng thời bật người dậy kêu lên: “Chúng ta có kịch vui để xem rồi!”

Cù Vũ Năng cũng nở nụ cười quỷ dị, nói: “Xe đang đợi ở ngoài đó.”

Danny và V tỷ không kịp ngăn cản bọn họ, nhìn nhau trao đổi một chút rồi không nói hai lời đi theo ra ngoài.

Trung tâm vũ trụ khá lớn, từ khu này đi đến khu khác đều cách nhau cả cây số, muốn đi lại cần có xe trung chuyển. Bởi vậy, ngày đầu tiên trung tâm mở cửa có hơn trăm chiếc minibus di chuyển liên tục.

Cũng may kết cấu quy hoạch cũng gần như hoàn thiện, nên mặc dù hơi chậm hơn so với bình thường nhưng sau hai mươi phút nhóm Dương Thế Hành cũng có mặt tại tòa nhà số hai.

Vệ tinh không người lái đầu tiên Rocketmen II được đặt giữa tầng hai, hình dáng nhỏ hơn so với Rocketmen V rất nhiều. Sau khi trở về từ không gian nó được trung tâm vũ trụ mang đến đặt tại trung tâm tham quan.

Năm người phi hành gia vừa bước lên tầng hai liền bị bầu không khí của hội trường làm kinh hãi.

Trẻ con ồn ào chạy lung tung, người lớn thì ngồi tán gẫu mà An Lăng hoàn toàn không thèm quan tâm, một mình đứng ở trên bục thuyết trình toàn từ chuyên ngành về cấu tạo tên lửa.

“... Bên ngoài thùng nhiên liệu chính là nhiên liệu rắn của các tên lửa động cơ đẩy phụ, dài 15,46 m, đường kính 1,27 mét, trọng lượng rỗng 2,755 tấn, trong đó chứa đầy đủ nhiên liệu đẩy như 69.83% bột của ammonium perchlorate, 16% bột nhôm, 0-17% oxit sắt, 12% PBAN polymer, và 2% của nhựa epoxy hỗn hợp ... ”

Hội trường triển lãm như chia làm hai thế giới vậy. Một bên là du khách một bên là An Lăng, hai bên không thể nào dung hòa.

Dương Thế Hành nhin không được, ôm bụng cười lớn: “Haha, quả nhiên là vậy! Còn hơn cả tưởng tượng của tôi nữa!”

Nghê Quý Vĩnh cũng cười đến không thẳng lưng được, nói: “Tôi chưa bao giờ thấy được cảnh nào như vậy! Cười chết mất!”

V tỷ cau mày, một bên che miệng, mặc dù biết không nên nhưng cũng không khỏi buồn cười.

Riêng Danny thì không ngừng khen ngợi An Lăng: “Lúc nào cũng có thể nói ra kiến thức chuyên nghiệp cực kỳ rành rọt, quả không hổ là chuyên gia của lĩnh vực này.”

Năm người cười đùa một hồi thì An Lăng kết thúc màn thuyết trình. Dương Thế Hành dám khẳng định cả hội trường chắc chỉ có mình hần lắng nghe. Tuy rằng lĩnh vực AT của An Lăng khiến không ai theo kịp nhưng Dương Thế Hành nghĩ An Lăng một thân âu phục, ăn nói nghiêm túc đứng ở bục đài nhìn cực kì cuốn hút.

AT: Advanced Technology

“Như vậy, mọi người có ai có thắc mắc gì không?” An Lăng cầm bút laser, nghiêm túc nói.

Sau khi bài thuyết trình kết thúc, mọi người tựa hồ càng có hứng thú về tên lửa hơn mà thi nhau giơ tay. “Tại sao mắt của anh lại là màu xanh lục vậy?”, “Trên mặt trăng có người ngoài hành tinh không?”, “Phi hành gia làm sao đi tiểu?”, “Anh là người Mỹ sao?” Những chủ đề không liên quan được đặt ra liên tiếp.

Ánh mắt lạnh lùng của An Lăng nhìn khắp hội trường, bình thản nói: “Những vấn đề không liên quan đến vũ trụ xin đừng hỏi.”

Một số âm thanh kháng nghị la lên “không công bằng” nhưng có phân nửa số người buông tay xuống.

Một đứa trẻ hưng phấn hỏi: “Tên lửa làm sao có thể bay ra ngoài không gian?”

“Vận tốc vượt qua lực hấp dẫn của trái đất là 11.2km một giây, còn nguyên lý phát xạ tên lửa đã nói qua, nếu còn băn khoăn có thể đến cửa để lấy thêm tư liệu.” An Lăng không chút do dự trả lời.

Một người lớn dơ tay hỏi: “Vì sao ISS lại bay xung quanh trái đất mà không bị rơi hoặc trôi ra bên ngoài?”

“Khi một vật thể lấy vận tốc 8km một giây để xoay quanh trái đất thì lực hút dẫn của trái đất và lực ly tâm của vật thể đó sẽ triệt tiêu lẫn nhau. Vật thể sẽ không bị rơi xuống mà vĩnh viễn xoay theo quỹ đạo xung quanh trái đất. Nguyên lý đó áp dụng chung với cả vệ tinh.” An Lăng trả lời xong thì lại chỉ một học sinh tầm mười sáu, mười bảy tuổi.

“Tại sao tên lửa không dùng màn hình cảm ứng vậy? Hiện tại màn hình cảm ứng và điều khiển bằng giọng nói đều rất phát triển, thậm chí còn có thể dùng sóng não để điều khiển đồ dùng trong nhà mà tàu vũ trụ thì vẫn sử dụng phím ấn. Nhìn có vẻ thật cổ lỗ.”

Cậu học sinh này nói làm mọi người cười rộ lên, nhưng nhóm phi hành gia nghe thấy đều rất khó chịu.

“Ở đây có ai muốn trở thành phi hành gia không?” An Lăng đến lông mày cũng không nhúc nhích, giống như đang thuyết trình về cấu tạo tên lửa lúc nãy mà thản nhiên nói: “Nếu các vị nghĩ rằng tàu vũ trụ có thể đơn giản sử dụng như các thiết bị thông minh, công nghệ dễ dàng bị rút vỡ của các vị, thì phi thuyền khi vừa lên không lập tức sẽ nổ thành mảnh nhỏ, bao gồm phi hành đoàn bên trong.”

An Lăng nói khiến bọn nhỏ đang háng háo lơ tay lộ ra sợ hãi, vội vã rút tay lại trong khi người lớn thì nghị luận, đa số là đang chỉ trích.

“Nếu đã không còn thắc mắc thì thuyết trình hôm nay đến đây là kết thúc, lối ra ở hai cửa phía sau.”

Nói dứt lời, An Lăng liền xoay người ly khai, lưu lại sự ồn ào bất mãn của du khách.

Biến người dần dần tản đi, nhóm phi hành gia không biết nói gì, không ai lường được sự tình sẽ trở nên kỳ cục đến vậy.

Dương Thế Hành gãi gãi mặt, vẻ mặt không sao cả nói: “An Lăng hôm nay đã nói rất nhiều so với bình thường. Nói sao nhỉ, anh ta chỉ là không biết cách ăn nói thôi...”

Mọi người dựa vào lan can đứng một hàng, nhìn Rocketman II được trưng bày trong sảnh. Nó đã từng bốc cháy và rớt xuống biển, để lại trên thân một mảng lớn hư hỏng. Nhưng đối với những người phi hành gia mà nói, đó là biểu tượng của niềm tin.

Nghe Quý Vĩnh dựa lưng vào lan can, nhìn chằm chằm ánh đèn trên trần nhà: “Thực ra tôi cũng khá bức mình với vấn đề đó. Tàu vũ trụ làm sao có thể sử dụng công nghệ bất ổn định như vậy? Khoa học kỹ thuật của tàu đều là tâm huyết tích lũy từ hàng nghìn nhà khoa học và kỹ sư. Cái từ “thật cổ lỗ” lại phũ phàng như vậy. Nếu như đó là tôi, thế nào cũng sẽ trả lời: ‘Vậy đi mà tải một cái app phi hành nào đó, rồi dùng smartphone của cậu mà bay vào vũ trụ đi cậu bé!’”

Cù Vũ Năng thản nhiên nói: “Không cần so đo với trẻ con, với cái độ tuổi đó thì luôn coi mình là trung tâm thế giới. Hồi anh học cấp ba chắc còn hơn cả cậu nhỏ kia.”

Dương Thế Hành nhắm mắt lại, thở dài nói: “A, mong sớm sớm xuất phát quá! Nếu để cậu nhóc kia tận mắt nhìn thấy tên lửa phát xạ, cậu ta dám sẽ quên mất cái gì gọi là điện thoại di động.”

Tất cả mọi người đều tin như vậy. Thời điểm nhìn thấy tên lửa thoát ra khỏi lực hút của trái đất mà phóng vào vũ trụ, mọi người nhất định đều có thể đồng cảm với những gì nhóm phi hành gia cảm giác được. Hình ảnh ấy đẹp đến rung động cả tâm hồn.

Khi bọn họ đang thảo luận tiến triển của việc lên vũ trụ thì cửa chính bên trái mở “phanh” một cái, Herbert đi vào. Ông mặc áo khoác da màu nâu và chiếc mũ cao bồi, áo sơ mi còn cài cả vạt nơ, có vẻ đây là trang

phục đặc biệt dành cho hôm nay.

Herbert nhìn thấy mọi người thì thân thiện chào hỏi: “Nice day! Các anh đã đến rồi sao. Tên nhóc An Lăng đâu rồi? Sao không thấy bóng dáng đâu hết?”

Dương Thế Hành chỉ vào cửa thoát phía bên hội trường, bắt đầu nói: “Anh ta vừa đi qua phía kia, ông để vượt mất rồi. Có việc sao?”

Herbert cởi chiếc mũ cao bồi, bắt đầu nói: “Tôi nghe được chuyện tốt tên nhóc đó vừa làm. Cậu ta thực sự đem du khách đuổi đi?”

“Hmm, không hẳn vậy.” Dương Thế Hành ngập ngừng nói.

“Cậu ta nhất định sẽ gặp rắc rối!” Herbert thở dài nói. “Thành thật mà nói, tôi cực kỳ mong rằng mình có thể làm người thuyết trình, có điều các anh cũng biết, rào cản ngôn ngữ khó có thể giải thích hết được. Còn cái cậu kia dạo này lại quá căng thẳng nên tôi mới để cậu ta phụ trách du khách tham quan, hi vọng cậu ta thả lỏng một chút. Nhưng thật là ngoài dự liệu, cậu ta khó chơi hơn tôi tưởng.”

Mọi người đã sớm thấy kì. Thuyết minh cho du khách vốn không phải là việc mà nhân viên trình độ cao như An Lăng phải đảm nhiệm, thông thường sẽ do nhân viên mới hoặc là sinh viên trong ngành phụ trách.

Dương Thế Hành hoài nghi hỏi: “Herbie, An Lăng gần đây có chuyện gì sao?”

Vì dạo này huấn luyện gặt gao nên hẳn không có cơ hội gặp An Lăng, tuy rằng có gọi điện vài lần nhưng công việc của An Lăng có vẻ cũng rất bận, luôn chỉ nói qua loa vài câu... Dương Thế Hành suy nghĩ.

Herbert gãi đầu nói: “Dạo này cậu ta làm việc suốt ngày suốt đêm. Trên cơ bản thì mọi việc đều dựa trên lịch trình mà tiến hành, An Lăng cũng không vượt qua giai đoạn đã đặt ra nhưng lại thêm kiểm tra ngoài dự tính vào. Cậu ta vốn thích làm việc, nhưng hiện tại tôi mới biết hóa ra cậu ta là workaholic.”

Dương Thế Hành đứng thẳng người dậy, nhớ đến lúc thấy An Lăng thì cũng cảm giác sắc mặt của hẳn cũng không được tốt lắm... Tuy rằng nhìn thì vẫn vậy. Có điều, Berbie đã nói thì khả năng tình trạng của An Lăng cũng không đơn giản.

“Này, A Hành cậu gần đây không gặp An Lăng chủ nhiệm sao?” Nghe Quý Vinh cũng có chút suy nghĩ hỏi.

“Không, tính ra thì cũng gần ba tuần không gặp anh ta rồi.” Dương Thế Hành buồn buồn nói.

Herbert thở dài đội lại mũ, nghiêm túc nói với Dương Thế Hành: “Không cần lo lắng cho tên nhóc kia. Các anh có nhiệm vụ quan trọng hơn. Về phần An Lăng thì tôi sẽ kiểm soát chặt chẽ. Vậy nhé, tôi còn có chuyện khác không tiếp được mọi người.”

Herbert vừa rời khỏi thì đoàn du khách thứ hai lục đục tiến vào, không ít người phát hiện nhóm phi hành gia đang đứng ở góc lầu hội trường mà hưng phấn vỗ tay chào bọn họ.

Nhóm phi hành gia mỉm cười đáp lại. V tỷ ở bên trái Dương Thế Hành vỗ tay chào, thân nhiên nói: “A Hành, chị biết cậu cố gắng muốn An Lăng chủ nhiệm thay đổi cách nhìn với cậu. Nhưng khi tiến về phía trước, cậu đồng thời phải để ý đến xung quanh. Theo chị biết, người mà chủ nhiệm thân nhất là cậu, cậu cũng rất quan tâm đến cậu ta phải không? Bọn bè là tài sản rất quý giá đấy.”

“Tôi biết mà, V phu nhân.” Dương Thế Hành thấp giọng nói.

Nghe Quý Vinh bắt đầu nói: “Tình bạn thật là sâu nặng nha! Phải không, trạm thông tin A Năng?”

Cù Vũ Năng đẩy đẩy mắt kính, ngang nhiên nói: “Đây là nghề của anh cậu mà.”

Danny không hiểu gì, hỏi thẳng: “Mấy đứa đang nói gì vậy? Sao anh nghe không hiểu gì cả?”

Có lẽ vì thương cảm sự vất vả cực nhọc của phi hành gia nên đến ngày thứ hai mở cửa thì trung tâm vũ trụ để cho bọn họ tự học.

Phi hành gia phải thành thạo rất kỹ năng và kiến thức chuyên nghiệp của rất nhiều lĩnh vực. Ngoại trừ kiến thức chuyên môn về máy móc và sinh vật học thì mỗi phi hành gia đều phải biết khí tượng học, động lực học, thiên văn học, cùng với nguyên lý thiết kế, kết cấu, phương pháp điều khiển, cách đọc đồng hồ và khả năng sửa chữa trong tàu vũ trụ. Thời gian huấn luyện và học tập cho phi hành gia khoảng hơn mười tiến đồng hồ một ngày. Điều này đòi hỏi họ phải có sự kiên nhẫn và tập trung hơn người.

Dương Thế Hành ngồi ở trong phòng làm việc của mình, cuốn sách khoa học trái đất được mở trên bàn nhưng một chữ cũng không đọc vào. Hắn hiện tại không cách nào tập trung học được, trong lòng cứ miên man suy nghĩ.

Hắn nhìn chồng sách chất đống trong phòng, không có quyển nào đáp ứng được nhu cầu của hắn bây giờ. Phi hành gia ngoài yêu cầu phải có bằng cấp chuyên ngành cao thì cũng đòi hỏi kiến thức trên nhiều phương diện. Dương Thế Hành mặc dù đều có bằng trong lĩnh vực máy móc, vật lý và các ngành liên quan nhưng lại thiếu duy nhất kiến thức về tư tưởng và lý luận văn hóa.

Điều này là bệnh chung của các phi hành gia, Dương Thế Hành thâm nghĩ. Lúc trước NASA cũng đã từng suy xét qua về vấn đề có nên cho nhà văn hoặc nhà triết học lên vũ trụ hay không, bởi vì nếu chỉ tập trung vào phi hành gia xuất thân từ kỹ thuật thì khó có thể diễn đạt đầy đủ cảm nhận của nội tâm. Nhưng chuyện này thật sự không thực tế. Nếu như để nhà văn lên không gian thì tàu vũ trụ coi bộ khó có thể trở về trái đất được...

Dương Thế Hành vốn tính đọc thử nghiên cứu tâm lý học hoặc là văn thơ tình tế của Shakespeare, nhưng mấy cái này cũng khiến hắn đau đầu chẳng khác gì kinh thánh. Có điều, hiện tại hắn muốn mình có thể hiểu được suy nghĩ của người khác, nhất là dựa trên hoàn cảnh của người kia mà đưa ra ý kiến thích hợp.

Dương Thế Hành tự biết mình nói rất nhiều, nhưng đều là những lời vô nghĩa không có tác dụng gì.

Hắn đưa tay chống mặt, nhìn mấy khung ảnh đặt trên bàn làm việc. Ngoại trừ khung ảnh của gia đình và nhóm đồng nghiệp ra còn có một bức thời cấp ba. Mặc dù bây giờ mọi người đa số là sử dụng khung ảnh kỹ thuật số nhưng Dương Thế Hành vẫn muốn cầm tấm ảnh trên tay hơn, cảm giác đó có thể giúp hắn nhìn thấy lại được hồi ức quý giá.

Hắn đưa tay gỡ tấm hình ra khỏi khung. Đó là tấm ảnh chụp chung với rất nhiều người bạn cấp ba, kể cả An Lăng. Trong ảnh, An Lăng vẫn diện vô biểu tình, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng khá nổi bật trong đồng nam sinh trung học. Ngược lại, hắn thì nhếch mặt, dơ ra ngón giữa về phía máy ảnh, đứng bên cạnh An Lăng thật giống như một tên hề vậy...

Dương Thế Hành nhìn tấm ảnh, tâm tư lại trôi dạt về quá khứ xa xôi. An Lăng trước giờ đều như vậy, cất dấu tâm tư của bản thân không để cho ai nhìn thấy mặt yếu đuối của mình cả.

Hành trình ngày hôm qua kết thúc, đợi bọn họ ra về được cũng đã chín giờ tối. Hắn đi đến phòng nghiên cứu và phát triển tìm An Lăng nhưng không thấy người đâu, cũng không biết là đi nơi nào...

An Lăng khẳng định là có chuyện gì đó rồi? Nhưng hắn lại chọn vùi đầu làm việc chứ không tiết lộ với Dương Thế Hành dù chỉ một chút... Nếu như bản thân cũng biết cách quan sát ngôn sắc thì tốt rồi, Dương Thế Hành tự trách nghĩ. Hồi trước mạnh miệng nói An Lăng là bạn bè cùng sinh cộng tử, nhưng xem ra chỉ có một mình hắn nghĩ vậy sao?

An Lăng thời cấp ba hình như mở rộng lòng với bản thân hơn nhiều, chỉ ít sẽ nói lên suy nghĩ của mình. Thế nhưng bây giờ hai người đã xa nhau quá lâu nên một điểm tin cậy cũng chẳng còn.

Làm sao có thể phá vỡ ngăn cách mười hai năm?

... Hmm, hay mười một năm nhỉ? Dương Thế Hành dơ ngón tay tính, bỗng nhiên nhận ra bản thân đang quẩn quýt vì một vấn đề rất rêu rĩa.

Nguyện vọng duy nhất của hắn là An Lăng có thể hạnh phúc. Cho dù sự nghiệp của anh ta có thành công nhưng thỉnh thoảng vẫn để lộ ra vẻ cô đơn khiến người ta thương tiếc.

... Không lẽ khi đi cùng với mình, nhưng ngực anh ta đang nghĩ đến người khác sao? Nghĩ đến đó, Dương Thế Hành cũng không hiểu sao cảm thấy khó chịu. Đối với hắn, những người quan trọng nhất chính là người nhà, đồng nghiệp và An Lăng.

Lúc học trung học, hắn đã từng nghĩ rằng bọn họ sẽ cứ thế bên nhau, cho dù có cưới vợ sinh con thì hai người vẫn mãi là bạn thân nhất. Nhưng rồi An Lăng rời đi, Dương Thế Hành vì sự biến mất không một chút tung tích của hắn mà cảm thấy vừa tức giận vừa đau lòng, hóa ra chỉ có mỗi mình mình có cảm giác hải lòng mà thôi.

Gặp lại An Lăng ở đảo vũ trụ khiến hần từ trong thâm tâm cảm tạ trời đất. Hần cũng hiểu rõ gặp gỡ và chia tay là chuyện người với người phải trải qua, nhưng hần vẫn cố gắng duy trì mối quan hệ của hai người vì sợ nếu cắt đứt liên hệ lần thứ hai, cả hai thật sự sẽ trở thành người dưng mắt. Chỉ có An Lăng là người duy nhất hần hi vọng không phải chỉ là khách qua đường trong cuộc đời mình.

“Chết tiệt!” Dương Thế Hành chửi rửa đem sách đóng lại, đứng phắt dậy. Có nghĩ nát óc cũng vô dụng, thay vì ngồi thì đi còn hơn, từ trước đến nay hành động vẫn là quy tắc tiêu chuẩn của bản thân hần.

Cửa phòng đột ngột mở khiến Dương Thế Hành giật mình.

Nghê Quý Vĩnh đi vào thì thấy hần há mồm nhìn mình, tựa hồ cũng ngạc nhiên, hỏi: “Cậu đứng đần ở đây làm gì?”

Dương Thế Hành ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến lúc được ra về mà nói muốn bỏ học đi tìm An Lăng thì kì quá.

Nghê Quý Vĩnh có vẻ cũng hiểu ý hần, thở dài nói: “Tôi khuyên cậu hiện tại không nên đi, chắc cậu còn chưa biết phải không?”

“Chuyện gì?” Nhìn sắc mặt của Nghê Quý Vĩnh, Dương Thế Hành có cảm giác không tốt.

“Phòng nghiên cứu và phát triển tên lửa vừa bắn thí nghiệm, thất bại.”

Dương Thế Hành xông lên nắm lấy Nghê Quý Vĩnh lo lắng hỏi: “Thất bại?! Chuyện gì xảy ra? Có ai bị thương không? An Lăng có sao không?”

Nghê Quý Vĩnh tức giận đẩy tay hần ra, mắng: “Đừng có cuống lên vậy! Không ai bị thương cả, bao gồm An Lăng chủ nhiệm! Nguyên nhân thất bại thì tôi không rõ lắm.”

Dương Thế Hành bắt mồm nói: “Sao cậu không nói cho rõ từ đầu hử, làm hại tim người ta muốn rụng luôn!”

Nghê Quý Vĩnh ngoáy ngoáy lỗ tai, kể lại: “Hiện tại bên kia đang cực kì lộn xộn. Nhà máy lắp ráp, kho nhiên liệu, nhà máy kiểm soát, phòng thí nghiệm giảm nhiệt và sở nghiên cứu chất đốt phản lực, còn có cả bộ kiểm soát thí nghiệm đều đang họp kiểm điểm.”

Dương Thế Hành ngồi lại xuống ghế, ngực như thể bùng được một tảng đá. Hần ngẩng đầu hỏi: “Tình hình sao rồi?”

“Theo như lời A Năng kể thì hình như do góc độ không chính xác khi tiến vào quỹ đạo, xuyên qua bầu khí quyển làm nó bốc cháy rơi xuống trung tâm của Thái Bình Dương nhưng chưa xác định được tọa độ. Có điều...”

Nghê Quý Vĩnh muốn nói rồi lại thôi, Dương Thế Hành thúc dục hỏi: “Ê, cậu cứ dở dở ương ương vậy càng làm tôi tò mò! Nói hay muốn bị tra tấn đây?!”

“Ày, quên đi, dù sao thì sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết.” Nghê Quý Vĩnh ngẩng đầu, có chút do dự nói: “Hiện tại, người chịu trách nhiệm cho việc thí nghiệm thất bại, nghe nói là An Lăng chủ nhiệm.”

Dương Thế Hành nhú mày: “Cậu đang giỡn tôi hả?”

“Tôi mà giỡn thì tôi gọi cậu bằng cha luôn.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy ——” Dương Thế Hành nhin không được vò đầu kêu to. Tuy rằng chuyện này không hợp với yêu cầu phi hành gia cần bảo trì bình tĩnh trong mọi trường hợp nhưng hấn hiện tại cũng không rảnh để quan tâm việc đó.

“Làm sao bây giờ hả, Nghê ... Sống hai mươi chín năm tôi cũng chưa bao giờ phiền muộn như thế này.” Dương Thế Hành nằm úp sấp trên bàn, ai oán nói.

“Thật ra thì đến bây giờ cậu có biết cái gì gọi là phiền muộn chứ.” Nghê Quý Vĩnh không quan tâm, nói: “Tôi chỉ phụ trách báo tin, còn chuyện của hấn ta thì cậu cứ ở đó mà tiếp tục phiền muộn đi.”

Nói xong thì Nghê Quý Vĩnh quay người đi, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt cầu xin của Dương Thế Hành.

Dương Thế Hành nhìn cánh cửa đóng lại mà thở dài, gương mặt dán ở trên bàn, cái mông ngồi trên ghế cứ từ từ trượt đi.

Hấn hiện tại chỉ cảm thấy phiền muộn đến không tập trung làm được chuyện gì, ngực không khỏi mắng: An Lăng, tên chết tiệt anh rốt cuộc là làm sao vậy, làm hại tôi đến nông nổi này?!

Dù sao cũng tại tên kia gặp chuyện gì cũng giữ ở trong lòng, như Nghê đã nói, người càng ít nói thì trong lòng càng quẩn quít...

Hấn thì ào ào mắng: “Muộn tao làm gì chứ...”

Không thể chiều cổ giúp đỡ An Lăng càng khiến cho Dương Thế Hành cảm giác sâu sắc sự vô dụng của bản thân.

Mấy năm qua luôn có những đoạn thời gian Dương Thế Hành vì huấn luyện nghiêm khắc mà nghĩ mình lao lực quá độ. Có điều, hấn cũng không từ bỏ, dù thường thường cũng nghĩ cách để lười một chút nhưng hấn vẫn cần rằng mà chịu được đến cùng. Nhưng khi đến đảo vũ trụ, hấn gặp lại An Lăng một lần nữa.

An Lăng như chất mài mòn, đánh sáng giấc mơ của hắn một lần nữa, làm nó trơn nhẵn bóng loáng không có một hạt bụi. Cho dù huấn luyện có khổ cực đến cỡ nào, chỉ cần nhớ đến An Lăng cũng đang ở trong trung tâm vũ trụ làm việc thì Dương Thế Hành lại có thể cố gắng thêm chút nữa, bao nhiêu mồ hôi chảy xuống cũng đều có ý nghĩa.

Trên con đường mà hắn kiên trì theo đuổi này, còn có tâm huyết của An Lăng, mà An Lăng cũng đang đi bên cạnh bản thân. Chuyện này khiến cho người ta phần chần đến cỡ nào!

Sau bao nhiêu năm xa cách, An Lăng trở nên chói mắt đến không thể chạm tới, Dương Thế Hành muốn chính mình có đủ tư cách để ngồi lên tên lửa mà An Lăng chế tạo ra. Mặc dù hắn hiện tại là một kẻ chẳng làm nên trò trống gì, nhưng khát vọng có thể song song sánh vai với An Lăng tạo ra động lực để hắn tiến về phía trước.

Dương Thế Hành cũng không ngờ rằng sự tồn tại của An Lăng lại quan trọng với mình như vậy. Lúc hắn vui vẻ sẽ nghĩ đến không biết An Lăng đang làm cái gì, lúc mệt muốn chết được lại nghĩ An Lăng đang ở sau lưng thúc hắn, ngay cả hiện tại... Hắn cũng tâm tâm niệm niệm An Lăng.

Hắn rõ ràng là bạn thân của An Lăng, có nhiệm vụ phải san sẻ nỗi buồn với An Lăng, phải làm An Lăng vui vẻ, nhưng Dương Thế Hành không biết cách nào để thực hiện được điều đó...

Nói chung, cái chính bây giờ là phải tìm được tên đó, moi ra nguyên nhân thất thường dạo gần đây của hắn từ trong cái miệng cam như hến kia!

9. Quyển 1 - Chương 8

Tám giờ tối, Dương Thế Hành đi đến phòng nghiên cứu và phát triển tên lửa. Hắn đứng ở dưới lầu gọi điện trước cho An Lăng. Di động vang lên vài tiếng thì đối phương nhắc máy, ngữ điệu bình thản thường ngày truyền đến: “Thế Hành, có việc gì sao?”

“Anh còn ở văn phòng không? Tôi qua chỗ anh.”

Đối phương im lặng một lát rồi nói: “Tôi đã tan tầm rồi.”

“Vậy sao, thế thì lần sau gặp.”

Dương Thế Hành cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn phòng làm việc của An Lăng ở tầng ba vẫn còn sáng đèn, cắn răng thầm mắng: Cái tên An Lăng chết tiệt này, còn dám nói dối!

Hắn nổi giận dưng dưng đi lên lầu, mở cửa phòng của An Lăng ra thì không thấy ai ở trong. Trên bàn làm việc vẫn còn để dở dang các loại tư liệu, chứng tỏ người vẫn còn chưa rời đi.

Dương Thế Hành đi ra phòng làm việc nhìn xung quanh, những nhân viên khác hình như đều đã về hết cả rồi. Hắn mở điện thoại ra gọi lại, liền nghe thấy tiếng chuông nhỏ nhỏ truyền đến từ hành lang phía bên.

Dương Thế Hành đi về phía âm thanh phát ra. An Lăng vẫn như cũ, rất nhanh tiếp điện thoại. “Thế Hành?”

Mặc dù phải tăng ca nhưng An Lăng lúc nào cũng chịu tiếp điện thoại nhảm nhí của bản thân... Cơn giận của Dương Thế Hành phút chốc tan biến. Thực sự không thể tức giận với An Lăng được, hắn rầu rĩ nói: “Đoán xem tôi là ai?”

“... Sao vậy?” Âm thanh của An Lăng hình như cũng dịu dàng hơn.

Nhìn vào màn kính lộ ra ánh sáng phía trước, hắn hạ thấp giọng nói: “Không có gì, tôi gác máy đây.”

Phòng hội nghị hẳn là nơi âm thanh truyền đến. Dương Thế Hành rón ra rón rén đến gần, nhìn thấy cửa mở liền thò đầu nhìn lên.

An Lăng ngồi quay lưng về phía cửa, trên bàn hội nghị hình bầu dục trước mặt hắn có đặt laptop và rất nhiều tư liệu. Có vẻ như hắn đang cùng ai đó hội nghị truyền hình, tiếng trao đổi thì thầm vang lên.

... Có liên quan đến việc phát xạ thí nghiệm sao? Đã trễ thế này còn thảo luận công việc với ai?

Dương Thế Hành tới gần một chút, có thể nghe được tiếng An Lăng nói... Là tiếng Nga! Hắn nhón chân, nghe trộm qua khe cửa kính.

An Lăng dùng tiếng Nga nói chuyện với người đàn ông trong màn hình. Tuy rằng hai năm trước đến Nga giúp tiếng Nga của Dương Thế Hành tiến bộ một chút, nhưng sau khi rời khỏi Moscow thì hắn cũng quên lại gần hết ở đó. Dương Thế Hành nghe hiểu khá rồi rạc nhưng đại loại có thể đoán được bọn họ đang nói về nguyên nhân bốc cháy của tên lửa.

Dương Thế Hành biết An Lăng từng làm việc ở cục vũ trụ Liên Bang Nga, nhưng chưa bao giờ nghe hắn kể về chuyện lúc ở bên kia... Không, phải nói là từ lúc gặp lại nhau đến giờ, Dương Thế Hành chưa bao giờ nghe An Lăng kể chuyện gì về bản thân mình cả. Khuôn mặt người trên màn hình không thấy được rõ ràng lắm nhưng thanh âm trầm thấp và cách nói cực nhanh thì khá điển hình của người Nga. Nghe cách hai người nói chuyện thì có vẻ rất thân... Dương Thế Hành chủ quan nghĩ.

Rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là nhân viên nghiên cứu và phát triển tên lửa của Nga? Nói như vậy không thành vấn đề đó chứ?

Dương Thế Hành bỗng nghĩ hành vi nghe lén này của mình thật sự rất ngốc nghếch, nhưng hắn vẫn ngây người lắng nghe chứ được chứ mất cuộc đối thoại trong phòng.

Hiện tại An Lăng cần hẳn là chuyên gia đồng lĩnh vực chứ không phải là sự thông cảm của bạn bè, cho dù bản thân có đi tìm hẳn thì cũng không có cách gì trợ giúp được.

“... pakeTa...”

Nó có nghĩa là tên lửa.

“... kOCMOHaBT...”

Từ phi hành gia của tiếng Nga, phiên âm ra là “cosmonaut”, nghe khá giống astronaut trong tiếng Anh nhưng cách dùng lại khác nhau... Cõi bộ tiếng Nga của mình cũng chưa đến mức tịt lậ, vẫn còn nhớ rất nhiều từ, Dương Thế Hành tự biện minh.

“Ec б e oBeK, C o o bac.”

— Có người đang đứng phía sau cậu kìa.

Dương Thế Hành giật mình sợ hãi. Cậu này hẳn nhớ rất rõ. Khi ở Nga tập huấn, mọi người cứ đến lúc rảnh rỗi thì ngồi coi phim kinh dị, nên cậu này thường hay được nhắc đến trong những cuộc trò chuyện của bọn họ...

Quả nhiên, nghiêng đầu qua đã thấy An Lăng đi đến cửa. Nhìn thấy hẳn thì trên mặt của An Lăng cũng không dấu được vẻ kinh ngạc — Sự thay đổi biểu tình đó cực kì chi li mà chỉ Dương Thế Hành mới nhìn ra được.

“Thế Hành, sao cậu lại ở đây?”

Dương Thế Hành nhìn thấy người đàn ông trên màn hình tựa hồ đang quan sát chuyện ở đây, vội vã xua tay với An Lăng: “Không có việc gì, anh cứ làm việc đi.”

An Lăng nhìn hẳn chốc lát rồi nói: “Cũng vừa lúc sắp xong, đợi tôi một chút.”

An Lăng trở về phía màn hình nói mấy câu rồi đóng lại kết nối. Dương Thế Hành thấy vậy mới đi vào.

Trên bàn hội nghị bày ra đủ lại tư liệu, chắc hẳn là còn lưu lại sau cuộc họp kiểm điểm. Riêng vị trí của An Lăng chất đống hàng loạt các bìa tư liệu và biểu bảng báo cáo.

Nhìn An Lăng lặng lẽ thu thập, Dương Thế Hành bỗng cảm giác trong ngực có một cổ nghẹn khuất, hẳn chuyển ánh mắt đến góc phòng họp rồi mở miệng: “Anh không phải đã tan tằm rồi sao?”

An Lăng dừng một chút, nói: “Xin lỗi.”

Dương Thế Hành tự thấy hành vi của mình hẹp hòi, vội lắc đầu nói: “Tôi cũng không phải đến hỏi tội anh. Tôi biết công việc của anh rất bận. Hôm nay gặp phải chuyện như vậy nên mới cần ở một mình kiểm tra lại.”

An Lăng không trả lời, mà Dương Thế Hành cũng ngạc nhiên phát hiện mình không biết nói cái gì cho tốt. Chuyện này chắc chắn là lần đầu tiên từ lúc chào đời hắn gặp phải.

Giữa hai người lần đầu tiên có một loại cảm giác ngượng ngùng như thế này. Dương Thế Hành không biết có phải An Lăng bao dung với bản thân mình lắm nên mới khiến hắn phát sinh ảo giác hay không... Hắn tự đứng cảm thấy chán nản với cách suy nghĩ của mình.

Chợt hắn nhớ đến mục đích đến hôm nay của mình, do dự một chút liền tự phần chán tinh thần mình.

“Này, A Diệu, tôi nghe Herbie nói anh gần đây có chút... kì lạ?” Dương Thế Hành quanh co, trong đầu cố gắng tìm từ sao cho thích hợp. “Ông ấy nói anh rất căng thẳng, ngày nào cũng làm đến nửa đêm... Anh xảy ra chuyện gì sao?”

An Lăng một bên thu thập tư liệu, một bên vô biểu tình nói: “Không có. Đây đều là công tác thường ngày.”

Thấy An Lăng bình thản như vậy, Dương Thế Hành gần như muốn tin lời của hắn nói nhưng vẫn mặt dày, kiên nhẫn hỏi: “Ngày hôm nay bắn thử chuyện gì đã xảy ra vậy? Việc riêng anh không muốn trả lời nhưng chuyện này tôi có quyền được biết chứ? Dù sao tôi cũng sẽ ngồi lên tên lửa, tôi muốn người phụ trách tên lửa anh có thể trực tiếp báo cáo với tôi!”

An Lăng ngẩng đầu thản nhiên nhìn hắn. Dương Thế Hành thấy có chút chột dạ, mặc dù không nên lấy việc công ra làm chuyện cá nhân, nhưng nếu không làm vậy thì An Lăng lại...

“Tôi thử nghiệm thay đổi góc bắn.” An Lăng vừa nói vừa kéo ghế ra, ý bảo Dương Thế Hành ngồi xuống.

Dương Thế Hành cũng ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống. An Lăng mở ra hồ sơ trong máy tính.

“Lúc trước tôi làm việc ở Nga, còn những người khác đa số là từ NASA hoặc người mới.” An Lăng chỉ vào bản đồ mô phỏng quá trình, “Hai nơi này vị trí và khí hậu hoàn toàn khác biệt. NASA với nơi này khá tương tự nhưng nếu dựa vào số liệu của họ mà làm thì nhất định sẽ xảy ra chênh lệch.”

Dương Thế Hành nhìn kỹ số liệu trước màn hình, hiểu ra: “Thì ra là vậy... Góc chao dọc, góc trục quay và góc trục hướng là ba vị trí không chế động cơ, số liệu có chút chênh lệch so với thí nghiệm nguyên bản.”

“Trọng điểm của việc thử bắn ngày hôm nay là để chỉnh sửa góc và thời gian tiến vào quỹ đạo. Vậy nên tên

lửa phóng ra thất bại là vì bị điều chỉnh góc lệch đến tối đa. Đây vốn là thất bại được dự tính trước.”

Dương Thế Hành ghen hòng nhìn trôn trời. Sao An Lăng và Nghê Quý Vĩnh nói hoàn toàn khác nhau? Hấn lắp bắp nói: “Tôi, tôi nghe nói anh phải chịu trách nhiệm cho thất bại lần này, có thể bị phạt và vạ vạ...”

An Lăng giật mình, lắc đầu nói: “Không có chuyện đó,”

Dương Thế Hành ngực thâm mắng: Nghê chết tiệt! Dám đưa tin tức tầm bậy cho mình!

“Còn về phần ngài Berbert cũng có chút hiểu lầm.” An Lăng tự tiểu phi tiểu nói, “Ông ấy không phải là người theo chủ nghĩa tăng ca, bởi vậy nên liên tục tăng ca đối với ông mà nói sẽ là ‘rất căng thẳng’?”

Dương Thế Hành đảo mắt một hồi, bắt đầu cảm thấy xấu hổ vì hành vi vật vã cả ngày trời của bản thân.

“Dạo này đúng là tôi tăng ca vì buổi thử bắn ngày hôm nay. Tôi cố gắng mô phỏng hết những khả năng có thể xảy ra để tìm được cách điều chỉnh tốt nhất. Dù sao...”

An Lăng đưa mắt nhìn Dương Thế Hành. Không biết có phải hấn bị ảo giác hay không nhưng Dương Thế Hành cảm giác như ánh mắt và giọng nói của An Lăng... rất dịu dàng?

Sau đó An Lăng quay mặt qua chỗ khác, điều chỉnh lại tư liệu của mình: “Dù sao tôi là người phụ trách tổng thể công việc, thời gian bỏ ra nhiều hơn người khác là chuyện hiển nhiên.”

... Thì ra là vậy, hóa ra chỉ là... Đột nhiên Dương Thế Hành cảm giác mặt nóng lên, ấp úng nói: “Thật xin lỗi, tại tôi đa nghi quá!”

Giải quyết được hiểu lầm, Dương Thế Hành đột nhiên thấy cả người như trút được gánh nặng mà thả phịch người xuống ghế. Hấn suy nghĩ một chút, không khỏi vò đầu kêu lên: “Thật là, báo hại tôi vì chuyện này mà... rối rắm cả nửa ngày, ha ha, đúng là mắc cười!”

“Xin lỗi đã để cậu hiểu lầm.”

“Không không, chuyện này không liên quan đến anh.” Tâm tình phiền muộn hai ngày đều được quét sạch, Dương Thế Hành cười hì hì nói: “Này, An Lăng, mời tôi đi ăn cơm đi. Anh xong việc rồi phải không?”

An Lăng nhìn hấn nói: “Phải là cậu mời tôi mới đúng chứ?”

Dương Thế Hành chấp tay ra vẻ cầu xin nhưng vẻ mặt thì lại rất hớn hờ: “Đừng nhỏ nhen như vậy. Tuy rằng khá khó nói nhưng anh cũng biết, tiền lương của phi hành gia dựa trên quân hàm hoặc theo lĩnh vực

chuyên nghiệp mà trao, bởi vậy nên tôi hiện tại đang là tầng lớp cấp thấp nha.”

An Lăng bất đắc dĩ nói: “... Tôi thu dọn một chút, cậu xuống xe trước đi.”

“Yay, biết rồi!” Dương Thế Hành hớn hở tươi cười đứng lên, hoài niệm nói: “Hồi cấp ba lúc nào tôi không ăn đủ cũng chạy đi ăn chực của anh...”

Dương Thế Hành rời khỏi phòng họp, không quên gọi lại nói “nhanh nhanh một chút”. Đến khi thân ảnh của hắn tiêu thất khỏi cửa, An Lăng vẫn chăm chăm nhìn theo.

Hắn tựa lưng vào ghế ngồi, đưa tay bóp bóp trán.

May mà Dương Thế Hành tin lời hắn nói, nếu không thể nào cũng tranh luận không dứt được.

Chính xác là An Lăng bức mình làm việc để dẹp bỏ tạp niệm tình cảm của mình. Mấy ngày liền làm việc cực nhọc khiến thân thể bắt đầu không chịu nổi nữa nhưng hắn vẫn cứ ngoan cố tiếp tục.

... Vẫn chưa đủ, An Lăng thầm nghĩ. Đây là tất cả những gì tôi có thể làm cho cậu, có điều vẫn chưa đủ... Cậu đã giao tính mạng của mình cho tôi thì nhất định tôi sẽ làm hết mọi thứ để đảm bảo an toàn cho cậu, phải không?

Đây là trách nhiệm của An Lăng phải phụ trách, cũng là tâm tư của hắn. So với việc lo lắng Dương Thế Hành xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không bằng giảm tỷ suất ấy xuống thấp nhất. Hắn không muốn quá trình tên lửa phóng đi xảy ra bất cứ sơ xuất gì, nên thà không ngủ để dành thời gian ra dốc sức làm việc.

An Lăng để máy laptop lại trong phòng hội nghị, đợi lát nữa đi ăn với Dương Thế Hành xong sẽ trở lại làm việc. Hiện tại, nước Nga sửa lại thời gian thị thực, hơn nữa còn chênh giờ, hắn vẫn còn thời gian để thảo luận một chút.

An Lăng nghiêng đầu nhìn chiếc ghế Dương Thế Hành vừa ngồi xuống, đưa tay đặt lên lưng ghế tựa hồ vẫn cảm giác được độ ấm từ cơ thể hắn. Chỉ còn chín tháng... An Lăng thì thào. Hết chín tháng, hắn có thể buông tất cả...

Thời gian phóng càng tới gần thì phi hành gia càng bận rộn, ngoại trừ huấn luyện còn phải tham gia chương trình truyền hình cùng với các hợp báo về chuyến bay. Bọn họ cố gắng mở rộng sự hiểu biết về vũ trụ cho người dân khiến việc phát triển vũ trụ trong nước được ủng hộ nhiệt liệt.

Trước sự yêu thích của dân chúng, trung tâm vũ trụ cũng chuẩn bị chu đáo. Tòa nhà số ba được tăng thêm, là nơi dành cho nhà hàng và các cửa hàng mua sắm. Với số lượng thăm quan cực đông, họ còn liên kết với các sân bay lớn và các hãng hàng không trong nước tăng thêm chuyến bay, mỗi ngày có tám tám chuyến để chở hành khách qua lại.

Đảo vũ trụ kiểm soát an ninh rất chặt chẽ nên tỷ lệ tội phạm gần như bằng không, ngoài trừ một vị kỹ sư uống say mà tiểu tiện đường. Sau khi mở cửa, nơi này được bầu là “địa điểm sinh sống lý tưởng nhất” trong một tạp chí cuộc sống gây rất nhiều tò mò. Có điều, đảo vũ trụ chỉ cung cấp nơi ở cho thân nhân của nhân viên, còn hiện tại hoàn toàn không có dự định đến việc mở ra cho bên ngoài.

Năm vị phi hành gia ngoài trừ một cặp vợ chồng còn lại đều là độc thân, bọn họ ngại phiền phức nên cũng không mang người nhà đến sống trên đảo.

Trước ngày phóng hai trăm năm mươi lăm ngày, là “Ngày đoàn tụ” của trung tâm vũ trụ. Ngày hôm nay, trung tâm vũ trụ mở cửa đặc biệt cho người thân của nhân viên trong trung tâm đến tham quan, chỉ cần đăng ký trước thì sẽ không phải mua vé từ bên ngoài.

Mọi người trong phi hành đoàn cũng với năm người phi hành gia dự bị được chia làm hai lên xe bus đi sân bay đón người nhà, ngay cả nhà Danny đều ở Mỹ cũng đến đây hết. Phi hành gia và người nhà thường một năm mới gặp nhau được một lần nên bầu không khí rất náo nhiệt.

“Oa, tên nhóc này đã lớn như vậy!” Dương Thế Hành vừa nói vừa ôm lấy em trai năm tuổi, đưa thằng nhóc lên cao cười nói: “Nặng hơn nhiều, cỡ hai năm nữa là anh không nâng em lên nổi rồi!”

Cậu nhỏ sợ đến la oai oái, mẹ Dương Thế Hành vội đến kéo tay hẩn mắng: “Bỏ em xuống! Thằng nhóc này sao không biết suy nghĩ gì hết vậy? Em mày sợ độ cao mà!”

Dương Thế Hành hậm hực bỏ em trai xuống, lầm bầm nói: “Tiểu quỷ này tám phần mười là được nhặt về, nhà chúng ta trước giờ có ai sợ độ cao đâu.

Cha hẩn ở một bên hóng mát, nói: “Em nó sợ độ cao không phải do con làm sao? Nếu con không mang em...”

Em gái học trung học nhìn xung quanh, vội vàng hỏi: “Sao không thấy anh An Lăng đâu? Hôm nay anh ấy có ở đây không?”

Một thanh niên tầm hai mươi tuổi khá giống Dương Thế Hành, mặt mày đau khổ nói: “Anh mau để nhỏ gặp anh An Lăng đi, cả ngày lải nhải liên tục phiền muốn chết!”

Những phi hành gia khác nhìn thấy một nhà Dương Thế Hành tranh cãi ầm ĩ không hẹn mà cũng nghĩ: quả nhiên là người một nhà.

Danny khụ khụ mấy tiếng, nhỏ giọng nói: “Nhà A Hành rất giống nhau, có điều...”

“Đều rất thấp, phải không?” Cù Vũ Năng đỡ kính mắt nói.

Nhìn ở xa, Dương Thế Hành đứng giữa người nhà cao hẳn hơn một cái đầu. Em trai hẳn đang học đại học là cao nhất trong nhà cũng chỉ có một trăm bảy mươi cm gì đấy, mẹ và em gái hẳn vóc người đều nhỏ xinh chưa đến được mét sáu.

“Tôi đã nói với mọi người rồi, tên đó là đột biến gen!” Nghe Quý Vĩnh khá thân thiết với người nhà Dương Thế Hành nên đã biết trước điều đó.

Trong mắt Cù Vũ Năng lóe lên một tia sáng, nói: “Bởi vậy nên cậu mới có hảo cảm với người nhà Dương Thế Hành đến vậy phải không?”

“A Năng, đừng tưởng rằng anh to con hơn thì tôi đánh không lại anh nhé!”

Người thân của các phi hành gia hàn huyên với nhau rất nhộn nhịp. Ban đầu mọi người có chút khoảng cách nhưng sau khi ngồi lên xe buýt thì không còn rụt rè nữa, ngay cả người nhà của Danny cũng biết tiếng Anh cũng ngồi chung nói chuyện với họ. Có thể thấy được, mọi người trong phi hành đoàn có rất hòa đồng đều thừa hưởng từ những gia đình tràn đầy sức sống này.

Vì hôm nay mà trung tâm vũ trụ tổ chức một hành trình đặc biệt, để cả mười phi hành gia cùng nhau tiến hành huấn luyện mô phỏng, bao gồm mười chiếc T-38 thực hiện kỹ năng phi hành đặc biệt cùng với biểu diễn nhảy dù, ngoài ra còn phân nhóm thi đấu trong phòng thí nghiệm sức nổi trung tính để thực hiện các nhiệm vụ EVA.

Các phi hành gia đều rất cố gắng thực hiện làm quá trình tham quan rất thuận lợi.

Đến lúc tham quan huấn luyện tại đơn vị điều khiển ở tòa nhà số chín thì Dương Thế Hành mắc phải sai sót. Trước khi phóng tên lửa thì phải thắt dây an toàn trong chỗ ngồi để cố định thân thể của phi hành gia, Dương Thế Hành đại khái vì mãi cười đùa với người nhà mà quên buộc dây của mình. Bởi vậy nên khi tiến vào trạng thái mô phỏng lúc phóng ra thì Dương Thế Hành bị văng ra khỏi ghế vì rung lắc kịch liệt của khoang làm mọi người cười vang và gián đoạn quá trình mô phỏng.

“Anh hai thật mất mặt!” Em gái của Dương Thế Hành bĩu môi nói khi quá trình kết thúc, “Tất cả mọi người vẫn đang cười kìa.”

Dương Thế Hành thanh giọng, nghiêm mặt nói: “Anh nhưng được xưng là người có tỉ lệ chính xác một trăm phần trăm, so với những người khác còn... đau quá!”

Nghe Quý Vĩnh nghe không chịu được liền thưởng cho Dương Thế Hành một cú, bởi vì chiều cao chênh lệch nên Dương Thế Hành bị đánh thẳng vào bụng khiến hắn đau đến nhe răng trợn mắt.

Đây cũng là lần đầu tiên Người Khai Hoang được mở cho người tham quan. Mọi người đến nhà máy lắp ráp. Xung quanh nhà máy đều có binh lính vũ trang canh gác. Khi trung tâm vũ trụ mở cửa cho tham quan thì những địa điểm trọng yếu đều được đóng cửa, khách tham quan chỉ có thể đứng xa xa ở vị trí chỉ định để quan sát.

Trong nhà máy ánh sáng tờ mờ hơn so với bên ngoài, đơn vị buồng lái của Người Khai Hoang đã được lắp với Rocketman V. Độ cao của chĩnh thể so với lúc trước cao hơn rất nhiều, tựa hồ còn cao hơn hai trăm mười tám mét được ghi trong tư liệu.

Đây là đài ngộ chỉ dành cho người thân của nhân viên trong trung tâm vũ trụ, có thể nhìn thấy tên lửa trước khi phóng đi sớm hơn so với đại chúng.

Ngay cả các phi hành gia cũng là lần đầu tiên nhìn thấy toàn cảnh ráp lát hoàn chỉnh tên lửa khiến mỗi người đều không thể dấu được hưng phấn.

Cha mẹ của Dương Thế Hành giương mắt mà nhìn, thực sự khó có thể tưởng tượng được con trai mình sẽ lên quái vật lớn này để bay vào vũ trụ. Tên lửa rõ ràng đang đứng trước mắt nhưng cảm giác trái lại không giống thật. Đến lúc này mới có thể nhận ra, đối với người bình thường mà nói thì lên vũ trụ là một huyền tưởng rất xa xôi.

Dương Thế Hành nhìn chằm chằm một bóng người đang tiến đến, liền khụ khụ vài tiếng nói: “Để con giới thiệu với mọi người, đây chính là người phụ trách tối cao chế tạo ra tên lửa này —— An Lăng!”

Mọi người trong nhà Dương Thế Hành nhìn thấy An Lăng đều không hẹn mà lộ ra vẻ kinh hãi. Mẹ của Dương Thế Hành buông con trai út ra, nhiệt tình vươn tay ôm lấy An Lăng, cười nói: “An Lăng, cháu lớn lên cao vậy sao? Thật sự đã lâu quá không gặp rồi. Thật có tiền đồ, dĩ nhiên có thể làm được một tên lửa lớn như vậy!”

An Lăng cúi lưng cùng bà nói chuyện, trên mặt lộ ra một nụ cười hiếm thấy: “Bác trai, bác gái, đã lâu không gặp.”

Cha của Dương Thế Hành cũng tiến đến vỗ lưng An Lăng, thán phục nói: “Thật là giỏi. Không ngờ cháu lại là người phụ trách thiết kế tên lửa? A Hành tiểu tử lúc trước kiên quyết không chịu tiết lộ cháu làm cái gì, chỉ nói sẽ khiến cho chúng ta giật nảy người. Hôm nay xem ra là ngày đáng kinh ngạc nhất trong năm nay rồi.”

... Sao sắc mặt của An Lăng còn tệ hơn lúc trước? Dương Thế Hành ngẫu nhiên chú ý đến, không khỏi nhíu mày suy nghĩ. Từ lúc chạy đi hỏi tội An Lăng đến giờ xong hai người cũng chưa gặp lại lần nào...

Mẹ Dương Thế Hành từ lúc thấy An Lăng thì phấn khích không ngừng: “Cháu lớn lên cao quá! Hồi học trung học chỉ mới đến đây chứ mấy, hiện tại... Ồ, hình như còn cao hơn cả A Hành? Cũng đẹp trai hơn hẳn. A Hành còn kèm cháu xa xa!”

An Lăng cũng không ngờ tới qua hơn chục năm mà người nhà của Dương Thế Hành vẫn thân thiện với mình như thế, có chút giật mình đứng tại chỗ.

Thấy An Lăng có vẻ ngơ ngác không biết làm sao, Dương Thế Hành cười lộ ra hàm răng trắng bóc nói: “Tôi đã nói với anh rồi mà, bọn họ rất nhớ anh đấy.”

Em gái của Dương Thế Hành đứng sau anh trai, hưng phấn mà kêu lên: “Anh An Lăng so với ảnh chụp còn đẹp hơn nhiều, thật là đẹp trai!”

An Lăng nghe được câu này liền quay đầu nhìn Dương Thế Hành như muốn hỏi: ảnh chụp?

Dương Thế Hành hoàn toàn không biết xấu hổ mà hăng hái nói: “Lần trước nhân lúc anh không để ý thì... lên chụp. Tại nhỏ cứ đòi hoài.”

Không chỉ có người nhà của Dương Thế Hành mà những người còn lại nghe thấy người thiết kế tên lửa là một thanh niên cũng rất giật mình, đoàn người dần dần bu lại

Mọi người hứng thú với người phụ trách tên lửa vừa trẻ vừa đẹp trai còn hơn là hứng thú với tên lửa... Dương Thế Hành có chút đố kị nghĩ, trong lòng hẹp hòi âm thầm lẩm bẩm: An Lăng chết tiệt, dám làm náo động cả lên. Có điều nhìn thấy An Lăng lúng ta lúng túng bị vây trong đám người thì Dương Thế Hành tự nhiên có chút hả hê.

Có điều An Lăng chỉ đến gặp người nhà Dương Thế Hành như lời hứa của mình xong liền lập tức quay về làm việc.

Dương Thế Hành kéo An Lăng nói: “Chờ một chút, chúng tôi sẽ ở tòa số ba ăn cơm tối, anh cũng qua nhé?”

Đối với An Lăng mà nói đi đến nhà hàng ăn là một chuyện lãng phí thời gian, nhưng nhìn thấy đôi mắt đen ôn hòa của Dương Thế Hành thì hẳn không thể nói không được.

Thấy An Lăng không từ chối, Dương Thế Hành mừng rỡ nhếch miệng cười nói: “Bây giờ, nhà hàng Pháp tầng bảy. Nhớ đến đấy.”

An Lăng gật đầu đang muốn rời đi thì Dương Thế Hành lần thứ hai kéo lại hắn. Dương Thế Hành nhìn khuôn mặt tái nhợt của An Lăng thì không khỏi lo lắng: “Anh nhìn rất tiêu tụy, có ăn đúng bữa không vậy?”

Không đợi An Lăng trả lời, Dương Thế Hành lại nói: “Đừng tăng ca nữa, để cấp dưới làm đi, cái này đâu phải công tác của anh? Phân chia công việc để người khác cùng làm đi.”

... Đây là trách nhiệm của tôi, làm sao có thể yên tâm giao cho người khác? An Lăng đáp cho có lệ: “Không sao, đừng lo lắng.”

“Thật không?” Dương Thế Hành nhìn trái nhìn phải đều không nhìn ra “không sao” của An Lăng ở chỗ nào nhưng bản thân cũng chỉ có thể tha thiết dặn dò nói: “Đừng có tham công tiếc việc, nhìn bộ dạng của anh giống như mấy cô nàng ngôi sao gây teo kiềng ăn kiềng uống vậy...”

An Lăng yên lặng cười, vỗ vỗ cánh tay Dương Thế Hành rồi xoay người rời đi.

Dương Thế Hành nhìn bóng lưng của An Lăng bỗng nghĩ có chút cô đơn, hẳn cũng không hiểu cảm giác thất lạc này ở đâu mà tới.

Em gái Dương Thế Hành vẫn len lén nhìn hai người, đợi An Lăng đi rồi thì hưng phấn chạy lại lôi kéo anh trai nói: “Anh An Lăng trở nên đẹp trai quá. Anh ấy có bạn gái hay vị hôn thê không?”

“Không có, người này chỉ biết làm việc. Anh nghĩ đến tán gái anh ta cũng không biết đâu!” Dương Thế Hành tức giận, quay đầu nói với em gái: “Em cũng như mấy con nhỏ ngôi sao, gầy đét như vậy không có tốt đâu, khó coi chết đi được. Nếu BMI của em dưới mười tám thì anh sẽ bảo mẹ bỏ thuốc tăng trọng của vận động viên chuyên nghiệp vào đồ ăn của em!”

Em gái co rúm người lại, sau đó ngẩng đầu nhìn hấn mạnh mẽ nói: “Nhưng em vẫn rất khỏe mạnh, ngu ngốc!”

“Em dám nói anh trai ngu ngốc...”

10. Quyển 1 - Chương 9

Chương trình buổi chiều được trung tâm vũ trụ chuẩn bị đặc biệt dành cho thân nhân của các phi hành gia, cùng với việc tham quan, hoặc có thể nói tham quan chỉ là cái cớ, chủ yếu là để chuẩn bị tâm lý trước cho gia đình.

Phi hành gia có thể nói là một trong những công việc nguy hiểm nhất thế giới, chỉ riêng việc ngồi trên chiếc tên lửa chứa hàng ngàn tấn nhiên liệu và chất đốt phản lực cũng đủ để ban thưởng huân chương, chưa nói đến phi hành gia gần như cách ly hoàn toàn khi ở ngoài không gian. Một khi phát sinh ngoài ý muốn thì cũng chỉ còn nước cầu khẩn kỳ tích xuất hiện.

Cho đến nay, tên lửa vẫn là một kỹ thuật bất ổn chưa hoàn thiện. Vụ tai nạn nổi tiếng lịch sử năm 1986 khiến tàu con thoi Challenger nổ tung trên không là một ví dụ, do các vòng đệm bằng cao su của trong một tên lửa đẩy có vấn đề mà tạo ra phản ứng dây chuyền gây nên thảm họa. Cho dù đến hiện tại, tên lửa đã trải qua hàng trăm ngàn cuộc thí nghiệm mới có thể phóng lên không nhưng không ai có thể bảo chứng rằng khi nó chính thức chở người có vì một chiếc đinh ốc lỏng mà tạo thành tai nạn bất ngờ hay không.

Người thân của các phi hành gia được đưa đến một phòng chiếu để cho bọn họ xem phim tài liệu về tàu con thoi Columbia.

Chuyến bay cuối cùng của tàu Columbia vì phi vụ liên ngành nghiên cứu khoa học mà đi vào vũ trụ. Ngoài bảy người phi hành gia còn có tám mươi kết quả thực nghiệm, cùng với hơn mười con chuột bạch, nhện, các loại côn trùng và cá khác.

Tư liệu mà NASA cung cấp chính là đoạn phim trong khoang thuyền trước khi tai nạn xảy ra. Trước khi đi vào tầng khí quyển, thành viên trong tàu Columbia hứng khởi nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa sổ, người nào cũng vì có thể trở lại mặt đất mà vui vẻ không ngớt, trong thanh âm không hề có chút sợ hãi bất an.

Khi tàu bay vào bầu trời của San Francisco thì máy theo dõi ở trung tâm kiểm soát Houston biểu hiện phi hành khí xảy ra vấn đề. Ngay lập tức, máy móc trong khoang tàu lần lượt ngưng hoạt động, tốc độ bay lúc đó là 18 Mach, tương đương gấp 18 lần vận tốc của âm thanh.

Không lâu sau đó, Houston nhận được thông tin “mất áp suất lớp” mà tàu con thoi truyền đến, đó cũng là lần liên lạc cuối cùng của tàu con thoi với trung tâm.

Mười sáu phút trước khi rớt xuống, tàu Columbia nổ tung trên bầu trời Texas. Hàng trăm triệu người xem truyền hình có thể thấy một quả cầu lửa giữa tầng mây, sau đó biến thành những vệt sáng từ trên trời giáng xuống, đó là những mảnh vỡ bốc cháy của tàu Columbia.

Mọi người nhìn đến đó đều trầm mặc nhưng không ai rời khỏi chỗ ngồi. Khi biết người thân của mình sẽ trở thành phi hành gia, bọn họ đều chậm rãi để thích ứng và chuẩn bị tâm lý, ai cũng hiểu được mỗi lần thực hiện nhiệm vụ đều có sự nguy hiểm đến tính mệnh.

Tiếp theo là hàng loạt các newsmakers: Một thị trấn nhỏ nào đó ở Texas cách nhà của các phi hành gia ở Houston chỉ có hai, ba tiếng đồng hồ chạy xe, bọn họ phát hiện phần xác tàu con thoi đầu tiên, những mảnh vỡ bị đốt cháy đen rơi xuống trong rừng rậm cùng với trên mặt cỏ, nóc nhà.

Có một số cư dân đang ở trong phòng nghe được âm thanh, hoặc cảm thấy rung động mà mở cửa kiểm tra, sau đó phát hiện được một phần thân thể của phi hành gia, xa một chút còn có một vài bộ phận rơi ở trên cây trong rừng hay khu vực bãi cỏ gần đó... Nhóm tìm kiếm mất một tuần mới tìm được toàn bộ di thể của bảy người phi hành gia.

Bằng hình thức hoàn toàn khác với khi xuất phát, bảy người phi hành gia cuối cùng cũng về đến nhà, trở về với đất mẹ địa cầu.

Tai nạn hơn mười năm trước một lần nữa bị mở ra, rất nhiều người quay đầu không đành lòng nhìn tiếp, mấy người con gái viền mắt đã phiem hồng.

Em gái của Dương Thế Hành ngồi bên cạnh anh hai, nắm thật chặt tay hắn. Dương Thế Hành cũng cảm thấy đau nhức.

Hắn hiểu rằng để mọi người trong nhà nhìn những thước phim này là một chuyện rất tàn nhẫn, nhưng đây là những điều mà thân nhân của phi hành gia cần phải biết được.

Phần cuối cùng của phim là về chuyến thăm hỏi người vợ của chỉ huy Rick Husband quá cố sau hai năm tai nạn xảy ra, bà kể về làm sao bản thân có thể vượt qua được tuyệt vọng, rồi từ đó tìm được sự bình yên và hi vọng.

Mọi người chăm chú xem, giờ này khắc này không ai có thể cảm thông với bà hơn so với bọn họ.

Buổi chiếu kết thúc, đèn được bật sáng. Người nhà của các phi hành gia trao đổi từng cái ôm thật chặt, truyền lại đây đó sự tín nhiệm và chúc phúc.

Ra khỏi phòng chiếu phim, mọi người đều để những gì mình coi được vào lòng, trên mặt một lần nữa nở nụ cười.

Vẫn còn... tháng tám.

Ăn cơm ở nhà hàng Pháp cũng không phải là một lựa chọn tốt, vì mọi người trong nhà Dương Thế Hành đều thi nhau nói suy nghĩ của mình về chuyến thăm quan ngày hôm nay, hoặc là cùng hắc kể lại những chuyện thú vị trong suốt một năm nay nên rất ồn ào. Cũng may nhà hàng Pháp chuẩn bị tiệc đứng riêng cho hôm nay để mọi người có thể tự do ăn uống và giao lưu.

Mọi người ăn uống linh đình, bầu không khí cũng khá náo nhiệt.

Đến đúng hẹn, An Lăng ngồi giữa người nhà của Dương Thế Hành, có chút phản ứng không kịp với hàng loạt các vấn đề được truy hỏi. Dương Thế Hành có kịch vui mỉm cười nhìn An Lăng bị mẹ mình khảo vấn.

“Đúng rồi, An Lăng, cha mẹ của cháu đâu? Sao hôm nay không đến?”

An Lăng thần nhiên trả lời: “Bọn họ ở Mỹ bận rộn công tác nên không thể đến.”

Nghê Quý Vĩnh ngồi ở một bên nghe được, đột nhiên đứng lên, cầm lấy dao ăn gõ gõ chén rượu, âm thanh thanh thúy vang lên khiến mọi người dời tiêu điểm.

“Xin mọi người hãy chú ý nghe tôi nói.” Nghê Quý Vĩnh chỉnh lại áo, vẻ mặt ngưng ngùn vui vẻ cầm tay bạn gái ngồi bên cạnh dơ lên, tuyên bố nói: “Tôi sắp kết hôn với Y Phương!”

Y Phương là bạn gái từ lâu của Nghê Quý Vĩnh, là giáo viên trung học. Những phi hành gia khác đều đã từng gặp qua cô, cùng hay mắng Nghê Quý Vĩnh vận cứt chó mà lại có thể quen được bạn gái hiền lành như vậy. Cô đứng lên, hai gò má ửng hồng mà chào mọi người.

Tất cả mọi người đứng lên vỗ tay hoan hô, phi hành gia cũng là bạn thân của Nghê Quý Vĩnh càng ngạc nhiên, mấy người chạy đến tấn công tên lùn một mẩu này.

Dương Thế Hành quàng lấy cổ Nghê Quý Vĩnh, xoa xoa đầu của hắn, hưng phấn kêu lên: “Tên chết tiệt, dám không cho bọn này biết trước, tên chết tiệt may mắn này!”

Danny cười ha hả trực tiếp mở một chai rượu sâm banh chúc mừng, bọt khí lạnh kéo vẩy ra khắp người mọi người. V tỷ vừa né bọt rượu vừa cười nói: “Chúc mừng cậu, Jon. Khi nào thì thành hôn?”

Nghe Quý Vinh cũng là hưng phấn đến líu lưỡi, vừa nhảy vừa cười nói: “Tư, tháng tư! Tôi muốn làm lễ trước khi xuất phát!”

Cù Vũ Năng lộ ra một nụ cười khá gian xảo: “Làm trước khi xuất phát là không có thời gian hưởng tuần trăng mật rồi? Chú em cần phải sống trở về đây.”

“Tên điên anh, chúng ta toàn đội sẽ sống trở về chứ!”

Đội chúc mừng hết thì mọi người trở về vị trí, ai cũng chìm đắm trong hân hoan. Mẹ của Dương Thế Hành vẻ mặt tươi cười, thờ ơ hỏi: “A Hành, A cũng sắp kết hôn rồi, con sao không thấy chút động tĩnh nào hết vậy? Mẹ nhớ con bảo mình có một tá bạn gái phải không? Đâu hết rồi?”

Dương Thế Hành run tay một chút, nói khê khê lên: “Dùng đầu gối cũng biết là con nói nhảm, mẹ đừng có nhắc vấn đề này ở đây!”

Những người khác nghe xong đều buồn cười lo che miệng để Dương Thế Hành không khó xử.

Mẹ hắn bĩu môi, trách cứ nói: “Mẹ biết anh chỉ giỏi nói khoác, đã sắp ba mươi tuổi rồi mà bạn gái còn không có, thật quá mất mặt!”

Dương Thế Hành đã bị mọi người cười nhạo mà thương tích đầy mình, chỉ có thể năn nỉ nói: “Được rồi, con biết rồi, xin mẹ hiện tại đừng có bàn về chuyện này nữa!”

Mục tiêu của mẹ chuyển sang An Lăng, bà cười ngọt hỏi hắn: “Sao cháu cũng chưa chịu kết hôn vậy? Cháu chắc chắn rất đào hoa phải không? Nhất định là được hoan nghênh hơn cái tên nhà chúng ta kia.”

An Lăng thấy chiến hỏa đã lan đến mình nhưng vẫn có thể bình thản lễ độ đáp: “Cháu vẫn chưa nghĩ đến việc kết hôn, còn.. quá sớm.”

Dương Thế Hành nghe An Lăng trả lời, lo lắng thấp giọng nói: “Thật là, lần sau nếu mẹ tôi còn nhắc đến, anh nên tùy tiện nói kiểu như ‘cháu đã có đối tượng hẹn hò, chuẩn bị kết hôn’ này nọ, bằng không bà già tôi nhất định sẽ không chịu để yên...”

Quả nhiên, mẹ của Dương Thế Hành bắt đầu mở bài giáo huấn hai người.

Nghe Quý Vinh từ lúc chủ đề này bắt đầu thì luôn len lén chú ý đến biểu tình của An Lăng, nhưng lúc bác thúc Dương Thế Hành mau kết hôn thì hắn cũng không thèm chớp mắt một cái, thoát nhìn rất ung dung bình thản.

Không lẽ bản thân hiểu nhầm? Nghe Quý Vĩnh hồ nghi nghi. Hẳn dù sao cũng chỉ là người đứng xem, không bao giờ có được trả lời chính diện của đương sự, không chừng đúng là do sức tưởng tượng của mình quá phong phú? Chẳng lẽ biểu hiện lúc đó của An Lăng đối với Dương Thế Hành là... chán ghét?”

Nghe Quý Vĩnh lắc đầu, hai lại nhìn người mình ghét với ánh mắt như vậy chứ? Hay ngay lúc đó trùng hợp lúc tim đập của An Lăng tăng nhanh...

Sau khi bài giảng của mẹ Dương Thế Hành kết thúc, An Lăng cũng lặng lẽ rời bàn, hình như là đi đến phòng vệ sinh. Nghe Quý Vĩnh suy nghĩ một chút, tổng nghĩ không thể để mặc chuyện này được, cất ở trong lòng cũng khó chịu liền hạ quyết tâm đứng lên đuổi theo.

Đi đến hành lang, Nghe Quý Vĩnh thành linh phát hiện hành động của bản thân không hiểu sao rất giống biến thái, nhưng vẫn kiên trì đi vào phòng vệ sinh nam.

Vừa đẩy cửa ra liền nghe được tiếng nổ mưa truyền ra từ bên trong.

Nghe Quý Vĩnh vội vàng chạy vào, trong đó chỉ có duy nhất một người là An Lăng, hắn đưa tay chống trên tường, thắt lưng cong lại nhìn có vẻ rất khó chịu.

Nghe Quý Vĩnh đưa tay vỗ lưng hắn rồi giúp An Lăng điều chỉnh tư thế để có thể nôn ra những gì có trong dạ dày. Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, những phòng đơn đều mở cửa, trong WC không có ai cả.

Nghe Quý Vĩnh đi ra ngoài mượn nhân viên phục vụ một cái chén rồi trở lại, thuận tiện đem cửa đóng lại để không ai thấy được hình dạng chật vật của An Lăng.

An Lăng cả người ỷ vào tường, trên mặt đều là mồ hôi lạnh.

Nghe Quý Vĩnh rót nước đưa cho An Lăng súc miệng hỏi: “Triệu chứng này bao lâu rồi?”

“... Lần đầu tiên.”

Nghe Quý Vĩnh mở mí mắt của An Lăng lên kiểm tra, quả nhiên trở nên trắng bệch biểu hiện thiếu máu. Hắn cầm tay bắt mạch cho An Lăng tiếp tục hỏi: “Ăn ngủ như thế nào?”

“... Không có ngủ.”

“Khăng định cũng không có ăn.” Nghe Quý Vĩnh chật lưỡi nói: “Anh là vì giấc ngủ không đủ, quá lao lực lên chỉ cần ăn một chút sẽ muốn nôn ra. Chút nữa trở về đến bệnh viện truyền glucosa và dịch điện phân, sau đó về nhà nghỉ ngơi, nhớ ăn nhẹ, nhưng phải ăn một chút cơm. Tôi biết công việc của anh bận rộn, tuy nhiên một ngày tối thiểu phải ngủ sáu tiếng đồng hồ.”

An Lăng súc miệng rồi đến bồn rửa tay bật nước nóng rửa mặt. Nhìn thấy hấn đi cũng tập tễnh, Nghe Quý Vĩnh thực sự không thể giải thích được tại sao lại hành thân xác mình ra như vậy.

Đối với phi hành gia mà nói, bảo đảm thân thể khỏe mạnh và thời gian nghỉ ngơi làm việc đều đặn là công việc và trách nhiệm của bọn họ, cho dù huấn luyện có bận rộn mệt nhọc, bọn họ cũng sẽ cố gắng giữ đúng thời gian nghỉ ngơi, để cơ thể luôn ở trong điều kiện trạng thái tốt nhất.

Nhìn thấy An Lăng mệt nhọc đến nôn mửa, Nghe Quý Vĩnh nhìn không được mắg: “Cho dù trung tâm vũ trụ có trả tiền lương cho nhanh nhiều đến cỡ nào đi nữa cũng không đáng để anh hành hạ thân xác thành như vậy chứ?”

Nước từ vòi ào ào chảy. An Lăng ngẩng đầu hỏi: “Cậu là bác sĩ?”

Nghe Quý Vĩnh đảo mắt nói: “Tôi là bác sĩ của nhóm trong nhiệm vụ lần này. Phiên anh ngoài A Hành ra cũng nên nhớ chức vị của những người khác nữa. Đúng rồi, nhân tiện cho anh biết, địa vị của A Hành không khác mấy với linh vật của nhóm.”

“Là vai hề ha.”

“Yo, không nghĩ đến anh cũng nhận ra được.”

Nghe Quý Vĩnh ngạc nhiên nói.

An Lăng khóe miện hơi nhếch nhưng Nghe Quý Vĩnh không nhìn rõ lắm

Nghe Quý Vĩnh tựa một bên, cân nhắc mấy lần rồi mở miện nói: “Lần trước nghe ngài Stackelberg nói qua tình trạng của anh, sau A Hành cũng qua tìm anh nhưng sau đó cậu ta về như không có chuyện gì, xem ra... Anh giấu cậu ta rất nhiều chuyện?”

Cửa phòng lung lay một chút, có người muốn đẩy cửa tiến vào. Nghe Quý Vĩnh la lên: “Đang quét dọn, qua sát vách đi!”

Ngoài cửa truyền đến âm thanh kháng nghị: “Sát vách là vệ sinh nữ mà...”

Nghe Quý Vĩnh không để ý, quay lại nói tiếp: “Tôi có nghe nói vài chuyện anh ở bên Nga, còn có trước khi đi Nga...”

An Lăng lấy ra khăn tay lau mặt, bình thản nói: “Cậu muốn nói việc tôi bị đuổi khỏi nhà nên mới qua Nga?”

“... Đúng vậy.” Nghe Quý Vĩnh gãi đầu, có chút xấu hổ. “Những tin đồn này tôi nghĩ có chút phóng đại...”

“Theo như tôi biết, những chuyện này đều là sự thật.” An Lăng hồ hững nói như thể đây là chuyện của người khác.

Nghe Quý Vĩnh thở dài: “Tôi đi vào thẳng vấn đề vậy. Tình cảm anh đối với A Hành không đơn giản chỉ là tình bạn phải không?”

An Lăng nhìn gương, vẫn chưa trả lời.

“Tôi đại loại cũng đoán được, anh hiện tại là muốn dùng công việc để quên đi chuyện này. Có điều, tôi nghĩ anh nên thẳng thắn nói với A Hành...”

An Lăng bỗng nhiên đắm một phát vào nền gỗ bệ đỡ, “rầm” một phát cắt đứt câu nói của Nghe Quý Vĩnh.

Nghe Quý Vĩnh giật mình hoảng sợ, không ngờ An Lăng lạnh lùng như không có tình cảm lại làm ra động tác dữ dội như vậy.

An Lăng cúi đầu, tóc rũ xuống che mắt, âm thanh nghe như thể bị áp lực đè nén phát run, tay hắn nắm lại chống tên bệ đỡ, từ chỗ Nghe Quý Vĩnh có thể nhìn thấy gân xanh huyết quản hiện trên mu bàn tay run rẩy của hắn.

Nghe Quý Vĩnh lú lờ, không nghĩ ra An Lăng tiềm tàng lại là một bạo lực phần tử.

“Tôi... giấu cậu ta đã hơn mười năm, cũng muốn giấu hết cả quãng đời này. Cậu không thể nào hiểu được tôi sợ Thế Hành sẽ chán ghét mình đến cỡ nào.”

“A Hành sẽ không như vậy.” Nghe Quý Vĩnh kiên quyết nói, “Cậu ấy sẽ cự tuyệt anh nhưng mà hai người vẫn sẽ là bạn bè...”

“Tôi biết, bởi vậy càng không thể nói.” An Lăng ngẩng đầu, đôi mắt màu xanh lục nhìn như vô thần.

“Tôi không thể nào cứ như vậy mà ở cạnh cậu ấy. Dự công việc này kết thúc, tôi sẽ rời khỏi đây.”

Nghe Quý Vĩnh ngạc nhiên nói: “Ày?! Không, không cần phải vậy chứ? Anh nói thật sao?”

“Làm phiền cậu đừng nói chuyện này với Thế Hành.” An Lăng nhìn Nghe Quý Vĩnh nói, “Nếu như cậu hiểu cậu ấy, nên biết chuyện này sẽ khiến Thế Hành tự trách bản thân. Tôi không muốn cậu ấy khó xử.”

An Lăng đứng thẳng lưng dậy, sửa sang lại quần áo, ngoài trừ sắc mặt tái nhợt và mái tóc hơi ướn, bề ngoài không nhìn ra được một tia dị thường.

Nghê Quý Vĩnh bước ra chắn trước mặt An Lăng nói: “Lần này anh cũng tính rời đi không lời từ biệt? Anh biết A Hành coi trọng anh đến thế nào không? Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng tôi nghĩ, trong lòng cậu ta anh là người đặc biệt...”

“Đừng nói nữa.” An Lăng trầm giọng nói, “Nếu như cậu vì Thế Hành mà suy nghĩ. Cứ tiếp tục như vậy thì tôi chỉ làm chuyện có tổn thương hơn với cậu ấy mà thôi, cậu cũng sẽ không thấy vui vẻ gì đâu.”

Nghê Quý Vĩnh không lên tiếng, thực sự không cách nào tưởng tượng được chuyện “tổn thương hơn” là gì.

An Lăng xoay người mở khóa cửa, trước khi bước ra khỏi thì dừng lại, quay đầu nói: “Chuyện hôm nay cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn...” Nghê Quý Vĩnh nhú mày, cao giọng nói theo: “Về nhà nghỉ ngơi, nhớ đến bệnh viện trước.”

An Lăng chỉ hờ hững gật đầu, tiêu thất tại góc cửa.

Nghê Quý Vĩnh trở lại chỗ ngồi, nhìn thấy An Lăng ngồi nói chuyện với mẹ của Dương Thế Hành như không có chuyện gì, không khỏi thở dài. Cũng may buổi tiệc cũng đến phần kết, một số người thân của nhân viên đáp chuyến phi cơ buổi tối để trở về, còn lại đa số ngủ lại trên đảo.

Năm người phi hành gia, ngoại trừ V tỷ và Danny, thì mỗi người có một chiếc mibibus để chở người thân về nhà. Nghê Quý Vĩnh sau khi để người nhà lên xe thì thấy xe An Lăng đi ra từ bãi đậu, hướng về phía phòng nghiên cứu và phát triển tên lửa, ngược thập phần hoài nghi liệu An Lăng có chịu nghe lời mà về nhà nghỉ ngơi hay không.

Hắn suy nghĩ một chút rồi sau đó gọi cho Dương Thế Hành. “A Hành, tôi vừa nói chuyện với An Lăng chủ nhiệm, hắn nói ngày hôm nay lại tặng ca.”

“Ày? Nhưng anh ta bảo với tôi sẽ về nhà ngay mà.”

“Đừng dong dài, cứ nghe tôi đi!” Nghê Quý Vĩnh mắng.

Dương Thế Hành bị hắn mắng một cái, chỉ có thể ngáy người gật đầu.

“Tôi thấy tình huống của An Lăng chủ nhiệm không tốt lắm, chút nữa cậu mang người nhà về rồi đi qua bên đó xem, đừng để An Lăng chủ nhiệm lái xe về biết không?”

Dương Thế Hành gật đầu lần thứ hai. “Nghe , quả nhiên cậu cũng nhìn ra An Lăng có gì đó không đúng phải không? Thế nhưng anh ta cứ khẳng khẳng là bản thân không có việc gì...”

“Đến chết vẫn còn mạnh miệng.”

Nghe Quý Vinh tức giận nói, “Tôi nói cho cậu biết, đối phó với dạng người này chỉ có cách là ngoài mặt thì bảo sao cứ nghe vậy nhưng tuyệt đối không thể buông tha nhất cử nhất động của hắn. Tôi nghĩ An Lăng chủ nhiệm đại khái cũng chỉ nghe lời của cậu, nên cậu cứ làm mạnh một chút đi, biết không?”

Dương Thế Hành gật đầu như già tởm.

Tuy Dương Thế Hành nghĩ Nghe Quý Vinh đặc biệt dặn dò mình hành động thực sự có chút kỳ quái, bất qua lương y như từ mẫu, chắc tên đó thấy An Lăng không khỏe lại không có ai chăm sóc nên mới để bản thân nhận trách nhiệm này.

11. Quyển 1 - Chương 10

Sau khi dàn xếp đưa mọi người về nhà xong, Dương Thế Hành liền lái xe đi trung tâm vũ trụ một lần nữa.

Đến phòng nghiên cứu và phát triển tên lửa, hắn như thường lệ gọi điện trước cho An Lăng. Có điều, lần này An Lăng không trả lời.

Hắn ngẩng đầu nhìn, trong phòng làm việc cũng tối thui. Không lẽ đã về rồi?

Dương Thế Hành đuổi thẳng người, thầm nghĩ An Lăng có thể lái xe được sao? Tuy rằng trong bữa cơm anh ta biểu hiện rất bình thường, nhưng theo Nghe Quý Vinh thì đó chỉ là giả vờ mà thôi...

Hắn trở về xe, lấy di động gọi lại lần nữa. An Lăng vẫn không tiếp.

Dương Thế Hành có chút lo lắng vì An Lăng chưa bao giờ không trả lời cuộc gọi của hắn. Nếu như đang tắm ở nhà thì... Hắn suy nghĩ rồi tìm trong danh bạ điện thoại bàn nhà An Lăng gọi qua, nhưng chuông reo nửa ngày cũng không có ai nhắc máy.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh. Lúc này cửa bảo vệ của phòng nghiên cứu và phát triển tên lửa có đóng không? Tòa nhà này có rất nhiều tư liệu tên lửa quan trọng không thể tiết lộ ra ngoài. Thường sau khi tất cả mọi người rời khỏi thì cửa kim loại bảo vệ sẽ được khóa lại, mà lúc này...

Dương Thế Hành sắp xếp lại hình ảnh trong đầu xong, lập tức quay đầu xe lại.

Cửa bảo vệ quả nhiên chưa kéo xuống. Dương Thế Hành vội vàng xuống xe chạy đi vào, một bên gọi điện thoại cho An Lăng. Đến cầu thang lầu ba thì nghe được tiếng chuông điện thoại của An Lăng truyền đến.

Hắn theo tiếng âm thanh đi đến phòng họp, chỉ thấy An Lăng ngã nằm trên đất, không nhúc nhích.

Dương Thế Hành chỉ cảm thấy trái tim mình thỉnh thoảng nhẩy lên, khiến hắn phải ôm lấy ngực để dè xuống đau đớn đó.

“An Lăng!”

Hắn một bước vọt tới, chân lão đảo suýt nữa té ngã. Dương Thế Hành cẩn thận ôm lấy An Lăng, vươn tay dò xét hơi thở, tuy rằng rất yếu nhưng vẫn còn khí tức.

Dương Thế Hành thở phào nhẹ nhõm, hắn sợ đến muốn ngừng thở. Vỗ vỗ mặt An Lăng, hắn kêu lên: “An Lăng! An Lăng!”

Lúc này, máy vi tính trên bàn hội nghị truyền đến thanh âm. Dương Thế Hành ngẩng đầu nhìn thấy màn hình máy tính vẫn đang mở, người Nga lần trước đang gọi hắn.

Người Nga thấy Dương Thế Hành rút cuộc ngẩng đầu nhìn mình, dùng tiếng Anh hỏi: “An Lăng đâu? Không có chuyện gì chứ? Anh ta đột nhiên ngã xuống, cho dù tôi gọi thế nào cũng không phản ứng. Tôi đang muốn gọi điện cho trung tâm vũ trụ của các người.”

Dương Thế Hành sợ run nói: “Tôi không xác định được tình trạng hiện tại của anh ấy. Bây giờ tôi sẽ đưa anh ấy vào viện. An Lăng té xỉu bao lâu rồi?”

“Khoảng bốn phút. Anh ta bảo nghe thấy tiếng di động kêu, vừa đi cầm di động muốn gọi lại thì đột ngột té xỉu, hẳn là không bị đập đầu.”

“Tốt rồi, cảm ơn. Hiện tại cứu người quan trọng hơn, tôi đi trước!” Dương Thế Hành ôm lấy An Lăng, vừa nói với người Nga kia: “Nếu An Lăng không có việc gì nữa thì tôi sẽ bảo anh ta liên lạc lại với anh.”

Dương Thế Hành chưa kịp nói xong đã ôm An Lăng vội vàng đi xuống lầu, để An Lăng lên xe xong hắn trực tiếp lái đến bệnh viện.

Trên đảo vũ trụ chỉ có một khu bệnh viện duy nhất gần ngay trung tâm vũ trụ, còn sức khỏe của phi hành gia thường sẽ do nhóm hàng không quân y ở trong trung tâm phụ trách.

Bệnh viện quy mô không lớn nhưng nội ngoại khoa luôn đầy đủ nhân lực, những cuộc giải phẫu đơn giản đều không là vấn đề. Ngoài ra, viện còn có phi cơ trực thăng riêng để phòng ngừa những trường hợp cần đến quá trình chữa trị phức tạp thì có thể trực tiếp chuyển đi những bệnh viện lớn trong nước.

Bác sĩ và y tá trực ban cấp cứu khá là rảnh rỗi, một bên vừa xem phim vừa ăn vặt, tiếng trò chuyện huyền thoại. Nếu so sánh bình quân bệnh nhân mà nhân viên ở bệnh viện bình thường phải phụ trách, thì nhân viên của bệnh viện trên đảo rất nhàn nhạ vì đa số dân sống trên đảo đều là thanh niên tuổi trẻ còn số lượng người già và trẻ em rất ít.

Có lẽ đây là ca cấp cứu đầu tiên của bệnh viện khi Dương Thế Hành vội vã ôm An Lăng vào phòng cấp cứu, tất cả của nhân viên đều dừng ra nhìn vài giây mới bắt đầu khẩn trương di chuyển, đẩy giường đẩy giường, chẩn đoán chẩn đoán.

Nhóm y tá cũng chú ý đến thân phận của Dương Thế Hành, kinh ngạc hỏi: “Vị bệnh nhân này là người nhà của anh sao?”

“Phải!” Dương Thế Hành lo lắng nhìn An Lăng trên giường đẩy, nói với y tá: “Cầu mọi người! Nhanh lên một chút kiểm tra xem anh ấy xảy ra chuyện gì!”

Tuy rằng mấy tháng nay nhàn nhả khiến cho bọn họ có chút lười biếng, tuy nhiên dù sao cũng đều là nhân tài ưu tú có kinh nghiệm, thoáng một cái đã bố trí ổn thỏa cho An Lăng, rất nhanh lấy máu làm kiểm tra cơ bản.

Cuối cùng bác sĩ chẩn đoán, An Lăng là vì quá lao lực cùng với không đủ dinh dưỡng dẫn đến thiếu máu và lượng đường trong máu quá thấp nên đã để An Lăng ở lại trong phòng cấp cứu truyền nước biển nghỉ ngơi.

An Lăng lo lắng tỉnh dậy, đập vào mắt là một trần nhà xa lạ. Hắn muốn ngồi dậy thì Dương Thế Hành đang nói chuyện với bác sĩ phát hiện ra cử động của hắn, liền chạy qua áp An Lăng nằm trở lại.

“Đây là bệnh viện, anh té xỉu.”

An Lăng nhìn hắn, lẩm bẩm nói: “Bệnh viện... Hiện tại là lúc nào?”

“Giờ là buổi tối, mười giờ hơn. Anh có nhớ gì không? Sau khi ăn cơm xong với mọi người thì anh trở về tầng ca. Nếu Nghe không gọi tôi đi tìm anh thì chỉ sợ anh bây giờ vẫn còn hôn mê.”

Trước ánh mắt chỉ trích của Dương Thế Hành, An Lăng hỏi: “Tôi nhớ mình đang ở...”

“Đến lúc này rồi mà còn suy nghĩ đến công việc!” Dương Thế Hành nổi giận lôi đình, quay đầu qua chỗ khác không nhìn An Lăng. “Anh đang hội nghị truyền hình với người Nga kia, hắn cũng tận mắt thấy anh té xỉu. Tôi đã nói đợi tình hình của anh tốt hơn sẽ liên lạc lại. Ngày hôm nay anh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Vậy sao...” An Lăng chỉ cảm thấy đầu hỗn loạn, mí mắt nặng đến không mở ra được nhưng lại muốn nhìn Dương Thế Hành một chút, nói với hắn vài câu...

Dương Thế Hành quay đầu lại thì vừa lúc nhìn thấy An Lăng nhắm mắt. Hắn gọi vài tiếng nhưng không thấy An Lăng phản ứng gì. Dương Thế Hành thầm nghĩ may mắn là hắn đã đoán trước nên nhờ bác sĩ cho An Lăng nửa viên thuốc ngủ.

Lúc này ở trên xe hắn đã gọi điện cho trung tâm vũ trụ biết tình hình của An Lăng để bọn họ xử lý tạp vụ còn lại, cũng báo cho người nhà của mình sẽ ở lại bệnh viện với An Lăng, bệnh viện bên này cũng đã làm xong thủ tục nhập viện. Cúi đầu nhìn thấy bốp da của An Lăng vẫn còn cầm trong tay, Dương Thế Hành tiện tay để lại trên bàn.

Hắn thở dài, An Lăng người này quả nhiên không cách nào chịu mở rộng trái tim với bản thân, cứ lấy công việc ra mà tự ngược mình như vậy thực sự không sao chứ? Theo lý thuyết thì tên lửa đã vào giai đoạn hoàn thành, sao lại có nhiều chuyện phải xử lý như vậy? Hơn nữa, hết lần này đến lần khác cũng chỉ có một mình An Lăng là ở trong tình huống này.

Khốn khiếp, tên chết tiệt này... Càng nghĩ càng giận. Dương Thế Hành đưa ngón tay búng một phát trên trán An Lăng, để lại một dấu hồng ở giữa trán. Tuy nhiên An Lăng ngủ khá sâu, ngay cả mí mắt cũng không di động một chút.

Người này bình thường mặt lúc nào cũng lạnh như tiền, nhưng khi ngủ biểu tình lại có chút phong phú. Dương Thế Hành ghé vào bên giường, không chớp mắt nhìn khuôn mặt đang ngủ của An Lăng thấy vùng lông mày của hắn nhíu chặt lại, đến cả lúc ngủ cũng không yên ổn.

Rốt cuộc thì có chuyện gì vậy, cái người này.... cũng áp lực bản thân mình quá rồi? Dương Thế Hành cau mày nhìn, không biết An Lăng đang gặp phải ác mộng gì?

Lông mi của An Lăng run run nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại. Dương Thế Hành bỗng nhiên phát hiện, lông mi của An Lăng cũng là màu nâu như màu tóc, còn rất dài và dày, rung rung lay động theo chuyển động của nhãn cầu. Lúc này giai đoạn giấc ngủ của An Lăng là giai đoạn REM, là thời gian ngủ rất cạn. Thế nhưng dù bị búng vào trán cũng không thấy hắn tỉnh lại... Là giấc mộng như thế nào mà khiến hắn đến tỉnh vẫn không tỉnh được?

Dương Thế Hành đưa tay đặt lên mắt An Lăng, hơi dè xuống để ngừng vận động của nhãn cầu, lông mi đập vào lòng bàn tay làm hắn ngứa ngứa.

Dường như nhận ra được sự cố gắng của Dương Thế Hành, nhãn cầu của An Lăng ngừng lại. Hắn bỏ tay ra, thấy chân mày nhăn nhúm của An Lăng cũng giãn ra hơn, cả người tựa hồ rơi vào giấc ngủ sâu.

Dương Thế Hành khá thỏa mãn với thành quả của bản thân, khuôn mặt đẹp như vậy không nên cau mày, còn phải cười nhiều lên mới đúng. Nghĩ như vậy, hắn lại nhịn không được đưa tay sờ đến đôi môi của An Lăng, đến khi y tá vào kiểm tra lộ ra biểu tình kì lạ thì Dương Thế Hành mới phát hiện hành vi của mình hình như không đúng lắm...

Đợi y tá rời đi, Dương Thế Hành cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Theo thời gian biểu hằng ngày thì giờ này cũng là lúc hắn lên giường. Vì vậy hắn leo lên chiếc giường trống bên cạnh nằm xuống, gần như nhắm

mắt một cái là ngủ luôn.

Lần thứ hai An Lăng tỉnh dậy, nhìn trần nhà một hồi lâu mới nhớ ra vì sao mình lại nằm ở đây. Hắn hơi nghiêng đầu, Dương Thế Hành đang ngủ ở giường bên cạnh, trong không gian yên tĩnh có thể nghe được tiếng hít thở thông thả của hắn khiến An Lăng lại không thể ngăn chặn được xung động trong lòng.

Mỗi một lần đối mặt với Dương Thế Hành, trái tim hắn không thể nào không chế mà nhảy lên, dồn dập đến mức hắn nghĩ người bên ngoài có thể nghe thấy được. Hắn đã che giấu rất giỏi để sự rung động này thủy chung cũng chỉ nằm trong ngực.

Thế nhưng vẫn có người phát hiện được. Không lẽ biểu hiện của bản thân quá rõ ràng? Lúc bị Nghê Quý Vĩnh vạch trần, An Lăng cảm giác giống như là tội phạm bị dạo phố thị chúng vậy. Dục vọng xấu xí của bản thân bị phơi bày trần trụi trước ánh dương quang.

May mà Dương Thế Hành hoàn toàn không biết gì cả. Nghê Quý Vĩnh cũng không phải là người nói nhiều, bản thân có có thể kéo hơi tàn thêm một đoạn thời gian nữa... Không, cho dù sự tình có bị phanh phui hắn cũng phải cắn răng chống đỡ đến cuối cùng. Đây là hậu quả hắn phải gánh chịu, và cũng là nghĩa vụ.

An Lăng nhìn thấy hai túi rỗng nhỏ đang treo trên đầu, tiện tay rút ra kim châm trên tay. Hắn ngồi dậy muốn xem thời gian nhưng lại phát hiện đồng hồ trên tay đã bị gỡ ra. Nhìn xung quanh thì thấy đồng hồ đeo tay và bóp da đều đang đặt trên bàn, cả dây nịt cũng bị cởi bỏ bên cạnh đó.

Đây chỉ có thể là Dương Thế Hành làm nhân lúc mình ngủ. Hắn rõ ràng rất cẩn thận nhưng ở một số phương diện lại rất cẩn thận, đặc biệt là lúc chiếu cố người khác.

An Lăng chậm rãi xuống giường, ngủ một giấc quả thực có tinh thần hơn, đầu cũng không còn choáng váng nữa. Xem ra để tránh cho tình huống này phát sinh cần phải giảm làm việc lại một chút, cũng phải ăn thêm chút gì đó.

An Lăng đi đến bên giường Dương Thế Hành thấy hắn ôm gối đầu, một chân gác lên trên khung bảo vệ của giường, tướng ngủ rất xấu. An Lăng cúi đầu, kim lòng không đậu mà vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lấy khuôn mặt của Dương Thế Hành. Sao mình lại nghĩ một người đàn ông cao lớn lại sắp ba mươi tuổi này thật đáng yêu?

Người như Dương Thế Hành xứng đáng có một người phụ nữ tốt đi cùng hắn suốt quãng đời, có một đại gia đình ấm áp, lúc về hưu thì đùa giỡn con cháu. Đây mới chính là Dương Thế Hành, thứ mà bản thân An Lăng cả đời đều không thể có được.

Đầu ngón tay lướt qua lông mi, sống mũi mà Dương Thế Hành vẫn ngủ rất say, không có một chút động tĩnh.

An Lăng chỉ hy vọng Dương Thế Hành có thể hạnh phúc. Rõ ràng chỉ cần như vậy thôi, tại sao lại khiến bản thân mình thống khổ đến tột đỉnh? Khả năng của hắn cũng chỉ có thể đảm bảo tên lửa phóng ra được

an toàn, sau đó chọn con đường ly khai. Có điều, quãng thời gian ở bên cạnh Dương Thế Hành này lại khiến hắn không thể nhả nài được nữa.

Làm sao có người nào yêu cậu nhiều như tôi được? An Lăng chưa xót nghĩ, nhưng hắn không thể làm gì cả, ngay cả thổ lộ tình cảm của mình cũng không thể làm được. Vậy mà hắn vẫn mặt dày muốn ở lại bên cạnh người này, như thể hi vọng kỳ tích không bao giờ xảy ra sẽ xuất hiện... Thực sự là đáng buồn làm sao, An Lăng thật chán ghét cách suy nghĩ vô vọng của bản thân.

An Lăng nửa phần hận nhìn Dương Thế Hành, thấy hắn ngủ yên như vậy, thâm tâm lại nổi lên xung động muốn phá hư tất cả. Đau khổ nhiều năm phải chịu đựng có nên để Dương Thế Hành cũng ném thử?

Ngón tay An Lăng lạnh ngắt, mơn trớn đôi môi hé mở của Dương Thế Hành, hơi dùng sức đè lại. Hắn chậm rãi ghé sát vào Dương Thế Hành, gần đến nỗi có thể cảm giác được hơi thở của đối phương...

Sau đó nhẹ nhàng vỗ vai hắn, giật lại cự ly, tựa như không có chuyện gì xảy ra cả gọi: “Thế Hành, dậy đi.”

Dương Thế Hành bỗng giật mình tỉnh giấc, con ngươi mở lớn nhìn xung quanh cuối cùng dừng lại trên mặt An Lăng. Nhìn một lát, hắn chớp chớp mắt nói: “Anh đã tỉnh? Còn khó chịu không?”

“Tôi khỏe. Hiện tại hai giờ rồi, nhanh về nhà ngủ đi.”

Dương Thế Hành ngồi dậy duỗi thắt lưng hỏi: “Bác sĩ có đến kiểm tra không? Họ cho anh đi?”

An Lăng trả lời cho có: “Tôi không sao, xin lỗi để cậu phải lo lắng.”

Dương Thế Hành nhú nhú mày, nhảy xuống giường nói: “Tôi đi gọi bác sĩ!”

Hắn hành động từ trước đến nay còn nhanh hơn so với lời nói, lời chưa dứt thì người đã chạy ra khỏi phòng. Không đến một phút đồng hồ thì Dương Thế Hành đã lôi cả bác sĩ và y tá đến.

“Cái này... An tiên sinh...”

“Anh ấy họ An Lăng.” Dương Thế Hành sửa chữa.

“Ác? Thật ngạc nhiên...” Vị bác sĩ nhìn còn khá trẻ nhìn bản báo cáo một chút, “Ngài An Lăng, tôi nghĩ anh nên nằm trong viện hai ngày nghỉ ngơi trước, thuận tiện làm một số kiểm tra tránh cho não bị chấn động và vân vân. Hơn nữa, nguyên nhân dẫn đến đột nhiên té xỉu rất nhiều, tốt nhất là hãy chụp X quang hoặc CT...”

“Không cần, tôi hiện tại xuất viện.” An Lăng kiên quyết nói.

Y tá thấy An Lăng đã nhỏ kim truyền ở tay trái, kêu lên: “Ai nha, sao lại tự nhỏ vậy? Máu còn chảy kìa.”

Y tá vội vã cầm lấy tay An Lăng xử lý vết thương.

Dương Thế Hành đứng một bên cũng nói: “Này, bác sĩ cũng bảo anh nằm viện, anh cứ nằm xuống nghỉ ngơi đi. Đợi lát nữa tôi mang quần áo và đồ dùng hằng ngày của anh qua đây.”

An Lăng nhìn Dương Thế Hành một chút nói: “Không quan trọng, chỉ do tôi mấy ngày nay tương đối mệt, cũng không ăn gì...”

“Cái này sao gọi là không quan trọng?!” Dương Thế Hành cao giọng nói: “Một người đàn ông dĩ nhiên vì không ăn không ngủ mà té xỉu, anh có biết chuyện này nghiêm trọng thế nào không? Lúc tôi thấy anh té trên mặt đất tim muốn ngừng đập luôn.”

Bác sĩ y tá vốn muốn khuyên An Lăng nhưng không lên tiếng, tất cả mọi người đều nghe được bất mãn trong giọng nói của Dương Thế Hành. An Lăng nhìn hẩn, không nói một câu.

“Tôi không biết anh rốt cuộc có chuyện gì, tại sao không thể nói với tôi? Anh như thế này có phải vì chuyện đó không? Hay có vấn đề trong công việc? Hay...” Dương Thế Hành do dự một chút, âm thanh mềm đi nói: “”Hay là vấn đề tình cảm? Dù anh có tâm sự gì đều có thể nói với tôi mà. Mặc dù không nhất định có thể giúp được anh nhưng...”

“Đừng tự cho mình là đúng.” An Lăng trầm giọng nói.

Dương Thế Hành mở to mắt nhìn An Lăng, tựa hồ không ngờ được hẩn đột nhiên thay đổi thái độ.

“Chính xác, cậu không giúp được gì cả.” An Lăng xoay người thu dọn đồ đạc cá nhân, ngữ khí bình thản như đang báo cáo nội dung công tác. “Tôi không phải tôi của mười một năm trước. Cách cậu muốn duy trì tình bạn này chỉ làm tôi thêm phiền phức. Tôi cũng chán việc phải giả bộ đóng tình thân mến thương với cậu rồi. Đừng tìm tôi nữa, nghe rõ rồi chứ?”

An Lăng đi thẳng đến cửa phòng. Khi đi ngang qua Dương Thế Hành, hẩn dừng lại cước bộ, phảng phất như chỉ nói cho bản thân nghe.

“Tôi... đã sớm không coi cậu là bạn.”

An Lăng cước bộ cũng giống như câu nói vô tình của mình, sạch sẽ lưu loát mà biến mất trong tầm mắt, chỉ để lại tiếng bước chân hơi vội quanh quẩn trong ngực Dương Thế Hành, thật lâu sau cũng không ngừng lại.

Ngày thứ hai, các phi hành gia hẹn nhau cùng mang người nhà đi dạo chơi quanh đảo vũ trụ, coi như là giải lao một ngày.

Dương Thế Hành không có thời gian để quay về thay đồ, vội vã chạy đến chỗ hẹn với bộ đồ của ngày hôm qua.

“Nhìn bộ dạng lôi thôi của con kìa! Sao không về nhà tắm rửa rồi hăng đến!” Mẹ của Dương Thế Hành hùng hổ mắng.

Dương Thế Hành gãi gãi đầu, ấp úng nói: “Haha, vội vàng chạy đi nên không nghĩ tới...”

“An Lăng sao rồi? Có khỏe không?”

Dương Thế Hành dừng một chút, nhếch miệng cười nói: “Anh ta khỏe. Con ở bệnh viện một đêm với anh ấy xong, giờ đã về nhà nghỉ ngơi.”

“Vậy An Lăng sẽ không đi cùng với chúng ta hôm nay sao?” Em gái của Dương Thế Hành thật vọng hời.

“Uhm, anh ta còn rất nhiều việc, lại cần phải nghỉ ngơi thêm.” Dương Thế Hành nhìn đồng hồ đeo tay, rồi dơ tay vẫy tập trung mọi người, lớn tiếng nói: “Các vị du khách, nhanh lên một chút nếu không sẽ không kịp hành trình đâu!”

“Này, cậu dựa vào cái gì mà vênh mặt điều khiển ở đây? Cũng tại cậu nên mới bị trễ giờ đó.” Nghe Quý Vĩnh bất mãn bĩu môi.

“Haha, đừng có nhỏ nhen vậy chứ!” Dương Thế Hành vỗ vỗ Nghe Quý Vĩnh, thoải mái nói: “Đúng rồi, giờ tôi mới để ý. A Năng đâu?”

Nghe Quý Vĩnh nhìn người thân của Cù Vũ Năng, thấy bọn họ hưng phấn hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, không chú ý đến ở đây mới nhỏ giọng nói: “A Năng sợ bạn gái A sẽ đụng mặt bạn gái B, vậy nên sắp xếp em A đến ngày đầu tiên còn em B ngày thứ hai. Hắn sáng sớm đã đưa em A đi sân bay chưa có trở về, em B thì vừa mới đến. Đừng có đi nói lung tung.”

Dương Thế Hành nhìn người con gái đứng chung với người nhà Cù Vũ Năng, đúng là không phải người hôm qua, lòng đầy căm phẫn kêu lên: “Tên bắt cá hai tay chết tiệt! Tôi muốn tiết lộ chuyện này cho đám paparazzi!”

“Suyt! Đừng có la lên như vậy!” Nghe Quý Vĩnh gõ đầu hắn một cái, “Không hiểu A Năng làm sao gạt được cha mẹ hắn. Đợi xong chuyện này về sẽ mở một buổi thẩm vấn, đại ca nói vậy.”

Hai người bàn bạc xong thì bắt đầu hành trình của ngày hôm nay, bao gồm thăm quan quanh trung tâm vũ trụ và đảo vũ trụ.

Đảo vũ trụ là đặc khu quy hoạch của quốc gia, thuộc quản lý của khu hành chính gần nhất. Ngoài trừ phát

triển vũ trụ còn được dự tính đem nó trở thành khu du lịch độc nhất vô nhị trên thế giới. Trên đảo còn có rất nhiều dự án đang tiến hành trong khi khu công viên vui chơi vũ trụ đang trong quá trình xét duyệt.

Vì nước Mỹ và nước Nga những năm gần đây lại khởi động kế hoạch vũ trụ nên rất nhiều quốc gia cũng đem phát triển vũ trụ thành mục tiêu phát triển trọng yếu. Hiện tại, ISS cũng không đủ để cung cấp cho các quốc gia vì nhu cầu tăng mạnh. Cơ quan vũ trụ Châu Âu ESA cũng tham dự, bao gồm Pháp, Đức, Anh và Thụy Sĩ, bọn họ đang có kế hoạch xây dựng trạm vũ trụ trong mười năm.

Trung tâm vũ trụ quốc gia cũng đã dự kiến từ mấy năm trước kế hoạch vũ trụ sẽ trở thành trọng yếu phát triển của các quốc gia khác, cho nên mới không tiếc tiêu hao xây dựng đảo vũ trụ. Mặc dù đảo vũ trụ hiện nay chưa mở cửa với nước ngoài nhưng nhất cử nhất động đều là tiêu điểm của báo chí.

Những người đã thấy được tiến bộ quy hoạch của đảo vũ trụ càng mong chờ vào nhiệm vụ vũ trụ sang năm của các phi hành gia.

Thế nhưng một người lưng đeo hàng năm ngàn mong mỏi của dân chúng, hiện tại đang ngã vào vũng lầy, bị hãm sâu vào trong mà không có cách nào thoát ra được.

Hành trình ngày hôm nay, Dương Thế Hành biểu hiện không khác gì với bình thường, thậm chí còn có vẻ thoải mái hơn, bởi vì ngay cả bản thân hắn cũng không thể xác định rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhớ đến những gì An Lăng nói tối hôm qua, Dương Thế Hành không khỏi hoài nghi đó là thật hay mơ. Nếu đó là thật, tại sao bản thân lại cảm thấy không thực tế tí nào cả? Nếu đó là mơ, tại sao cảm giác đau đốn lại chân thực đến như vậy?

Sau khi An Lăng rời khỏi, Dương Thế Hành thần hồn phách lạc mà lái xe đến bãi biển Waikiki phía tây đảo vũ trụ, nằm trên bờ cát nhìn bầu trời đầy sao.

Đảo vũ trụ hoàn toàn biệt lập với bên ngoài, không khí rất trong lành cộng thêm mấy ngày nay thời tiết rất tốt nên bầu trời buổi tối không có một gợn mây. Thậm chí, có thể nhìn thấy được dãy ngân hà kéo ngang trên đỉnh đầu, nhìn đẹp vô cùng.

Dương Thế Hành gọi tên từng chòm sao mà hắn rõ như lòng bàn tay. Chòm Lyra và Aquila gần như vô hình, còn Cassiopeia, Pegasus thì lấp lánh rực trên trời.

Dương Thế Hành cầm kính viễn vọng trong xe ra, còn có thể thấy được tinh vân Lagoon M8, tinh vân Omega M17 và tinh vân Trifid M20. Thiên văn học là kiến thức bắt buộc của phi hành gia. Họ phải thuộc tên và xác định được vị trí các ngôi sao để đề phòng việc mất liên lạc hoặc dụng cụ dò đường không nhạy thì phi hành gia có thể tự dựa trên các định tinh để chỉnh sửa phương hướng vị trí.

Tuy nhiên nhìn sao đối với Dương Thế Hành là sở thích chứ không phải nhiệm vụ. Hắn lớn lên ở nông thôn, từ nhỏ đã rất có hứng thú với thiên văn. Cho dù cấp ba lên thành phổ học, bầu trời luôn mù mịt mây khó có thể nhìn thấy sao nhưng hắn vẫn cầm kính viễn vọng, không biết mệt mà quan sát vũ trụ xa xôi.

“Sao không chỉ là sự lãng mạng của phái nữ, mà còn là mộng tưởng của phái nam.” Câu này là câu cửa miệng của Dương Thế Hành. Trong khi những người bạn học cho rằng ngắm sao là ảo tưởng thì hẳn hoàn toàn đem khái niệm đó ném sau đầu.

Dương Thế Hành không chỉ nhìn sao, mà còn cả trạm vũ trụ quốc tế. Website của NASA có cung cấp một loại dịch vụ, chỉ cần đăng ký chỗ ở và email, NASA sẽ gửi bưu điện thông báo đến tận nơi thời gian ISS đi qua địa phương đó. Ban đầu Dương Thế Hành dựa vào thông báo của NASA nhưng sau này hẳn tự học được cách tính toán ra quỹ đạo và thời gian của nó.

Dương Thế Hành cho tới bây giờ cũng chưa lần nào bỏ lỡ cơ hội ngắm ISS. Trong màn đêm, nhìn ISS như sao băng xẹt qua chân trời khiến hẳn càng vững tin về mục tiêu của mình.

Cùng hẳn ngắm sao và ISS chỉ có An Lăng. Vô luận là ba giờ sáng hay năm giờ, An Lăng chưa bao giờ từ chối, sẽ luôn luôn nằm cùng hẳn ở bãi cỏ hoặc trên mái nhà, không bao giờ để ý đến đồng phục bằng phẳng sạch sẽ bị vấy bẩn đi.

Khi những người khác chế nhạo giấc mơ của Dương Thế Hành không thực tế thì An Lăng lại bình thản nói: “Bốn trăm phi hành gia trên thế giới đa số đều đến từ thảo nguyên hoặc nông thôn. Bởi vì nhờ sinh trưởng ở nơi có bầu trời bát ngát như vậy nên bọn họ với có đủ hoài bão để tiếp nhận vũ trụ lớn lao.”

Cách An Lăng an ủi tuy có hơi quanh co và ngốc nghếch nhưng Dương Thế Hành biết đó là lời nói quan tâm của hẳn.

An Lăng chưa bao giờ nghi ngờ giấc mơ của hẳn. Dù lời nói của hẳn chỉ là những chuyện không đâu thì An Lăng vẫn chăm chú lắng nghe, mặc dù ít khi tiếp lời lại nhưng vậy cũng quá đủ với Dương Thế Hành rồi.

Sự ăn ý giữa hẳn và An Lăng không cần lời nói, chỉ bằng một ánh mắt, An Lăng có thể biết hẳn muốn xem bài thi của mình hay lại muốn trêu chọc cô giáo.

Đã bao lâu rồi không ngắm sao cùng với An Lăng? Bốn năm đại học, hai năm nghiên cứu, sau đó... Dương Thế Hành muốn tính nhưng nhận ra đầu óc trở nên lộn xộn đến độ không nhớ nổi số.

Tay trở nên mềm nhũn, kính viễn vọng rơi xuống mặt đất dính đầy cát. Hẳn hiện tại đến hứng thú ngắm sao cũng không có.

An Lăng rất ít khi nói chuyện như vậy, mà lại là lời nói tổn thương đến người khác.

Khoảng cách của mười một năm năm tháng so với chính mình tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều. Vốn tưởng rằng chỉ cần coi mọi chuyện cứ như một phần sáu trọng lực ở mặt trăng thôi là có thể vượt qua được, hiện tại xem ra, cho dù là không gian vô trọng lực cùng với máy đẩy gia tốc cũng không thể giúp hẳn bay qua cái vực sâu vô hình đó.

Khoảng cách của hắn và An Lăng tựa hồ còn xa hơn cả khoảng cách của trái đất và mặt trăng.

Thật mong nhanh nhanh lên vũ trụ... Dương Thế Hành thở dài trong lòng. Nếu như nhìn thấy được vũ trụ bao la hùng vĩ, hắn hẳn có thể bỏ xuống tất cả những điều không vui ở trái đất rồi?

Đây là lần đầu tiên hắn mong muốn bay lên vũ trụ nhưng không phải vì giấc mơ mà là để trốn tránh sự thật.

... Tại sao bản thân không tiến bộ chút nào? Dương Thế Hành nện một đấm xuống cát, vùng cát xung quanh bị chấn động văng lên.

Hay vì mình lúc nào cũng tùy tiện như vậy nên An Lăng không thích? Nhiều năm đã trôi qua, An Lăng đã đi đến nơi mà hắn không thể nào đuổi kịp, còn hắn chính mình chỉ biết đứng ở đây hối hận.

Cát bụi khiến con mắt khô khốc đau đớn, Dương Thế Hành không khỏi đưa tay bưng mặt để ngừa mắt tự điều tiết bảo vệ mà chảy ra nước mắt.

Dương Thế Hành chưa từng nghĩ tới, nhìn thấy khoảng cách càng ngày càng xa giữa mình và An Lăng lại thống khổ đến như vậy. Nó không phải là loại tình cảm cực đoan mãnh liệt mà như khối kiến trúc lớn bị mối đục khoét dần dần, cảm giác như bộ phận quan trọng nhất trong thân thể cứ từ từ mà sụp đổ vậy.

Thiếu mất một bộ phận sẽ không khiến hắn không thể cử động hay ngực ngã, bởi vì đó không phải đau đớn đến tan nát cõi lòng mà chỉ là cảm giác mơ hồ đau, nhưng giống như sẽ không bao giờ tan biến mà cứ thế tồn tại trong lòng, chỉ cần vừa nghĩ đến sẽ mang theo vô tận phiền muộn lẫn tiếc nuối.

Mười một năm qua Dương Thế Hành cũng chưa cảm thấy thất lạc như thế này, vì hắn luôn tin tưởng vững chắc rằng một ngày nào đó hắn sẽ gặp lại An Lăng.

Hiện tại, hắn và An Lăng cùng sống trên một hòn đảo nhỏ, cùng làm việc chung một nơi, thế nhưng lại không thể trở lại như hồi xưa được nữa. Thế mà những ký ức xưa cũ cứ rõ ràng như vậy khiến hắn muốn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra để tự lừa mình cũng không làm được.

Đó thực sự là những lời thật lòng của An Lăng sao?

Tuy rằng hắn đã nói thật quyết tuyệt nhưng bản thân lại khó có thể chấp nhận. Hắn phải làm thế nào với những ngày đã trải qua cùng với An Lăng đây, chẳng lẽ vứt bỏ giống như cuốn nhật ký cũ? Cho dù cũng chỉ mình hắn mới để tâm...

Chẳng lẽ thật sự tạm biệt nhau thật sao? Dương Thế Hành hối hận nghĩ, nếu có cách nào để vặn hỏi lại hắn sẵn sàng làm tất cả mọi thứ, nhưng chính miệng An Lăng đã nói không xem hắn là bạn thì hắn sao có thể mặt dày mà chạy đến làm thân chứ?

Nếu như không phải làm bạn thì bọn họ chỉ còn lại công việc là liên quan đến nhau mà thôi.

Bạn bè... Dương Thế Hành chính bản thân rất rõ ràng. Trong lòng hắn, An Lăng không chỉ đơn giản là bạn, là bạn học, là đàn anh, là đồng nghiệp, còn là tri kỷ không thể thay thế được, và là sự tồn tại độc nhất vô nhị trong sinh mệnh của hắn.

An Lăng trọng yếu như vậy, nhưng Dương Thế Hành lại không thể giúp gì được, chỉ dương mắt nhìn hắn dần vật bản thân. Đây là chuyện Dương Thế Hành để ý nhất.

Cho dù chính mình không có ý kiến nào giúp được hắn, nhưng Dương Thế Hành còn có thể đi hỏi những người bạn khác, hoặc bạn của bạn... Con đường Dương Thế Hành đi đã được giúp đỡ rất nhiều nên hắn hiểu có thể giải quyết mọi chuyện bằng cách này hoặc cách khác, thế nhưng An Lăng đến chia xẻ với hắn cùng không muốn.

Như vậy là An Lăng đã nghĩ ra biện pháp giải quyết rồi sao? Anh ấy không còn tâm sự và áp lực nữa? Hay An Lăng đã có người để thổ lộ rồi? Vừa nghĩ đến bộ dáng quái gở thường ngày của An Lăng, Dương Thế Hành lại không nhịn được lo lắng, cái loại người muợn tao này có thể quen biết bạn bè sao?

... Tại sao mắt lại đau như vậy! Dương Thế Hành dùng sức dụi mắt, ngay cả lúc bị bạn gái bỏ cũng không khổ sở như vậy mà chỉ vì một câu nói của An Lăng, lại khiến bản thân biến thành như vậy, bà mẹ nó! Vì sao không chờ tôi một chút nữa thôi? Chỉ chờ một chút thôi tôi sẽ có đủ tự tin để giúp anh thay đổi!

“Ê, cậu thật sự khiến tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa đó.”

Tiếng nói thô lỗ vang lên khiến hắn trở về hiện thực. Dương Thế Hành ngược mắt nhìn lên thì thấy mọi người đều có vẻ giật mình nhìn hắn.

Nghe Quý Vĩnh nói với vẻ khinh thường: “Sao cậu chỉ nhìn phim tài liệu về vũ trụ phát triển mà rừng rừng nước mắt vậy? Ghê muốn chết.”

Dương Thế Hành giật mình, không biết bọn họ đã vào thính phòng lúc nào. Hắn hít hít mũi, làm bộ tức giận nói: “Tôi cảm động trước những con người đi tiên phong chúng ta, chứ có ai vô tình lãnh huyết như cậu?”

Cù Vũ Năng hời hợt nói: “Cậu sẽ không phải sợ mình không đi theo được con đường các bậc hiền thánh đã đi mà sợ phát khóc đó chứ?”

“A Năng chết tiệt! Cậu cho anh trước khi xuất phát không bị trả thù vì bắt cá hai tay mà phải tiếc nuối ở lại đi!” Dương Thế Hành nghiêng răng nghiêng lợi lầm bầm nói.

“Suyt, phim còn chưa hết mà!” Danny trách mắng la.

Mấy người đang cãi nhau đều hậm hực im lặng. Dương Thế Hành nhìn chăm chăm màn hình, hai tay nắm chặt để trên đầu gối.

... Không ngờ nguy trang trước mặt người khác cũng không phải chuyện khó, Dương Thế Hành đột nhiên bội phục bản thân. Kỳ thực phiền muộn trong ngực khiến hắn hít thở không thông, thế mà vẫn có thể nói đùa với những người khác được. Xem ra chính mình cũng đã thay đổi, chuyện này thời cấp ba hắn chắc chắn không làm được.

Ngay cả hắn cũng không giống như xưa thì dựa vào cái gì mà yêu cầu An Lăng phải giống trước, thân thiện làm bạn với mình?

Quan hệ của hai người đã vỡ thành từng mảnh nhỏ là điều Dương Thế Hành hoàn toàn không ngờ tới. Thậm chí, hắn lúc này còn hi vọng thà hai người dừng gặp lại... Hiện tại cứ nhớ đến những ký ức tươi đẹp lúc trước thì trong đầu lại vang lên câu nói lạnh lùng của An Lăng khiến mũi của Dương Thế Hành muốn lên men.

Bản thân hóa ra cũng không phải là một người kiên cường. Có lẽ do quãng đường trước giờ của hắn quá thuận lợi, chưa bao giờ gặp phải trắc trở nào nên mới khiến hắn chỉ đứng phải sự cố này đã khổ sở chịu không nổi. Bận bịu lâu ngày không gặp không còn thân nữa là chuyện bình thường, những người bạn thời cấp ba còn giữ được liên lạc cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Huống gì An Lăng đã quá lâu không gặp, coi như duyên phận của hai người đã hết, hảo tụ hảo tán thôi...

Không! An Lăng không giống! Trong lòng Dương Thế Hành hò hét. Cho dù hắn lừa dối bản thân thế nào cũng không được hạ thấp sự quan trọng của An Lăng trong thâm tâm được. Thế nhưng nỗi phiền muộn này phải làm sao mới được?

Dương Thế Hành trong lòng bồn chồn không ngớt, những người khác nhìn thấy bộ dạng sầu đời của hắn đều tưởng rằng phim qua buồn chán khiến hắn không có kiên nhẫn...

Sau khi rời khỏi bệnh viện An Lăng cũng không về nhà mà lên xe tuyến trực tiếp trở lại trung tâm vũ trụ.

Hắn dừng lại ở khu xe nhân viên rồi đi đến tòa nhà của phòng nghiên cứu và phát triển tên lửa. Khi xuống xe, hắn thoáng nhìn bầu trời. Những ngôi sao lấp lánh tràn ngập không gian khiến cho nền trời đen càng thêm cao vời vợi.

Khi hắn ở nước Nga rất ít khi thấy được cảnh sắc như vậy. Trời ở đó có rất nhiều tầng mây chứ không thoáng đãng như khu vực cận xích đạo này. Cũng có thể do bản thân hắn cũng tránh không nhìn trời đêm, như vậy sẽ không phải nhớ đến những chuyện nhiễu loạn công việc.

Hắn chợt nhớ đến thời trung học hay bị Dương Thế Hành kéo đi ngắm sao, luôn phải đi dò hỏi xung quanh để tìm được nơi ngắm tốt nhất. Bọn họ thường lựa những nơi trống trải có tầm nhìn thoáng mà nằm thẳng ra, cũng chẳng quan tâm bãi cỏ đó còn ướt nước lầy lội hay không.

Đối với An Lăng mà nói, nằm trên mặt đất bần như vậy khiến hắn rất khó chịu, nhưng vẫn rất đáng giá. Quảng thời gian hai người ngắm sao là những khoảng thời gian hiếm hoi hắn có thể quang minh chính đại ngắm Dương Thế Hành.

Dương Thế Hành sẽ cầm kính viễn vọng, tập trung ngắm nhìn tinh không, còn An Lăng sẽ lặng lẽ quay đầu nhìn khuôn mặt đầy say mê của Dương Thế Hành. Đối với hắn mà nói, đó là thời khắc quý giá nhất.

Hắn vẫn luôn tin tưởng Dương Thế Hành tuyệt đối có thể trở thành phi hành gia. Bởi vì hắn thấy được Dương Thế Hành vì mục tiêu đó mà nỗ lực như thế nào. Rõ ràng không quá giỏi toán nhưng hắn dựa vào nghị lực mà chăm chỉ học để nâng cao thành tích toán bằng với ngoại ngữ luôn ở top đầu.

Cũng bởi vì vậy, nguyên bản An Lăng phải đi lên con đường bác sĩ ngoại khoa đã chuyển mục tiêu thành công trình công nghiệp. So với việc đi trên con đường đã được trải sẵn, hắn càng muốn bản thân quyết định phương hướng của mình, chọn lấy con đường đồng dạng với Dương Thế Hành.

Cho dù sau này hắn hạ quyết tâm sẽ không gặp Dương Thế Hành nữa nhưng mục tiêu cũng không thay đổi. Hắn chọn trở thành kỹ sư tên lửa chỉ với hi vọng tương lai có thể giúp đỡ một phần nào đó cho giấc mộng phi hành gia của Dương Thế Hành.

An Lăng chưa bao giờ cảm thấy hối hận với quyết định của bản thân, bao gồm việc gặp lại Dương Thế Hành và phân rõ giới tuyến với hắn. Chỉ là biểu tình lúc ấy của Dương Thế Hành vẫn còn trong mắt hắn. Nói lời vô tình như thế chính An Lăng cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Hắn không muốn tổn thương Dương Thế Hành, nhưng so với việc sau này rời đi không từ già thì không bằng chấm dứt từ bây giờ, để cho Dương Thế Hành nhìn thấy An Lăng người này không đáng để làm bạn.

Những lời đó đều đã những lời thật lòng của hắn, nhưng cảm thụ của bản thân khác với cách lý giải của người khác. Dương Thế Hành chắc sẽ nghĩ đó là chán ghét?

An Lăng chính xác không xem hắn làm bạn. Từ lúc hai người vẫn còn vô tri ngây thơ, cùng nhau nằm trên mặt đất mà ngắm sao An Lăng đã cảm giác được mơ hồ rung động trong lòng, rồi bởi vì tên ồn ào sát vách kia, hắn cũng hiểu ra cảm giác mà mình đối với Dương Thế Hành không chỉ là tình bạn.

Đó là lần đầu tiên An Lăng phát hiện tính hướng của bản thân mình khác biệt. Trước kia hắn cũng có hảo cảm với phái nữ nhưng sự tồn tại của Dương Thế Hành khiến hắn nhận ra bản thân cũng có thể thích người đồng tính.

Lớn lên trong một gia đình nghiêm khắc, những gì tiếp xúc được cũng chỉ giới hạn trong một vòng tròn khiến cho An Lăng biết thành một kẻ quái gở kì thị xã hội. Hắn từ nhỏ đã là con rối của cha, sau này ông muốn về nước mở bệnh viện để An Lăng kế thừa nên mới để hắn trở về nước học.

An Lăng vốn phải vào đại học, nhưng vì tiếng mẹ đẻ không lưu loát trở thành rào cản không thể học lên trình độ cao nên phải vào cấp ba. Vừa trưởng thành sớm lại vừa tự cao, hắn không có khả năng hòa đồng

với những người nhỏ tuổi ngớ ngẩn hơn mình. Chỉ riêng Dương Thế Hành, con người dù có thất bại thế nào vẫn kiên nhẫn tiếp cận hắn là đặc biệt.

Dương Thế Hành giống như tia lửa đột nhiên xuất hiện trong vực sâu hắc ám, vốn tưởng chẳng có gì mà bị bỏ qua, cho đến khi hắn trở thành quen thuộc như không khí hằng ngày hít thở thì đột nhiên bốc cháy mãnh liệt, cả vực sâu đều bị đại hỏa xâm lấn hoàn toàn.

Nếu không có Dương Thế Hành, An Lăng sẽ không phải là An Lăng hiện tại. Bởi vậy nên An Lăng chưa bao giờ hối hận vì đã yêu Dương Thế Hành dù cho đau khổ còn nhiều hơn vui sướng. Hắn luôn cảm thấy mình rất may mắn vì có thể gặp được Dương Thế Hành.

“... Xin lỗi đã nói với cậu như thế.” An Lăng thì hào nói, có điều đây là cách thích hợp nhất.

Hắn tuyệt đối không muốn tổn thương Dương Thế Hành nên nếu phải đưa ra quyết định, hắn chỉ có thể chọn cách tổn thương ít nhất, cho dù Dương Thế Hành có nghĩ hắn là một thằng khốn cũng được.

Hắn lấy ra thẻ chứng minh quẹt mở cửa bảo vệ, trước khi bước vào, An Lăng ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh lần cuối cùng.

Đó mới là nơi thuộc về Dương Thế Hành, đó là giấc mơ từ nhỏ của hắn, cũng là nơi thích hợp nhất cho sự lạc quan vô tận của hắn.

An Lăng đi vào không gian bịt bùng bên trong, phẳng phất như sợ bản thân luyện tiếu đàn sao trời đó, đầu cũng không quay lại mà đóng cửa, cắt đứt ánh sáng tinh quang muốn tiến vào.

Còn hai trăm hai mươi năm ngày tên lửa phóng đi, cách lần cuối cùng gặp An Lăng một tháng. Một tháng này, Dương Thế Hành khá tập trung cho việc huấn luyện. Hắn cũng không phải dạng sinh hoạt cá nhân có vấn đề thì sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất công việc, cho dù là bị thất tình thì hắn cũng rất nhanh quên đi đau khổ để tập trung cho huấn luyện.

Có điều hiện tại hắn vẫn chưa điều chỉnh được tâm lý mà chỉ mong tăng cường độ huấn luyện lên để quên đi phiền muộn trong lòng. Thế nhưng đã kích mà An Lăng đem đến cho hắn còn nghiêm trọng hơn cả tưởng tượng, nó có khả năng khiến cho hắn mất đi tự tin vào bản thân, chậm chạp không thể khôi phục được.

Đương nhiên, trước mặt thành viên trong nhóm đi lên vũ trụ, Dương Thế Hành cố sức biểu hiện mọi thứ đều bình thường. Thế nhưng thời gian càng dài càng làm hắn cảm thấy kiệt sức. Tuy rằng thành tích huấn luyện không chênh lệch quá rõ ràng nhưng mọi người cũng phát hiện hắn có vấn đề.

“Dựa theo những ghi chép trước khi xuất phát của phi hành gia thì giai đoạn này thuộc về thời kì phấn khởi.”

Cù Vũ Năng nói khiến cho ba người khác chú ý.

Lúc này đang là thời gian nghỉ giải lao giữa buổi huấn luyện, ngoại trừ Dương Thế Hành thì bốn người còn lại đều ở trong phòng nghỉ. Dương Thế Hành như thể quá dư thừa tinh lực, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng chạy đi tập thể lực, thể rằng sẽ phá kỷ lục mở cơ thể của Cù Vũ Năng.

Cù Vũ Năng chỉnh lại dây bảo vệ kính, cho dù vận động mạnh vẫn có thể cố định nó một chỗ. “Theo lý mà nói, A Hành cực kỳ hưng phấn là chuyện bình thường. Có điều...”

Nghe Quý Vĩnh cầm khăn lau mồ hôi nói: “Có điều nếu trong trạng thái hưng phấn thì huấn luyện sẽ có tiến bộ. Mọi người đều xem thành tích của tên kia rồi?”

V tỷ gật đầu: “Ngoại trừ A Hành, thành tích của mọi người trong mô phỏng kiểm tra đều rất tốt, còn của cậu ta ngược lại, đang đi xuống.”

“Tuy rằng không kém nhiều lắm nhưng chủ nhiệm trung tâm huấn luyện đã chú ý đến: ” Danny vừa uống nước vừa nói, “Cái con người nghiêm túc đó khá quan tâm đến thành tích, nếu như A Hành cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ là sẽ có phiền phức lớn.”

“Theo tâm lý trạng thái đánh giá thì loại tình huống này rất hiếm khi xuất hiện trong giai đoạn này.” Trên mặt V tỷ có chút lo lắng, “Có điều A Hành thoát nhìn rất bình thường, chị cũng không nghĩ ra được nguyên nhân khiến cậu ấy trượt thành tích.”

Nghe Quý Vĩnh thở dài nói: “Tôi cũng không nhìn ra cậu ta có chuyện gì. Ngày hôm qua có gọi điện cho bác gái, bọn họ cũng không biết gì cả. Vậy nên không phải vì chuyện gia đình.”

Danny nghiêm túc nói: “Theo anh biết thì tình trạng này xuất hiện vì không chịu đựng được áp lực. Vấn đề này khá nghiêm trọng đấy.”

Nghe Quý Vĩnh nghi ngờ nói: “Áp lực? Theo quan điểm cá nhân của tôi thì tên kia là người ít có khả năng cảm giác được áp lực nhất.”

Cù Vũ Năng đeo kính lên nói: ” Evelyn gần đây biểu hiện rất tốt, mọi người biết chứ?”

Evelyn là dự bị của Dương Thế Hành, cũng là phái nữ duy nhất trong phi hành đoàn dự bị. Nếu như trước khi xuất phát Dương Thế Hành có phát sinh bất cứ vấn đề gì dẫn đến không thể làm nhiệm vụ, hoặc sức khỏe có vấn đề thì Evelyn sẽ thay thế. Tất cả mọi người đều biết trước khi xuất phát mà bị thay thế thì có nghĩa gì.

“Giờ này khắc này, nếu tâm lý trạng thái không tốt sẽ là trở ngại lớn nhất để lên vũ trụ.” Cù Vũ Năng chậm rãi nói, “Và cơ hội để sau này được chọn lại... cũng vô cùng thấp.”

Mọi người trầm mặc, trong phòng nghỉ im lặng đến đáng sợ.

“Đừng có giỡn! Đầu đến nỗi nghiêm trọng vậy!” Nghe Quý Vĩnh thô lỗ đứng lên, hai tay nắm lại cả tiến nói: “Vì nhiệm vụ sang năm mà chúng ta tốn biết bao tâm huyết! Tròn năm năm huấn luyện mà chỉ vì vài ngày biểu hiện không tốt là thay thế?! Thật quá khó tin!”

“Nhưng hiện thực là như vậy đấy.” Cù Vũ Năng diện vô biểu tình nói, “Đừng quên, đội dự bị cũng được huấn luyện không khác gì chúng ta. Chúng ta có thể được tuyển làm chính thức chỉ có ưu thế hơn. Còn trước khi chính thức bước lên tên lửa thì quan hệ với bọn họ chính là cạnh tranh. Nếu như thành viên chính thức sơ xuất để bị thay thế thì chỉ có thể nói tự làm tự chịu.”

Nghe Quý Vĩnh cắn răng, muốn phản bác cũng không nói nên lời. Hắn đương nhiên hiểu đạo lý này! Hắn cũng rõ ràng mỗi người ở chỗ này đều nhiệt tình nỗ lực quên mình, bằng không ai có thể chịu đựng được những huấn luyện gian khổ và phiêu lưu như vậy? Cùng bởi vì như vậy, hắn càng không thể chấp nhận việc có khả năng Dương Thế Hành bị thay thế.

“Làm cái gì vậy... Cái tên kia!” Nghe Quý Vĩnh căm hận nói, “Rõ ràng là nhìn không sao cả, tại sao lại trở thành như thế này?”

V tỷ trầm ngâm nói: “Nói chung, bây giờ còn có mấy tháng nữa. Chỉ ít A Hành phải khôi phục lại tình trạng bình thường trước cuối năm, nếu không sẽ quá muộn.”

“Đầu tiên phải nghĩ biện pháp tìm ra nguyên nhân thất thường của cậu ta.” Cù Vũ Năng cầm chai nước bên cạnh uống mấy ngụm, khó có được vẻ nghiêm trọng nói: “Tuy rằng tôi cũng không nghĩ A Hành không có cách nào chịu được áp lực, nhưng nếu thật sự như vậy thì phải nói chuyện với cậu ta mới được. Phải làm rõ được chuyện gì khiến cho cậu ta bị áp lực mà không thể thoát được.”

Danny gật đầu nói: “Chỉ nhìn thành tích kiểm tra thực sự nhìn không ra được vấn đề quá nghiêm trọng, dù sao hạng mục nào của A Hành cũng có điểm thất thường. Anh nghĩ trước tiên nhắc nhở cậu ta đừng tự lãng phí thể lực nữa. Trung tâm vũ trụ thiết kế huấn luyện cho chúng ta cho dù chủng loại hay cường độ đều đã thích hợp nhất rồi. A Hành gần đây bị tổn sức quá nhiều. Anh nghĩ mệt nhọc cũng ảnh hưởng đến khả năng tập trung.”

“Được!” Nghe Quý Vĩnh bóp tay răng rắc, “Đợi lát nữa ở trình mô phỏng phóng, xem tôi móc họng tên đó ra!”

Tuy mọi người có lòng tốt giúp đỡ Dương Thế Hành vượt qua cảnh khó khăn nhưng nói bóng nói gió kiểu gì thì cũng không thể đào từ miệng hắn ra một tý tin tức nào. Dương Thế Hành thậm chí còn không hiểu được dụng ý của bọn họ, còn tưởng mọi người muốn làm một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ cho mình... mặc dù sinh nhật hắn đã qua lâu rồi.

Lần mô phỏng phóng tên lửa này Dương Thế Hành mặc dù không có sơ xuất nhưng thành tích vẫn kém nhất trong nhóm.

Nhìn thấy chủ nhiệm trung tâm huấn luyện có chút suy nghĩ sau tấm kính che, Nghe Quý Vĩnh ngược chỉ trần ngáp lo lắng.

Trên đường trở về phòng nghỉ, thấy Dương Thế Hành lại muốn đi chạy bộ, Nghe Quý Vinh rất cục nạnh không được mắng: “Cái tên chết tiệt cậu sao không có một chút tự giác gì hết vậy? Cậu có biết thành tích của mình đang trượt dốc không? Ngày hôm qua huấn luyện sức nổi trung tính, cậu cũng không thay kịp pin mặt trời trong thời gian quy định đấy?”

Dương Thế Hành giật mình nói: “Cái gì? Tôi không có để ý.”

“Cậu đừng có tự đi tập làm cho bản thân tinh bì lực tấn nữa, làm như vậy thì thà đem tâm tư tập trung vào huấn luyện đi!”

Dương Thế Hành nhìn thần sắc của mọi người, lắp bắp nói: “Thật sao? Tôi thật sự không có để ý đến... Xin lỗi, dạo này có chút...”

Nghe Quý Vinh nổi giận lôi đình đi vào phòng nghỉ lấy ra bảng thành tích gần nhất ném cho hắn xem, mắng: “Chuyện này không chỉ xin lỗi là xong việc! Chính cậu xem đi, thành tích của cậu thê thảm như thế nào! Nếu còn tiếp tục như vậy, cậu sẽ bị thay thế khỏi nhiệm vụ lần này!”

Dương Thế Hành yên lặng nhìn bản báo cáo, không nói tiếng nào.

V tỷ đi đến bên người Dương Thế Hành, dịu dàng nói: “A Hành, nếu cậu có chuyện gì tâm sự hay có vấn đề gì thì cứ nói ra đi.”

“Chuyện này...” Dương Thế Hành ngắc đầu, khẽ cười nói: “Thật không có ý tứ khiến mọi người lo lắng, chỉ là gần đây có chút mệt mỏi... Tôi sẽ nhanh chóng điều chỉnh lại tình trạng này!”

Nhìn Dương Thế Hành mỉm cười, mọi người chỉ có cảm giác không nói nổi nên lời.

Phản ứng này thực sự không giống với Dương Thế Hành. Nếu là bình thường, hắn sẽ phủ nhận trạng thái không tốt của bản thân, sau đó nhìn thấy chứng cứ mà không cam lòng thừa nhận... Thái độ hiện tại giống như không muốn để người ta tiếp tục truy vấn nên mới có thể thần nhiên nhận sai. Có điều, Dương Thế Hành đã thẳng thắn chấp nhận như vậy thì bọn họ còn nói cái gì bây giờ.

Tuy nhiên, Dương Thế Hành lúc này cũng không giống như mọi người suy nghĩ. Dương Thế Hành dạo gần đây luôn cảm giác rất mệt mỏi, ngày ngày huấn luyện làm hắn càng lúc càng bất an với chuyện đi lên tên lửa sắp tới. Bản thân cũng biết trong quá trình huấn luyện của mình không có tiến bộ nên càng trở nên lo lắng hơn. Nhưng lực bất tòng tâm, hắn càng ép buộc mình tập trung thì càng dễ bị phân tán.

Hắn cùng lúc muốn làm cho thật tốt, lại muốn lấy chuyện huấn luyện ra để bản thân dừng nghĩ đến An Lăng nữa khiến ngực tự nảy sinh mâu thuẫn. Động lực giúp hắn tiến tới chính là niềm đam mê với tên lửa và ước mơ vũ trụ, rồi khi gặp được An Lăng, ý niệm muốn cùng An Lăng sống vai càng khiến hắn nỗ lực hơn.

Có điều sau lại xảy ra chuyện như vậy, giống như tên lửa đẩy của tàu bị rớt mất một, tuy rằng vẫn có thể bay nhưng tốc độ chậm lại, góc độ và thời gian hoàn toàn sai lệch với được dự kiến. Mất đi một tên lửa đẩy lại càng vội vã thúc bản thân về phía trước, dẫn đến việc lệch quỹ đạo ngày càng xa.

Dương Thế Hành hiểu rõ mâu thuẫn trong lòng khiến cho hắn chán nản, nhưng hắn không nghĩ đến ảnh hưởng lớn đến như vậy. Nếu không thể khắc phục chuyện này thì bản thân sẽ trở nên thế nào đây?

Một ngày huấn luyện rút cuộc cũng kết thúc, những người khác đều đã rời đi, lưu lại Dương Thế Hành một mình trong phòng nghỉ. Nghe Quý Vĩnh trước khi ly khai còn không quên đe dọa Dương Thế Hành không được tự tập nữa.

Dương Thế Hành nằm ở ghế dài, khăn che phủ mặt, chỉ cảm thấy sức lực của thân thể như bị rút hết đi.

Trải qua bao nhiêu kiểm tra mới trở thành phi hành gia được, Dương Thế Hành vẫn luôn có tự tin ở bản thân mình, tin tưởng bản thân tuyệt đối là người có điều kiện tốt nhất để lên vũ trụ.

Trong quá trình tuyển chọn phi hành gia, ngoại trừ kiến thức chuyên nghiệp, tố chất thân thể và tâm lý là thứ cực kỳ quan trọng. Đám người Dương Thế Hành đạt được kiểm tra sức khỏe tiêu chuẩn loại hai của NASA, sau đó là những bài kiểm tra tâm lý qua phỏng vấn, sinh hoạt tập thể và phản ứng khi đối mặt với áp lực. Kiểm tra đó để xác định sự ổn định của tinh thần cùng với khả năng phản ứng khi gặp những tình huống bất ngờ và nguy hiểm của đối tượng.

Rất nhiều người bị loại ở vòng phỏng vấn. Có rất nhiều phương pháp để kiểm tra tâm lý của con người. Khi phỏng vấn nếu nghịch ngón tay hoặc thân thể cứng ngắc sẽ bị coi là dễ lo nghĩ trước áp lực. Nếu thả lỏng hoặc gù lưng sẽ tượng trưng cho việc không tập trung. Gọi tên của người phỏng vấn mà không thêm tôn xưng thì được cho là quá hung hăng cùng với không tôn trọng người nắm quyền. Ngay cả những người duy trì nụ cười trên môi cũng sẽ bị coi là trạng thái tinh thần có khả năng bất ổn định.

Dương Thế Hành cũng nghe nói những người hay nhìn về bên phải khi nói chuyện là đang nói dối, những người như vậy cũng sẽ bị loại ngay lập tức. Về phần Dương Thế Hành lúc phỏng vấn thì khá thuận lợi, sinh hoạt tập thể cũng biểu hiện rõ ràng là hắn dễ hòa thuận với những người cùng được phân công hợp tác.

Dương Thế Hành lần đầu tiên tham gia đã được tuyển chọn, không chỉ bản thân mà người bên ngoài đều cho rằng hắn là loại hình thích hợp nhất để làm phi hành gia.

Thế nhưng chỉ còn mấy tháng nữa là ngồi lên tên lửa thì Dương Thế Hành nhận ra mình không phải là người có sức đề kháng với stress, lo lắng suy nghĩ liên tục khiến cho hắn ngay cả những bài huấn luyện quen thuộc cũng phạm lỗi.

Hắn vỗ mạnh vào mặt, mong muốn thức tỉnh lại tinh thần, nhớ lại ước nguyện ban đầu của mình.

Không thể cứ rối rắm chuyện này mãi, hiện tại quan trọng nhất là tập trung cho nhiệm vụ trước mắt. Người bình thường có thể công tư phân minh nhưng phi hành gia thì ngay cả trong sinh hoạt cá nhân cũng

phải nhớ kỹ tư cách của bản thân. Bởi vì phi hành gia không chỉ là một nghề nghiệp, đối với bọn họ mà nói đó không phải là áp lực và giới hạn, đó là mộng tưởng, là bản ngã của chính mình.

Dương Thế Hành nhớ đến khoảng khắc hân hoan khi biết được mình sẽ trở thành phi hành gia liên nghi bản thân có thể tiếp tục chịu đựng được, dù có thiếu đi An Lăng, ước mơ vẫn là ước mơ, dù cho có chút thiếu khuyết.

Hắn cầm lấy chiếc khăn đắp trên mặt, hô một tiếng lấy tinh thần rồi bật người dậy. Bắt đầu từ ngày mai... chậm nhất là ngày mốt, bản thân nhất định phải khôi phục lại tiêu chuẩn ban đầu!

Ngày hôm sau cũng không được thuận lợi như Dương Thế Hành suy nghĩ.

Ngày hôm nay chính là huấn luyện bay, đang ngồi trên máy bay riêng của bản thân thì Dương Thế Hành bỗng cảm thấy cabin thoát nhìn rất xa lạ, trong khi hắn đã rất thành thạo T-38. Có thể vì bản thân quá để ý đến việc làm thế nào để hồi phục như thường mà khiến cho lúc thao tác trở nên cực kì vụng về.

Sự mâu thuẫn của Dương Thế Hành hoàn toàn phản ánh trong lúc bay, mọi người đều nghĩ T-38 của hắn bị chậm nửa nhịp. Vì Dương Thế Hành mọi người đều bay chậm lại, bảo trì độ cao với đảo vũ trụ chừng ba nghìn mét.

“A Hành, cậu hôm nay bay không trôi chảy lắm.” Danny nói trong bộ đàm.

Bên kia trầm mặc một chút, âm thanh mới từ trong tai nghe truyền lại: “Vâng, tôi cũng không rõ lắm, cảm giác ngón tay có chút cứng ngắc.”

“Tim đập thế nào?”

Dương Thế Hành nhìn máy đo nhịp tim trên người, chần chờ nói: “Hơi nhanh...”

“Ngu ngốc!” Nghe Quý Vĩnh ở trong máy bay của mình mà chửi âm lên, còn quay qua T-38 của Dương Thế Hành dơ quyền. “Thời gian cậu lái T-38 còn nhiều hơn lái xe đạp đấy? Tim đập nhanh cái con khỉ! Cậu lái nó lần đầu tiên sao?”

Dương Thế Hành nhú nhú mày, nói: “Nghê ,cậu nói chuyện thật khó nghe.”

“Jon nói không sai.” Cù Vũ Năng hiềm thấy tán đồng: “Lần đầu tiên huấn luyện bay, huấn luyện viên đã nói ‘Đem máy bay trở thành bạn gái, nếu thành công điều khiển được mới là đàn ông’ các loại. Chú em ngày hôm nay biểu hiện như xử nam vậy.”

“A Năng anh giỏi thì một lần lái ba cái cho tôi xem đi...” Dương Thế Hành lẩm bẩm nói.

V tỷ nghe bọn họ nói càng lúc càng lệch chủ đề, ngắt lời nói: “A Hành, nhớ chú ý đến đồng hồ PFD và ND, mũi trút xuống dưới kia.”

Dương Thế Hành nghe xong vội vã kéo cần gạt điều khiển lên, lực quá mạnh khiến cho thân máy bay xóc nảy mấy cái rồi mới khôi phục cân bằng được.

Danny thấy vậy, thở dài nói: “A Hành, tôi nghĩ cậu nghỉ ngơi trước đi. Sao lại có thể phạm sai lầm của người mới học?”

“Đại ca, tôi...”

“Đây là mệnh lệnh. Tình trạng của cậu không tốt có thể sẽ ảnh hưởng đến an toàn của thành viên khác.”

Dương Thế Hành không nói, hạ thân máy bay xuống dưới thoát ly khỏi đội ngũ.

Bốn người ở trên không nhìn máy bay của Dương Thế Hành chậm rãi đáp xuống đường băng. Thấy hắn hạ cánh an toàn thì họ mới lên cao một lần nữa.

“Chồng à, anh có nghiêm khắc quá không vậy?” Âm thanh của V tỷ dịu dàng truyền đến.

Danny cầm chặt cần điều khiển, nghẹn ngào nói: “Đây là chuyện một chỉ huy cần phải làm. Tuy rằng rất nghiêm khắc nhưng có thể cho A Hành một cảnh tỉnh! Anh đây là... thương cho roi cho vọt!”

Nghe Danny nói có vẻ bi tráng, Cù Vũ Năng và V tỷ đều cố nén cười. Mặc dù bề ngoài của Danny cường tráng nhưng nội tâm lại rất đa sầu đa cảm. Trước trách nhiệm của chỉ huy và tình bạn bè thì anh chỉ có thể nén nỗi buồn mà hạ lệnh. Đối với Danny thì đây là một việc khá dày vò.

Nghe Quý Vĩnh lại hiềm khi không chế nhạo Danny, hắn bỗng nhớ đến một lần lái T-38. Lúc đó vừa phát hiện ra tâm tư của An Lăng đối với Dương Thế Hành không bình thường, hắn lái xe có dò hỏi ý kiến của Dương Thế Hành...

Gần đây hoàn toàn không thấy Dương Thế Hành nhắc đến An Lăng nên Nghe Quý Vĩnh không có nghĩ đến. Sau ngày đoàn tụ hắn có hỏi thử Dương Thế Hành, câu trả lời thì hắn không nhớ chính xác lắm, chỉ nhớ tên kia cười nói “Tất cả cũng không có vấn đề gì” nên bản thân cũng cho Dương Thế Hành đã thành công khuyên bảo An Lăng đừng tăng ca nữa...

Nghe Quý Vĩnh hiện tại mới phát hiện điểm dị thường. Nếu như không có vấn đề tại sao một tháng rồi Dương Thế Hành không đi qua phòng nghiên cứu và phát triển tên lửa? Hắn không phải rất thích qua bên kia nhìn tên lửa và An Lăng sao, hoặc không thì đi tán gẫu với Herbert....

... Lẽ nào?! Nghe Quý Vĩnh trong lòng có cảm giác không ổn.

Từng thấy được mặt khác của An Lăng hẳn biết, An Lăng bề ngoài lạnh lùng nhưng tuyệt đối không phải kẻ ăn chay... Chẳng lẽ An Lăng thật sự làm chuyện gì đó với Dương Thế Hành?!

“Đại ca!” Nghe Quý Vĩnh bỗng kêu lên.

Hắn lớn giọng khiến mọi người giật mình. Danny còn hơi sợ hãi nói: “Jon, cậu lớn tiếng như vậy làm gì? Hại anh suất nữa thì kéo hạ luôn tay cầm...”

“Tôi đau bụng, có thể để tôi rời đi trước không!” Nghe Quý Vĩnh hỏi nhưng gần như là yêu cầu.

Danny ngơ ngác nói: “Ack, được...”

Anh còn chưa nói xong thì Nghe Quý Vĩnh đã lập tức chuyển đầu máy bay quay về, động tác cực kỳ lưu loát khiến thân là phi công không quân như Danny cũng không khỏi ngạc nhiên.

Nhìn hẳn rời khỏi hoàn toàn, Danny lo lắng nói: “Xem ra Jon thật sự rất gấp...”

Sau khi hạ cánh khẩn cấp, Nghe Quý Vĩnh chạy qua phòng làm việc ở trung tâm huấn luyện thì không thấy Dương Thế Hành đâu. Hắn nghĩ nghĩ, quyết định lấy xe lái đến phòng nghiên cứu phát triển tên lửa.

Chỉ còn hơn hai trăm ngày tên lửa sẽ được phóng đi, mọi người trong phòng cũng bận bịu đến dầu sôi lửa bỏng. Nghe Quý Vĩnh đến văn phòng của An Lăng thì không tìm được người, hỏi mấy người kỹ sư cũng không ai biết hắn ở nơi nào.

“A, anh tìm chủ nhiệm sao?” Một người kỹ sư xa xa nghe được tiếng rít gào của Nghe Quý Vĩnh, vội vã đi tới nói: “Tôi mới từ nhà máy lắp ráp thang đứng trở về, anh ấy hẳn vẫn còn ở bên kia.”

Nghe Quý Vĩnh một bên nói cảm ơn một bên vội chạy đi, lấy tốc độ chín mươi cây số một giờ lái xe đến nhà máy lắp ráp thang đứng.

Nhà máy lắp ráp thang đứng là nơi chế tạo tên lửa tổ hợp và đơn vị dịch vụ. Trước khi tên lửa chính thức bay sẽ được mang trở về nhà máy tháo dỡ để bảo dưỡng linh kiện.

Nghe Quý Vĩnh đi vào nhà máy một lúc mới tìm được An Lăng, hắn đang dùng máy tính xách tay nói liên với máy tính của tên lửa, ngón tay gõ bàn phím liên tục.

Thấy cảnh đó, Nghe Quý Vĩnh cũng không dám quấy rối, chỉ lẳng lặng đứng một bên.

An Lăng không ngẩng đầu nhưng tựa hồ cũng biết người phía sau đến để tìm hắn, nhanh chóng ngừng động tác lại. Hắn chuyển hướng nhìn Nghe Quý Vĩnh nói: “Có việc?”

Vốn là nổi giận bùng bùng đến hỏi chân tướng, nhưng thực tế đối mặt với An Lăng thì Nghê Quý Vinh không có cách nào mở miệng hỏi đến vấn đề gần như là xâm phạm đời tư cá nhân đó.

Hắn suy nghĩ một chút, lựa lời mà nói: “Anh có biết tình trạng gần đây của tên kia rất tệ không?”

An Lăng gương mặt nói: “Tôi không rõ lắm.”

Thấy hắn không phản ứng, Nghê Quý Vinh quyết định dùng thêm chất kích thích: “Cậu ta có nguy cơ bị thay thế cho nhiệm vụ sau năm.”

An Lăng có chút dao động, do dự một chút mới hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chuyện này phải hỏi anh mới đúng.” Nghê Quý Vinh không khách khí nói, “Lần cuối cùng hai người gặp mặt xảy ra chuyện gì? Là bữa đoàn tụ gia đình phải không? Anh... có phải đã làm gì hắn không?”

An Lăng không trả lời, chuyện ngày hôm đó với hắn vẫn như thể mới xảy ra ngày hôm qua, làm sao có thể quên được.

“Cậu ta mất thăng bằng suýt nữa rơi ở huấn luyện bay đấy!” Cái này dĩ nhiên là hù thôi, có điều Nghê Quý Vinh mặt không đỏ khí không suyễn nói rất hùng hồn: “Anh cũng biết tên kia là kiểu người thế nào? Cậu ta lại bị dao động đến như vậy, thành tích gần đây liên tục trượt dốc, anh rốt cuộc đã làm cái gì?”

Trong cuộc đời An Lăng khó có được cảm giác nghi hoặc.

Lần trước nói với Dương Thế Hành quả thực rất vô tình, cũng đã một tháng không gặp mặt lẫn không liên lạc. An Lăng biết nói ra những lời này chắc chắn sẽ tổn thương đến Dương Thế Hành nhưng cùng lắm hắn chỉ uể oải vài ngày rồi hồi phục lại tinh thần nhanh thôi... Không lẽ trong khoảng thời gian một tháng này đã xảy ra chuyện gì tác động đến tâm tình của Dương Thế Hàn?

Thấy thái độ của Nghê Quý Vinh, chắc hẳn cho rằng hắn là nguyên nhân khiến cho Dương Thế Hành biểu hiện thất thường. Có điều, An Lăng biết mình không có cái năng lực đó.

“... Tôi không làm gì cả, chỉ vạch rõ giới tuyến thôi.” An Lăng nhìn Nghê Quý Vinh thành thật nói, “Tôi trốn cậu ta còn không kịp, cậu nghĩ tôi có thể làm chuyện gì với Thế Hành?”

“Vạch rõ giới tuyến? Ý anh là tuyệt giao đó hả?” Nghê Quý Vinh nghi ngờ hỏi.

“Tôi nói... không xem cậu ta là bạn, cũng chỉ có vậy thôi.”

Nghê Quý Vinh nhú mày, ngữ khí rất là bất mãn. “Sao anh lại làm như vậy? Ngay cả bạn bè cũng không

làm được sao? Con người kia chuyện gì cũng không bị ảnh hưởng, chỉ vì anh mà nóng ruột nóng gan đến mất tập trung trong huấn luyện...”

“Cậu thật sự nghĩ, chỉ vì một câu nói của tôi khiến cậu ta trở nên mất hồn mất vía như vậy?” An Lăng tự giấu cười, “Cậu đánh giá tôi quá cao rồi. Tôi nghĩ chính cậu tự đi xác nhận một chút đi.”

Nghe Quý Vinh thận trọng ngẫm lại, An Lăng nói hình như cũng có lý. Hắn không được tự nhiên nói: “Nhưng cậu ta cái gì cũng không chịu nói! Nên tôi mới nghĩ hắn phải có chuyện khó mở miệng...”

“Tôi cũng không rõ lắm cậu ta gặp phải chuyện gì kích gì.” An Lăng trầm giọng nói, “Có điều chỉ vì việc cá nhân mà ảnh hưởng đến công việc, lấy tư cách là một thành viên của trung tâm vũ trụ, tôi cũng đồng ý thay thế cậu ta. Dự toán mấy trăm tỷ không thể lãng phí trên một người không chịu được stress được.”

“Anh...” Nghe Quý Vinh giận sôi lên, quay đầu đi. Đi được vài bước thì nghĩ đến cái gì, cứng ngắc quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cảm ơn đã giúp đỡ!”

An Lăng đem ánh mắt trở về màn hình máy tính, thản nhiên nói: “Không tiễn.”

Bước chân phần nộ của Nghe Quý Vinh xa dần, An Lăng cũng ngừng tay lại.

Dương Thế Hành có khả năng bị thay thế? Còn có ai thích hợp lên vũ trụ hơn cậu ấy? An Lăng cũng rất muốn biết Dương Thế Hành gặp phải chuyện gì mà có thể làm hắn bị dao động đến vậy. Nếu Dương Thế Hành chỉ bởi vì vậy mà thay thế thì đại khái hắn cũng chỉ có thể mà thôi...

Nếu bị thay thế thật thì tốt rồi, An Lăng nghĩ, như vậy sẽ không phải lo lắng đến an nguy của hắn, không cần phải lo lắng chờ đợi cầu khẩn khi tên lửa phóng ra và quay về...

An Lăng cũng vô cùng kinh ngạc khi thấy bản thân có thể bình thản tiếp nhận chuyện này. Có lẽ vì dày vò quá lâu khiến cho linh hồn của hắn đã chết lặng như trò tàn, vô luận bổ thêm chất xúc tác gì cũng không thể phản ứng được.

Thế nhưng An Lăng chưa bao giờ ngoài nghi niệm đam mê của Dương Thế Hành đối với vũ trụ. Vô luận gặp phải khó khăn gì Dương Thế Hành nhất định cũng có thể vượt qua, vì đó là mộng tưởng suốt đời của hắn. Bởi vì nhìn thấy Dương Thế Hành không ngừng nỗ lực mới khiến An Lăng nghĩ đến chuyện giúp hắn một tay, suy nghĩ này bắt đầu còn sớm hơn cả tình yêu của hắn.

An Lăng tâm tâm niệm niệm, là Dương Thế Hành luôn vì ước mơ của mình kia. Nhìn hắn vui vẻ nói đến tên lửa với đôi mắt chớp động sáng rực khiến An Lăng rơi vào mê muội điên cuồng.

Vậy nên An Lăng mới không lo đến việc Dương Thế Hành sẽ bị thay thế, bởi vì bầu trời là nơi hắn thực sự thuộc về, không ai có thể nhốt cánh buộc hắn ở mặt đất được, ngay cả An Lăng cũng vậy.

An Lăng cũng không còn tư cách làm bạn của hắn, hiện tại cũng chỉ có thể làm được một việc duy nhất. Hắn sẽ vì Dương Thế Hành mà chế tạo ra một tên lửa hoàn mỹ không tỳ vết.

An Lăng ngẩng đầu ngắm nhìn Rocketman V, thân máy cực lớn trong nhà máy âm u vẫn chói mắt đến khiếp người. Tay hắn chậm rãi vuốt ve vỏ ngoài trơn tuột, đem tình cảm không thể nói ra của mình chôn vào tên lửa.

12. Quyển 2 - Chương 11

Nghê Quý Vinh trái lo phải nghĩ, thực sự không đoán được Dương Thế Hành còn có thể buồn phiền vì chuyện gì. Nếu không phải vì gia đình, không phải do An Lăng, chẳng lẽ là... thất tình? Có điều trước giờ không nghe hắn nhắc đến bạn gái gì cả. Nếu như trong lòng có đối tượng, Dương Thế Hành nhất định sẽ nói với hắn, sau đó sẽ đi tìm A Năng để hỏi thăm tin tức của cô gái kia...

Còn không thì quen biết trên mạng.

Ngẫu nhiên quen được một cô gái qua mạng, không ngờ đối phương bảo bố mẹ bệnh nặng nên muốn mượn Dương Thế Hành một số tiền lớn, cuối cùng lại vô tâm biệt tích. Nếu chuyện này xảy ra thật thì đúng là không thể nói với người ngoài, chỉ có thể tự bứt rứt không vui trong lòng mà thôi...

Nghê Quý Vinh ngồi trong phòng làm việc của mình, trên bàn có mấy cuốn sách mở ra nhưng trong đầu lại đau khổ suy nghĩ chuyện khác.

Không, không có khả năng. Tên kia căn bản cũng không lên mạng, hơn nữa đã lớn từng tuổi này rồi chẳng lẽ còn bị người ta dùng cách đó lừa gạt?

Nếu như không phải thất tình mà bị dả kích tinh thần như vậy, chỉ còn lại một tình huống duy nhất... Bệnh nan y?! Tuy rằng tình trạng sức khỏe của phi hành gia luôn nằm trong sự theo dõi của trung tâm vũ trụ, nhưng bản báo cáo kiểm tra sức khỏe sẽ không công bố ra ngoài, dù có bệnh tật gì thì những thành viên khác cũng không thể biết được.

Nhưng Nghê Quý Vinh lập tức bác bỏ trường hợp này. Nếu thật sự bị mắc phải bệnh nan y thì Dương Thế Hành đã sớm bị thay thế từ lâu rồi, đâu phải đợi đến lúc thành tích đi xuống?

Nghê Quý Vinh đóng sách lại, tính đứng lên thì bị bóng người trước cửa dọa.

Đứng trước cửa chính là Dương Thế Hành. Hắn thấy bộ dạng của Nghê Quý Vinh, vô tội nói: “Tôi có gõ cửa nhưng không thấy cậu đáp lại nên mới tự vào.”

Nghê Quý Vinh nhìn thấy Dương Thế Hành tự nhiên lửa giận lại bốc lên, quát mắng: “Cậu chạy đi đâu vậy? Để cho tôi tìm muốn chết! Ngay cả gọi điện thoại cũng không nhắc là thế nào hả?”

Dương Thế Hành cuống quýt giơ tay làm bộ đầu hàng: “Thì tôi nghe cậu đang tìm tôi nên mới chạy đến đây này! Đừng có nổi giận mà!”

Để tránh việc không gian quá bưng bít mà Nghê Quý Vĩnh lại muốn làm thịt Dương Thế Hành, hai người dời trận địa đến thao trường.

Ngồi trên mặt cỏ, người mở miệng đầu tiên là Dương Thế Hành. Hắn áp ứng nói: “Vừa nãy tôi bị chủ nhiệm của trung tâm huấn luyện và trung tâm quản lý gọi đi nói chuyện. Bọn họ không nói đến việc thay thế gì cả, chỉ hỏi tình hình dạo này của tôi thôi. Có điều bọn họ cũng đã làm đến nước này thì chắc cũng đã chuẩn bị hết rồi nhỉ?”

“Đúng vậy.” Nghê Quý Vĩnh tức giận nói, “Nếu như cậu còn không đàng hoàng trở lại thì nhiệm vụ của nhóm năm sau sẽ không có phần của cậu đâu.”

Dương Thế Hành đơn giản nằm lên trên cỏ.

Trên bầu trời có ba luồng khói máy bay, chắc là bọn Danny vừa lưu lại. Nguyên bản dự tính hôm nay tập luyện động tác đó, nhưng vì trạng thái không tốt của Dương Thế Hành nên hắn phải rời khỏi, còn Nghê Quý Vĩnh vì muốn biết nguyên nhân tại sao Dương Thế Hành trở nên như vậy nên cũng đi về sớm. Tuy nhiên những người còn lại vẫn theo tiến độ dự định mà tập luyện tiếp.

Luồng khói máy bay xuyên thẳng qua bầu trời, phía đuôi có chút tan dần vào lớp mây. Bình thường nếu là năm người tập luyện, bầu trời sẽ xuất hiện năm luồng khói có quỹ tích, hình dạng và góc độ giống nhau như đúc, cũng đủ biết bọn họ phải tập luyện nhiều thế nào mới tạo ra được kết quả như vậy. Đây là kết quả của gần bốn năm ròng rã tập luyện kỹ xảo và ăn ý với nhau.

Thấy trên bầu trời thiếu bản thân, Dương Thế Hành trong ngực khó chịu không nói được nên lời.

Nghê Quý Vĩnh vẫn đang suy nghĩ đặt câu hỏi sao cho thích hợp. Cân nhắc một lúc, hắn quyết định trực tiếp đi vào trọng tâm câu chuyện thay vì lòng vòng như trước, hỏi thẳng tâm sự của Dương Thế Hành.

“Này, nguyên nhân khiến cậu khác thường như vậy... là vì An Lăng chủ nhiệm sao?”

Cả người Dương Thế Hành chấn động, kinh ngạc nhìn Nghê Quý Vĩnh một cái, buồn rầu nói: “Không hẳn...”

... Nhất định là vì An Lăng!

Nghê Quý Vĩnh trong lòng vui như mở hội. Dương Thế Hành người này quá dễ đoán, nhìn phản ứng của hắn là biết liền... Chờ một chút, thật sự là vì An Lăng?! Nhưng theo lời của tên lạnh lùng kia thì hắn chỉ nói chấm dứt tình bạn của hai người thôi mà?

Nghê Quý Vĩnh dò xét nhìn mặt Dương Thế Hành, thấy hần phiến muộn như vậy thì mình đoán trúng rồi...

“Cậu và hần ta xảy ra chuyện gì sao?” Nghê Quý Vĩnh dò hỏi. Chuyện này không đơn giản, không thể chỉ nghe từ một phía được, cần phải tham khảo từ phía người bị hại nữa.

“Không nên bắt tôi nhớ lại vậy...” Dương Thế Hành chán nản nói.

“Cậu không nói thì làm sao tôi biết hai người có chuyện gì?” Nghê Quý Vĩnh tiếp tục dụ dỗ nói: “Cậu nói ra đi, tâm tình cũng sẽ dễ chịu hơn một chút. Nói không chừng mọi chuyện chỉ là hiểu lầm mà thôi?”

Khuôn mặt của Dương Thế Hành nhăn nhúm lại, bất đắc dĩ nói: “An Lăng nói... anh ta không xem tôi như bạn bè, bảo tôi đừng xuất hiện trước mặt anh ấy nữa.”

“... Chỉ có vậy?”

“... Chỉ có vậy.”

Nghê Quý Vĩnh nhìn Dương Thế Hành bằng cặp mắt kì dị. Người này dĩ nhiên chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt vậy mà tâm tình không yên... Không lẽ mình đánh giá quá thấp tầm quan trọng của An Lăng đối với Dương Thế Hành rồi?

“Này, cậu chắc chắn là chỉ có vậy thôi đó hả? An Lăng có nói cái gì khác với cậu không... Ack... tỷ như tình cảm cá nhân này nọ? Hoặc đối với cậu làm... ack... những hành động khá riêng tư?”

Dương Thế Hành nhìn qua hần, vẻ mặt khó chịu nói: “Tôi chả hiểu cậu đang nói cái gì, làm ơn nói tiếng trái đất được không? An Lăng không nói gì nữa với tôi hết, nói xong câu đó liền đi.”

Sau khi biết được từ đầu đến đuôi câu chuyện, Nghê Quý Vĩnh cảm thấy hiện tại xem ra việc khiến người khác không thể tưởng tượng nổi chính là sự bất thường của Dương Thế Hành. Hần có thể hiểu tình cảm của An Lăng đối với Dương Thế Hành nên mới đưa ra quyết định này, có điều phản ứng của Dương Thế Hành hình như có quá mức...

Từ lúc Nghê Quý Vĩnh quen biết Dương Thế Hành đến giờ cũng biết hần không phải loại người dễ bị tình cảm làm nản lòng oải chí, bởi vì trước kia bị bạn gái đá, Dương Thế Hành nước mắt giàn giụa mà uống rượu cả đêm xong, thì ngày hôm sau người này đã như chẳng có chuyện gì mà đi đến NASA huấn luyện.

Dương Thế Hành không giới thiệu tình cảm của mình, vậy mà đối với chuyện này hần lại chọn ngen ở trong lòng... Nghê Quý Vĩnh hỏi trực tiếp: “Sao cậu không nói ra? Chuyện này bắt đầu từ ngày đoàn tụ rồi phải không?”

“Chẳng vì sao cả, chỉ không muốn nói thôi.” Dương Thế Hành trả lời có chút cẩu kính.

Nghê Quý Vĩnh khá bất đắc dĩ, tại sao bản thân lại như bảo mẫu đi lo lắng cho tên này vậy? Dương Thế Hành bình thường rất thoải mái nhưng khi đã giận lên thì rất khó chơi, nói lý với hắn cũng vô dụng.

Nói chung, hiện tại không phải lúc để suy nghĩ sâu xa về vấn đề này, chuyện cấp bách là cần làm tâm tình tên này bình thường lại.

“Này, chỉ vì cãi nhau thôi mà cậu trở nên như vậy sao? Bộ cậu là học sinh tiểu học hả?” Nghê Quý Vĩnh châm chọc nói.

Dương Thế Hành nằm trên cỏ, liếc mắt nhìn hắn.

“Cậu với An Lăng cũng chỉ là cãi nhau thôi mà? Chẳng lẽ hai người trước giờ chưa bao giờ cãi nhau sao?” Nghê Quý Vĩnh tận tình khuyên bảo nói: “Khi cậu cãi nhau với bạn gái cũng đòi chia tay, lúc cãi nhau với cha mẹ cũng đòi bỏ nhà ra đi, tất cả cũng chỉ vì giận lên mà nói thôi phải không?”

Dương Thế Hành tựa hồ có chút hiểu ra, lẩm bẩm nói: “Giống như cậu cũng nói muốn làm thật tôi nhưng cũng không bao giờ thực sự hạ thủ...”

“Đúng vậy, chính là nó đấy.” Nghê Quý Vĩnh nhin không được nói, “Chắc chắn là cậu đã làm gì đập trúng địa lôi của tên kia nên hắn mới nói kiểu đó. Hơn nữa An Lăng chủ nhiệm là tên bụng dạ hẹp hòi, nhất định một khi đã giận thì sẽ giận rất dai? Đợi thêm một thời gian nữa hắn nguôi giận rồi thì sẽ không sao cả. Cậu cũng đừng đi quấy rầy chủ nhiệm nữa, đỡ làm phiền hắn rồi lại đòi tuyệt giao.”

Dương Thế Hành khoe miệng hiện lên một nụ cười, ngồi dậy nói: “Nghe cậu nói xong tôi cũng thấy hình như đúng là vậy? Báo hại tôi rối rắm lâu như vậy... A, sao mà mình ngu quá!”

Nghê Quý Vĩnh trong thâm tâm nghĩ, chính tôi phải nói mấy chuyện như đồ con nít vậy mới là ngu ngốc này, tại sao tôi phải đi làm bảo mẫu vậy chứ!

Trước khi quen biết Dương Thế Hành, hắn cũng không nghĩ tới có người sắp ba mươi tuổi rồi mà vẫn ngây ngô chân chất như vậy. Nếu như để dân chúng biết được vạn người tuyển một phi hành gia lại là cái bộ dáng này thì chắc ai ai cũng dấy nẩy lên bảo “tôi cũng có thể làm phi hành gia được” chẳng?

Hắn bực mình đứng lên, lạnh lùng nói: “Tôi cũng muốn tuyệt giao với cậu, phiền muốn chết.”

Dương Thế Hành cũng đứng lên theo, khoác tay lên vai Nghê Quý Vĩnh, khuôn mặt tươi cười nói: “Đừng để bụng mà. Nhờ có cậu thức tỉnh tôi sớm, nếu không tôi chắc còn phải phiền não thêm mấy tháng nữa rồi.”

Hai người sống vai trở về phòng làm việc. Nghê Quý Vĩnh lặng lẽ quan sát Dương Thế Hành, chỉ thấy hắn mặt mày rạng rỡ làm người ta không khỏi khi ngờ, nhưng Dương Thế Hành cũng phải có chung dạng tình cảm như kiểu của An Lăng.

“Tôi hỏi cậu.” Nghê Quý Vĩnh nghiêm túc hỏi, “Cậu nghĩ bạn gái và bạn thân thì ai quan trọng hơn?”

“Bạn thân nào?”

“... An Lăng chủ nhiệm?”

Dương Thế Hành không cần nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên là An Lăng. Không phải cậu cũng thấy bạn thân vẫn tốt hơn bạn gái sao, chí ít bạn gái còn có thể kiếm người khác?”

Nghê Quý Vĩnh khinh thường nói: “Chắc chắn là bạn gái quan trọng hơn.”

“Thật khiến cho người ta thất vọng.” Dương Thế Hành lắc đầu, “Mặc dù là Nghê cậu, nhưng tôi vẫn thấy quan trọng hơn bạn gái một chút.”

Nghê Quý Vĩnh đỏ mặt lên, mắng: “Gớm muốn chết! Ngu ngốc!”

Hai người vừa đi vừa đùa giỡn. Mặc dù Nghê Quý Vĩnh muốn hỏi một chuyện khác nhưng thực sự rất khó mở miệng. Hắn không thể làm gì khác ngoài thuyết phục bản thân chỉ cần giải quyết vấn đề khẩn cấp là được, những chuyện khác không quan trọng.

Dương Thế Hành đương nhiên không biết phiền não của Nghê Quý Vĩnh, vừa đi vừa húyt sáo, hiện tại rất vui vẻ.

Hắn lơ đãng nhớ đến An Lăng thời trung học. Tên kia chính xác là lòng dạ rất hẹp hòi. Đã từng có lần Dương Thế Hành vì lỡ miệng làm An Lăng tức giận mà không thèm nói chuyện với hắn trong một thời gian. Xem ra tên kia có rất nhiều thứ vẫn không thay đổi, tỷ như cái tính không được tự nhiên này... Dương Thế Hành vui vẻ nghĩ.

Có điều dù lòng dạ có nhỏ nhen nhưng nếu nhìn thấy hình ảnh tên lửa bắn lên không, An Lăng cũng rất kích động mà phải không? Dù sao tên lửa cũng là do chính tay hắn chế tạo ra, mà chính Dương Thế Hành cũng ở trên tàu. Nói không chừng yêu ai yêu cả đường đi nên sẽ không đến nỗi đáng ghét mình đâu? Huống gì Dương Thế Hành cũng không nghĩ An Lăng sẽ giận lâu như vậy...

Điều này không chỉ là cách suy nghĩ lạc quan của Dương Thế Hành mà còn là mong muốn của hắn. Thực sự mà nói thì hắn đến bây giờ vẫn không rõ lắm An Lăng nói có nói thật hay không, nhưng để bản thân thoát ra khỏi trạng thái tiêu cực mà hắn chấp nhận tin tưởng như vậy.

Năm người cố gắng để đi bộ trên mặt đất rêu phủ ẩm ướt, gió thổi rét thấu xương, cho dù toàn thân ăn mặc kín mít thì gió vẫn luôn tìm thấy kẽ hở để chui vào người.

Dương Thế Hành run rẩy kéo khẩu trang xuống muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng thì hơi thở thoát từ

mũi miệng lập tức bị đông lạnh thành những vụn băng li ti.

Mọi người đều mặc quần áo dày cộm kín mít như nhau rất khó để phân biệt trong cái không gian tờ mờ sáng này, có một người trong đó, có thể là V tỷ, ra hiệu ý bảo hắn đem mặt che lại cho tốt. Dương Thế Hành vội vã đeo khẩu trang vào và kéo lại khóa áo.

“Đã đến giờ! Đèn lùm cây kế tiếp có thể chuẩn bị ăn cơm!”

Hắn lớn tiếng nói vài lần để những người khác có thể nghe được. Mọi người dơ lên ngón cái biểu thị đồng ý.

Dương Thế Hành dùng tay ra hiệu mọi người tiếp tục đi, bản thân cũng gian nan bước từng bước. Toàn thân cơ thể chỗ nào cũng đau đớn cứng nhắc, tựa hồ mỗi động tác đều phát ra tiếng cọt két cọt két từ các khớp trên cơ thể. Hắn khò khè hô hấp, phế phổi mỗi lần hít thở đều lạnh đến muốn đông cứng lại, mang đến trong ngực từng đợt co rút đau đớn.

Hắn thậm chí còn không cảm giác được sự tồn tại của tay chân mình, chỉ có thể từng bước từng bước một đi mới có thể xác nhận bản thân vẫn còn chịu đựng được.

Hôm nay là ngày thứ một trăm bảy mươi một trước khi tên lửa phóng đi. Phi hành gia đang ở vùng Kazachy thuộc duyên hải miền bắc Siberia nước nga, nằm ở bảy mươi độ bắc. Nhiệt độ không khí hôm nay là âm ba mươi một độ, đây cũng ngày ngày thứ ba bọn họ ở trên lãnh nguyên này.

Một trong những huấn luyện mà phi hành gia phải tiếp nhận chính là sinh tồn ở nơi có khí hậu khắc nghiệt. Năm người đều đã từng được huấn luyện sinh tồn trên sa mạc, bởi vì trung tâm vũ trụ Johnson của NASA nằm ở Texas, nơi có một phần ba diện tích là sa mạc. Đây là lần đầu tiên bọn họ đến lãnh nguyên địa cực. Bọn họ vốn đã quen với khí hậu nhiệt đới nên lần huấn luyện này so với lúc ở sa mạc còn khắc nghiệt hơn.

Trên lưng mỗi người đều mang lương thực và đồ đạc rất nặng, một ngày phải đi mười sáu tiếng đồng hồ nhưng đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy nơi dân cư. Hiện tại tình huống giả định chính là nếu tên lửa rơi xuống phải những nơi như thế này, lại mất đi liên lạc với trung tâm vũ trụ thì bọn họ phải dựa vào chính mình đi đến nơi có cư dân sinh sống mà cầu cứu.

Trên cơ bản thì khả năng phát sinh tình hình này cực kỳ thấp vì việc mất liên lạc với trung tâm vũ trụ chỉ xảy ra trong trường hợp tên lửa nổ tung, mà nếu như vậy thì phi hành gia cũng không có khả năng sống sót chứ nói gì đến việc cầu sinh. Thế nên, tất cả mọi người đều nghĩ rằng loại huấn luyện này là không cần thiết...

Có điều nhờ đợt huấn luyện này mà họ có thể xác định được, trung tâm vũ trụ quốc gia và cơ quan vũ trụ liên bang Nga có khả năng sẽ hợp tác trong thời gian tới.

Nếu mà lên tàu vũ trụ của nước Nga phóng ra thì chính xác phải huấn luyện sinh tồn kiểu này.

Mười hai tháng ở nước Nga đều lạnh giá, cũng may lãnh nguyên này rất ít mưa. Mấy ngày phi hành gia huấn luyện may mắn không có bão tuyết, chứ nếu không thời gian huấn luyện nhất định sẽ bị kéo dài. Khí trời giá rét khắc nghiệt mà khu vực này đang trong thời gian đêm tối kéo dài nên rất khó khăn để xác định được phương hướng, tốc độ của năm người cũng chậm hơn so với kế hoạch.

Đi xuống phía nam một đoạn thì phát hiện có nhóm bụi cây nhỏ, tuy rằng chỉ cao đến đầu gối nhưng cũng có thể ngăn gió thổi một chút. Mọi người quyết định dựng lều nghỉ ngơi.

Năm người mang theo là loại lều yurt, khá nhẹ nhưng đủ kiên cố để chống lại gió mạnh. Nguyên căn lều lúc dựng lên chỉ cao có một trăm ba mươi cm nhưng không gian bên trong đủ để chứa tám người. Sau khi ở bên ngoài đốt lửa nấu ăn xong, bọn họ chui vào trong lều để kiểm tra hành trình ngày hôm nay.

Trong lều, mọi người cởi áo khoác và mũ ra, duỗi thẳng đôi chân mỗi nhừ.

“Nếu như hướng này chính xác thì ngày mai là có thể đến nơi.” Danny nói.

“Lần đầu tiên huấn luyện mà chúng ta có thể đạt được thành tích này cũng coi như không đến nỗi phải không?” Nghe Quý Vĩnh một bên xoa bóp lòng bàn chân hỏi.

“Nếu so với phi hành gia Nga thì chúng ta chậm mất một ngày.” Cù Vũ Năng đẩy mắt kính nói. “Cũng không thể trách được, với loại thời tiết này thì bọn họ có lợi hơn hẳn.”

V tỷ nhìn Dương Thế Hành, quan tâm hỏi: “A Hành, cậu có khỏe không?”

Dương Thế Hành đang cuộn mình lại, chiếm vị trí gần lò than di động phía trước.

Quần áo của những người khác đã cởi ra khá mỏng thì hẳn từ lúc vào trong lều đến giờ vẫn mặc trang phục dày cộm, chỉ cởi mỗi giày và kính chống gió.

“Trong này cũng trên âm độ rồi mà? Cậu mặc nhiều như vậy tý nữa ra ngoài sẽ càng lạnh thêm.” Danny có lòng tốt nhắc nhở trước.

Nghe Quý Vĩnh cũng mắng: “Đừng có ngồi gần lò sưởi qua! Nhỡ quần áo bị cháy thì sao? Nhìn cậu thôi tôi cũng thấy phát nóng rồi!”

Dương Thế Hành đến khẩu trang cũng không thềm gỡ, âm thanh yếu ớt như đang hấp hối, “Đừng đụng tôi, tôi đang thấy rất ấm...”

“Lớn to đầu như vậy mà dở cái vẽ tội nghiệp này!” Nghe Quý Vĩnh mắng, “Chỉ mặc ít đi một vài lớp, lấy nghị lực mà chịu đựng là được rồi! Cậu vẫn còn muốn làm trò cười ở nước Nga sao?!”

Dương Thế Hành suy nghĩ một lát mới không cam lòng cởi lớp áo khoác ngoài ra. “Rất lạnh mà... Tôi cũng không phải KGB...”

Nghe Quý Vinh thô lỗ nhét quần áo chống rét của Dương Thế Hành vào góc, thông báo nói: “Lần này kiểu gì cũng phải chịu đựng cho bằng được! Bị tê cóng cũng không sao, miễn chưa bị cắt chân tay nào là được!”

“Thật dã man! Đưa bao tay cho tôi, tay của tôi không còn cảm giác rồi!” Dương Thế Hành kêu thảm.

Dương Thế Hành vật vờ như vậy đối với mọi người là chuyện bình thường, Nghe Quý Vinh hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hắn, hỏi: “Không hiểu trong mấy ngày vắng chúng ta thì mấy người quan chức kia nói chuyện gì?”

“Trước khi hợp đồng liên kết của NASA và Roscosmos hết hạn, có người nói mấy ngày trước họ mới ký thêm một bản ghi nhớ, dự định tiếp tục hợp tác thêm bốn năm.” Cù Vũ Năng nói.

V tỷ đang cầm một cốc inox, bên trong là vodka pha với cà phê nóng, khí bốc lên lượn lờ.

“Dù sao còn cả một đoạn thời gian nữa cho đến khi NASA chế tạo được tên lửa chở người, trong khoảng thời gian này chỉ có thể nhờ Cơ quan vũ trụ Châu Âu và Space X vận tải vật tư, và tàu Soyuz liên hợp với nước Nga để chở người đi về ISS. Nga bây giờ dựa vào ngân sách trong nước và tiền thưởng của NASA nên tiền vốn khá dồi dào. Tôi nghĩ rằng họ bây giờ đang thiếu là thiếu hỗ trợ kỹ thuật, bởi vậy nên rất muốn hợp tác với chúng ta.”

*Space X là tập đoàn tư nhân về công nghệ thám hiểm không gian. NASA và công ty này đã ký hiệp ước để vận chuyển vật tư đến trạm vũ trụ quốc tế, là công ty duy nhất của nước Mỹ ngoài NASA được thực hiện nhiệm vụ tiếp viện vũ trụ.

Nghe Quý Vinh hiểu ra, nói: “Hóa ra là như vậy. Hôm trước vừa nhìn thấy tin một quan viên của Roscosmos bị bắt ở Áo, nghe nói hnao2ta mược có phỏng vấn để lấy tình báo về tên lửa và không quân của bên kia.”

Danny uống xong ly cà phê, rồi tự rót vodka vào ly của mình. Anh khá yêu thích loại rượu nặng truyền thống này của nước Nga. “Hợp tác là chuyện phải làm. Có điều hai bên đều tranh giành quyền lãnh đạo, kết quả hơi khó nói. Tuy nhiên nếu thật sự hợp tác thì chắc do Nga chủ đạo vì họ có nhiều kinh nghiệm hơn. Đến lúc đó hẳn sẽ có rất nhiều nhân tài phải đến Moscow.”

Bọn họ lúc trước cũng đã thảo luận đến vấn đề này. Nếu hợp tác với nước Nga thì hẳn cũng sẽ lựa chọn thêm người trong số bọn họ cho kế hoạch lên mặt trăng.

Dương Thế Hành mấy tháng trước còn thề son sắt là sẽ khiến cho Nga chọn mình thì giờ đây đang âm thầm nghĩ cách làm sao để rời khỏi quốc gia lạnh giá này.

“Nhìn A Hành một câu cũng không dám nói kiểu này thì chúng ta sau này nhất định sẽ có bia miễn phí để uống rồi.” Cù Vũ Năng cười gian, chế nhạo nói.

Dương Thế Hành ngồi dậy, thân thể cao to cuộn lại một chỗ, mạnh miệng nói: “Chỉ cần không phóng ra trong mùa đông thì sẽ không thành vấn đề với tôi! Kế hoạch lên mặt trăng quan trọng như vậy nhất định sẽ chọn phóng đi trong một ngày mùa hè đẹp trời để cả thế giới có thể theo dõi.”

“Đúng vậy, mặc dù Roscosmos bé quan tỏa cả nhưng một khi tên lửa phóng lên mặt trăng thì cũng sẽ làm khá long trọng đấy.”

Điện thoại di động trong túi phát ra âm thanh yếu ớt, Dương Thế Hành nhanh chóng đưa hai tay vào trong túi áo, lấy điện thoại ra xem.

Nguyên tắc của huấn luyện sinh tồn là không cho mang điện thoại di động. Nhưng bởi vì vùng này quá hẻo lánh và chưa được khai phá, cho dù có GPS cũng không có tác dụng nên bọn họ mới được cho phép mang theo điện thoại của trung tâm vũ trụ, chức năng cũng không khác gì những chiếc điện thoại bình thường. Dù sao sinh tồn trên lãnh nguyên rất phiêu lưu, nếu như có chuyện gì khẩn cấp xảy ra họ còn có cái để liên lạc cứu viện ngay tức khắc.

Sau khi kích động mở ra xem, phát hiện chỉ là âm thanh báo hiệu sắp hết pin, Dương Thế Hành thất vọng cất điện thoại vào, ngực thầm mắng An Lăng.

Sau khi Nghe Quý Vĩnh khai đạo cho hắn xong, Dương Thế Hành một lòng hi vọng An Lăng nhanh nhanh hết giận. Mỗi ngày ba bữa cơm đều ân cần nhắn tin hỏi thăm An Lăng, nhắc nhở hắn ăn đúng giờ, nhớ mặc thêm quần áo hoặc là đi ngủ sớm một chút. Tuy nhiên, An Lăng chưa bao giờ trả lời lại hắn, ngay cả thỉnh thoảng đụng mặt ở trung tâm vũ trụ thì cũng rất thờ ơ.

Giáng sinh và năm mới cũng nằm trong chuyến đi Nga lần này. Bạn gái của Nghe Quý Vĩnh sẽ đến vào trước đêm Giáng sinh, còn Cù Vũ Năng đã hẹn trước với mỹ nhân nước Nga, Dương Thế Hành đương nhiên không thể thọc gậy bánh xe Danny và V tỷ...

May mà Herbert và An Lăng cùng với nhân viên chủ lực của bộ nghiên cứu và phát triển tên lửa cũng đến. Dương Thế Hành nguyên bản vô cùng hưng phấn vì lúc trước đã hẹn rằng hai người độc thân sẽ hưởng lễ Giáng sinh cùng nhau. Thế nhưng nhắn tin mấy lần cho An Lăng đều giống như đá chìm đáy biển, không có một tin được đáp lại.

... Lẽ nào tên kia có bạn gái rồi nên không nghĩ đến bạn bè gì nữa? Dương Thế Hành đồ kị nghĩ.

Qua mười một năm, tên kia càng lúc càng nhỏ nhen. Dương Thế Hành cãi nhau với bạn gái cũng không dỗi lâu như vậy, dỗi dành mấy cái là sẽ nắm tay tình cảm lại ngay, còn An Lăng thì...

Dương Thế Hành căm giận lấy ra di động nhắn tin cho An Lăng, đại khái là chỉ trích An Lăng qua sông đoạn cầu, trở mặt các loại nhưng Dương Thế Hành đại nhân đại lượng không thêm tính toán với hắn, chỉ

là lễ Giáng sinh năm nay hẳn đã tìm được một người đẹp tóc vàng để đi cùng nhau, nói An Lăng đừng tìm mình...

Sau khi nhấn nút gửi rồi thì hẳn hối hận ngay lập tức, vội vàng tạo lại cái khác để giải thích, có điều nhấn đến phân nửa thì di động hoàn toàn hết pin.

Dương Thế Hành lộn nhào tìm những người khác mượn điện thoại nhưng ai cũng lấy lý do tiết kiệm chút pin cuối cùng nên cự tuyệt hẳn.

Dương Thế Hành lo lắng nhìn màn hình tối đen của điện thoại, không biết bản thân vừa nói bậy có làm An Lăng giận nữa hay không...

13. Quyển 2 - Chương 12

An Lăng nhìn tin nhắn vừa được gửi tới trên di động, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Hiện tại Dương Thế Hành đang ở nơi đồng không mông quạnh phải không? Mấy ngày này luôn nhận được tin nhắn oán khí ngất trời của hắn, cùng với những lời lẽ nhảm nhảm An Lăng mặc nhiều quần áo một chút. Tuy rằng An Lăng chưa từng trả lời một tin nhắn nào nhưng Dương Thế Hành vẫn nhắn không biết mệt mỏi cho hắn biết mình mỗi ngày huấn luyện thể nào hoặc có chuyện gì xảy ra, cũng có thể nhìn ra được đối phương đã điều chỉnh được về trạng thái bình thường.

Những tin tức này hẳn không xóa bỏ, lưu trữ lại cũng đã hơn trăm tin. An Lăng chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ dùng cách này để liên lạc với Dương Thế Hành. Cho dù hắn đã quyết tâm phải nói ra những lời tổn thương Dương Thế Hành nhưng sự ảm áp mà tin nhắn truyền đến khiến hắn lưu luyến.

... Cậu ta thật sự không hiểu sao? Từ những tin nhắn này có thể biết được Dương Thế Hành có vẻ cho rằng bản thân trong lúc vô ý đã làm An Lăng tức giận nên mới dẫn đến tình huống như vậy.

Tuy nhiên, An Lăng cũng cảm thấy vui mừng vì sự hiểu lầm đó. Hẳn đúng là không có cách nào không nhìn Dương Thế Hành được. Mặc dù bản thân lúc trước nói như đinh đóng cột, nhưng...

Trong lòng hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mâu thuẫn giữa hành động và tình cảm của bản thân, tất cả chỉ sẽ làm nổi đau sau này càng thêm đau mà thôi.

“An Lăng, thật hiếm khi nhìn thấy anh mỉm cười đấy. Có phải tin nhắn của tiểu tình nhân không?”

Đối diện truyền đến tiếng trêu chọc, An Lăng đưa điện thoại để lại lên bàn, lạnh lùng nói: “Ivan, tôi không thích những trò đùa vô vị.”

Người đàn ông người Nga ngồi phía bên kia của bàn hội nghị đưa tay lên, nửa trêu đùa nói: “Xin lỗi nhưng người có khả năng là anh nhớ mãi không quên làm tôi rất có hứng thú với cậu ta.”

“Tôi và cậu ta không phải quan hệ như vậy.” An Lăng giương mắt, nói: “Có thể thảo luận chính sự được chưa?”

Người đàn ông cao lớn có mái tóc nâu và đôi mắt xanh lộ ra một chút nghiền ngẫm, cười nói: “Tuân mệnh.”

An Lăng nhìn tư liệu trong tay, đem sức tập trung vào công việc. Hần lần này đến đây để trao đổi chuyên môn với Roscosmos. Tuy các đồng nghiệp cũ không chào đón hẳn nhưng An Lăng cũng chẳng quan tâm, hẳn chỉ hy vọng sẽ lấy được thông tin mới có thể giúp ích cho kế hoạch vũ trụ năm tới.

Người đàn ông tên Ivan này là một trong những người bạn ít ỏi mà An Lăng vẫn còn giữ liên lạc. Lúc trước làm việc ở Moscow thì ngẫu nhiên để gã biết được chuyện của mình. Ivan cũng là bisexual nhưng hoàn toàn không tán thành thái độ trốn trốn tránh tránh của An Lăng.

Ivan chán chết dựa lưng vào ghế trong khi An Lăng thì chăm chú nhìn tư liệu, không để lọt một chữ. Ivan biết rõ những việc An Lăng làm đều là vì một phi hành gia tên Dương Thế Hành. Một người lạnh lùng như vậy lại vì người mình yêu mà dốc hết sức lực khiến cho Ivan vô cùng tò mò muốn biết Dương Thế Hành là người như thế nào.

Đáng tiếc đến Moscow ngày thứ hai thì phi hành đoàn phải đi Siberia để bắt đầu huấn luyện sinh tồn, còn chưa kịp bước chân ào trung tâm vũ trụ. Nhưng tính toán ngày thì chắc cỡ hai ngày nữa sẽ kết thúc rồi?

Vừa nghĩ đến có thể gặp Dương Thế Hành, Ivan vui vẻ không ngớt. Nếu có thể thấy An Lăng ở trước mặt hẳn giả bộ làm vẻ lạnh lùng nữa thì càng thú vị!

Roscosmos phong bế càng làm tăng giá lạnh mùa đông của nước Nga, khô khan chán nản khiến người ta không chịu nổi. Ivan lòng tràn đầy mong chờ đợi Dương Thế Hành đến, xem ra năm nay hẳn sẽ rất thú vị đây?

Trung tâm vũ trụ Gagarin nước Nga cách bốn mươi km về phía đông của Moscow, được gọi là “Star City” (thành phố của các ngôi sao). Trung tâm vũ trụ để kỷ niệm phi hành gia đầu tiên trong lịch sử loại người đi vào vũ trụ Yuri Gagarin mà đặt theo tên của ông.

Trung tâm vũ trụ Gagarin có diện tích 800 ha, xung quanh được bảo vệ rất nghiêm ngặt, là một khu vực giới hạn bị cô lập quanh năm, chỉ mới phát triển cho tham quan mấy năm gần đây. Star City là nơi huấn luyện phi hành gia cùng với những nghiên cứu liên quan cũng giống như trung tâm vũ trụ Johnson ở Texas, còn nơi phóng tên lửa được Nga và Kazakhstan thuê hợp đồng dài hạn tại cơ quan vũ trụ Baikonur.

Dương Thế Hành vừa bước vào trung tâm vũ trụ một bước liền lập tức cảm giác được sự khác biệt của nơi này với NASA và đảo vũ trụ.

NASA và đảo vũ trụ ngoại trừ phát triển vũ trụ còn cố gắng đem kiến thức không gian phổ cập giáo dục, bởi vậy nên trung tâm vũ trụ mở cửa với thế giới bên ngoài để có thể tranh thủ lợi thế từ công chúng. Trong khi đó, trung tâm vũ trụ Gagarin có rất nhiều nhóm kiến trúc, nhưng bên trong lẫn ngoài hoàn toàn không có trang trí gì mà rất đơn giản, tràn ngập hệ thống mô phỏng phi hành, mô hình thực thể tàu vũ trụ cùng với các loại thiết bị huấn luyện trọng lực, những bộ phận còn lại là nhà bảo tàng vũ trụ, trưng bày các hiện vật trong quá trình phát triển không gian.

Tuy rằng tất cả mọi người đã từng đến đây tham quan nhưng lần thứ hai nhìn thấy thì vẫn không khỏi cảm thấy thán phục với bầu không khí mạnh mẽ kiên cường ở nơi này... Đương nhiên, chỉ có các tòa nhà là như vậy mà thôi.

Phi hành gia ngày hôm trước vừa kết thúc huấn luyện sinh tồn, được nghỉ ngơi một ngày xong thì hôm nay đến Star City, chuẩn bị “lễ rửa tội” với các phi hành gia nước Nga.

Thành tích huấn luyện đợt này của bọn họ giống như đã được dự đoán trước, chậm hơn phi hành gia nước Nga mười tám tiếng đồng hồ. Kết quả như vậy coi như không tệ, đã hơn rất nhiều đoàn phi hành gia của các nước khác. Thế nhưng mục tiêu ngay từ đầu của Dương Thế Hành và Nghê Quý Vĩnh đặt ra là “đảo đảo chế Nga”, bởi vậy nên trước khi mọi người xuất phát đã đánh cược với các phi hành gia Nga. Nếu như ai thua thì phải chịu trừng phạt.

Khi bọn họ thấy nụ cười đầy nguy hiểm của nhóm phi hành gia Nga thì tự hiểu nội dung phạt nhất định sẽ rất đặc sắc.

“Peter, Victor... Hai người khỏe không? Lâu quá không gặp, hai người chắc không có làm gì quá mức đâu ha?” Dương Thế Hành dùng tiếng Nga sùt sọc được bổ trợ trước khi đi mà năn nỉ những người từng bị hấn nói là KGB tha thứ.

Hai người phi hành gia râu quai nón to cao khá đắc ý mà dẫn bọn họ đi ra bên ngoài âm mười lăm độ.

Trong khu huấn luyện cao trọng lực, có thể thấy hồ bơi hình tròn dành cho huấn luyện chuyên dụng. Lúc này mặt nước đã kết băng từ lâu, bốn phía là một mảng trắng xóa phủ đầy tuyết, tuyết bay lất phất đầy trời.

Ở giữa bể băng được đục một lỗ, lộ ra phần nước sâu thẳm phía dưới.

Hai người phi hành gia Peter Sakharov Sharansky và Victor Alexandrovich đứng bên cạnh hồ bơi, dùng tiếng Anh giải thích nội dung hình phạt cho bọn họ.

Ngoại trừ V tỷ là phái nữ ra thì bốn tên đàn ông còn lại phải cởi sạch, lăn một vòng trên tuyết rồi nhảy xuống hồ, đồng thời cũng phải ở dưới nước ba phút mới được leo lên.

Dương Thế Hành thử chạm vào nước hồ, quả là lạnh đến tận xương. Hình phạt này đối với hắn mà nói không chừng là khảo nghiệm lớn nhất trong đời... nhưng trước ánh mắt chăm chăm của Nghê Quý Vĩnh,

hắn đành phải làm theo.

“Này, không cần cởi sạch có được không?” Thấy ba người kia đều đã cởi hết chỉ còn mỗi quần lót, Dương Thế Hành rụt rè giữ khư khư lấy áo khoác. “Chuyện này... lấy tư cách một người văn minh được giáo dục hiện đại, tôi thực sự không thể nào trần truồng trước bao người được...”

Hai người thấy vẻ nhăn nhăn nhó nhó của Dương Thế Hành liền cười nhạo nói: “Yo, không cần ép em gái này nếu không tý nữa em ấy sẽ khóc đòi về méc mẹ mất!”

Dương Thế Hành bình thường không bao giờ chịu được người khác khích mình. Quả nhiên sau khi nghe hai người kia nói, hắn tỏ vẻ bức mình, cắn răng đem quần áo trên người cởi hết, bao gồm cả quần lót.

Trước vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, hắn lấy tay che vị trí quan trọng rồi nằm trên tuyết lộn một vòng, sau đó bật người nhảy vào hồ nước.

Dương Thế Hành nổi lên, cố gắng trôi thân thể lên mặt nước. Hắn cảm thấy trên người lạnh muốn đông cứng lại, như có mấy chục nghìn cây kim đâm vào thân thể. Hắn miễn cưỡng mỉm cười một cái, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Có muốn đánh cược tôi có thể ở trong nước bao lâu không?”

Xung quanh tiếng hoan hô vang lên, tất cả mọi người vỗ tay cổ vũ cho Dương Thế Hành đã xung phong đi đầu, ngay cả hai người phi hành gia Nga cũng vỗ tay khen ngợi.

“Tên này có tiến bộ hơn nha!” Victor cười ha hả, nói bằng tiếng mẹ đẻ: “Cậu ta lần trước đến không trâu được như thế này!”

Dương Thế Hành đã lạnh đến mất cảm giác, thấy Victor cười lớn nhưng nghe không hiểu hắn nói cái gì, vì vậy trừng mắt kêu lên: “Một tiếng nữa hãy gọi tôi, nước trong này rất ấm, rất thoải mái!”

Victor một bên cười lớn, một bên hướng Dương Thế Hành vươn tay nói bằng tiếng Anh: “Làm tốt lắm! Khiến tôi phải nhìn cậu bằng con mắt khác xưa!”

Peter và Victor mỗi người một tay đem Dương Thế Hành kéo ra khỏi hồ, V tỷ vội chạy đến đưa khăn tắm và áo khoác cho hắn.

Dương Thế Hành nhận lấy chai rượu vodka từ một người, hàm run cầm cập nói: “Cũng may, nước trong đó còn ấm áp hơn so với tôi tưởng tượng.”

Hắn vội vã lau khô thân thể rồi khoác áo choàng vào, tay cầm bình rượu không nhịn được uống mấy ngụm. Khi đường nhìn của Dương Thế Hành hướng thẳng về phía trước thì thấy ở tòa nhà không xa gần đó có hai bóng người đứng tại hành lang lầu hai, hình như đang nhìn về phía này.

Dương Thế Hành nhíu mắt nhìn, phát hiện một người trong đó dĩ nhiên là An Lăng! Hắn lập tức buông bình rượu, hưng phấn phất tay về phía An Lăng mà kêu lên: “An Lăng! Anh có thấy không?”

Có điều An Lăng dường như không nghe thấy mà nói chuyện với người bên cạnh.

V tỷ bỗng nhiên đem áo khoác đắp lại trên người Dương Thế Hành. Hắn mới phát hiện bản thân vẫy tay quá mạnh khiến cho áo khoác rơi xuống đất, người anh em hoàn toàn bại lộ trong không khí lạnh, hạ nửa người đều bị thấy hết.

Mọi người cười vang.

Dương Thế Hành cũng không thêm để ý, hì hì cười nói: “Đàn ông thì sợ gì lỏa lồ chứ, dù sao cũng đã nhìn thấy hết. Xin lỗi, V phu nhân, đã khiến chị phải nhìn hình ảnh không hay.”

Nghê Quý Vĩnh mắng: “Cái tên này, cậu thật sự là đủ rồi đấy! Đừng làm mất mặt nữa!”

Mọi người vui vẻ la lối om xòm, hoàn toàn không biết hai người ở trên tòa nhà chứng kiến hết tất cả.

Ivan từ lúc Dương Thế Hành cởi sạch quần áo đã cười to, thấy Dương Thế Hành thoải mái trần truồng thì càng ôm bụng cười nói: “Quá, quá buồn cười! Tiểu tình nhân của anh thật sự hiếm có!”

An Lăng lạnh mặt lại, nhiệt độ trên người tựa hồ còn thấp hơn cả băng tuyết của Nga.

Ivan chúi chúi khỏe mắt, như có chút suy nghĩ mà cười nói: “Thật sự rất đáng yêu, cũng vừa lúc là loại hình tôi thích.”

An Lăng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, xoay người rời đi.

Ivan tựa vào lan can sắt, nhìn bóng lưng của An Lăng rời đi, vô cùng hứng thú lắm lắm: “Thật không hiểu được anh ngoan cố chịu đựng cái gì...”

Đợi An Lăng tiêu thất sau cửa, Ivan liền xoay người nhìn đám người phía xa xa. Dương Thế Hành đang đánh tay đôi với Nghê Quý Vĩnh trong khi Peter và Victor cũng cởi quần áo, có vẻ cũng muốn tham dự cuộc bơi lội mùa đông này.

... Cũng khó trách An Lăng sẽ thích hắn, Ivan nghĩ. Vóc người của Dương Thế Hành cao gầy rắn chắc, cơ thể cân xứng, da thịt màu mật ong thoát nhìn rất khỏe mạnh cũng là loại hình hiếm thấy ở phía bắc, mặt mày cũng đẹp trai, lúc cười lộ lên để lộ ra hàm răng trắng tinh. Thật đúng là khiến người ta tâm ngứa...

Ánh nhìn trắng trợn của Ivan khiến Dương Thế Hành cảm thấy rợn sống lưng, hắn không khỏi quay người

lại nhìn. Lầu hai chỉ còn có một người, không thấy hình bóng của An Lăng đâu cả.

Hắn có chút thất vọng, An Lăng chắc không thấy được tư thế oai hùng của hắn khi nhảy vào bể nước trong khi trời tuyết đất băng này.

Chuyến đi Nga lần này, mặc dù nói là đi tập huấn nhưng thực chất cũng là kỳ nghỉ trước khi xuất phát dành cho phi hành gia.

Bọn họ ở nước Nga ăn lễ giáng sinh và năm mới. Tuy rằng Dương Thế Hành rất mong muốn được nghỉ theo lịch Julian một tháng bảy ngày cho giáng sinh và một tháng mười ba ngày mừng năm mới, nhưng đối với lịch trình bận rộn của phi hành gia thì đòi hỏi gần ba tháng nghỉ lễ là một ước mơ quá xa vời.

Ngày thứ hai bọn họ ở Star City là ngày hai mươi bốn tháng mười hai, cùng tham quan huấn luyện với các phi hành gia Nga. Trung tâm huấn luyện Gagarin có một con đường lớn để đi vào, hướng đến một khối nhà hình cầu. Đó là nơi mô phỏng không gian vô trọng lực, bên trong là một bể bơi hình tròn có đường kính hai mươi ba mét, sâu mười hai mét, bên trong chứa mô hình của trạm vũ trụ quốc tế và tàu vũ trụ.

Các phi hành gia mặc đồ vũ trụ, trên lưng đeo bình dưỡng khí màu vàng hoạt động trong bể bơi. Nhóm Dương Thế Hành thấy phi hành gia Nga thao tác thành thạo không khỏi khen ngợi liên tục, không hổ là nước tiên phong trong việc phát triển vũ trụ, các phi hành gia nhìn rất chuyên nghiệp.

Peter và Victor đứng cùng với nhóm Dương Thế Hành giải thích huấn luyện mô phỏng ở trong nước.

“Hai người các anh tại sao lại không xuống dưới tập luyện? Không phải hai người về hưu rồi đấy chứ?” Dương Thế Hành nhìn bộ dạng thanh thoi củ hai người, nghi hoặc hỏi.

Peter gãi gãi cằm, đắc ý nói: “Chúng tôi hiện tại đang làm huấn luyện viên, những người đang tập kia đều là những người mới được chiêu mộ vào. Hơn nữa hiện tại đã là lễ Noel, chúng tôi chỉ có nghĩa vụ đi theo mọi người thôi.”

Dương Thế Hành xấu xa cười: “Trời lạnh như vậy sao lại không nhờ nhà với vợ? Tôi đoán các anh có hên khác nên mới mượn cớ đến trung tâm huấn luyện phải không?”

Hai người râu quai nón cười ha hả, Victor vỗ mạnh vào lưng Dương Thế Hành nói: “Thật tình quá, không ngờ bị cậu đoán được!”

Nghe Quý Vinh chọc nói: “Cẩn thận không bị vợ phát hiện đòi ly hôn đấy! Lần trước không phải anh còn rất mất mặt năn nỉ vợ mình đừng về nhà mẹ đẻ sao, Victor?”

Victor chỉ tay về phía Peter, nói: “Hắn mới đúng! Jon, sao cậu lúc nào cũng nhầm lẫn chúng tôi hết vậy?”

Nghê Quý Vĩnh nhìn hai người, thầm nghĩ trên mặt hai người chỉ lộ mỗi bộ râu và đôi mắt ra thì phân biệt bằng kiểu gì? Hấn nhìn đồng hồ nói: “Không nói với mọi người nữa, tôi phải đi Moscow đón Y Phương.”

Dương Thế Hành vội vàng kéo hấn, cầu khẩn nói: “Tôi đi với cậu được không?”

“Xê ra, bóng đèn!” Nghê Quý Vĩnh bỏ mặc hấn.

Thấy Nghê Quý Vĩnh vô tình mà rời đi, Dương Thế Hành chậm rãi xoay người nhìn ba người còn lại, không nói gì ra vẻ cầu xin.

Cù Vũ Năng đẩy đẩy mắt kính, cười lạnh nói: “Ngại quá, lần sau nhớ hẹn trước.”

Danny hiền lành cũng áy náy nói: “Xin lỗi A Hành, Anh và Duy Hân đã có kế hoạch. Cậu cứ ở lại trung tâm vũ trụ đi, dù sao vẫn còn rất nhiều người ở đây...”

Đại khái vì sợ Dương Thế Hành bám lấy nên tất cả mọi người cùng lúc đều có việc đột xuất mà rời đi hết, chỉ để lại một mình Dương Thế Hành.

Bởi vì huấn luyện đã kết thúc, Dương Thế Hành không thể làm gì khác hơn là đi đến trung tâm quản lý. Hấn nhìn vào màn hình lớn của đại sảnh kiểm soát, phía trên được chia thành tám màn hình hiển thị nhỏ chiếu hình ảnh của trạm vũ trụ quốc tế. Các nhân viên trung tâm đang liên lạc với trạm không gian đó.

Hình như khí áp bên trong của trạm vũ trụ bị giảm xuống, sau hai ngày điều tra thì phát hiện một khí quản của một đơn vị bị nứt ra... Có điều tất cả nhân viên đều sử dụng tiếng Nga trong khi Dương Thế Hành chữ được chữ mất nên nghe không hiểu lắm. Có điều hấn cũng chẳng còn chuyện gì để làm nên cứ tiếp tục đứng chờ ra trước cửa kính.

“Thật là bi thảm! Rốt cuộc thì mình đến nước Nga làm gì chứ!” Chưa bao giờ sống mà không có mục đích khiến Dương Thế Hành rốt cuộc không chịu nổi, bi ai kêu lên: “Sớm biết vậy thì bay thẳng về nước cho rồi, về nhà ăn tết còn sướng hơn, cùng lắm là bị cười nhạo là không có bạn gái mà thôi...”

“Thế Hành.”

Bị gọi tên khiến Dương Thế Hành phản xạ có điều kiện quay đầu, trong đầu liền nghĩ đến nhất định An Lăng đi tìm hấn, bởi vì chỉ có An Lăng mới gọi hấn như vậy...

Thế nhưng người nam tử đang đứng không phải An Lăng mà là một người Nga cao to. Dương Thế Hành ngẩn người hỏi: “Anh là?”

Người đàn ông mỉm cười, dùng tiếng Anh vươn tay nói: “Tôi là Ivan Romanovitch Shevchenko. Ngưỡng mộ đã lâu, cậu là phi hành gia Dương Thế Hành phải không?”

Dương Thế Hành bắt tay, nghi hoặc nói: “Ngài Shevchenko...”

“Gọi Ivan là được rồi. Cậu chắc không nhớ tôi, có điều chúng ta đã từng gặp nhau một lần.” Gã đàn ông mỉm cười nói, “Tôi là bạn của An Lăng, chúng ta từng gặp qua mạng rồi.”

Dương Thế Hành nhìn mặt của gã, sức nhớ ra: “Anh là... người mà An Lăng hay liên lạc.”

Hắn cũng đã nhớ ra, hai lần trước nhìn thấy An Lăng hội nghị truyền hình đều với người này. Lúc An Lăng bị té xỉu, hắn cũng có nói với mấy câu với gã.

Lúc đó không có chú ý đến tướng mạo của người đàn ông này, không ngờ còn trẻ như vậy. Ivan khoảng đầu ba mươi tuổi, cao hơn Dương Thế Hành một chút, ăn mặc quần áo tây trang rất vừa người. Tóc màu nâu và đôi mắt xanh cùng với đường viền khuôn mặt lập thể thoát nhìn rất đẹp trai, bất quá tướng mạo thiên về nét của người La tinh hơn là Slavic điển hình.

Vừa nghe gã là bạn của An Lăng thì Dương Thế Hành lập tức cảm thấy người này rất thân thiết, nhin không được mỉm cười nói: “Thật đáng ngạc nhiên. Tôi còn tưởng chuyên gia tên lửa mà An Lăng hay tham khảo ý kiến phải là một ông già nghiêm túc cơ.”

Ivan cười khổ: “Tôi cứ tưởng mình là một người dễ khiến người khác ấn tượng sâu sắc, nhưng cậu là người đầu tiên hoàn toàn không nhớ gì về tôi cả.”

Dương Thế Hành vội vã xua tay nói: “Không phải vậy, anh thật sự khiến người ta ấn tượng, chỉ là không quen biết thì khó mà để ý thôi.”

“Đừng lo, tôi chỉ nói đùa thôi.” Ivan nhìn xung quanh một chút nói: “Chỗ này đơn giản quá làm không ai háng hái được. Nếu buổi tối cậu không bận gì, tôi có thể có vinh hạnh mời ngài phi hành gia đi uống một chén không?”

Dương Thế Hành đang không có chỗ giết thời gian, nghe Ivan nói như vậy liền háng hái đồng ý ngay.

Ivan lái xe chở Dương Thế Hành rời khỏi trung tâm vũ trụ đi về phía Moscow.

Dương Thế Hành ngồi ở vị trí phụ xe yên lặng quan sát người bên cạnh. Khí chất của gã rất lịch sự, dơ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ ưu nhã giống như quý tộc của Châu Âu. Thái độ của Ivan khá thân thiện, mỗi lần mỉm cười đều rất quyến rũ nên Dương Thế Hành rất có hảo cảm với người này.

“Thế Hành... Tôi có thể gọi cậu như vậy chứ?”

Đường đến Moscow khá trống trải và thẳng nên Ivan có thể phân tâm nói chuyện với Dương Thế Hành.

“Đương nhiên là được.” Dương Thế Hành cười khúc khích nói. Không gian trên xe rất rộng, hệ thống lò sưởi cũng được mở nên ngồi rất thoải mái. Dương Thế Hành ung dung nhìn tuyết trắng đang bay tán loạn ngoài cửa sổ.

Ivan thấy Dương Thế Hành mặc rất nhiều lớp quần áo làm che mắt đáng người thật đẹp nguyên bản, tròn trịa tựa như thủy thủ của thuyền đánh bắt cá voi của vùng biển bắc cực. Gã chỉnh hệ thống lò sưởi lên cao thêm một chút, nghĩ muốn Dương Thế Hành cởi bớt đồ ra, trên mặt vẫn tươi cười: “Xem ra cậu không quen với khí trời ở đây nhỉ?”

Dương Thế Hành thấy hành động của gã, cảm kích nói: “Làm phiền anh rồi. Mùa đông của nước Nga tôi không thể nào quen được.”

“Các cậu dự định tháng sáu sang năm xuất phát phải không? Mấy năm nay chỉ có tàu Soyuz của chúng tôi lên trạm vũ trụ nên tôi rất mong chờ có thể thấy được tên lửa của các cậu lên không. Tôi đã từng xem qua tin tức về Người Khai Hoang II, thật khiến người ta muốn đến tận mắt chứng kiến ngày phóng lên.”

Nói đến tên lửa chính là chủ đề yêu thích của Dương Thế Hành mà Ivan cũng là kỹ sư tên lửa nên hai người trò chuyện vô cùng hưng phấn.

Khoảng một tiếng sau bọn họ rốt cuộc đến được Quảng Trường Đỏ nổi tiếng Moscow.

Nhà thờ St Basil, điện Kremlin, bảo tàng lịch sử quốc gia cùng với trung tâm thương mại nằm vây quanh Quảng Trường Đỏ. Du khách trong đêm giáng sinh vẫn khá đông đúc trong khi quảng trường và các kiến trúc đặc sắc xung quanh đều được tuyết trắng bao phủ. Cảnh sắc nhìn rất trắng lè.

Bọn họ dừng xe ở gần đó rồi đi qua cánh cửa Chúa Jesus hồi sinh mà vào bên trong. Nguyên bản tính dạo quanh Quảng Trường Đỏ nhưng nhìn thấy Dương Thế Hành cho dù đem tất cả áo mặc vào vẫn lạnh run nên Ivan dẫn hắn đi vào trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại này có vẻ ngoài hoa lệ hùng vĩ, bên trong có rất nhiều cửa hàng hạng sang. Bọn họ đi vào một quán bar nhỏ lịch sự. Mặc dù trời vẫn còn sáng nhưng trong quán bar đã kín chỗ, có thể thấy được người Nga rất thích uống rượu.

Hai người may mắn tìm được một vị trí trong góc. Ivan đi đến quầy rượu lấy một chai rượu vodka rồi trở về chỗ ngồi, mỉm cười nói: “Hy vọng cậu uống quen với vodka. Tuy hiện tại những kẻ có tiền ở Nga không thêm uống loại rượu này nữa, nhưng tôi nghĩ đây là loại rượu biểu tượng nhất của Nga.”

“Tôi uống cái gì cũng được.” Dương Thế Hành mặt mày rạng rỡ nói, thậm chí chỉ cần là rượu miễn phí thì hắn uống tất.

Hai người vừa uống rượu vừa trò chuyện, trọng tâm câu chuyện dĩ nhiên không thoát được vấn đề tên lửa. Ivan sau khi học xong bằng tiến sĩ ở Mỹ thì đi Pháp nghiên cứu một thời gian rồi mới quay trở về Nga, kiến thức từng trải rất uyên bác. Ngay cả nội dung kế hoạch NASA đang tiến hành gã cũng biết không ít

giúp ích cho Dương Thế Hành.

Qua ba tuần rượu Ivan thấy Dương Thế Hành có vài phần men say, chuyển đề tài câu chuyện nói: “Tôi nghe được rất nhiều chuyện của cậu từ An Lăng.”

Vừa nghe nhắc đến An Lăng, Dương Thế Hành tuy rằng đã uống đến ý thức không rõ ràng lắm nhưng vẫn lưu ý đến câu chuyện. Hắn vội buông chén rượu hỏi: “An Lăng... có nói về tôi với anh? Anh ta nói gì?”

“Hmm, lúc đó An Lăng vẫn còn đang làm việc ở trung tâm vũ trụ Gagarin.” Gã vừa nói vừa chú ý đến nhất cử nhất động của Dương Thế Hành. “Anh ta nói có một người bạn vừa được tuyển thành phi hành gia, đang được huấn luyện ở NASA.”

Dương Thế Hành chớp mắt, có chút mù mịt.

Đây là... chỉ hắn? Như vậy An Lăng biết chuyện của hắn? Dương Thế Hành khá kinh ngạc, vốn nghĩ rằng mười một năm hai người xa nhau hoàn toàn không có chút tin tức gì, không ngờ...

“Anh ta cũng kể về những chuyện thời đi học của hai người. Cũng có thể nhìn ra được anh ta khá nhớ cậu.” Ivan tính toán nói.

Dương Thế Hành nhìn xuống tay mình, suy nghĩ nếu như An Lăng biết hắn ở đâu, cũng nhớ hắn thì tại sao không chịu liên lạc?

“An Lăng nguyên bản muốn đi NASA, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân nên phải đến Nga. Nếu không, vài năm trước hai người có thể gặp mặt ở NASA rồi...”

Dương Thế Hành trong lòng khẽ động hỏi: “Tại sao? Tại sao anh ta không ở lại Texas?”

Ivan cười cười, chậm rãi nói: “Tôi nghĩ cậu cũng biết, An Lăng đáng lý ra phải kế thừa sự nghiệp của cha mình. Thế nhưng anh ta lại đi ngược lại với mong muốn của ông mà thành kỹ sư tên lửa. Hơn nữa, cha anh ta đã biết... Ấy, nên mới đoạn tuyệt quan hệ với anh ta.”

Dương Thế Hành lo lắng nói: “Là sao? Anh cho nói rõ ràng đi!”

Ivan giả vờ có chút kinh ngạc, không có hảo ý nói: “Cậu cũng biết cha An Lăng ở nước Mỹ cũng là một nhân vật có máu mặt, làm sao chấp nhận được con mình là một đồng tính luyến ái?”

... Cha của An Lăng bởi vì con mình là đồng tính luyến ái nên đoạn tuyệt quan hệ?! An Lăng là đồng tính luyến ái?! Trách không được cho đến giờ vẫn không thấy anh ta hứng thú với cô gái nào...

Dương Thế Hành chợt nhớ tới thời học sinh trước đây còn lôi kéo An Lăng nhìn phim cấp ba... Hắn hiện tại cảm thấy xấu hổ với An Lăng vô cùng.

... Chờ một chút! Tại sao An Lăng chưa bao giờ nói chuyện này với hắn?! Lẽ nào An Lăng nghĩ mình sẽ bị hắn kỳ thị vì chuyện này?

“Không, xin lỗi, phải nói là bisexual mới đúng.” Ivan bổ sung.

Ngoại trừ kinh ngạc, trong lòng Dương Thế Hành còn có một cảm giác mãnh liệt khác. Hắn có chút ảm đạm, trong lúc nhất thời không thể đem mọi chuyện điều chỉnh cho tốt được.

An Lăng chết tiệt, tại sao cái gì cũng không nói? Dem giấu tất cả rồi ngồi nghe chuyện tình yêu phong lưu của hắn, chẳng lẽ rất vui vẻ sao

Mắng thì mắng, Dương Thế Hành cũng hiểu rõ tính cách của An Lăng. Ngay cả chính cha của mình cũng không thông cảm thì hắn làm sao có thể để người khác biết được... Nhưng tại sao Ivan người này lại biết?!

Dương Thế Hành mông lung nhìn Ivan, đổ kị mà nghĩ vì sao lại nói cho người này? Chẳng lẽ hắn đáng tin hơn tôi? Tại sao chứ... Chẳng lẽ An Lăng còn thân với người Nga này hơn cả chính mình sao?

Nghe những chuyện về An Lăng mà mình không biết từ miệng người khác khiến Dương Thế Hành rất khó chịu. Rõ ràng hắn và An Lăng mới là bạn thân nhất... mặc dù hiện tại đang trong chiến tranh lạnh.

Ivan thấy sắc mặt của Dương Thế Hành thay đổi không khỏi thấy thú vị, liền uống một ngụm rượu, không nhanh không chậm nói: “Lúc mới đến nước Nga An Lăng cũng không được tốt lắm. Dù sao anh ta cũng vì cậu mới trở thành kỹ sư hỏa tiễn nhưng bởi vì bận tâm danh dự của cha mình mà không thể giúp cậu một tay được...”

Dương Thế Hành vừa nghe gã nói, bản thân không biết phản ứng thế nào. Thậm chí cảm giác kỳ lạ trong ngực khiến cho hắn không thể nói nổi nên lời. An Lăng hắn...

Thời cấp ba An Lăng chính xác nói là muốn học y, chỉ bởi vì không rõ cách phân ban của cấp ba nên mới bị phân vào lớp hóa lý của Dương Thế Hành.

Sau khi gặp lại ở trung tâm vũ trụ thì đã thấy An Lăng trở thành kỹ sư tên lửa. Dương Thế Hành còn từng dắc ý cho rằng bản thân đã phổ cập giáo dục vũ trụ thành công nên mang đến một nhân tài cho trung tâm vũ trụ.

Vì tôi? Vì tôi mà trở thành kỹ sư tên lửa?

Dương Thế Hành bỗng dưng nhớ đến khuôn mặt lạnh lùng cái gì cũng không nhìn ra được của An Lăng,

miệng cũng tích tụ như kim không bao giờ tiết lộ chuyện gì. Thế nhưng trong khi bản thân mình bị nằm ba năm tư của đại học làm phiền toái thì An Lăng một thân một mình chiến đấu. Lúc Dương Thế Hành túng quẫn thì mỗi ngày có thể về nhà ăn chực, thì An Lăng lại không còn nhà để trở về...

Dương Thế Hành nằm úp sấp ở trên bàn, chỉ thấy đầu đau muốn nứt ra. Tiếp thu cùng một lúc quá nhiều tin tức, lại có rất nhiều tình tự thoáng cái bốc lên khiến ngực hắn chứa đầy một loại cảm giác không thể diễn tả được.

“Cậu không sao chứ?”

Trước sự quan tâm của Ivan, Dương Thế Hành đầu cũng không nhấc, chỉ cơ tay lắc lắc ý bảo mình không có việc gì.

Ivan có chút suy nghĩ, tiếp tục nói: “Khoảng chừng ba năm trước, khi trung tâm vũ trụ của nước cậu đang xây dựng thì anh ta biết cậu được tuyển vào kế hoạch nhiệm vụ vũ trụ, sắp tới sẽ trở về nước tập huấn. An Lăng liền bán phòng ở, từ chức ở đây còn chia tay với người yêu. Anh ta rời khỏi nền móng đã xây dựng ở Nga chỉ vì trở về nước chế tạo tên lửa cho cậu.”

Ivan hồi hột nói xong, nhưng Dương Thế Hành chỉ đem mặt chôn dưới cánh tay đỡ đỡ ra.

Hóa ra tất cả không phải là ngẫu nhiên.

Lần gặp lại của hắn và An Lăng đều nhờ vào nỗ lực mười năm An Lăng ở đây cày cấy, không tiếc trở mặt với cha mình, sinh sống ở một đất nước xa xôi lạ lẫm, đến khi đã ổn định rồi lại từ bỏ cuộc sống đó...

Tựa hồ có một đáp án rất rõ ràng, nhưng Dương Thế Hành không thể nào suy nghĩ được.

Hắn hiện tại chỉ thấy đau lòng, vì An Lăng.

Bản thân hiểu hắn quá ít. Quan hệ của hai người cho đến bây giờ cũng không phải là ngang hàng. Hắn... vô luận thế nào cũng kém xa An Lăng.

“An Lăng...” Dương Thế Hành thì thào nói. Dương Thế Hành đột nhiên muốn nhìn thấy An Lăng vô cùng, muốn nhìn thấy khuôn mặt của hắn, muốn nói chuyện với hắn, hoặc không cần làm gì cũng được, chỉ cần xác nhận An Lăng đang tồn tại...

Dương Thế Hành lung lay đứng lên, lại té xuống trước câu hỏi thăm của Ivan.

Ivan ưu nhã hạ ly rượu, nói phục vụ mang thêm một ly nữa rồi mới nâng Dương Thế Hành về lại chỗ ngồi, để hắn nằm úp sấp trên bàn ngủ, sau đó đem ly rượu còn dang dở của mình uống sạch.

Gã tự rút cho mình một ly, lấy tay mò vào áo khoác của Dương Thế Hành nửa ngày thì lấy ra điện thoại di động trong túi ngoài ra, sau đó gọi điện thoại cho An Lăng.

Điện thoại vang lên thật lâu, Ivan thậm chí có thể tưởng tượng được vẻ nôn nóng của An Lăng khi nhìn thấy cuộc gọi.

Khi điện thoại được tiếp, Ivan không dấu điểm liền nói: “An Lăng, tôi tặng anh một món quà noel này.”

Nghe thấy âm thanh của Ivan vang lên trong điện thoại của Dương Thế Hành, An Lăng trầm mặc một lúc mới mở miệng, âm thanh có chút run: “Anh đang làm cái gì? Thế Hành đâu?”

Ivan cười ra tiếng, đưa tay sờ sờ tóc của Dương Thế Hành: “Cậu ta uống say bám dính tôi. Nếu anh không cần thì cho tôi đi. Cậu ta cũng không phải là dạng ngủ xong dậy thì khóc nháo đòi thắt cổ đâu phải không?”

Trong quán bar mở ra hệ thống sưởi hơi, tiếng trò chuyện ồn ào của khách khiến bầu không khí trong quán rất nhộn nhịp, thế nhưng sự trầm mặc từ trong điện thoại thì lạnh đến mức làm tóc gáy người ta dựng đứng.

“Muốn thì tới đây lấy đi, trong vòng một giờ anh không xuất hiện thì tôi sẽ làm cậu ta.” Ivan vỗ vỗ gương mặt của Dương Thế Hành, còn thuận thế đi xuống đưa tay vào trong cổ áo.

Cảm giác được ngón tay lạnh lẽo, Dương Thế Hành hơi run run.

Ivan khá thỏa mãn, nói với điện thoại: “... Không, chắc tôi không đợi được một tiếng đâu, anh tự lo liệu đi.”

An Lăng cúp điện thoại

Ivan bỏ lại di động vào túi áo của Dương Thế Hành, một mình tự châm tự ẩm, vừa chú ý đến thời gian vừa xem xét những con mồi khác trong quán bar.

Nửa tiếng đồng hồ sau liền thấy An Lăng xuất hiện ở cửa quán bar, thở dài đầu tiếc nuối, Ivan nói với An Lăng đang hướng mình đi tới: “Rốt cuộc anh cũng tới, thật là đáng thất vọng. Tôi đã cố ý không nói địa điểm để anh tìm, không ngờ thoáng cái đã bị tìm được.”

Trên trán An Lăng lấm tấm mồ hôi, cau mày bất mãn nói: “Anh đang diễn trò gì vậy?”

Ivan thở dài một cái, cầm lấy áo khoác mặc vào, nói: “Chỉ muốn xem thử anh kiên trì đến đâu thôi, cũng muốn xem thử cách suy nghĩ của cậu ta. Nếu như cậu ta thật sự không để tâm đến anh thì tôi nghĩ mình có thể tiếp cận cậu ta một chút... Có điều thật sự là uống phí sức lực.”

Mặc dù An Lăng đặt câu hỏi nhưng không thực sự chú ý đến Ivan đang nói gì, hắn cẩn thận kiểm tra tình trạng của Dương Thế Hành.

“Cậu ta chỉ uống say thôi, không phải là tôi làm hôn mê đâu.” Ivan vuốt phẳng nếp nhăn trên áo bành tô của mình, khéo môi nhếch lên một nụ cười: “Nói đến thì anh cũng chỉ mạnh miệng, tôi thực sự không hiểu anh đang ngoan cố chống lại cái gì, mặt mũi sao? Anh sợ bị cự tuyệt như vậy sao?”

An Lăng ngẩng đầu lên, trên mặt khó có được một tia giận dữ. “Tôi không phải anh, Ivan. Dù có bị bao nhiêu người chỉ trích phỉ nhổ tôi cũng quan tâm, chỉ riêng cậu ta... Tôi tuyệt đối không muốn cho cậu ấy biết.”

“Da mặt anh quá mỏng không chịu nổi dũa kích.” Ivan mở ví ra lấy mấy tờ tiền đặt trên bàn, đắc ý cười nói: “Suốt ngày sống trong lo sợ như anh sẽ bỏ qua rất nhiều thứ đấy. Khuyên anh một câu, có đôi khi nếu muốn một thứ đến nỗi có thể liều lĩnh bất chấp mọi thứ thì nói không chừng sẽ nhận được kết quả không tưởng tượng được đấy.”

Ivan đi ra cửa, giả hoạt quay đầu cười nói: “Đã tặng xong quà, ở đây đã hết chuyện của tôi. Có điều tôi còn tặng anh thêm một bất ngờ nữa, đợi tý nữa sẽ biết.”

Dương Thế Hành lẩm bẩm một chút gì đó không rõ ràng. An Lăng thử vỗ vỗ hắn nhưng xem ra đã say đến bất tỉnh nhân sự. Hắn nhìn Dương Thế Hành, hiện tại mới bắt đầu nghĩ đến mình quá xung động, bây giờ phải làm sao với người này?

Trong lòng An Lăng không khỏi bất mãn. Dương Thế Hành lại nhận lời đi uống rượu với một người mới gặp mặt lần đầu tiên, nếu không phải vì An Lăng thì cái gã mặt người dạ thú Ivan kia nhất định sẽ đem hắn trực tiếp vào khách sạn.

Hắn thật không muốn để Dương Thế Hành ở lại chỗ này. Tuy rằng lần trước bản thân nói rất tuyệt tình nhưng để Dương Thế Hành ở nơi trị an bất ổn như Moscow thì không tốt tý nào. Sống ở đây vài năm nên An Lăng hiểu, những người say mà đi trên đường thì không đến mười phút sẽ bị cướp sạch sẽ. Hơn nữa những người phương Đông càng dễ bị mafia bắt cóc rồi đòi tiền chuộc từ gia đình.

An Lăng lấy điện thoại di động của Dương Thế Hành gọi cho Nghê Quý Vĩnh, muốn hỏi chỗ ở của phi hành gia. Nghê Quý Vĩnh tiếp điện thoại nghe được đầu đuôi câu chuyện xong nói một câu không rảnh rồi cúp luôn, còn gọi đến nhắc nhở những người khác trong nhóm dừng tiếp.

Ngoại trừ nhóm phi hành gia ra thì không thể để người của trung tâm vũ trụ biết tình hình này. Phi hành gia mà để uống say như chết sẽ rất dễ để lại ấn tượng không tốt.

An Lăng cân nhắc một lúc, rơi vào đường cùng đành thô bạo nâng Dương Thế Hành dậy rồi đi.

14. Quyển 2 - Chương 13

Dương Thế Hành mơ mơ màng màng cảm giác được thân thể của mình bị nâng lên mang đi nhưng uy lực của vodka ít rượu bia bình thường nào có thể sánh được, độ cồn cao khiến cho đầu óc hắn hỗn loạn, mí mắt như bị keo dính vào với nhau không cách nào mở ra được.

Qua một trận xóc nảy thì hắn rơi vào một nơi rất ấm áp, phía dưới thân mềm mại như giường ở nhà. Dương Thế Hành ôm lấy vật mềm mềm như lông vũ đó mà rơi vào giấc ngủ say.

An Lăng hai tay chống trên giường, miễn cưỡng xê dịch người muốn thoát khỏi cái ôm của Dương Thế Hành. Hắn đang đắp chăn cho Dương Thế Hành thì người này đột nhiên xoay người ôm lấy cả chăn lẫn hắn. An Lăng bị khóa lại trong cái ôm chặt cứng của Dương Thế Hành.

Hệ thống sưởi của căn phòng vừa được bật, đến cả áo khoác cũng chưa kịp cởi thì bị bao ở trong chăn. An Lăng vốn không sợ lạnh, hiện tại càng cảm thấy nóng vô cùng.

Nhìn Dương Thế Hành người đầy mùi rượu say sưa ngủ, An Lăng lại càng tức giận. Nếu hiện tại người Dương Thế Hành đang ôm là Ivan thì sự tình sẽ không còn gì để cứu nữa.

Nhưng không thể nói, An Lăng thật sự muốn tìm cách nào đó để phân tâm mình. Ngay cả bản thân cũng có thể cảm giác được nhiệt độ trên mặt đang nóng lên. Dù Dương Thế Hành chỉ vô ý thức cử động làm da thịt hai người tiếp xúc hoặc gần gũi hơn một chút đều làm tim hắn đập liên hồi.

An Lăng thả lỏng thân thể, để bản thân nằm đối mặt với Dương Thế Hành, hai người chóp mũi gần như đụng vào nhau. Hắn đưa tay xoa lấy khuôn mặt của đối phương, cẩn thận cảm giác sự ấm áp của da thịt tràn đầy sức sống.

Đây là khoảng thời gian duy nhất An Lăng có thể chủ động đụng chạm đến Dương Thế Hành, cũng chỉ có lúc này hắn mới không che giấu mà bộc lộ ra tình cảm của mình.

Cậu có biết hơn mười năm qua tôi nhớ cậu đến thế nào? An Lăng im lặng nói. Khi mới chia ly, hắn cho rằng tình cảm này sẽ theo thời gian mà nhạt phai. Thực sự đúng là như vậy, nhưng một số hình ảnh thì thoáng lại mờ lung xuất hiện trong hồi ức phù đầy bụi khiến cho người ta cảm thấy bứt bứt khó thở.

Sau này An Lăng mới biết được, rung động và nỗi nhớ đó không biến mất mà theo thời gian trôi qua dần dần đọng lại trong thân thể. Thi thoảng nhớ tới sẽ gợi lại tất cả ký ức khiến hắn muốn quên cũng không quên được.

An Lăng cũng không phải là một người kiên cường, cũng có những lúc khó khăn khiến hắn đau khổ đến muốn từ bỏ. Thế nhưng hắn rốt cuộc cũng chịu đựng được, nhờ vào sự niềm tin kia, hắn biết những thứ dày vò này sẽ giúp hắn trở thành trợ lực cho Dương Thế Hành.

Hắn ôm lấy khuôn mặt của Dương Thế Hành, chậm rãi tới gần hôn nhẹ lên đôi môi của đối phương rồi lập

tức rời đi. Đây là lần tiếp xúc thân mật nhất sau mười mấy năm quen biết Dương Thế Hành của hắn, dù hơi thở của Dương Thế Hành toàn là mùi rượu không hay ho gì nhưng vậy cũng đủ rồi.

Hắn nhẹ nhàng cử động, tách người ra khỏi cái ôm của Dương Thế Hành.

Đợi đến khi Dương Thế Hành tỉnh là thì trời đã tối, dựa vào ánh đèn trong phòng có thể nhìn thấy tuyết bay tán loạn bên ngoài.

Hắn lặng lẽ đem chăn kéo cao che khuất mặt, mở to mắt nhìn An Lăng đang ngồi trên bàn bên cạnh cửa sổ, mặc dù đưa lưng về phía hắn nhưng Dương Thế Hành dám nói dù An Lăng có hóa thành tro hắn vẫn có thể nhận ra được.

Đây là đâu? Dương Thế Hành không dám cử động mạnh, con ngươi nhanh như chớp nhìn lướt qua thăm dò địa hình. Theo như phán đoán thì đây hẳn là một gian phòng nào đó...

... Nói nhảm! Dương Thế Hành thầm mắng bản thân, cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra lúc trước. Hắn vốn cùng người Nga mới quen biết đi uống rượu, sau đó ký ức không rõ lắm. Có điều suy nghĩ đơn giản đi thì cũng có thể đoán đại loại đã xảy ra chuyện gì, khẳng định là bản thân uống say, Ivan mới đưa hắn đến nơi ở của An Lăng, hoặc là gọi An Lăng đến đón hắn...

An Lăng tuy rằng không muốn thấy hắn nhưng chung quy cũng không thể để mặt hắn giữa đất trời bằng tuyết này...

Dương Thế Hành hiện tại không thể động đậy, trên mặt tâm lý. Nếu như biết Dương Thế Hành tỉnh, An Lăng khả năng sẽ muốn hắn ly khai, nhưng... hắn không muốn lãng phí cơ hội hiếm hoi có thể ở chung với An Lăng như vậy. Hơn một tháng không thấy được An Lăng, thấy đối phương giờ chỉ cách mình có mấy thước làm trong lòng Dương Thế Hành vô cùng vui vẻ.

Ivan có nói cho hắn, An Lăng hi sinh vì hắn rất nhiều, hắn cả đời này sẽ ghi nhớ trong lòng. Nhưng Dương Thế Hành vẫn không hiểu tại sao An Lăng quan tâm hắn như vậy còn nói những lời tuyệt tình kia?

Dương Thế Hành hiểu, An Lăng sẽ không bao giờ làm chuyện vô nghĩa. Bởi vậy nên hắn bị đả kích không nhỏ, hao hết tâm lực để thôi miên bản thân, trăm lần nói với chính mình là An Lăng chỉ đang giận hắn mà thôi.

An Lăng rốt cuộc đối xử như thế nào với hắn? Nếu như đã vì hắn mà làm đến mức này thì rõ ràng An Lăng là bạn thân của mình, thế nhưng đã là bạn thì tại sao lại không thể có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu? Không, như vậy quá mâu thuẫn. Làm gì có kẻ nào nỗ lực mười năm vì một người mình không tin tưởng chứ?

Bản thân có nên hỏi An Lăng cho rõ ràng không? An Lăng có chịu trả lời thành thật không? Từ trước đến nay Dương Thế Hành nghĩ gì thì làm đó, lần đầu tiên phải đắn đo có không như thế này.

Ivan là người An Lăng tin tưởng phải không? Bởi vậy nên mới biết được những chuyện này... Dương Thế Hành cảm thấy xấu hổ vì chính mình lại không đủ để An Lăng có thể tin tưởng.

“Cậu tỉnh rồi?” An Lăng đưa lưng về phía hắn, bỗng nhiên mở miệng nói.

Dương Thế Hành giật mình, vội vã nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

An Lăng đứng dậy đến trước giường, nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của Dương Thế Hành trong lòng không khỏi bất đắc dĩ. Hắn cũng hiểu Dương Thế Hành đang nghĩ gì, bản thân cũng đã từng nói hai người ân oán nghĩa tuyệt, nhưng...

“Giờ cũng đã khuya rồi, sáng sớm mai cậu hãy rời đi đi.”

Dương Thế Hành mở mắt, đã thấy An Lăng trở về bàn làm việc, quay lưng lại với hắn. Hắn ngồi dậy, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi... Tôi lại đem rắc rối đến cho anh. Sáng mai tôi sẽ đi.”

Hắn nói xong lại nghĩ đến cái gì, vội vã nhảy xuống giường hoảng hốt nói: “Không, không có ý tứ! Tôi chưa tắm đã nằm ở trên giường! Đợi lát nữa tôi sẽ ngủ ở sô pha!”

An Lăng không có ý kiến, tập trung vào việc của mình.

Dương Thế Hành cảm thấy không được tự nhiên. Với quan hệ của hai người tựa hồ không cần nói khách sáo như vậy, cho dù hiện tại có đang bị tuyệt giao đi nữa mà dùng kiểu nói này cũng rất kỳ dị...

Dương Thế Hành hoàn toàn không biết nên làm thế nào đối với An Lăng, chân tay luống cuống mà đứng ở bên giường. An Lăng hình như kiên quyết không chịu nhìn hắn. Dương Thế Hành ngại ngùng một lúc chợt nhớ đến vấn đề quan trọng. Nơi này là chỗ nào?

Hắn nhìn quanh, ước chừng gian phòng khoảng mười bình. Trong phòng có giường, có bàn làm việc, giá sách và một bộ sô pha nhỏ, có một phòng tắm ở góc và một cánh cửa thông vào nhà bếp. Cách bài trí khá ấm áp, rèm cửa sổ màu xanh sẫm xen kẽ màu vàng, gia dụng được làm từ gỗ hồ đào cùng tông với khăn bàn và đệm tựa, trên mặt đất là thảm hoa văn màu rượu nho khiến cho Dương Thế Hành có đi chân đất cũng không cảm thấy lạnh.

Đây chắc chắn không phải là phòng nghỉ của trung tâm vũ trụ rồi? Dương Thế Hành thầm nghĩ. Nhóm phi hành gia và một số nhân viên ở trong một khách sạn phía tây nam Moscow, những người còn lại cũng được sắp xếp vào khách sạn gần đó. Trong khi thiết kế của căn phòng này nhìn là biết không phải của khách sạn mà là nhà ở bình thường... Dương Thế Hành rón rén đi đến sô pha ngồi xuống, chăm chăm nhìn bóng lưng của An Lăng.

Ngay cả lúc này mà An Lăng còn làm việc sao? Dương Thế Hành nhìn bóng lưng gầy gầy thẳng tắp của hắn, nhớ tới Ivan nói, An Lăng vì hắn mà chế tạo ra Rocketman V...

Ngày hôm nay là đêm giáng sinh, An Lăng không có hẹn sao? Hắn đã làm qua nhiều, đáng lý nên để bản thân nghỉ ngơi một chút... Có điều nhìn thấy An Lăng không có ra ngoài hẹn hò, Dương Thế Hành lại mừng thầm. Tuy rằng chỉ là suy nghĩ của bản thân, nhưng vẫn có thể coi như hoàn thành lời hứa hai người cùng trải qua đêm Noel với nhau.

Nhờ đó cũng có thể thấy được, An Lăng vẫn không có người yêu, hoặc vì nguyên nhân nào đó mà người đó không đến được. Dương Thế Hành có chút đắc ý, cho dù An Lăng không độc thân thì Christmas cũng ở cùng với hắn.

Dương Thế Hành đánh bạo mở TV, chuyển đến kênh có chương trình đặc biệt cho giáng sinh. Mặc dù tiếng Nga hắn không tốt lắm nhưng mấy khúc thánh ca thì nơi nào cũng khá giống nhau. Hắn chỉnh âm lượng của TV nhỏ lại để An Lăng không bị tiếng ồn ảnh hưởng. Da mặt Dương Thế Hành bỗng nhiên dày lên, nếu An Lăng không đuổi hắn về thì có nghĩa là bản thân An Lăng còn có chút trắc ẩn, dù rằng có thể như lòng trắc ẩn đối với chó lạc bên đường trong thời tuyết rơi...

Suy nghĩ cẩn thận lại thì nếu An Lăng thực sự vì hắn là trở thành kỹ sư tên lửa thì chắc hẳn vị trí của mình trong lòng hắn phải rất quan trọng? Tại sao chỉ vì một chút sơ xuất nhỏ mà lại không muốn làm bạn với mình nữa? Thật sự là rất bức mình sao?

Hai người hiện tại ở chung một chỗ, lại đang là lễ giáng sinh, dù An Lăng có lạnh lùng sắt đá cỡ nào cũng sẽ dễ chịu hơn một chút, nếu không nhân cơ hội này làm lành thì còn đợi đến khi nào?

Dương Thế Hành nghĩ thấy người mình toàn mùi rượu, An Lăng tuyệt đối không thích người như vậy đến gần hắn. Vậy nên Dương Thế Hành lặng lẽ đi đến nhà bếp cầm bình thủy tinh trên bàn uống một hơi để hòa tan nồng độ cồn trong máu, một bên lấy phích nước ra đun, đợi nước sôi để pha cà phê và hồng trà. Nhìn trong tủ lạnh cũng có một chút nguyên liệu nấu ăn, hắn suy nghĩ rồi thò đầu ra nhà bếp, cả tiếng nói: “An Lăng, tôi mượn nhà bếp một chút!”

Nói xong liền nghiêng tai lắng nghe, không thấy An Lăng đáp lại thì coi như đã được đồng ý. Hắn quay trở vào bắt đầu ồn ào làm việc.

Dương Thế Hành một bên bật bếp một bên đánh giá, chắc là do khách sạn không đủ phòng nên An Lăng mới được xếp vào chỗ này, dù sao cũng trong dịp Christmas nên khách sạn nhà nghỉ hết chỗ cũng phải. Mặc dù ở đây đơn giản hơn so với khách sạn rất nhiều, nhưng cảm giá rất thoải mái ấm áp.

An Lăng nghe âm thanh truyền đến từ nhà bếp, suy nghĩ xem Dương Thế Hành đang làm cái gì. Qua hơn mười năm, hắn đột nhiên phát hiện bản thân càng lúc càng không hiểu được Dương Thế Hành.

Lúc mới tỉnh lại thì vô cùng khách sáo, mấy phút sau đã trở về tính nết nào tặc đày, tự chơi một mình trong phòng hết sở sở TV đến đồ dùng trong nhà thì lại vào nghịch nhà bếp.

An Lăng hoàn toàn không có tâm tư làm việc, sức tập trung đều bị kéo qua chỗ Dương Thế Hành. Nghe thấy tiếng ngâm nga một ca khúc Noel không rõ từ, còn đi kèm theo một loạt các tiếng động khác, đôi khi còn vang lên tiếng gõ nổi gõ bàn, rất nhiều tạp âm phát ra hoàn toàn phá vỡ không gian làm việc yên lặng

vốn có của An Lăng.

An Lăng đột nhiên có một ảo giác rằng hai người đang trở lại thời trung học. Dương Thế Hành đến nhà mình đòi ăn, xung phong đảm nhiệm vai trò đầu bếp trong khi bản thân ngây ngô không biết cảm giác nhộn nhạo trong lòng này là gì, cứ đơn giản nghĩ rằng đó là hạnh phúc vì có bạn thân bên cạnh...

Khi đó chính hắn sẽ không ngờ tới mình sẽ rơi vào sâu đến như vậy, cũng sẽ không biết thứ tình cảm này tồn tại lâu đến tận bây giờ.

Dương Thế Hành rất nhanh đi ra khỏi nhà bếp, trên tay bê một cái khay. Thấy An Lăng nhìn mình, hắn nhếch miệng cười nói: “Để báo ơn anh không để tôi chết còng ngoài đường, tôi cũng chỉ có thể làm một chút này báo đáp. Phòng ngừa sau này có muốn thì anh cũng sẽ không chịu để ý đến tôi. Không cần để ý đến tôi đâu, cứ coi như phục vụ phòng là được.”

Dương Thế Hành để khay lên trên bàn của An Lăng. Tách trà bằng sứ được rót đầy hồng trà, bên cạnh còn có một miếng chanh, một cái đĩa đựng cá hộp và oliu, cuối cùng là một bát canh cà chua.

An Lăng khá ngạc nhiên, không ngờ Dương Thế Hành trong thời gian ngắn có thể làm được những thứ này.

Nhận thấy sự ngạc nhiên của An Lăng, Dương Thế Hành ngại ngùng nói: “Những thứ này đều lấy từ tủ lạnh ra, canh cũng là được làm sẵn, tôi chỉ hâm nóng lại thôi/”

An Lăng còn kinh ngạc hơn, hắn căn bản không biết trong tủ lạnh lại chứa nhiều đồ đến vậy.

Trên khay có hai phần, Dương Thế Hành đem phần của An Lăng đặt trên bàn còn mang khay đi đến chỗ TV ngồi.

TV vẫn đang phát những ca khúc noel, Dương Thế Hành ngồi xếp bằng trên mặt thảm, khay cũng để xuống đất nhìn thoải mái như đang ở chính nhà của mình vậy. Hắn cầm điều khiển bấm chuyển kênh đến một kênh hài kịch. Chương trình nói tiếng Nga cũng không có phụ đề nhưng Dương Thế Hành xem đến vui vẻ, vì lo lắng ảnh hưởng đến An Lăng nên thường phải lấy tay che miệng lại, cười đến run cả người.

An Lăng dùng chút đồ ăn. Hồng trà có vị chất, canh cũng không tệ lắm còn phần cá đông lạnh và oliu bị hâm nóng bỏ vào miệng muốn phá hết vị ăn. Món cá vốn dùng để ăn nguội lại bị Dương Thế Hành đem đun nóng thì vị có quái dị cũng không có gì là lạ.

Dương Thế Hành nấu ăn luôn dựa vào sở thích cá nhân và giác quan thứ sáu để thêm gia vị. Cũng may hồi cấp ba hai người vẫn đang trong thời kỳ trưởng thành nên ăn rau luộc chưa chín hay cơm sống một chút cũng chẳng sao.

Hiện tại những thứ này mặc dù vẫn so với thời đó chỉ có hơn chứ không kém nhưng An Lăng đưa từng miếng một vào miệng.

Dương Thế Hành vừa nén cười phát ra tiếng rất quỉ dị, vừa cầm chân giò hun khói bỏ vào miệng, vừa ăn một miếng liền nhận ra đó là thứ vị mà người bình thường không thể ăn nổi. Hắn tùy tiện nhai vài cái rồi nuốt vào, mặt nhăn nhúm thành một đống giẻ rách rồi vội vã uống vào một hớp hồng trà nóng.

Hắn cẩn thận nhìn lên, cá đông lạnh đã muốn chảy ra, cầm cái muỗng múc như đang múc súp... Hắn quay đầu lên nhìn An Lăng. An Lăng vẫn quay lưng về phía hắn, không có phản ứng gì. Dương Thế Hành đứng lên ngồi vào sô pha thấy An Lăng vẫn đang ăn món khó nuốt này, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì.

An Lăng cho đến bây giờ cũng không ngại những món khó ăn của hắn làm, tính cách bướng bỉnh không muốn lãng phí đồ ăn nên chỉ cần đồ ăn chưa hư An Lăng đều có thể nuốt vào.

Dương Thế Hành hài lòng cười ra tiếng, một niềm sung sướng khó tả chảy trong lòng. An Lăng người này bị bệnh sạch sẽ một chút, nếu thật sự ghét cái gì nhất định sẽ không đụng vào.

Dương Thế Hành vui vẻ xử lý sạch đồ ăn trên khay, sau đó đến bàn làm việc của An Lăng dọn dẹp đồ rồi trở vào nhà bếp nấu nước nóng. Lúc đi ra thì hắn thì hắn mang theo một ly cà phê Brandy, cố ý chậm rãi đi để lên trên bàn của An Lăng. Sau khi để xuống cũng không rời đi mà đứng ở một bên, như một chú cún đang đợi chủ nhân khen thưởng mà mong chờ nhìn An Lăng.

An Lăng cho dù ra vẻ bình thản nhưng cũng không phải không nhận ra thứ áp lực khó hiểu này, đành hỏi: “Có việc?”

Thấy An Lăng nói với mình, Dương Thế Hành lộ vẻ mừng rỡ sau đó vội ho một tiếng ra vẻ tùy ý nói: “Này, An Lăng, chúng ta làm hòa đi.”

An Lăng nhú nhú mày, thâm nghĩ quả nhiên Dương Thế Hành nghĩ theo hướng đó.

Dương Thế Hành nhìn thấy hắn không phản ứng còn tưởng rằng mình có vẻ tự cao quá nên vội vàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nói: “Đừng có giận, tôi xin lỗi anh mà, tôi hứa sẽ không nhiều chuyện chọc giận anh nữa đâu.”

“Cậu sao phải xin lỗi? Cậu làm gì mà chọc giận tôi chứ?” An Lăng thản nhiên hỏi.

Dương Thế Hành ngẩn người, gãi gãi đầu suy nghĩ nói: “Tôi cũng không rõ lắm... sao anh lại tức giận?”

Bị hỏi ngược lại làm An Lăng không biết phải trả lời như thế nào, vội quay đầu qua chỗ khác không tự nhiên mà nói: “Tôi không tức giận.”

Dương Thế Hành nghĩ thâm, như vậy mà không giận sao? Hắn biết An Lăng là kiểu ăn mềm không ăn cứng, liền ra vẻ đáng thương nói: “Vậy thì anh đừng có lo tôi chứ. Nếu tôi làm chuyện gì sai thì anh cứ nói cho tôi biết. Chúng ta lâu không gặp lại như vậy, tôi thật sự... rất nhớ anh. Đừng giận nữa, được không?”

Có được không?”

Dương Thế Hành đáng ghét mà quẫn quít lấy hấn. Mỗi lần An Lăng tức giận thì hấn luôn dùng chiêu đau khổ năn nỉ này làm An Lăng bị hấn lằng nhằng đến không chịu nổi mới thôi.

Dương Thế Hành đoán không sai. An Lăng nhìn thấy hấn cầu khẩn thì ngực bị dao động một chút, hơn nữa dạo này Dương Thế Hành mỗi ngày đều nhắn tin cho hấn, kiểu quấy rầy dai nhách như vậy càng khiến An Lăng không thể nào chống lại được.

Hấn cho đến bây giờ đều không thể từ chối Dương Thế Hành, cũng bởi vì vậy nên mới khiến bản thân không thể nào dứt bỏ được. Vậy mà hiện tại hấn vẫn đi lên vết xe đổ của mình. An Lăng hiếm khi cứng người lại nói: “Tôi biết rồi.”

Dương Thế Hành cười hì hì đứng lên, kim lòng không đậu ôm lấy vai An Lăng mắng: “Anh sao cứ phải giả bộ ngây làm cái gì chứ!”

An Lăng né ra, nhíu mày nói: “Tôi không biết cậu đang nói gì. Đã bằng này tuổi rồi mà cậu vẫn như con nít vậy.”

Rõ ràng là bị la nhưng Dương Thế Hành rất hài lòng, được một tác lại muốn tiến thêm một bước liền lôi một cái ghế đến ngồi bên cạnh, mặt mày rạng rỡ nói: “Tôi nấu khó ăn như vậy mà anh vẫn ăn hết.”

Hấn dựa vào lưng ghế nhìn đồng hồ trên bàn An Lăng, biết đây là An Lăng đang làm Rocketmen V vì hấn, ngực Dương Thế Hành hạnh phúc vô kể. Đây chính là món quà tuyệt nhất thế giới, ai có thể nhận được một cái tên lửa có thể bay lên vũ trụ như thế ở trong đêm Giáng sinh chứ?

“Cuối cùng thì hai người độc thân chúng ta cũng trải qua đêm giáng sinh với nhau.” Dương Thế Hành nghiêng đầu nhìn An Lăng nói: “Tỷ nữa anh có đi ra ngoài không? Anh thật không có... bạn gái này nọ hả? Hay người ta bạn không đến đây được?”

An Lăng bất đắc dĩ nói: “Không phải phí tâm, tôi không muốn lãng phí thời gian.”

Dương Thế Hành ngồi trên ghế, không an phận dơ hai bàn chân lên đong đưa nói: “Thật là ngại, tôi lại không có gì tặng anh hết.”

An Lăng ngẩn ra, không hiểu Dương Thế Hành có ý gì.

Dương Thế Hành suy nghĩ một chút, quyết định tạm thời không nói với An Lăng về những gì Ivan đã nói. Hấn đem lựa ghế dựa vào bên cạnh bạn, cầm đế lên trên mặt bàn cười nói: “Ý tôi là... quà noel ấy!”

“Tôi không cần.”

“Đừng nói như vậy.”

Dương Thế Hành dơ tay sờ sờ khuôn mặt của An Lăng, tự nhiên hắn rất muốn làm như vậy. An Lăng không quá quen với hành động thân thiết như vậy, hồ nghi nhìn Dương Thế Hành.

“Tôi không thể làm gì cho anh cả, nhưng có thể đảm bảo với anh rằng tôi nhất định sẽ trở thành người xứng đáng với tên lửa mà anh đã tạo ra.”

Đôi mắt đen láy của Dương Thế Hành nhìn thẳng vào An Lăng, nụ cười tràn đầy ấm áp.

“Tôi sẽ thể hiện xuất sắc cho anh thấy, nhất định không phụ lòng tâm huyết mà anh đã dốc sức tạo ra Rocketman V. Tôi sẽ không để anh hối hận đâu.”

An Lăng nhìn khuôn mặt của hắn, suy nghĩ trong đầu có chút lộn xộn. Dáng vẻ chăm chú của Dương Thế Hành khi nói ra những lời chân thành như vậy làm hắn thật sự muốn hôn đối phương.

“Sao hả?” Dương Thế Hành hì hì cười nói, “Nói mấy lời này nghe có vẻ rất bảnh phải không? Anh ít nhiều gì cũng thấy tôi rất ngầu chứ hả?”

Trong lòng An Lăng thầm thở dài, nếu không nói thêm mấy câu sau thì tốt rồi. Hắn đưa tay vuốt nhẹ gương mặt của Dương Thế Hành, đầu ngón tay chỉ phảng phất lướt qua da thịt. Hắn nghiêm mặt nói: “Tôi rất may mắn vì bản thân đã đi con đường này. Đây là lời thật tình.”

Mặt Dương Thế Hành đỏ ửng. Thân thể hắn cứng ngắc thẳng băng, vẻ mặt oán hận nói: “Anh còn chưa thấy tôi thể hiện mà, thu hồi mấy lời này đi đã, đợi đến lúc tôi lên vũ trụ rồi nói!”

Nói xong hắn liền lấy ly cà phê vốn pha cho An Lăng uống một ngụm rồi nhún nhún nói: “Đắng quá. Pha đậm quá rồi.”

An Lăng để hắn lăn lộn trong phòng, hồi này hồi nọ mà trong ngực tràn đầy chua xót.

Mười năm không gặp Dương Thế Hành càng trở nên thành thực chói mắt khiến An Lăng nghĩ dày vò mình chịu đựng những năm qua đều đáng giá.

Trong khoảng thời gian này, nó cũng là nguyên nhân khiến cho hắn không cảm thấy chán nản thất vọng, nó vừa cứu rồi lại vừa hành hạ hắn nhiều lần khiến đôi lúc An Lăng hắn đang hao hết tâm sức của mình rồi.

An Lăng từng cố tìm những khuyết điểm của Dương Thế Hành để chối bỏ hắn, nhưng dù cho Dương Thế Hành khó hay phát biểu không thêm suy nghĩ, hay thói quen vệ sinh hằng ngày không tốt, hoặc là chủ nghĩa lạc quan quá mức đều không khiến An Lăng cảm thấy có gì xấu cả. Những khuyết điểm đó tạo ra một Dương Thế Hành đầy rực rỡ, những thứ đó mới khiến An Lăng yêu hắn đến vậy.

... Nếu như cậu có thể yêu tôi hoặc để tôi chán ghét cậu thì tốt rồi. Đây không phải lần đầu tiên An Lăng có suy nghĩ này, nhưng cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi tiêu thất, hy vọng không thực tế cũng chỉ làm bản thân thêm đau khổ mà thôi.

Hắn nên làm thế nào đây? Tiếp tục ở bên cạnh Dương Thế Hành, chỉ ít hai người cũng sẽ có những thời khắc yên lặng như thế này. Thế nhưng hắn không chắc mình có thể chịu đựng được khi nhìn thấy Dương Thế Hành sóng vai với người khác, mà chia ly thì... Vừa nghĩ đến một lần nữa phải rời khỏi người mình thầm yêu mười năm, trái tim của An Lăng như bị ai bóp chặt lại không thở được.

“Đúng rồi, tôi vẫn quên hỏi. Chỗ này là chỗ nào vậy?” Dương Thế Hành nhìn ra ngoài cửa sổ, trong phong tuyết khó có thể xác định địa điểm của nơi này.

An Lăng lấy lại bình tĩnh, ra vẻ trấn định nói: “Đây là khu tây nam, gần đài tưởng niệm Pushkin.”

“Ồ...” Dương Thế Hành cũng không biết rõ địa điểm, chỉ tùy tiện đáp lại. “Ở đây cũng tốt ghê, thoải mái hơn hẳn khách sạn. Mà từ lúc trở về từ lãnh nguyên thì chỗ nào cũng thoải mái cả.”

“Cậu nói huấn luyện sinh tồn? Nghe nói thành tích của mọi người rất tốt.”

“Đó là nhờ tôi liều mạng đó! Tôi chính là người phụ trách hướng dẫn, mấy ngày đó chỉ có nước nhìn sao để xác định vị trí. Hơn nữa ở phương Bắc, mấy chòm sao cả ngày xoay quanh bầu trời, đảo qua đảo lại làm tôi muốn choáng váng.”

Dương Thế Hành mở thử cửa sổ thì lập tức bị phong tuyết đập vào mặt, sợ hãi vội vàng đóng cửa lại. “Nơi đó còn lạnh hơn ở đây, mỗi tối ngủ tay chân vừa ngứa vừa đau, phải mặc hết đồ vào may ra mới ngủ được.”

An Lăng nhìn nhiệt độ của phòng rồi đem chỉnh lò sưởi lên cao một chút. Hiện tại bên trong chừng mười tám độ, Dương Thế Hành mặc chiếc áo khoác mỏng lông dê màu xám rất hợp với da thịt màu mật ong của hắn. Chợt An Lăng nhìn thấy thứ khiến cho hắn cực kỳ tức giận.

Đằng sau cổ của Dương Thế Hành, ở gần phía tai bên trái có một vết bớt màu hồng. Thời tiết này sao có thể bị mũi đốt được? Hắn không cần suy nghĩ cũng biết đây là trò quỷ của Ivan.

Vốn tưởng rằng bọn họ ở trong quán bar nhiều người sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng xem ra hắn đã đánh giá Ivan quá thấp... An Lăng trầm giọng hỏi: “Thế Hành, ngoại trừ uống rượu với Ivan thì hai người có đi nơi nào khác không?”

Dương Thế Hành suy nghĩ một chút, nhếch miệng cười nói: “Không biết, không nhớ rõ.”

“Tôi tìm thấy cậu trong quán bar của trung tâm thương mại, hai người ban đầu đi vào đó sao?” An Lăng truy hỏi.

“Hmm, đúng vậy.”

Hai mắt An Lăng híp lại, nghĩ thầm Ivan chắc chắn cố ý làm như vậy để kích hấn. Mà Ivan cũng không phải dạng người để mình chịu thiệt thòi, nếu đã lưu cái dấu này trên người Dương Thế Hành thì chỉ sợ toàn thân cũng đã bị gãi sờ vài lần.

“Ivan là bạn của anh đúng không? Khi tôi ở trung tâm vũ trụ thì anh ta mời tôi đi uống rượu. Tại sao đến Noel mọi người vẫn còn phải làm việc vậy?”

Nghe thấy Dương Thế Hành gọi thẳng tên Ivan, An Lăng mặc dù trong lòng bất mãn nhưng cũng không biểu hiện lên mặt.

“Ivan cũng biết anh ở đây?” Dương Thế Hành hỏi, “Hai người cũng rất thân nhỉ? Tôi nghe anh ta kể rất nhiều chuyện.”

An Lăng đi đến bên cửa sổ, nghiêm mặt nói: “Thế Hành, đừng quá thân với Ivan, không tốt cho cậu đâu.”

Dương Thế Hành quay đầu, nghi hoặc hỏi: “Là sao? Anh ta tốt mà, khá hợp với tôi. Hơn nữa, lần trước anh thức đêm làm việc còn mở hội nghị truyền hình với anh ta...”

“Nghe tôi là được.” An Lăng giữ lấy vai của An Lăng, tựa hồ hơi nổi giận. “Đây là nước Nga, không đơn giản như đảo vũ trụ. Ivan đúng là bạn của tôi nên tôi mới khá hiểu con người anh ta. Tin tôi đi, anh ta tiếp cận cậu là có mục đích chứ.”

Dương Thế Hành giật mình, cười khúc khích hỏi: “Không lẽ... anh ta là gián điệp? Muốn lợi dụng tôi để lấy kỹ thuật khoa học của chúng ta? Yên tâm, tôi cũng không uống say mà lộ cơ mật đâu, dù sao tôi cũng đâu biết gì. Ngược lại, anh ta kể với tôi rất nhiều thông tin của NASA.”

An Lăng buông vai của hấn ra, người dựa vào cửa sổ. Hấn ôm trán tự hỏi một lát rồi đành phất tay nói: “Tôi bảo cậu tránh xa Ivan... là có nguyên nhân. Cậu là tuýp người của anh ta, mà anh ta cũng không biết tiết tháo là gì. Bởi vậy, đừng đi uống rượu với anh ta nữa.”

“... A?” Dương Thế Hành chần chờ một chút, chỉ vào bản thân ấp úng nói: “Tôi... tuýp người? Ivan anh ta...”

“Anh ta là đồng tính luyến ái.” An Lăng nhìn Dương Thế Hành nhưng lập tức rời ánh mắt đi, “Cái quan trọng là tên kia lúc nào cũng động dục được. Vì vậy nghìn vạn lần không nên đi uống rượu hay ở một mình với anh ta, hiểu chứ?”

Dương Thế Hành lẳng lẳng nhìn hấn, sương mù luôn ở trong ngực tựa hồ xuất hiện một ánh rạng đông. Dương Thế Hành xoay người sống vai với An Lăng dựa vào cửa sổ. Không thể sao nhưng lý do đó khiến ngực của hấn có chút chua xót.

Thấy Dương Thế Hành đột nhiên không nói lời nào, An Lăng có chút kỳ quái. Theo lẽ thường thì Dương Thế Hành sẽ hùng hổ nói đạo lý đường hoàng tỹ như “Tuy Ivan là đồng tính luyến ái nhưng tôi vẫn nghĩ anh ta là một người bạn rất tốt” này nọ...

“Hóa ra Ivan cũng là...” Dương Thế Hành mở miệng nói, trên mặt có chút phiền muộn. “Có điều tôi nghĩ anh ta rất tốt, nói chuyện với Ivan cũng khá thoải mái.”

An Lăng trầm mặc không nói. Phản ứng của Dương Thế Hành có hơi khác với hần nghĩ.

Dương Thế Hành ngẩng đầu nhìn An Lăng, vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi.

“Cậu không tin?” An Lăng nhú mày hỏi.

Dương Thế Hành cắn môi, một lát sau như hạ quyết tâm hỏi: “An Lăng, anh và Ivan... Hai người đã từng hẹn hò sao?”

Thân thể An Lăng chấn động, đột ngột đứng dậy. Tại sao Dương Thế Hành lại hỏi như vậy? Lẽ nào... hần đã biết?! Chẳng lẽ Ivan nói cho hần?

An Lăng bỗng nhiên cảm thấy không gian ấm áp này khiến hần không thể thở nổi. Hần gỡ một nút của áo sơ mi, ngửi khí tối tăm nói: “Ivan nói gì với cậu?”

Dương Thế Hành bị động tác và biểu tình của An Lăng làm giật mình, sửng sốt nói: “Anh ta nói... Anh bị cha mình đuổi khỏi nhà bởi vì không chịu thừa kế gia nghiệp và giới tính... Còn có tại sao anh lại trở thành kỹ sư tên lửa, làm việc ở trung tâm vũ trụ cũng là vì...”

Không đợi Dương Thế Hành nói xong, An Lăng liền cắt ngang, âm thanh trầm thấp như đang áp chế tình cảm của chính mình không bị vỡ òa vậy. “Nếu cậu đã biết sao còn tìm tôi? Không lẽ cậu thấy nhìn tôi vậy vui lắm sao?”

Dương Thế Hành hốt hoảng đứng lên, giữ lấy thân thể An Lăng quay về phía mình, lắp bắp giải thích: “An Lăng, tôi, tôi không hiểu anh nói cái gì! Tại sao anh lại tức giận? Chẳng lẽ anh nghĩ tôi vì chuyện này mà xem thường anh sao?”

An Lăng gương mặt, sắc mặt ảm đạm nhìn hần.

“Vậy cậu nói đi, đã biết tôi như một con ruồi vòng vo mười năm thì cảm giác cậu thế nào? Nếu đã biết rõ tình cảm của tôi đối với cậu thì cậu cứ bám lấy tôi để làm gì?”

Dương Thế Hành bối rối đến không thể suy nghĩ rõ ràng được, hần không biết tại sao An Lăng lại đột ngột tức giận như vậy, vội vàng nói: “Xin lỗi, tôi chỉ hỏi là anh có hẹn hò với Ivan không thôi... Là tôi hiểu lầm.”

Tôi chỉ nghĩ anh nói với Ivan nhiều chuyện về tôi như vậy thì quan hệ của hai người rất thân thiết. Ivan nói cho tôi biết chắc cũng chỉ là lỡ miệng nói mà thôi, tôi thật sự không để ý đến chuyện này đâu, thật sự!”

“... Cậu không để ý?”

“Tôi, tôi thực sự không để ý! Mặc kệ chuyện gì phát sinh, chúng ta vẫn mãi là bạn mà, phải không?” Dương Thế Hành lo lắng nói.

An Lăng giương mắt, khóe môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, đẹp đến mức khiến người ta không rét mà run.

“Tôi đã nói rồi mà...”

Nói xong, An Lăng mạnh mẽ ôm lấy sau ót của Dương Thế Hành, đôi môi hai người chạm vào nhau. Dương Thế Hành kinh ngạc đến không thể động đậy, trừng lớn hai mắt nhìn khuôn mặt gần sát mình, mà An Lăng cũng đồng thời chăm chú nhìn hắn.

Đôi mắt màu lục của An Lăng chớp động, Dương Thế Hành bỗng nghĩ hắn như muốn khóc.

Môi của An Lăng rời khỏi miệng Dương Thế Hành, để sát vào tai hắn thì thầm: “Cậu còn nghĩ rằng chúng ta là bạn sao?”

Còn không kịp hấp thu lời nói này, An Lăng đã giật lại cự ly giữa hai người. Biểu tình muốn khóc kia phảng phất như chỉ là Dương Thế Hành lỗi giác, khuôn mặt đó vẫn lạnh lùng như cũ, còn mang theo một thứ gì đó Dương Thế Hành chưa vào giờ thấy...

An Lăng đi ra cửa, cầm lấy áo bành tô được treo ở ngoài, đầu cũng không quay lại: “Chìa khóa ở kệ giày, sáng mai cậu rời đi thì bỏ nó vào trong hộp thư.”

Dương Thế Hành đại ra nhìn An Lăng rời khỏi. Hắn muốn gọi An Lăng lại, bảo hắn mặc thêm quần áo vào, đội khăn quàng cổ và bao tay nữa, thế nhưng cổ họng khô khốc không thể phát ra được một tiếng nào.

Tiếng “rầm” vang lên rồi để mọi thứ chìm vào yên tĩnh.

Không gian trở nên yên ắng khiến cho tiếng gió gào thét ngoài cửa sổ đập vào tai làm màng nhĩ đau nhức, không để người tập trung suy nghĩ được gì. Dương Thế Hành nhìn xuống dưới lầu, dõi theo bóng lưng của An Lăng tiêu thất trong đêm đen trắng xóa.

Căn phòng thiếu một người dường như lạnh hẳn. Dương Thế Hành chợt hiểu ra, hắn ngay từ đầu nghĩ căn phòng nhỏ này rất ấm áp thoải mái cũng không phải vì cách bài trí mà là vì An Lăng đang ở đây.

Thế nhưng môi của An Lăng rất lạnh, ngay cả ngón tay và thân thể cũng vậy, vừa lạnh lẽo lại nhẹ nhẹ run.

Tiếng tim đập thình thịch vang vọng bên tai không biết là của An Lăng hay Dương Thế Hành, hoặc là từ ngực của cả hai truyền ra.

Dương Thế Hành đứng ở bên cửa sổ, suy nghĩ rõ ràng hơn bao giờ hết. Tất cả mọi nghi hoặc đều đã được giải đáp, phơi bày trước ánh sáng.

Sau mười năm, trong một ngày này, ở đất nước tuyết bay mù trời, hẳn rồi cuộc cũng hiểu, tất cả, tất cả...

15. Quyển 2 - Chương 14

Buổi sáng của lễ giáng sinh, Ivan đang chuẩn bị về nhà nghỉ lễ, dự tính sẽ ở nhà cho đến hết tết tây sau đó trở lại trung tâm vũ trụ hai ngày rồi quay trở về đón lễ theo lịch Julian. Vừa mới bỏ hành lý vào xe thì gã nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

Âm thanh truyền đến khiến gã không khỏi phấn chấn, hóa ra là Dương Thế Hành yêu cầu gặp mặt. Ivan cúp điện thoại nghĩ thầm, thanh âm của Dương Thế Hành thật rất bình thường, chẳng lẽ An Lăng không nắm chặt cơ hội tới qua sao?

Ivan lái xe đến địa điểm hẹn với Dương Thế Hành, trong lòng không khỏi bi ai thay cho An Lăng, không chừng vì ức chế quá lâu nên thành lãnh cảm mất rồi...

Dù đang là ngày lễ nhưng trung tâm thương mại vẫn vô cùng nhộn nhịp. Người Nga thường tập trung mua sắm vào những lúc cuối năm, vì vậy nên lễ tết trở thành dịp đông đúc bận rộn của các cửa hàng.

Bọn họ hẹn ở quán bar hôm qua, khi Ivan đến thì Dương Thế Hành đã ngồi ở trong góc chờ gã.

“Giáng sinh vui vẻ, Ivan.” Dương Thế Hành ngẩng đầu, ân cần chúc mừng bằng tiếng Nga, sau đó lại chuyển sang tiếng Anh nói chuyện: “Xin lỗi lại gọi anh ra ngoài vào lúc này, anh chắc đang chuẩn bị về nhà phải không?”

Ivan cởi áo khoác móc lên giá treo bên cạnh, thấy dáng vẻ của Dương Thế Hành rất bình thường làm gã chắc chắn rằng hai người hôm qua cũng không làm gì. Thế nhưng, hẳn là có chuyện đã xảy ra nên Dương Thế Hành mới phải hẹn gã ra gặp như vậy, tám phần mười đều không phải chuyện gì tốt.

“Không sao, có thể thấy cậu ngay buổi sáng đã khiến tôi rất mừng rồi, tôi có dự cảm rằng kỳ nghỉ này sẽ rất thú vị.” Ivan mỉm cười nói, nhìn thẳng vào Dương Thế Hành phóng điện. Tuy rằng gã biết Dương Thế Hành là người An Lăng thích nhưng Ivan không phải là người lãng phí cơ hội của mình.

Dương Thế Hành nhìn Ivan, có chút suy nghĩ nói: “An Lăng nói quả là không sai.”

“Anh ta nói gì? Sức quyết rũ của tôi rất cao hay sự nghiệp của tôi rất thành công?”

“An Lăng nói anh là một nhân vật nguy hiểm không có tiết tháo.” Dương Thế Hành thành thật nói.

Ivan cười khở: “Xem ra ý đồ của tôi đã bị vạch trần rồi. Tôi đang nghĩ nếu mấy ngày nay cậu không có việc gì thì có thể đến nhà tôi nghỉ lễ.”

“Rất xin lỗi, ý tốt của anh tôi sẽ ghi ở trong lòng.” Dương Thế Hành nghiêm túc nói, “Ngày hôm nay tôi hẹn anh ra là muốn hỏi anh một chút chuyện. Từ hôm qua đến giờ anh có gặp An Lăng không?”

“Lần cuối cùng tôi gặp An Lăng là ở trong quán bar này, anh ta đến đón cậu.” Ivan đưa tay chống cằm, hứng thú hỏi: “Anh ta chạy?”

Dương Thế Hành xấu hổ mà gật đầu.

Bồi bàn mang lên hai ly soda chanh. Thấy Ivan có vẻ ngạc nhiên, Dương Thế Hành giải thích nói: “Tỷ nữa anh còn phải lái xe mà phải không? Hơn nữa An Lăng cũng nói tôi không được uống rượu với anh.”

Ivan thở dài, bắt đầu nói: “Xem ra tôi đã bị loại hoàn toàn rồi. Như vậy thì mục đích lần này của cậu... là An Lăng phải không?”

Dương Thế Hành cầm lấy ly nước uống một hơi, cảm giác mát lạnh từ từ khếch tán trong cơ thể. “Tôi rất cuộc cũng đã hiểu. Ngày hôm qua anh liên tục ám chỉ với tôi phải không?”

“Đúng vậy.” Ivan thoải mái thừa nhận, “Thành thật mà nói thì cho đến lúc say đến ngất đi thì cậu nhìn như không hiểu những gì tôi muốn nói.”

Dương Thế Hành nhìn giọt nước đọng bên ngoài ly thủy tinh từ từ chảy xuống, sau đó lặn vào vòng nước dưới đáy ly. Có thể là muốn dùng chuyện khác để phân tâm suy nghĩ của bản thân mà thôi. Kỳ thực sau khi nghe những lời ám chỉ của Ivan, trong lòng hắn loáng thoáng cảm giác được nỗ lực mà An Lăng làm vì bản thân hắn có thể xuất phát từ một loại tình cảm khác.

Tối hôm qua sau khi An Lăng rời khỏi, hắn suy nghĩ thật kỹ. An Lăng chắc đã hiểu lầm ý của hắn, thậm chí còn nghĩ Ivan là người nói hết ra mọi chuyện. Thế nhưng Dương Thế Hành lúc đó thật sự không hiểu lắm, càng không có khái niệm gì với những ẩn ý của Ivan.

Chỉ là bản thân hắn không suy nghĩ nhiều, đối với mọi chuyện xung quanh cũng sẽ không quá để ý, bởi vậy mới không nhận ra được hắn bỏ lỡ rất nhiều nỗ lực chân tình mà người bên cạnh dành cho mình.

Dương Thế Hành thật sự rất chán ghét bản thân lúc này, hắn luôn chỉ nhìn thấy những thứ mình muốn. Con người ích kỷ tự đại như hắn có chỗ nào đáng giá với sự hi sinh mà An Lăng dành cho hắn?

Hắn nhắm mắt lại che dấu tình cảm của bản thân, thấp giọng nói: “Ivan, tôi muốn anh xác nhận một chuyện. Tình cảm của An Lăng đối với tôi... từ trước đến giờ vẫn như vậy sao?”

Ivan buông chiếc ly, sắc mặt chợt nhả cũng nghiêm túc lại: “Cũng như mười năm trước khi anh ta quyết định sẽ đi con đường không có lối về này thì trong lòng An Lăng chỉ có một mình cậu, cũng không quan tâm đến những người khác. Có điều anh ta cũng biết tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu, nên anh ta vốn muốn giấu diếm cậu cả đời.”

Hồi ức như thủy triều mà dâng lên. Ánh nhìn dịu dàng với những trò đùa quái đản của mình, luôn luôn ủng hộ ước mơ của bản thân, còn có lần ra đi không từ biệt trong kỳ thi đại học, trước khi Dương Thế Hành đi vào phòng thi có quay đầu lại một lần cuối, nhìn thấy biểu tình thống khổ kiềm nén của An Lăng...

Hóa ra hai người cũng chưa từng thay đổi... Dương Thế Hành tự giễu nghĩ. Sau khi gặp lại cách An Lăng nhìn hắn vẫn không thay đổi, mà hắn cũng giống trước đây đem sự tồn tại và nỗ lực của An Lăng là một điều tất nhiên.

“Cậu sao? Cậu định đáp lại anh ta như thế nào? Hay cứ tiếp tục giả ngu?”

Ivan mỉm cười nhưng lời nói khá sắc bén khiến Dương Thế Hành trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào.

“Tôi... tôi không biết, tôi không nghĩ đến nhiều như vậy.” Dương Thế Hành buồn bã nói, “An Lăng rất quan trọng đối với tôi. Tôi muốn anh ấy có thể ở bên cạnh mình, nhưng...”

Ivan thở dài, cầm lấy hai tay đang nắm chặt lại của Dương Thế Hành, nhẹ nhàng nói: “Tôi hiểu chuyện này đối với cậu trong thời gian ngắn khó có thể tiếp thu, nhưng cậu phải hiểu thái độ không rõ ràng sẽ chỉ làm An Lăng đau khổ hơn mà thôi. Cậu có trách nhiệm phải cho anh ta một câu trả lời, dù là cự tuyệt cũng phải nói cho rõ. Cho dù bởi vậy mà anh ta rời đi... thì đó cũng không phải là lỗi của cậu, chỉ có thể trách An Lăng lại thích phải người không nên thích mà thôi.”

Dương Thế Hành không nói chuyện cũng không đẩy bàn tay của Ivan ra. Lúc này hắn thực sự cần có người nói cho hắn biết nên làm như thế nào, nhưng hình như cũng không giải quyết được vấn đề gì, trong lòng hắn vẫn vô vùng rối rắm.

“Tôi cũng là một người từng trai. Tôi cũng yêu rất nhiều người, phân nửa những người đó cũng mang cho tôi nỗi đau như vậy.” Ivan cảm thán nói.

Dương Thế Hành miễn cưỡng mỉm cười nói: “Tình yêu của anh đúng là bao la thật.”

Ivan nhún vai, vẻ mặt không có gì nhưng lại nói: “Cậu cũng mang cho tôi nỗi đau tương tự vậy.”

“Tôi phải đi. Xin lỗi đã làm chậm trễ hành trình của anh.” Dương Thế Hành đứng lên nói, lịch sự bắt tay với Ivan. “Cảm ơn anh, tôi tìm anh chỉ muốn làm rõ một chút chuyện để biết mình không phải tự đại mà hiểu lầm.”

“Cậu không cần phải cảm ơn tôi. Tôi thật sự có ý đồ với cậu.” Ivan thản nhiên nói, “Tôi vốn muốn chuốc say cậu để An Lăng làm tận hứng. Nhưng lại không ngờ tên nhóc kia lại không làm gì cả, còn náo loạn cả lên. Thật là một tên vô dụng.”

Thân thể Dương Thế Hành cứng đờ, chợt nhớ đến nụ hôn lạnh buốt như biệt ly tối hôm qua.

Hắn mặc áo khoác của mình vào, chợt nhớ thêm một chuyện hỏi: “Mặc dù có hơi bất lịch sự nhưng, quan hệ của anh và An Lăng là dạng gì?”

“Bạn bè, ngoài ra thì không là gì cả.” Ivan cười cười, “Đừng lo lắng. Chúng tôi còn trong sạch hơn cả quan hệ của Nga và Ukraine nữa.”

“Đó là quan hệ thù địch.” Dương Thế Hành kì thị nói, rồi lập tức nghiêm túc lên: “Mặc dù tôi không có tư cách nói, nhưng An Lăng là người bạn quan trọng nhất của tôi, tôi không muốn anh động đến anh ấy. Nhất là sau khi đã nghe được sự tích của anh...”

Ivan vội vàng xua tay thanh minh: “Dạng mỹ nhân băng giá như An Lăng không phải tuýp người của tôi. Kiểu tôi thích là người nhiệt tình rộng rãi cơ.”

“Vậy là tốt rồi.” Dương Thế Hành mang bao tay, thoải mái cười nói: “Tôi còn tưởng An Lăng dựa vào kinh nghiệm của bản thân mà đánh giá anh, thì tôi nhất định sẽ đánh cho anh rụng hết răng.”

Ivan âm thầm líu lưỡi, không ngờ Dương Thế Hành cũng có mặt thô bạo đến vậy... Ấy, không thể cùng hắn lên giường chiến đấu mấy trận thực sự là chuyện đáng hối hận trong cuộc đời.

Dương Thế Hành tạm biệt Ivan đi rời khỏi quán bar của trung tâm thương mại, đi vào không gian đầy gió tuyết của nước Nga. Thật hi hữu, thân thể vẫn không cảm giác được giá rét, có lẽ sự chấn động trong tâm hồn còn mãnh liệt hơn cảm giác bên ngoài nhiều lắm.

Tình cảm trong ngực hắn kêu gào vấy vùng khiến cho trái tim đau đớn đến nổi tung. Ngoại trừ sự hổ thẹn và tự trách dành cho An Lăng, hắn còn cảm thấy bi thương và phẫn nộ, còn có... một loại sung sướng đầy tội ác.

Hắn sung sướng vì biết được An Lăng coi trọng mình như thế nào, biết rõ được mình chiếm trái tim của An Lăng nhiều thế nào, không ai có thể thay thế vị trí của hắn. Bất cứ người nào biết được bản thân có được tình cảm của một người hơn mười năm trời đều sẽ cảm thấy tự mãn phải không?

Sau khi An Lăng rời khỏi tối hôm qua, Dương Thế Hành một mình yên lặng tắt TV, mở đèn để tránh nửa đêm An Lăng về không nhìn thấy đường. Nhưng mà hắn cũng hiểu được, An Lăng sẽ không trở về, ít nhất là cho đến khi hắn rời khỏi.

Dương Thế Hành mở to hai mắt suy nghĩ một đêm, cũng không phải suy nghĩ tìm cách gì mà chỉ là từng chút từng chút nhớ lại ký ức lúc ở cùng với An Lăng.

Người như vậy làm sao lại thích mình? Ngoại trừ tính cách có hơi kì cục một chút nhưng vô luận là bề ngoài hay sự nghiệp cùng gia đình điều kiện đều không thể chê được. Hắn đáng lý ra phải có một cô gái xinh đẹp dịu dàng sống vai mới đúng.

Theo như Ivan nói, An Lăng cũng không phải không thích phái nữ, vậy lại sao lại thích một gã đàn ông vừa cao lại vừa trắng như hắn? Dương Thế Hành nhớ lại thời trung học, thực sự không nghĩ ra được mình có ưu điểm gì khiến An Lăng thích được. Hắn ở trong đội điền kinh suốt ngày phơi dưới ánh mặt trời, đen như cột nhà cháy... Được rồi, cho dù An Lăng thích kiểu như vậy nhưng cũng không gặp lại suốt mười năm trời, tại sao vẫn...

Dương Thế Hành nghĩ nghĩ, bỗng cảm thấy mặt có chút nóng lên. Hắn không khỏi chửi bới bản thân, đến lúc nào rồi mà còn nhảm hạ thoả mái suy nghĩ những chuyện không đâu này.

Nếu như An Lăng cứ như ban đầu muốn giấu mình cả đời thì kể tiếp An Lăng sẽ tính làm gì? Hắn sẽ giống như mười năm trước biến mất không một lời từ biệt? Hoặc cứ như lúc trước mà hờ hững với mình?

Chỉ ít công việc hiện tại An Lăng không có khả năng bỏ dở nửa chừng... Nhưng nếu dựa trên lập trường của An Lăng thì duy trì quan hệ như trước là hoàn toàn không thể.

Hắn chậm rãi thả bộ đến Quảng Trường Đỏ. Ở đây lại không có mấy người, nền đất gạch màu xám mới được dọn dẹp bớt tuyết, có cố ấn mạnh xuống cũng không ra vết chân được.

Gió tuyết ngày hôm nay có vẻ đỡ hơn nhiều so với hôm qua. Tuy Dương Thế Hành biết An Lăng có thể tự chiếu cố chính mình nhưng nhiệt độ tối hôm qua dưới âm hai mươi độ, An Lăng lại ăn mặc phong phanh như vậy ra ngoài làm hắn có chút lo lắng.

An Lăng rốt cuộc đang nghĩ gì? Nếu như bản thân có thể hiểu hắn thì tốt rồi, có lẽ hai người sẽ không đi đến nông nỗi này. Dương Thế Hành bỗng dưng cảm giác vô lực. Rõ ràng đều đem đối phương đặt ở trong lòng, nhưng hai dạng tình cảm khác biệt không để bọn họ đi chung một con đường.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời màu âm u xám xịt, lần đầu tiên trong cuộc đời vì tình cảm của bản thân mà cảm thấy hoang mang.

Ngày 02 tháng 01 năm mới, vài người phi hành gia đều đã bắt đầu trở về trung tâm vũ trụ Gagarin.

Được nghỉ vài ngày mọi người thoát nhìn tinh thần rất sáng khoái... Ngay cả Dương Thế Hành cũng vậy, những lúc gặp chuyện không vui càng khiến hắn mau chóng gặp lại mọi người.

“Xem ra tất cả mọi người đều khỏe cả. Tốt lắm.” Dương Thế Hành từ đáy lòng nói.

Nhìn thấy hắn thật thà nói khiến cho các phi hành gia có một chút áy náy, đều cho rằng Dương Thế Hành vì phải ở lại trung tâm vũ trụ nước Nga nghỉ lễ mà buồn chán muốn chết rồi.

“Cái, cái này... A Hành, anh và Duy Hân mua quà lưu niệm cho cậu này!” Danny vội vàng đưa ra món quà, “Đây là búp bê Nga! Phiên bản giới hạn của Điện Kremlin!”

Búp bê bằng gỗ được tinh tế trang trí bằng hoa văn Nga rất đẹp, mặc dù không thấy có chỗ nào liên quan đến Điện Kremlin nhưng Dương Thế Hành cũng rất cảm kích nói: “Cảm ơn! Tôi rất thích! Tôi nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận!”

Nghe Quý Vinh nhìn thấy Dương Thế Hành vui vẻ, có chút xấu hổ nói: “A... Tôi cũng có mua quà, là phiên bản giới hạn của nhà thờ Vasily...”

Con búp bê thứ hai nhìn cũng không khác gì con thứ nhất... Có lẽ phải nói là hai con giống y chang nhau!

Cù Vũ Năng đẩy mắt kính, làm bộ dạng bí hiểm: “Thật không ổn, xem ra chúng ta đều có chung ý tưởng rồi. Tôi tặng chính là ấn phẩm noel của trung tâm thương mại.”

Dương Thế Hành lẳng lẳng nhìn ba con búp bê Nga giống nhau như đúc, hỏi: “Này, mọi người không phải mấy ngày qua đi Quảng Trường Đỏ chứ? Sau đó gặp phải một người có râu mép bán búp bê Nga?”

... Đã trả lời rồi! Mọi người ở trong lòng nghĩ.

Dương Thế Hành nhìn mặt bọn họ là hiểu, xoát xa nói: “Thật ra... tôi cũng mua một con phiên bản giới hạn của Quảng Trường Đỏ nên hiện tại tôi có đến bốn con búp bê giống nhau như đúc lặn. Mà lúc sau tôi thấy ở một cửa hàng có bán còn rẻ hơn hai trăm đồng rupi...”

Nghe Quý Vinh thở dài, gãi gãi đầu lảng sang chuyện khác nói: “VẬY... nói chung hãy quên việc phi hành đoàn chúng ta bị một tên bán hàng rong chặn chém, đi xem tàu Soyuz đi.”

Cả nhóm đi lên xe tiến đến nhà máy lắp ráp.

Tàu Soyuz hiện tại là tàu chở người duy nhất trên thế giới đi đến trạm vũ trụ. Gần hai mươi năm qua nó đã thực hiện rất nhiều nhiệm vụ mang phi hành gia của các nước đi đến trạm vũ trụ.

Hai tháng trước tàu Soyuz thành công đáp xuống mặt đất, mang về ba người phi hành gia của Mỹ, Nga và Nhật Bản. Hiện tại nó đang trong quá trình bảo trì và chỉnh sửa để chuẩn bị cho nhiệm vụ trong hai tháng sắp tới.

Dương Thế Hành và Nghê Quý Vinh lần đầu tiên thấy tàu Soyuz có vẻ rất hưng phấn. Bề ngoài của tàu nhìn còn rất mới nhưng lại có chút chần chừ từ năm tháng đi qua. Hai người liên tục đặt ra câu hỏi với kỹ sư, mà Dương Thế Hành vẫn không bỏ được tật ngứa tay, chạy đến sờ sờ lớp vỏ chịu nhiệt của tàu.

Một lúc sau hai phi hành gia Nga là Peter và Victor cũng xuất hiện, mang bọn họ đi tham quan những bộ phận khác. Tâm tình cả Peter có vẻ không được tốt, nhìn như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào vậy.

Theo trạm thông tin Cù Vũ Năng cho biết thì chuyện Peter đi cùng với một người đàn bà khác trong đêm giáng sinh bị vợ phát hiện nên đã dắt con rời đi. Bởi vậy con người đáng thương kia suốt mấy ngày nghỉ một mình lẻ loi.

Phi hành gia Nga dẫn bọn họ tới bộ nghiên cứu và phát triển tên lửa. Ở đây đang tiến thành nghiên cứu và phát triển tàu chở người tiếp theo. Ngoài trừ tàu con thoi, nước Nga đồng thời cũng đang nghiên cứu đến tên lửa chở người. Bởi vì tàu vũ trụ chỉ thích hợp vận hành ở xung quanh quỹ đạo trái đất còn muốn tiến hành kế hoạch lên mặt trăng thì tên lửa chính là phương tiện thích hợp nhất.

Do đây là chuyện cơ mật nên bọn họ cũng chỉ có thể ở phòng khách nhìn mô hình với những bộ phận đơn giản này nọ.

Khi bọn họ đi đến phòng thấu thiên ở tầng hai thì thấy phòng khách lầu một bước vào vài người.

Dương Thế Hành trong ngực nổi lên một chút rung động. Người ở giữa là An Lăng, người ở bên cạnh đang vui vẻ nói chuyện chính là Ivan, ngoài ra còn có một người con gái Nga xinh đẹp lạ mặt.

Nhìn thấy ba người, Peter và Victor đều lộ vẻ kinh ngạc, “Đó là... An Lăng phải không?”

Dương Thế Hành biết để hai người từng trải lộ ra vẻ như thế hẳn phải có chuyện gì đó, vội vàng hỏi: “Hai người biết anh ta?”

Victor gật đầu nói: “Đó là dĩ nhiên. Hắn từng làm việc ở đây mà. Chỉ là chúng tôi không biết hắn cũng tới.”

Peter nhìn ba người dưới lầu, không khỏi tấm tắc: “Trên đời này thật sự chuyện kì lạ gì cũng có...”

“Chuyện gì vậy? Nói nghe một chút xem?” Dương Thế Hành bức thiết nói.

Peter nhỏ giọng nói: “Mấy người đừng bảo tôi nhiều chuyện, nhưng thực ra đây là chuyện ai ở đây cũng

biết.”

Victor nhìn có vẻ rất muốn tham dự vào trọng tâm câu chuyện, xen mồm nói: “Hai người kia, nam là kỹ sư Ivan, nữ là bác sĩ của trung tâm vũ trụ, cô ấy tên là Sofia Greiglian, là tình nhân trong mộng của tôi...”

“Là tình nhân trong mộng của tất cả đàn ông trong trung tâm vũ trụ!” Peter bổ sung.

“Tên Ivan kia cũng không phải bình thường. Hắn là một đồng tính luyến ái, nghe nói số người hắn từng hẹn hò còn nhiều hơn cả nhân viên ở đây.” Peter như ba cô sáu bà nói.

“Vậy có gì đáng kinh ngạc?” Nghê Quý Vĩnh hỏi.

Cù Vũ Năng cười gian cướp lời hai người phi hành gia Nga, nói: “Hai nhân vật nổi tiếng của trung tâm vũ trụ đều quan tâm đến An Lăng chủ nhiệm, phải không?”

“Anh cũng biết?” Victor mở to mắt, khá khó chịu vì đã bị dành mất phần hay ho nhất.

Nghê Quý Vĩnh giật mình nói: “Tôi cứ tưởng chỉ có một mình tôi biết chuyện này! A Năng, anh đúng là...”

“Lần trước nghe cậu nói An Lăng chủ nhiệm có một vài tin đồn tiêu cực nên tôi đi hỏi thăm một chút.”

Nghê Quý Vĩnh trong lòng thầm mắng, sao lại không phát hiện ra phi hành gia Nga cũng nhiều chuyện như vậy. Chuyện này Dương Thế Hành cũng sẽ biết... Hắn cũng không dám nhìn biểu tình của Dương Thế Hành, cả tiếng nói: “Buồn cán, chuyện này có gì hay để kể đâu? Không bằng chúng ta đi nhìn phòng kỷ niệm của Gagarin...”

Tuy nhiên chiến lược đánh trống lảng của hắn không thành công, Peter tiếp tục nói: “Tôi nghe nói An Lăng đùa giỡn tình cảm của bọn họ, bội tình bạc nghĩa. Sao nhìn bọn họ vẫn thân thiết như vậy?”

Victor lắc đầu nói: “Tôi nghe nói bọn họ quyết định làm ba người, không cần phải tranh nhau nữa...”

Hai người càng nói càng khoa trương, Nghê Quý Vĩnh bắt đầu thấy hối hận tại sao không tách hai vị này ra trước...

Ngay cả chuyện An Lăng thích đàn ông cũng giấu Dương Thế Hành. Nghê Quý Vĩnh đã giấu lâu đến vậy không ngờ đến Nga lại bị vỡ lở còn bị rắc thêm mắm thêm muối khó nghe.

Nghê Quý Vĩnh len lén dùng khóe mắt quan sát Dương Thế Hành, kinh ngạc phát hiện phản ứng của Dương Thế Hành rất... bình thường?!

“... Cậu không kinh ngạc sao? Không lẽ đã biết trước rồi?” Nghê Quý Vinh cẩn thận hỏi thăm.

“Không có gì phải ngạc nhiên, tất cả chỉ là tin đồn mà thôi.”

“... Ày?”

Dương Thế Hành nhìn An Lăng dưới lầu, thản nhiên nói: “Vì suốt mười năm nay trong ngực hấn chỉ có một người, hoàn toàn không quan tâm đến những người khác.”

Mọi người thấy hấn nói đều không khỏi hoài nghi, chỉ riêng Nghê Quý Vinh tròn mắt nhìn Dương Thế Hành, trong lòng không khỏi kinh nghi.

Cù Vũ Năng đẩy mắt kính nói: “Xem ra lời của bạn thân nói có vẻ đáng tin hơn.”

Peter lắc đầu nói: “Không không, các cậu quá đơn giản rồi. Ngực chỉ có một người nhưng vẫn lên giường với nhiều người được mà.”

Dương Thế Hành không nghe bọn họ tranh luận, chỉ là ánh mắt phức tạp nhìn xuống dưới lầu, sau một lúc lâu thì xoay người bỏ đi.

Nghê Quý Vinh thấy hành động của Dương Thế Hành, đoán được nhất định có chuyện đã xảy ra. Nếu bình thường Dương Thế Hành thấy An Lăng khẳng định sẽ lớn tiếng chào hỏi gây sự chú ý của người kia, tuyệt đối sẽ không im lặng đến như vậy. Hấn nhin không được thăm mắg mình thích xen vào chuyện của người khác nhưng vẫn im lặng rời khỏi, đi theo Dương Thế Hành.

“Ê! Đứng lại!”

Dương Thế Hành dừng chân lại, thấy Nghê Quý Vinh hùng hổ đi tới thì theo phản ứng cầu xin tha thứ trước: “Xin lỗi, tôi không dám nữa... Ủa, mà tôi đang làm cái gì?”

“Cậu bị thần kinh hả!” Nghê Quý Vinh thở hồng hộc mắg. Dương Thế Hành người cao chân dài, đi một bước bằng với Nghê Quý Vinh bước hai bước, thật sự làm hấn rất giận.

“Tôi hỏi cậu, cậu không phải lại cãi nhau với chủ nhiệm nữa chứ?” Nghê Quý Vinh hỏi, vẻ mặt nghi ngờ. “Hỏi như vậy có chút kỳ cục, đúng là hai người đang trong thời kì chiến tranh lạnh. Có điều, thái độ của cậu... không giống bình thường.”

Thở dài dằng dặc, Dương Thế Hành quay đầu đi chỗ khác nói: “Có rất nhiều chuyện, cậu không hiểu được đâu. Vốn hai chúng tôi đã làm lành, sau đó lại xuất hiện tình huống bất ngờ, trong nhất thời rất khó có thể tiếp thu.”

Nghê Quý Vĩnh thất kinh kêu lên: “Đệt! Cậu không phải đã bị chủ nhiệm làm chứ?!”

Dương Thế Hành quay đầu nghi ngờ nhìn hắn: “Ý cậu là sao?”

“Là...” Nghê Quý Vĩnh lo lắng nói: “Là ý đó đó. Chủ nhiệm đối với cậu làm những chuyện... chỉ người yêu mới làm với nhau ấy!”

“Làm sao cậu biết?!” Dương Thế Hành kinh ngạc nói, lập tức lắc đầu: “Ý của tôi là anh ta không làm gì với tôi cả! Có điều tình trạng hiện tại của bọn tôi thật sự là một lời khó nói hết được...”

“Cậu không phải đã biết An Lăng thích cậu rồi chứ?!”

“Sao cậu biết?!”

Nghê Quý Vĩnh quyết định dừng tốc độ phát triển chóng mặt này lại, giơ tay lên nói: “Từ từ, nói chậm chậm lại.”

Dương Thế Hành trừng lớn hai mắt gật đầu.

Sau một lúc lâu, Nghê Quý Vĩnh sắp xếp lại trình tự ổn định mà nói: “Cậu kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy Nghê Quý Vĩnh tựa hồ đã sớm biết chuyện này, Dương Thế Hành cũng không giấu diếm nữa, bắt đầu kể từ phần Ivan đến hết một lần, chỉ bỏ qua chuyện An Lăng hôn mình.

“... Đại khái là như vậy.” Dương Thế Hành hạ mí mắt hỏi: “Cậu khi nào thì biết được? An Lăng nói cho cậu sao?”

Nghê Quý Vĩnh dựa trên tường, nghe xong chỉ cảm thấy Dương Thế Hành thật sự ngu ngốc đến nhân thân đều muốn nổi giận. Hắn tức giận nói: “Hắn làm sao có thể nói cho tôi được? Là tôi tự phát hiện. Đừng hỏi làm sao tôi phát hiện được, lười giải thích!”

Dương Thế Hành ngồi xuống dưới đất, mù mịt nói: “Tôi hiện tại không biết phải làm thế nào cho đúng...”

Nghê Quý Vĩnh thở dài, lúc này trong lòng hắn cũng rất phức tạp. Ban đầu lúc biết tình cảm của An Lăng đối với Dương Thế Hành hắn cứ cho rằng chỉ cần Dương Thế Hành phát hiện ra thì An Lăng phỏng chừng sẽ từ bỏ. Có điều hắn không nghĩ tới được An Lăng vì người này mà đem cả cuộc đời đánh cược.

... Nhưng như vậy thì làm sao? Nói thẳng thì rất tàn nhẫn, nhưng đây là chuyện An Lăng tự nguyện làm, không cần nhận được hồi báo. Bản thân Nghê Quý Vĩnh cũng cảm thấy được chuyện đó nên mới đem bí

mặt này giấu ở trong lòng. An Lăng chắc chẳng bao giờ nghĩ rằng Dương Thế Hành cần phải đáp trả lại gì cho hắn đâu?

Dương Thế Hành nửa cầu xin nói: “Này Nghe , cậu giúp tôi nghĩ xem phải làm thế nào mới tốt đây? Sau này An Lăng sẽ làm như thế nào? Tôi thật sự một chữ cũng không nghĩ ra được...”

Nghe Quý Vinh liếc mắt nhìn hắn. Người này rõ ràng phải hiểu An Lăng nhất nhưng chuyện liên quan đến bản thân lại không có cách nào nhìn rõ được,

“Hiện tại điểm mấu chốt không phải là An Lăng chủ nhiệm muốn làm gì, mà là cậu nghĩ như thế nào?” Nghe Quý Vinh chỉ ra điểm mấu chốt, “Đương nhiên cậu cũng có còn một lựa chọn duy nhất là nói rõ ràng với hắn, rõ ràng mà từ chối. Chỉ ít cũng để hắn đi mà không tiếc nuối.”

“Cậu nói kiểu gì mà như anh ấy bị bệnh nan y vậy?” Dương Thế Hành bất mãn nói.

Nghe Quý Vinh ngồi xuống bên cạnh hắn, trầm ngâm một lúc rồi nghiêm túc nói: “Tôi cũng không gạt cậu nữa. An Lăng chủ nhiệm nguyên bản quyết định năm sau... sửa lại, là năm nay sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ sẽ rời khỏi trung tâm vũ trụ.”

Dương Thế Hành nhảy dựng lên, kích động nói: “Rời khỏi?! Vì sao? Anh ấy muốn đi đâu?”

“Quý mới biết được hắn muốn đi đâu... Bất quá nguyên nhân chủ nhiệm rời đi thì cậu dùng đầu suy nghĩ một chút cũng sẽ đoán được, phải không?”

Cổ họng Dương Thế Hành phát ra tiếng gào thét như cửa động vật sắp chết, đem mặt vùi vào đầu gối.

Bản thân thật khờ, ngay cả chuyện đó cũng không rõ. Mười năm trước An Lăng vì sao lại rời đi? Hắn cứ ngỡ An Lăng sẽ không thể bỏ công tác nữa chừng. Thế nhưng An Lăng trở thành kỹ sư tên lửa là vì giờ khắc này mà? Đợi sau khi tên lửa an toàn phóng đi thì nhiệm vụ của hắn sẽ hoàn thành, là có thể không còn băn khoăn mà rời xa Dương Thế Hành...

Hắn làm sao có thể mở to hai mắt nhìn An Lăng một lần nữa ly khai? Thật vất vả mới tìm lại được sự tồn tại quan trọng đó...

Nghe Quý Vinh cũng hiểu Dương Thế Hành rất khó có thể đối mặt với chuyện này, vỗ vỗ lưng của hắn nói: “Suy nghĩ nhiều vô ích. Tôi cũng nghĩ quyết định của An Lăng chủ nhiệm là chính xác. Hắn rời đi đối với hai người đều là chuyện tốt...”

“Làm sao có thể tốt được! Nhắm mắt làm ngơ mà tốt sao? Tôi không chấp nhận được!” Dương Thế Hành đóng chặt hai mắt kêu lên.

“Bình tĩnh một chút! Cậu phải hiểu rằng không thể để chuyện này ảnh hưởng tâm tình của mình! Bộ cậu đã quyên, mặc kệ đối mặt với tuyệt cảnh cũng phải giữ được bình tĩnh sao?!” Nghe Quý Vĩnh lạnh lùng nói.

Dương Thế Hành ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Tôi biết, chỉ là muốn phát tiết một chút mà thôi. Nếu tôi chỉ vì vậy mà đi xuống thì không chỉ có lỗi với bản thân và người nhà, mà còn có lỗi với cả An Lăng. Tôi sẽ không để tâm huyết của chúng ta bỏ ra suốt quãng đường này uổng phí.”

Nghe Quý Vĩnh an tâm hơn một chút, oán giận nói: “Rốt cuộc cậu cũng thông minh ra được một chút.”

Có thể lần trước đã trải qua nỗi sợ hai người một ngã nên Dương Thế Hành lúc này bình tĩnh hơn nhiều lắm, cũng có thể là do hai tình huống hoàn toàn khác nhau. Sở dĩ, hắn căn bản không biết bản thân nên chán nản hay bình thản nữa.

Nghe ý tứ của Nghe Quý Vĩnh thì An Lăng ngay từ đầu đã quyết định rời đi. Thế nhưng Dương Thế Hành không thể nào chấp nhận chuyện đó được. Mặc kệ là hình thức nào, bạn bè, đồng nghiệp hoặc là... cái khác, hắn đều mong muốn An Lăng ở trong tầm mắt của bản thân...

“Về nước thì nói chuyện với An Lăng chủ nhiệm đi.” Nghe Quý Vĩnh vỗ vỗ an ủi hắn: “Lựa lời nói kéo một chút, dạng như ‘Mặc dù hai chúng ta không thể có kết quả nhưng vẫn có thể là bạn bè’ các loại. Cậu cứ cố gắng giữ hắn lại đi, còn việc hắn có chấp nhận không thì tính sau.”

... Nhưng An Lăng chắc chắn sẽ không ở lại đâu? Nghe Quý Vĩnh than thở trong lòng.

Dương Thế Hành không đáp lại mà chỉ nhìn hai tay nắm chặt lại của mình.

Trong ngực của hắn đã biết phải nên làm thế nào, hiện tại chỉ nhìn xem bản thân có thể hạ quyết tâm mà từ bỏ niềm tin quan trọng trong lòng hay không thôi. Thế nhưng hắn rất tham lam, luôn mong muốn giữ được mọi thứ quan trọng của mình ở bên người. Tuy rằng hắn cũng cố gắng tìm ra cách vớt vát cả đôi đường nhưng xem ra, giờ chỉ còn một con đường để đi.

16. Quyển 2 - Chương 15

Chuyến đi Nga kết thúc sau một tháng sáu ngày. Sau mười mấy giờ bay, bọn họ một lần nữa đặt chân lên đảo vũ trụ quen thuộc.

Nhiệt độ trên đảo là mười tám độ, không khí thoáng đãng tràn đầy sức sống. Mọi người vừa mới trở về từ quốc gia băng tuyết nên khi nhìn thấy cảnh này mới thực sự nghĩ mùa xuân rốt cuộc cũng đến rồi.

Ngay cả đến ngày cuối cùng thì trung tâm vũ trụ và bên phía Nga cũng không nhắc đến mục đích khác của

chuyến đi này. Có điều cả nhóm cũng không lo lắng, sắp đến là nhiệm vụ quan trọng nhất chuẩn bị bắt đầu, nếu như bây giờ tuyên bố chuyện khác nữa ngược lại sẽ tăng thêm áp lực.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn không khỏi hoài nghi liệu chuyến đi này có thật sự lựa chọn thành viên cho kế hoạch lên mặt trăng hay không. Bởi vì ngoài huấn luyện sinh tồn ra thì nhóm phi hành gia ở Nga chủ yếu là thăm quan và du lịch, hoàn toàn không đủ điều kiện để đánh giá xét duyệt.

Theo suy đoán của Cù Vũ Năng thì kế hoạch hợp tác song phương vẫn còn đang tiến hành thương lượng. Bên phía Nga cũng có tới 50% khả năng không chọn bọn họ mà hợp tác với Nhật Bản hoặc Pháp, thậm chí còn không loại trừ khả năng có thể bắt tay với NASA thêm một lần nữa. Nói chung thì tình hình hiện nay rất khó nói chính xác, quan trọng là tháng sáu phi hành đoàn lên không rồi phản hồi an toàn mới nói tiếp. Nếu trở thành tên lửa chở người đầu tiên trên thế giới phóng lên vũ trụ thì kế hoạch hợp tác nhất định có thể đạt được.

Cả nhóm ngồi trên xe bus chuẩn bị quay về trung tâm vũ trụ điểm danh. Mọi người ở trên xe nói chuyện cười đùa nhưng không bị mười mấy tiếng bay làm mệt mỗi gì. Thật ra với những người luôn lái máy bay phản lực T-38 liên tục thực hiện quay tròn nhào lộn và lao xuống đột ngột như bọn họ thì ngồi máy bay hành khách cũng bình thường như ngồi ở nhà mà thôi.

Dương Thế Hành cầm bảng chữ cái tiếng Nga ngồi đọc, bởi vì trên ISS trường kỳ đều có phi hành gia Nga ở, muốn giao lưu với bọn họ thì không giỏi tiếng Nga không được. Phi hành gia Nga cũng khá lóng lỏi, nếu chỉ giao tiếp bằng tiếng Anh rất có khả năng bị bọn họ lừa đi mà đùa bỡn.

Nghê Quý Vĩnh cũng đang cố gắng nhớ tiếng Nga. Hấn và Dương Thế Hành là hai người phi hành gia tuổi trẻ không có kinh nghiệm, rất dễ bị mấy lão nước Nga trêu chọc. Có điều, hấn cũng không hấn chuyên tâm lắm. Nhìn Dương Thế Hành ngồi ở phía trước chăm chú đọc, hấn nghĩ thầm người này chắc chỉ làm bộ chăm chỉ học hành mà thôi. Ngay cả Nghê Quý Vĩnh ở ngoài cuộc trò chuyện nhưng vẫn rất quan tâm đến phát triển sau này, đương sự khẳng định không thể nào buông tha được.

“Tôi hỏi cậu.” Nghê Quý Vĩnh thả sách xuống, vỗ vỗ Dương Thế Hành từ phía sau nhỏ giọng hỏi: “Cậu tính làm gì? Đã quyết định rồi? Về chuyện của An Lăng chủ nhiệm ấy.”

Dương Thế Hành quay đầu sáng lạn cười, giơ ngón tay làm một cái OK rồi quay lại ngồi học thuộc bảng chữ đơn.

... Vậy nghĩa là sao chứ? Nghê Quý Vĩnh chỉ cảm thấy khó hiểu, thầm nghĩ người này rốt cuộc là quyết định nói rõ với An Lăng hay tiếp tục giả vờ ngu ngơ đây?

Dương Thế Hành tập trung vào bảng chữ đơn, không thèm để ý đến Nghê Quý Vĩnh lăm lăm bám sau lưng.

Chuyện của An Lăng hấn từ lâu đã quyết định rõ phải làm như thế nào, chỉ là còn do dự mấy ngày nhưng một khi đã hạ quyết tâm rồi thì thấy còn đơn giản hơn trong tưởng tượng.

Nói là từ trong miệng nói ra, có cái gì khó nói chứ? Mà quan trọng nhất là không nên do dự, giải quyết cho dứt điểm chuyện này...

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy chứ làm thì đôi khi còn khó hơn sức tưởng tượng.

Dương Thế Hành nhớ đến hồi đại học phải học môn tự chọn, môn văn học Anh sẽ được tính vào một tín chỉ vào trong đó. Vậy mà thầy giáo môn đó cũng phải chơi ác muốn làm rớt phân nửa lớp. Cuối học kỳ ông thấy ấy thông báo đề kiểm tra yêu cầu học sinh phải dựa vào văn điệu và cấu trúc thơ sonet để sáng tác một bài về tương lai của đất nước.

Vì thế môn này, đối với một người hoàn toàn không biết gì về thơ văn như Dương Thế Hành, không cần lo lắng mà anh đứng lì sinh.

Mà hiện tại hắn còn phải đối mặt với một vấn đề còn khó khăn hơn cả việc ngẫu hứng làm thơ.

Sau khi quay về trung tâm vũ trụ báo cáo xong, Dương Thế Hành về nhà sắp xếp hành lý, thay một bộ đồ thể dục và giày thể thao rồi bắt đầu chạy bộ dưới trời mưa lất phất, đích đến là nhà của An Lăng.

Ký túc xá của nhân viên cao cấp trong trung tâm vũ trụ cũng ở khu này nên hai người ở khá gần nhau. Dương Thế Hành đứng trước cửa nhà An Lăng, xoa xoa đầu làm tóc bù xù làm mình có vẻ thê thảm một chút, hắn cố ý thay quần áo cũng vì vậy.

Bí quyết để tấn công là ngay từ đầu phải làm mình trông yếu thế hơn so với đối phương, bởi vậy người ta mới buông lỏng đề phòng thì liền đánh đòn phủ đầu... Đây là kỹ xảo hắn vừa mới thỉnh giáo từ Cù Vũ Năng.

Sau khi chuẩn bị xong, Dương Thế Hành chà xát tay bấm chuông cửa, cả thân thể đều buộc chặt lại. Qua một lúc lâu cũng không thấy ai đến mở cửa.

... Lẽ nào hắn còn chưa về nhà? Dương Thế Hành nhìn vào cửa sổ bên cạnh, từ khe cửa sổ nhìn thấy trong phòng tối đen không có một bóng người, kiểm tra thử hộp thư thì thấy thư tín mấy ngày nay vẫn còn ở trong đó.

Dương Thế Hành thả bộ đi lang thang trên sân cỏ trước nhà, đợi An Lăng trở về.

Đợi đến hết mưa, bầu trời tối đen, ý chí chiến đấu hùng hực của Dương Thế Hành cũng đã xui xuống.

Hắn ngồi trước cửa, một bên miên man suy nghĩ một bên nhìn người qua lại. Trên trời rất nhiều mây, nhìn không thấy được ngôi sao nào, thì thoảng có ánh đèn của máy bay nhấp nháy bay qua.

Dương Thế Hành nhìn đồng hồ đeo tay, đếm từng giây từng giây trôi qua.

Hắn giật mình tỉnh giấc, phát hiện bản thân ngồi dưới đất ngủ, mông ngồi đến ê ẩm.

Chợt hắn chú ý đến một đôi chân dài ở phía trước, hắn nhìn lên, không ngoài ý muốn nhìn thấy gương mặt của An Lăng.

An Lăng cầm dù, tay kéo rương hành lý, khuôn mặt vì khuất bóng mà không thể nhìn rõ ràng. Trong lúc Dương Thế Hành ngủ, trời lại mưa trở lại.

... Nếu như muốn làm cho bản thân nhìn thê thảm ủ rũ thì chính xác hắn làm được, Dương Thế Hành ảo não nghĩ. Không nghĩ đến An Lăng về lúc đúng hắn đang ngủ khiến Dương Thế Hành bất ngờ thua phòng, tâm lý hoàn toàn không được chuẩn bị trước.

“Cậu ở đây làm gì?” Âm thanh không nhanh không chậm của An Lăng từ đỉnh đầu truyền đến.

Dương Thế Hành vội vã đứng lên, bởi vì động tác quá nhanh mà ảnh hưởng đến cơ hông. Hắn nhăn nhó ôm mông, sau đó nhớ đến bị kịch làm thơ thời đại học. Thơ sonat mười bốn hàng hắn chỉ ít còn viết được bốn câu, nhưng hiện tại quần bách đến không nói nổi một câu.

An Lăng thấy tóc Dương Thế Hành ướt đầm, quần áo trên người cũng bị nước mưa làm tối màu đi, sắc mặt lo lắng bất an. Mặc dù trong lòng ngũ vị tạp trần nhưng hắn vẫn khẽ gật đầu nói: “Vào trong đi rồi nói.”

Chuyện đã đến nước này, hắn cũng không cần phải lạnh lùng để che giấu sự quan tâm của mình đối với Dương Thế Hành. Không chừng đây cũng là một chuyện tốt... Chỉ ít tạm thời là như vậy.

Đi vào nhà, An Lăng liền mở chức năng khử độ ẩm, sau đó bật máy sưởi âm tường lên. Chiếc máy phải đầy bụi, nó vốn được lắp sẵn cùng với dụng cụ gia đình nhưng An Lăng chưa bao giờ dùng qua.

Buổi tối nhiệt độ không khí giảm xuống còn mười lăm độ, bởi vì trời mưa nên cảm giác lạnh hơn. Thân thể cao to của Dương Thế Hành co lại, nghĩ thầm gặp mưa thật là thất sách.

An Lăng đưa khăn tắm và quần áo cho Dương Thế Hành, ý bảo hắn vào tắm nước nóng.

Dương Thế Hành nhăn mặt nói: “Lạnh quá, tôi không muốn tắm. Có thể thay đồ luôn không?”

Mặc dù hắn dùng câu hỏi nhưng cũng chỉ để trưng cầu ý kiến, lập tức ôm đồ chạy đến trước máy sưởi bắt đầu thay quần áo.

An Lăng quay đầu tránh không nhìn thân thể trần trụi của Dương Thế Hành, đi vào nhà bếp pha cà phê. Hắn cố ý làm thật chậm, đến lúc bùng cà phê ra thì Dương Thế Hành đã thay đồ xong, trên đầu còn khoác khăn tắm đang ngồi trước máy sưởi. Vóc người của bọn họ xấp xỉ nhau nên đồ thể thao của hắn Dương Thế Hành mặc rất vừa người.

An Lăng để ly cà phê lên bàn nói: “Uống đi, để người ấm lên một chút rồi tôi đưa cậu trở về.”

Hắn xoay người muốn rời đi thì bị Dương Thế Hành nắm lấy, kêu lên: “Chờ một chút! Tôi có lời muốn nói với anh!”

Dương Thế Hành đứng lên, sống chết cầm lấy tay của An Lăng như sợ hắn chạy đi mất.

“Tôi biết cậu muốn nói gì, tôi không muốn nghe.” An Lăng trầm giọng nói.

“Tôi chưa nói làm sao anh biết được? Tôi không cho anh trốn đâu! Anh nghĩ không nhìn không nghe không gặp là được sao? Nói tóm lại, ngày hôm nay tôi nhất định phải nói rõ ràng với anh! Nếu như anh còn là đàn ông thì hãy chấp nhận đối mặt đi!” Dương Thế Hành cũng lớn tiếng kêu lên, trong giọng phảng phất có phần tức giận.

An Lăng dừng lại, nhìn thẳng về phía Dương Thế Hành. Một lát sau hắn quay đầu qua chỗ khác, thấp giọng nói: “Cậu nói đi.”

Dương Thế Hành hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt lấy tay của An Lăng, lấy hết dũng khí nói: “Cảm ơn anh.”

An Lăng gương mặt, gương mặt như điêu khắc vô thần, nhưng đôi mắt màu xanh lục tràn ngập chua xót khổ sở.

“Tôi chỉ muốn nói, cảm ơn không thể biểu đạt hết tâm tình của tôi. Mười năm này anh đã làm cho tôi rất nhiều chuyện, cả đời tôi cũng sẽ không quên.” Dương Thế Hành thành khẩn nói.

An Lăng tự giễu nở nụ cười, một nụ cười cay đắng. “Những chuyện này... đều là ý muốn của tôi, chỉ tự thỏa mãn bản thân mà thôi.”

“Không phải.” Dương Thế Hành nắm chặt lấy tay của An Lăng, không muốn An Lăng tự xem nhẹ mình. “Tôi rất xin lỗi. Tôi luôn chỉ nhìn thấy những gì bản thân mình muốn, lại không thấy được anh khổ cực như thế nào. Trong cuộc đời của tôi, anh là một người rất quan trọng... là người bạn quan trọng nhất.”

Một chữ bạn như thiết chùy đánh vào ngực của An Lăng. Từ này từng là ánh sáng cứu vớt hắn cũng là trách nhiệm nặng nề hắn phải gánh lấy. Hắn bị một từ xưng hô này kiềm chế hơn mười năm, đến hôm nay vẫn tiếp tục bị nó trói buộc.

An Lăng khẽ nhắm hai mắt lại, gian nan nói: “Phải, chúng ta... là bạn, cả đời sẽ là bạn.”

Dương Thế Hành nhìn thấy sự miễn cưỡng của An Lăng, ngực cảm thấy khó chịu đến không thở được nhưng vẫn tiếp tục nói: “Tôi nghe Nghê nói, anh đợi nhiệm vụ lần này kết thúc sẽ rời đi, đúng hay không?”

An Lăng hơi hạ mí mắt, không trả lời.

“Tôi... sẽ không ngăn cản anh. Tôi chỉ muốn hỏi một lần, tôi van anh ở lại có được không?”

“... Xin lỗi, Thế Hành. Tôi không thể ôm thứ tình cảm này mà ở bên cậu được.” An Lăng cắn môi, nhẹ nhàng mà đẩy tay Dương Thế Hành ra, nắm ngược lại tay hắn nói: “Tôi hứa với cậu nhất định sẽ giữ liên lạc với cậu. Đây là sự đảm bảo tối thiểu tôi có thể làm được.”

Dương Thế Hành nhìn hắn, bi thương cười: “Thực sự phải làm như vậy sao?”

An Lăng buông tay Dương Thế Hành ra, nhặt lên khăn tắm bị vứt trên sofa, động tác nhẹ nhàng giúp Dương Thế Hành hong khô tóc.

“Tôi không thể nhìn cậu đi với người khác mà thờ ơ được.”

Khuôn mặt xinh đẹp của An Lăng lộ vẻ lưu luyến. Nói không chừng đây là lần cuối cùng bọn họ có thể gần gũi được như thế này, nên hắn không cần che giấu cảm xúc của mình nữa.

“Tôi là một người rất dễ đổ kị và nhỏ nhen. Nếu cứ tiếp tục ở bên cạnh cậu, sẽ có một ngày tôi không thể chịu được mối quan hệ chỉ là bạn bè nữa. Tôi sẽ cảm hận những người tiếp cận cậu, sẽ tìm cách khiến họ không thể đến gần cậu được nữa. Cho đến cuối cùng, không chừng tôi sẽ vô ý thức mà làm những chuyện tổn thương đến cậu.”

An Lăng hạ khăn tắm xuống phía dưới, che lại đôi mắt của Dương Thế Hành như thể sợ đối phương sẽ thấy vẻ mặt đáng ghê tởm của bản thân. “Xin... đừng bắt tôi làm những chuyện khiến tôi chán ghét bản thân mình.”

Dương Thế Hành lấy một tay kéo khăn tắm xuống, biểu tình phức tạp. Hắn trầm ngâm một hồi lâu, sau đó thử hỏi: “Nếu như tôi không ngại thì sao? Tôi không quan tâm đến việc anh là dạng người như thế nào, như vậy... anh có thể ở lại bên tôi không?”

An Lăng cười khỏ, bất đắc dĩ nói: “Cậu không hiểu ý của tôi.”

Dương Thế Hành nhấp máy môi, tựa hồ muốn phản bác nhưng không nói ra lời. Một lúc lâu, hắn ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn An Lăng.

Nhìn thấy bộ dạng hung dữ của hắn, An Lăng đang muốn hỏi thì Dương Thế Hành thành linh đưa tay về phía mặt hắn.

Trước sự bộc phát bất thành linh của Dương Thế Hành, An Lăng thần nhiên chấp nhận nhưng cái tát không hạ xuống. Hai tay Dương Thế Hành ôm lấy khuôn mặt của An Lăng, như đang quyết đấu mà hôn

xuống môi của hắn.

Động tác của cái hôn này đại khái không được thích hợp. Dương Thế Hành dùng lực quá lớn khiến hai người đụng vào nhau rất đau, môi đập vào răng.

Trong miệng nhàn nhạt mùi máu, hai người tựa như lần đầu tiên hôn nhau, không ai nhắm mắt lại, hai mắt mở to nhìn nhau như đang chơi trò chơi vậy.

... Chết, làm sao bây giờ?! Thật sự làm! Có điều không chính xác, hôn vào khoe miệng của An Lăng... Dương Thế Hành trong ngực ảo não, nhưng trái tim đập liên tục, trên mặt vừa khô vừa nóng.

Mặc dù biểu tình của Dương Thế Hành khá đa dạng nhưng An Lăng lại không có phản ứng gì, ngay cả kinh ngạc cũng đã quên. Hai tròng mắt màu xanh lục như mặt hồ trong suốt cùng với đồng cỏ non mơn mớn, trong sạch và mát mẻ, theo sự rung động của mặt nước mà lăn tăn sóng lấp lánh.

Với nụ hôn xấu hổ này, Dương Thế Hành căn bản không biết lúc nào thì nên tách ra, thế nên hắn chỉ có thể hy vọng An Lăng hành động trước, mặc kệ là đẩy hắn ra hay cho hắn một quyền đều được. Nhưng An Lăng như bị hóa đá, hoàn toàn không nhúc nhích.

Đợi đến khi Dương Thế Hành cảm thấy vết rách trên môi bắt đầu đau mới vội vàng buông An Lăng ra.

Thấy An Lăng không có phản ứng gì, hắn mới ý thức được chuyện mình làm to gan đến cỡ nào. Không khỏi đắc ý, nắm tay quyết định mà bật thốt lên: “Tốt!”

An Lăng phục hồi lại tinh thần, đưa tay ôm mặt, vẻ mặt u ám nói: “Tốt cái gì?”

Dương Thế Hành hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Cùng một chỗ với tôi đi.”

“ ... ”

“So với việc để anh rời đi để anh đến một nơi tôi không thể nhìn thấy...” Vừa nghĩ đến cả người đã không khỏi run lên, Dương Thế Hành nghĩ thầm. “Tôi thật tình muốn cùng một chỗ với anh, mặc dù không phải tình yêu nhưng...”

Hắn nhếch môi, lúng túng nói: “Khi anh hôn tôi, tôi cũng không cảm giác chán ghét, trái lại tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.”

“ ... Đó chỉ là quá kinh ngạc.”

Dương Thế Hành lắc đầu nói: “Không phải. Để chứng minh nên lúc này tôi mời... Khụ! Tôi thật sự thích

anh, tuy rằng mức độ khác nhau... Chúng ta cùng một chỗ đi.”

An Lăng nhìn sàn nhà, chỉ cảm thấy trong ngực khó chịu không ngừng, cảm giác này như theo máu chảy khắp toàn thân khiến tay chân hẫng như vô lực, ngay cả muốn mở miệng cũng khó khăn.

“Đó... không phải yêu.”

Hắn nghiêng răng nói, âm thanh khàn khàn không rõ. Hắn hiểu cách Dương Thế Hành suy nghĩ, bởi vậy nên càng khiến hắn đau lòng.

“Thế Hành, không cần phải miễn cưỡng bản thân. Nếu như chỉ vì muốn báo đáp gì đó thì cậu không cần phải làm vậy. Tất cả những gì tôi làm đều là cam tâm tình nguyện, vốn cũng không muốn để cậu biết...”

“Không!” Dương Thế Hành nắm lấy vai An Lăng lo lắng nói. “Tôi thừa nhận chỉ vì muốn anh ở lại bên cạnh mình nên mới nghĩ ra cách này. Nhưng tuyệt đối không phải miễn cưỡng, lại càng không phải báo đáp. Những gì anh làm cho tôi cả đời này tôi cũng không trả hết. Tôi không có chút nào không muốn cả, tình cảm cũng có thể chậm rãi xây dựng. Tình cảm cũng không thể nào yêu đến đến cuồng khi chỉ mới hôn môi nắm tay... A!”

An Lăng mở hai tay ôm lấy hắn, khiến những lời hắn chưa kịp nói đều bị nuốt trở vào.

Trái tim đập kịch liệt đến nỗi hắn có thể nghe được rõ ràng từ tai, đồng thời cảm giác kì lạ khi da thịt thân mật chạm vào nhau. Khi hắn hôn An Lăng, trong đầu nghĩ đến đó là việc quyết định thắng bại cho chuyện này. Thế nhưng một cái ôm đơn giản của An Lăng lại khiến hắn chột dạ, như thể hắn không giữ được nữa vậy.

... Cái ôm này đại biểu cho cái gì? Trái tim Dương Thế Hành đập thành thịch, tay run run muốn xoa lấy lưng của An Lăng...

Chưa kịp đụng tới, thanh âm của An Lăng truyền đến bên tai hắn.

“Đừng như vậy, Thế Hành.”

Dương Thế Hành cảm giác được bàn tay của An Lăng đang vuốt ve tóc mình, như dịu dàng trấn an hắn.

“Cậu không cần miễn cưỡng bản thân. Tôi làm những chuyện này cũng không nghĩ cậu nợ gì tôi cả. Tôi càng không muốn ở bên cạnh nhau chỉ vì bồi thường.”

... Không phải. Dương Thế Hành trong lòng nghĩ, nhưng cổ họng như bị bóp nghẹn lại không thể phát ra âm thanh.

Hơi thở của An Lăng phả vào cổ, cảm giác có chút ngứa. Đôi tay ôm lấy bản thân rất dịu dàng, khiến Dương Thế Hành nhận không được mà đưa mặt khẽ tựa vào vai của An Lăng.

“Cậu sẽ gặp được một người con gái tốt, giúp đỡ và thấu hiểu lẫn nhau, yêu nhau rồi xây dựng gia đình. Đây là thứ tôi hy vọng cậu có thể có được trong tương lai. Nếu cậu ổn định được cuộc sống của mình thì gia đình cậu cũng không sẽ lo lắng vì công việc của cậu nữa. Cũng bởi vì vậy, tôi mới trở thành kỹ sư tên lửa.”

... Vậy tương lai của anh thì sao? Anh sẽ như thế nào? Sau khi chúng ta mỗi người một ngã thì anh cũng có thể tìm được hạnh phúc của mình sao? Dương Thế Hành, bỗng dưng mũi có chút chua xót.

“Năm tháng nữa là tôi có thể nhìn cậu ngồi trên tên lửa mà tôi chế tạo ra để chạm tới giấc mơ của mình. Chỉ cần nghĩ đến đó thôi thì tất cả những nỗ lực của tôi đều không uổng phí. Tôi thật sự rất vui vì sự hiện diện của mình có thể giúp cậu đạt được ước mơ.”

Đây có lẽ là lần đầu tiên trong cuộc đời An Lăng nói nhiều như vậy, cũng là lần đầu tiên giải bày tấm lòng của mình. Những gì chôn giấu trong lòng được nói ra làm hắn có cảm giác thoải mái như trút được gánh nặng.

An Lăng đem mặt chôn vào hốc cổ của Dương Thế Hành, hấp thu nhiệt độ thuộc về cơ thể của hắn, sau đó nhẹ giọng nói: “Tôi mệt mỏi rồi. Cho nên, để tôi đi thôi, để tôi giải thoát khỏi mười năm này.”

Nước mắt của Dương Thế Hành chảy xuống ướt áo An Lăng. Hắn không rõ những giọt nước mắt này là vì đau lòng cho An Lăng hay cho đáy lòng trống rỗng của mình.

An Lăng xoa đầu hắn, dịu dàng nói: “Đừng khóc, tôi sẽ đau lòng.”

Nghe những lời này, Dương Thế Hành càng không thể ngừng được nước mắt của mình. Hắn ôm chặt lấy An Lăng, tầm nhìn bị nước mắt làm mờ không thể thấy rõ bất cứ thứ gì.

An Lăng quan trọng như vậy, thế mà bản thân lại không có khả năng gì để giữ được hắn... Có lẽ nói, hắn không có tư cách để giữ An Lăng lại.

Trước khi đến đây, Dương Thế Hành cũng đã nghĩ đến việc sẽ không thành công, thậm chí còn tưởng tượng đến cảnh long trời lở đất khi bị An Lăng cự tuyệt...

Thế nhưng thế giới dưới chân vẫn chưa vì thế mà sụp đổ tan vỡ, bởi vì đây là thứ An Lăng dùng mười năm nhân sinh của mình tạo thành, là con đường an toàn nhất dẫn đến tương lai.

Dương Thế Hành sẽ không lãng phí tâm huyết của hắn. Đêm nay qua đi hắn sẽ không chùn bước mà tiến về phía trước, chỉ là những tiếc nuối trong ngực cả đời này khó có thể quên được. Nó sẽ luôn nhắc nhở trong cuộc đời của hắn đã từng tồn tại một người, bởi vì hắn mà bất chấp tất cả, cố gắng không ngừng để

sau đó phóng khoáng rời đi, không đòi hỏi gì một chút gì.

Có lẽ sẽ có một ngày, có thể là sau mười năm nữa, khi tình cảm trong lòng An Lăng đã tĩnh lặng lại thì người này sẽ liên lạc với hắn. Đến lúc đó, hai người sẽ như những người bạn cũ mà trò chuyện về gia đình, công việc, hoặc là nhiệm vụ lên mặt trăng sắp tới.

Nghĩ đến chỉ có thể gặp lại An Lăng trong tương lai xa xôi như vậy khiến Dương Thế Hành càng cảm thấy đau khổ hơn, nước mắt đã chảy rơi xuống, khàn khàn nói: “Chết tiệt An Lăng! Nếu như anh dám từ nay về sau biến mất, dù có phải lục tung trái đất lên tôi cũng không để anh chạy thoát! Cho dù có trốn lên mặt trăng thì tôi cũng sẽ chạy lên đánh cho anh tơi bời!”

An Lăng yên lặng cười, nâng gương mặt của Dương Thế Hành lên khiến trán hai người đụng vào nhau, lộ ra nụ cười không còn chút gánh nặng. Dương Thế Hành nhìn An Lăng, trong ngực không khỏi chửi bới, khuôn mặt đẹp như vậy làm gì, làm sao hắn có thể nở xuống tay được?

“Thế Hành, đây là lần cuối cùng.”

An Lăng khàn khàn nói, âm thanh đó mang theo một chút mê hoặc cùng với mệnh lệnh không thể cưỡng lại. Dương Thế Hành nghe thấy, cảm thấy cả người như muốn nhũn ra. “Nhắm mắt lại, để tôi hôn cậu.”

Dương Thế Hành ngơ ngẩn mà nghe theo, cảm giác được bàn tay hơi lạnh của An Lăng vuốt ve mặt mình, sau đó...

Nụ hôn đó hoàn toàn khác với hai lần trước. Đầu tiên là môi của hai người chạm vào nhau, rồi An Lăng nhẹ nhàng mà liếm lên múi môi của Dương Thế Hành, khi hắn giật mình hé miệng thì dùng đầu lưỡi mở khớp hàm của hắn mà đi vào.

Hai người hôn sâu. Dương Thế Hành gần như đã quên mất đây là bắt đầu của một cuộc chia ly, điên cuồng mà hôn ngược lại An Lăng. Hơi thở của cả hai rối loạn, tay ôm chặt lấy cổ của đối phương, đầu lưỡi quấn lấy không rời.

Nụ hôn kịch liệt như vậy nếu cứ tiếp tục sẽ không ổn... Ý thức không rõ ràng lắm của Dương Thế Hành nghĩ. Thế nhưng lý trí không thể chống lại nổi sự khiêu khích của tình cảm và dục vọng. Mặc dù đối phương là đàn ông, nhưng lại là người rất quan trọng trong ngực của mình, là An Lăng mà bản thân vô luận thế nào cũng luyến tiếc buông tay...

Dương Thế Hành nghĩ, hai tay giữ lấy gáy của An Lăng, dùng sức áp xuống để thân thể hai người sát lại càng gần.

Những chuyện khác đợi sau này rồi hẵng hối hận vậy... Dương Thế Hành bỏ mặc lý trí, để bản thân trầm luân vào trong mê loạn tình cảm...

“Ai...”

Nghe thấy tiếng thở dài lần thứ n của Dương Thế Hành, những phi hành gia khác không hện mà cùng quay đầu lại nhìn về phía hắn, không ngừng bàn luận về những hành động khác thường của Dương Thế Hành.

Bọn họ đang làm nóng người và chuẩn bị cho huấn luyện thể lực buổi sáng. Năm người đang chạy bộ vòng quanh thao trường. Dương Thế Hành cả người không được tự nhiên chạy ở cuối cùng, thường thường thở dài.

Từ trước đến nay Dương Thế Hành không bao giờ dính vào u buồn phiền não, tuy rằng lúc trước cũng từng có một chút rắc rối nhưng hiện tại xem ra không phải cùng một loại vấn đề.

Nghe Quý Vĩnh đại khái biết nguyên nhân, nghĩ thầm người này hắn đã nói rõ ràng với An Lăng cho nên mới có biểu hiện như vậy. Vậy nên hắn nói với mọi người: “Cứ để cậu ta một mình đi. Tên này đang lột xác thành người lớn, khó tránh khỏi có chút thất lạc.”

Cù Vũ Năng chỉnh kính mắt, vẻ mặt nghiêm ngẫm nói: “Xem ra chú em biết chuyện gì đó mà anh không biết?”

Nghe Quý Vĩnh vừa thở dốc vừa nghiêm túc nói: “Lần này phiền anh đừng truy hỏi, đây là một vấn đề khá nhạy cảm.”

Mọi người vừa chạy vừa nói chuyện rất thoải mái, tốc độ cũng không thay đổi. Đây là kết quả của việc trường kì huấn luyện, phương pháp điều chỉnh hô hấp này không chỉ giúp tăng khả năng hô hấp mà còn có thể giúp bọn họ có thể nói chuyện trong tình trạng áp suất thấp.

Danny quay đầu quan sát Dương Thế Hành đang chạy ở phía sau, thấy mặt hắn dần ra như đang tự hỏi điều gì đó... hoặc có thể đang hoàn toàn xuất thần, nhìn qua là biết có vấn đề.

“Sao anh nghĩ A Hành hình như đang... tương tự vậy?” Danny nghi ngờ nói.

Những người khác đều bật cười, thậm chí Nghe Quý Vĩnh còn cười đến sặc sụa, phải dừng lại khom lưng chống đầu gối kêu lên: “Đại ca, anh đừng nói lung tung được không vậy! Anh có thật sự hiểu nghĩa từ tương tự không vậy?”

Dương Thế Hành hoàn toàn không chú ý đến ở đây, chậm rì rì chạy qua mọi người.

Nhìn thấy dáng dấp của hắn, V tỷ cũng trầm ngâm nói: “Hình như là có mùi này...”

“Mùi gì? Mồ hôi hả?”

V tỷ xoay người bình thần nói: “Mùi tình yêu. Bộ dạng của A Hành rất giống Danny lúc trước. Cho nên chị nghĩ có thể là cậu ta có người thích rồi chẳng?”

“A? Làm sao có thể...”

Trong khi mọi người đang sôi nổi thảo luận thì trong đầu của Dương Thế Hành toàn là hình ảnh về đêm đó.

Hắn và An Lăng vẫn chưa phát sinh chuyện gì vượt quá giới hạn. Trong lúc Dương Thế Hành hôn đến ý loạn tình mê thì An Lăng đứng lúc dừng lại, tách hai người ra.

Chính bản thân An Lăng cũng không ngờ chỉ hôn môi thôi lại có chút không khống chế được. Hai người quần áo xộc xệch đối diện nhau. Khóa kéo áo thể thao của Dương Thế Hành bị kéo xuống để hở ra nửa thân trên, còn áo sơ mi ngay thẳng của An Lăng cũng nhăn nhúm, mấy nút áo bị bung ra để lộ lồng ngực gầy gò.

Dương Thế Hành tâm hoảng ý loạn kéo lại khóa áo, quả thực không dám nhìn mặt An Lăng. Đôi môi ướm át sưng đỏ của đối phương nhắc nhở hắn, chính mình vì một nụ hôn mà tình trạng thượng não, thật là...

An Lăng chậm rãi chỉnh lại y phục, gài lại nút áo rồi nói: “Tôi chờ cậu về.”

Dương Thế Hành cúi đầu một đường đi theo An Lăng đến gara. Thoáng nhìn thấy vành tai của An Lăng đỏ lên càng khiến hắn xấu hổ không chịu nổi.

Hai người ở trên xe không nói nửa câu. Dương Thế Hành chỉ cảm thấy đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn An Lăng một cái, chỉ sợ nhìn thấy vết tích hắn nhất thời thú tính lên mà làm với An Lăng.

Đến cửa nhà thì Dương Thế Hành khẩn cấp nhảy xuống xe, như thể ngồi trên xe chính là hung thần ác sát...

“Thế Hành.”

Thanh âm nhàn nhạt của An Lăng khiến bước chân của Dương Thế Hành bị kiềm hãm, sau đó cứng ngắc xoa người.

“Cái, cái gì?”

An Lăng sóng mắt lưu chuyển, dịu dàng nói: “Ngủ ngon.”

“... Ngủ ngon! Tạm biệt!”

Dương Thế Hành vội vàng chạy vào nhà, đóng rầm cửa lại rồi khóa trái, rất sợ An Lăng sẽ đột nhiên đi đến truy cứu trách nhiệm.

Hắn thở dốc một chút, sau đó trấn định lại đi vào phòng tắm. Nhìn thấy vẻ mặt mình đỏ bừng, môi cũng sưng đỏ trong kính thì lập tức lao ra khỏi phòng tắm, ngay cả bản thân cũng không dám đổi mặt.

Hắn nằm trên sofa, nhớ lại những gì vừa mới xảy ra.

Không ngờ được bản thân có thể đối với An Lăng, một người đồng tính với mình mà nổi lên phản ứng. Hắn vốn cho rằng nếu bản thân không có cảm giác ghét khi hôn môi hay đụng chạm với An Lăng thì có thể thử hẹn hò. Đương nhiên hắn cũng không phải không có lo lắng. Quan hệ tình yêu nhất định sẽ có những tiếp xúc thân mật, nhưng hắn vẫn nghĩ dù An Lăng không cự tuyệt hắn thì tiến triển của hai người chắc cũng không nhanh đến như vậy.

Kỳ thực bản thân hắn có chút sợ những hành động thân mật đồng tính nên không dám suy nghĩ xa hơn nữa, việc khẩn cấp trước mắt chỉ là muốn giữ An Lăng lại mà thôi...

Chẳng lẽ chính mình lại nghĩ An Lăng lớn lên giống phái nữ mà có thể để cho hắn tùy ý khi dễ sao? Dương Thế Hành vùi mặt vào trong đệm, đối với hành vi không bằng cầm thú của mình mà cảm thấy xấu hổ không ngớt.

Tim đập vẫn còn rất nhanh, Dương Thế Hành sờ ngực mình thầm nghĩ. Đây không chỉ bởi vì xấu hổ, mà còn có vài phần tình cảm khó có thể diễn đạt bằng lời.

Mỗi một biểu tình của An Lăng đều như rõ ràng trước mắt. Khi nói đến việc ra đi thì vẻ mặt ảm đạm bi thương khiến cho tự đáy lòng Dương Thế Hành cảm thấy chính mình thật sự đáng chết vạn lần, rõ ràng chính bản thân cũng không dễ chịu gì nhưng vẫn dửng dưng chờ đợi Dương Thế Hành, nụ cười đó khiến người ta không thương yêu không được.

Hồi ức rất nhanh lại ùa về. Dương Thế Hành bỗng nhiên phát hiện hắn nhớ rất rõ từng thói quen của An Lăng.

Tỷ như, trước khi mở miệng luôn có thói quen nhúu mào lại một chút; những lúc mất hứng sẽ hay cắn môi; mỗi lần lật sách thường bắt đầu cầm ở giữa trang, An Lăng thuận tay trái nên quen dùng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa bao quanh thành dấu OK; hắn thích ăn cay, thời trung học mỗi lần đi ăn thịt bò ở gần trường lúc nào cũng bỏ vào năm thìa tương ớt, sau đó bình thản ung dung mà ăn tô mì đồ lẽ....

Vì sao lúc này mới nhớ ra những chuyện đó? Dương Thế Hành buồn bực trong lòng. Bản thân từ trước đến nay đều rất bất cẩn, thế nhưng chỉ riêng đối với An Lăng là để ý từng ly từng tí. Chỉ cần những ký ức có An Lăng tồn tại hắn đều có thể nhớ rõ như in...

Còn nhớ sau cuộc thi đại học mất đi tin tức của An Lăng, hắn sa sút tinh thần một thời gian dài. Khi đó trái tim như đột ngột bị cắt ra một miếng thịt vậy.

An Lăng là người bạn duy nhất tâm ý tương thông với hắn. An Lăng chưa bao giờ nghi ngờ giấc mơ của Dương Thế Hành. Trong khi cha mẹ thầy cô đều phản đối việc hắn theo đuổi giấc mơ phi hành gia không thực tế thì chỉ có An Lăng cho hắn động lực để đi đến.

An Lăng cũng từng nói đến sự phiêu lưu của cái nghề này. Dù sao hắn cũng lớn lên ở Mỹ, biết khá rõ sự cố tàu Colombia nổ tung vào năm 2003, cũng hiểu được sự kiện này đã gây ra bao nhiêu đả kích cho NASA cùng với người dân.

... Có điều, tôi nghĩ cậu không sao đâu.

A? Anh không biểu hiện được một chút quan tâm nào sao? Nếu như tàu vũ trụ tôi ngồi nổ rơi thì anh nhất định cũng sẽ rất khó chịu mà!

Đợi đến lúc cậu có thể lên được vũ trụ thì lúc đó sẽ có phương tiện du hành an toàn hơn rồi. NASA đã thông báo kế hoạch Orion. Sau này chắc sẽ thay thế hoàn toàn bằng tên lửa. Khoang nhiên liệu và khoang buồng lái cũng sẽ cách nhau rất xa, an toàn hơn so với tàu vũ trụ nhiều.

... Anh không phải không có hứng thú với tên lửa sao? Sao giờ lại rảnh như vậy? Quả nhiên là bị tôi ảnh hưởng đúng không? Ha ha...

... Bớt nhảm đi.

Khi đó An Lăng đã quyết định sẽ trở thành kỹ sư tên lửa rồi sao?

Bởi vì mình là An Lăng đã đi theo một con đường hoàn toàn khác của cuộc đời.

Ngực Dương Thế Hành lại một lần nữa sản sinh ra niềm vui sướng không nên: chỉ có mình mình mới khiến An Lăng quyết định như vậy phải không? Dù sao mười năm nay có rất nhiều cơ hội để anh ấy chọn lựa nhưng An Lăng vẫn quyết định giúp mình. Trên thế giới này chắc sẽ không có ai có thể khiến An Lăng làm như vậy phải không? Cho dù mười năm này anh ấy gặp bao nhiêu người nhưng người khiến An Lăng động tâm cũng như chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng anh ấy cũng chỉ có mình mình!

Suy nghĩ như vậy khiến cả người Dương Thế Hành run lên, bởi vì hắn từ đáy lòng có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc khi được An Lăng coi trọng yêu thương.

Nhưng không lâu nữa An Lăng sẽ ly khai, rời khỏi bản thân... An Lăng sẽ gặp một người khác khiến anh ấy coi trọng như vậy sao? An Lăng thích chính là Dương Thế Hành, mặc dù là một tên không có gì tiến bộ nhưng An Lăng vẫn thích hắn. Hắn là sẽ không có người khiến An Lăng nguyện ý tiêu tốn mười năm để chờ đợi phải không?

... Sẽ không có khả năng đó!

Ý thức được suy nghĩ của mình, Dương Thế Hành nhất thời tràn đầy tội lỗi. Hắn muốn An Lăng có thể tìm được hạnh phúc, nhưng bản thân lại đổ kị với người trong tương lai An Lăng sẽ yêu.

... Loại suy nghĩ rối rắm này rốt cuộc phải giải thích như thế nào?

Cho dù đang ở trong huấn luyện, nhưng đầu Dương Thế Hành cũng không ngừng mà tự hỏi vấn đề này.

Các phi hành gia khác vừa tán gẫu về định nghĩa của từ tương tư, vừa tiếp tục huấn luyện trên thao trường. Thấy Dương Thế Hành vẫn si ngốc như trước, Cù Vũ Năng và Nghê Quý Vĩnh nổi hứng đùa giỡn hắn.

Hai người vừa chạy vừa tìm bên ngoài mấy viên đá nham thạch, từng viên từng viên nhét vào trong mũ áo thể thao của Dương Thế Hành đang mặc, mà đương sự hoàn toàn không phát hiện ra, cứ thế mà chạy.

V tỷ muốn ngăn cản hai người nhưng hai tên đó lại càng hăng hái, không đến một lúc thì trong mũ của Dương Thế Hành đã bị nhét thành một bọc đá.

Danny lo lắng nhìn. Những viên đá này cũng phải được hơn ký, chỉ cần tuyển thần kinh bình thường thì có thể cảm giác ngay được trọng lượng bất thường chứ...

Mấy người nhân viên đi ngang qua hướng mọi người trong nhóm chào hỏi. Bọn họ là những nhân viên trợ giúp huấn luyện nên khá thân quen với các phi hành gia.

Trong đó có một cô gái quốc tịch Mỹ, bởi vì trẻ đẹp nên cũng trở thành đối tượng theo đuổi của Cù Vũ Năng. Thấy cô cũng ở trong đám người, Cù Vũ Năng trực tiếp hỏi: “Đêm nay có thể mời em đi ăn không? Annie...”

“Hãy!”

Nguyên bản Dương Thế Hành đang chạy phía trước tự nhiên la lên một tiếng rồi bắt đầu chạy nước rút khiến mọi người không khỏi kinh hãi.

Hắn dùng hết sức chạy, tốc độ nhanh kinh khủng. Theo như Nghê Quý Vĩnh quan sát thì tốc độ này nhất định phá vỡ kỷ lục của chính bản thân Dương Thế Hành. Hắn rất chạy một vòng đến phía sau mọi người.

“An Lăng đâu?” Hắn thả chậm tốc độ, thở hồng hộc nhỏ giọng hỏi, “Sao tôi không thấy anh ấy.”

Nghê Quý Vĩnh khinh bỉ nói: “Con mắt nào mà cậu thấy An Lăng chủ nhiệm? Đây là sân huấn luyện, làm sao hắn ta ở đây được?”

Dương Thế Hành kinh ngạc nói: “Tôi rõ ràng vừa nghe thấy có người gọi An Lăng!”

Cù Vũ Năng cười lạnh nói: “Tôi gọi Annie, không phải An Lăng.”

“Vậy sao...” Dương Thế Hành thất vọng nói.

Trong lúc thất thần nghe thấy tên của An Lăng thì Dương Thế Hành liền muốn thể hiện một chút, để An Lăng nhìn thấy tư thế oai hùng của mình, không nghĩ tới chỉ là nghe nhầm...

Bất quá trong mắt mọi người thì hành động của Dương Thế Hành như động vật ăn cỏ bị hoảng sợ vậy, loáng thoáng nghe thấy thân ảnh của động vật ăn thịt liền sợ đến chạy trốn đi chỗ khác.

Nghê Quý Vĩnh cả kinh khi nhìn thấy Dương Thế Hành nghe được tên của An Lăng lại sợ chết khiếp như vậy, không lẽ sau khi từ chối An Lăng thì tên kia không còn mặt mũi gì nữa, nổi giận mà đối với Dương Thế Hành làm này nọ?

Nghê Quý Vĩnh đột nhiên có cảm giác chóng mặt. Biết thế không nên để Dương Thế Hành một mình đối mặt với phần tử bạo lực như An Lăng...

Có điều suy nghĩ kỹ lại thì An Lăng hẳn sẽ không làm những chuyện này mới phải? Nếu như hắn muốn làm gì Dương Thế Hành sẽ không yên lặng cố gắng suốt mười năm, phòng không nhà trống, còn không muốn để Dương Thế Hành biết.

Nghê Quý Vĩnh nhìn Dương Thế Hành một lần nữa chờ người ra, nghĩ thầm phải đi hỏi rõ ràng mới được

17. Quyển 2 - Chương 16

Sau khi huấn luyện thể lực sẽ bắt đầu vận động để thả lỏng cơ thể, Nghê Quý Vĩnh đang suy nghĩ làm thế nào để kéo Dương Thế Hành qua một bên hỏi cho rõ ràng thì V tỷ bỗng nhiên mở miệng: “A Hành, cậu đang có tâm sự sao?”

Nghê Quý Vĩnh ngực thầm kêu không xong, loại sự tình này làm sao có thể hỏi công khai được? Nếu Dương Thế Hành trả lời thật thì...

“Thật đúng là có một chút chuyện không nghĩ ra...” Dương Thế Hành trả lời.

Nghê Quý Vĩnh cuống quýt nói: “Không sao cả, nếu cậu không muốn nói thì không cần phải nói...”

“Tôi ấy à, hình như đã yêu rồi.”

Mọi người dừng lại cước bộ, kinh ngạc mà nhìn hần.

Nghê Quý Vĩnh kinh ngạc đến độ há to miệng. Sự tình hoàn toàn khác so với hần suy đoán. Trong khi Danny khá đặc ý, tiến về phía trước ôm lấy vai của Dương Thế Hành nói: “Đừng lo lắng. Đây là chuyện người nào cũng phải trải qua cả.”

Cù Vũ Năng có chút suy nghĩ nói: “Không ngờ trên vũ trụ đảo cũng có chuyện tôi không biết đến.”

“Anh nhất định đang suy nghĩ tại sao lại không để ý đến người con gái A Hành coi trọng là ai phải không?” Nghe Quý Vĩnh tức giận nói. “Ê, rốt cuộc là ai vậy? Cô ấy cũng làm trong trung tâm vũ trụ sao? Hay là vợ của người ta? Tôi cảnh cáo không được đi cướp vợ người khác đó nhé!”

Dương Thế Hành nhìn Nghe Quý Vĩnh bằng nửa con mắt, đáng ghét nói: “Không phải vợ người khác, có điều người đó làm việc trong trung tâm vũ trụ.”

“Rốt cuộc là ai vậy?” Nghe Quý Vĩnh suy nghĩ một chút, cả kinh nói: “Không phải là Annie đó chứ? Cho nên lúc này cậu mới...”

“Không phải, người ấy không có thô lỗ như Annie.” Dương Thế Hành lập tức bác bỏ, “Người ấy rất đẹp, hiểu tính người và rất hóm hỉnh nữa.”

“Nghe như là loại hình cậu với không nổi rồi.” Nghe Quý Vĩnh cười nhạo nói.

Dương Thế Hành nghe xong lời này cũng không tức giận, còn mỉm cười ngượng ngùng nói: “Chính miệng người đó nói là thích tôi.”

“A, hóa ra là đối phương tỏ tình trước với cậu sao?” V tỷ mỉm cười nói, “Vậy đến khi cô ấy tỏ tình thì cậu mới thấy người ta không sai sao?”

Dương Thế Hành gãi gãi đầu, trầm ngâm nói: “Hần là lúc người ấy hôn thì tôi mới phát hiện, hóa ra mình cũng thích đối phương...”

Danny ha hả cười nói: “Tên này diễm phúc ghê ta!”

Nghê Quý Vĩnh bán tín bán nghi mà hỏi thăm: “Cậu vì được hôn mà thích người ta? Cậu là thiếu nữ mới lớn sao?”

“Tôi nghĩ, tôi có lẽ đã sớm để ý người đó, chỉ là không phát hiện ra...” Dương Thế Hành mất mát nói, “Tuy rằng người đó bày tỏ, nhưng tôi lại quá trệ độ nên người ta đã không muốn đợi tôi nữa.”

Cù Vũ Năng liền đi lên khoác vai Dương Thế Hành, ra vẻ vô cùng chuyên nghiệp nói: “Bởi vậy nên cậu muốn biết phải làm thế nào để giữ người ta lại phải không? Chuyện này cứ hỏi anh đây.”

Dương Thế Hành mở to mắt, nhìn thấy mọi người xung quanh đang nghe trộm, vội vả kéo Cù Vũ Năng vào một góc khẩn thiết hỏi: “Vậy phải làm như thế nào?”

Cù Vũ Năng đẩy đẩy mắt kính, cười gian nói: “Nếu cô ấy cũng thích cậu mà vẫn muốn rời khỏi... Thì đây là một loại dục cụ hoàn hảo.”

“Dục, dục cụ hoàn hảo? Thật sao?”

Cù Vũ Năng giật đầu. “Chiêu này để khiêu khích cậu đấy. Cậu cứ tìm một ngày nào đó hẹn cô ấy đi ăn, sau đó đi dạo biển. Thừa lúc bầu không khí tốt đẹp thì hôn cô ấy nhiệt liệt vào, đợi khi ánh mắt của cô ấy đã thành say mê, hai chân vô lực thì có thể thuận thế...”

“Chờ, chờ một chút,” Dương Thế Hành ngắt lời, nhớ đến đêm đó người bị hôn đến hai chân vô lực là bản thân hắn. “Nhưng kỹ thuật hôn của người đó tốt hơn tôi.”

“A?” Cù Vũ Năng nhìn có vẻ hơi bị kinh ngạc, “Không nghĩ hóa ra là một người phong phú kinh nghiệm nha? Với đẳng cấp của cậu mà muốn tán công cô ấy có vẻ hơi khó...”

Dương Thế Hành không có trả lời, trong ngực chỉ nghĩ đến bốn chữ “phong phú kinh nghiệm” mà thôi. Thành thật mà nói thì hắn cũng nghĩ thế, kỹ xảo hôn môi của An Lăng giỏi đến không thể chê. Tuy rằng hắn nói trong mười năm qua ngực chỉ có Dương Thế Hành nhưng không có nghĩa hắn không có nhu cầu sinh lý.

Trong đầu hiện lên hình ảnh của Ivan và Sofia.

Nói không chừng An Lăng và bọn họ không chỉ là bạn bè tâm giao mà còn có thể là bạn giường...

“Khốn kiếp, tên cầm thú kia!”

Dương Thế Hành đột nhiên chửi thề khiến mọi người không hiểu sao, nhưng thấy hắn nổi giận ùng ùng quay về phòng làm việc. Vốn dĩ đang êm đẹp nói về chuyện tình yêu, không ai hiểu tại sao hắn hành động như đi đánh ghen với kẻ cướp đi người yêu của mình...

“... Anh chắc chắn? Anh và An Lăng thật sự không có dạng quan hệ đó?” Dương Thế Hành dùng tiếng Anh chát vắn trong điện thoại.

Trong điện thoại truyền đến âm thanh trầm thấp bất đắc dĩ: “Chúa chứng giám, tôi hoàn toàn, chưa bao giờ có ý định gì với An Lăng cả. Loại đàn ông như cá chết vậy tôi không có hứng thú.”

Dương Thế Hành chưa từ bỏ ý định mà hỏi thăm: “Như vậy anh có biết An Lăng ở nước Nga có hẹn hò với ai không? Được rồi, cô gái... Sofia Greigian thì sao?”

Ivan hiểu ra nói: “A, cậu chắc đã nghe được lời đồn của ba người bọn tôi hả? Sofia đúng là thích An Lăng, nhưng An Lăng đã từ chối cô ấy. Còn tôi vì thân với An Lăng nên bị vạ lây.”

“Anh ta dĩ nhiên từ chối đại mỹ nhân như vậy?!”

Dương Thế Hành ngược lại bị giật mình.

Ivan thâm ý mà cười cười: “Theo tôi biết An Lăng là một người theo chủ nghĩa cấm dục, ở nước Nga cũng như tu sĩ vậy. Có điều, tôi nghi ngờ anh ta bị lãnh cảm.”

Dương Thế Hành thật sự không thể nào giải thích được. Nếu không hẹn hò với người khác thì sao kỹ thuật hôn môi lại tốt như vậy? Không phải An Lăng và đối tượng hẹn hò luôn tiến thẳng đến giai đoạn cuối cùng sao?

“Có điều Thế Hành, cậu hỏi chuyện này làm gì? Không lẽ đã xảy chuyện gì? Giọng của cậu tràn đầy ghen tuông vậy.” Ivan gian xảo nói.

Dương Thế Hành nghẹn lời, tùy tiện nói cho có lệ: “Không có việc gì, chỉ là nghe được tin đồn kia nên mới hỏi anh xác định thôi. Cảm ơn Ivan, lần sau gặp.”

Không đợi Ivan trả lời, Dương Thế Hành nhanh chóng treo điện thoại.

Bản thân còn chưa rõ ràng quan hệ với An Lăng thì để người ngoài biết chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

Hắn dựa vào cái gì mà đồ kị với người có quan hệ với An Lăng?

Thời cấp ba Dương Thế Hành sẽ không có loại tâm lý rắc rối này... Dương Thế Hành nhìn khung ảnh trên tường, thỉnh thoảng phát hiện sự thực cũng không phải như vậy.

Hắn và An Lăng có rất nhiều ảnh chụp chung, bản thân với những học sinh khác cũng chụp chung rất nhiều, nhưng An Lăng chỉ chụp ảnh tập thể với bạn học trong lễ tốt nghiệp.

Hắn chợt nhận ra bản thân thời trung học đã hoàn toàn hoàn toàn độc chiếm An Lăng.

An Lăng quái gở lại không thích nói. Hai năm trung học dù có cải thiện quan hệ với bạn học thì quan hệ cũng chỉ giới hạn trong trường. Trong khi đó, Dương Thế Hành và An Lăng trong trường hay tan học đều dính liền với nhau. Ngay cả khi Dương Thế Hành qua nhà An Lăng ở thì cũng không thêm mang quần áo

và đồ dùng hằng ngày, trực tiếp mặc đồ lót và đồ thể thao của An Lăng. Hai người đều sống một mình nên thường xuyên ở chung với nhau.

Dương Thế Hành rất thỏa mãn vì chuyện đó, cũng không biết như vậy có ý nghĩa gì hay không. Trung học hẳn không đổ kị những người khác thân cận với An Lăng bởi vì hẳn biết bản thân mình chính là bạn thân nhất được An Lăng tín nhiệm, cũng là người duy nhất An Lăng có thể dựa vào...

Nắm tay của Dương Thế Hành nện xuống bàn, vang lên âm hưởng nặng nề.

Hóa ra hẳn luôn tự mãn vì chính sự tham lam ích kỷ của mình. Hẳn lợi dụng An Lăng để thỏa mãn hư vinh của bản thân, bởi vậy cho đến bây giờ hẳn mới không muốn buông An Lăng ra.

Những hi sinh nỗ lực của An Lăng khiến Dương Thế Hành tự nhận An Lăng là người không thể thiếu trong cuộc sống của mình, nhưng thực sự mà nói thì hẳn chỉ là hưởng thụ tình yêu của An Lăng dành cho mình?

Dương Thế Hành nhìn tầm hình, hẳn vẫn nhớ nó được chụp trong một ngày nghỉ nào đó thời trung học. Hẳn nặng nề đòi An Lăng đi cùng với mình đến nhà thiên văn, hai người cùng chụp ảnh lưu niệm trước bức tường đầy sao.

Trong ảnh chụp bản thân vẫn như bình thường cười đến hải lòng, kéo tay lên vai An Lăng làm động tác YA, mà An Lăng chỉ đứng ở một bên nhìn như vô biểu tình, khóe môi hơi nhếch lên nhưng chỉ có Dương Thế Hành mới nhìn ra được đó là hẳn đang cười, một nụ cười không có chút miễn cưỡng nào.

Khi đó An Lăng đang nghĩ gì? Khi đó hẳn đã thích mình chưa? Hay chỉ đơn giản là đi chơi với bạn mà vui vẻ?

Hẳn đem ảnh chụp giữ trong lòng bàn tay, ngón tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của An Lăng, sau đó dừng ở đôi môi, hẳn cúi xuống hôn thật nhẹ lên ảnh chụp như thể nâng niu thứ quý giá nhất của mình.

Hẳn thực sự phải để An Lăng tự do. Hẳn đã lấy danh nghĩa bạn bè mà trói buộc An Lăng hơn mười năm, đã đến lúc để An Lăng được giải thoát rồi.

Đến bây giờ hẳn mới phát hiện tình cảm của mình đối với An Lăng cũng không đơn thuần như vậy, trong ngực hẳn cũng có đổ kị và sự độc chiếm...

Thế nhưng hẳn phát hiện quá muộn, muộn đến độ cho dù An Lăng có thể bỏ ra mười năm không oán không hối nỗ lực vì hẳn cũng đã cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Đến khi hẳn nhận ra tình cảm của mình thì lại không thể mở miệng nữa, để người kia...

Dương Thế Hành vỗ vỗ hai má của mình, đem thứ tình cảm này giấu vào trong ngực.

Thân là một người phi hành gia, hẳn không thể bản thân xuống tinh thần, quan trọng hơn là hẳn không thể phụ lòng bao nhiêu tâm huyết của An Lăng. Hẳn muốn cho An Lăng nhìn thấy một Dương Thế Hành thật hoàn hảo để sau đó không còn lo lắng gì mà ly khai.

Một trăm lẻ hai ngày trước khi tên lửa phóng ra, ngày 24 tháng 02, phi hành đoàn lên phi cơ trực thăng rời khỏi đảo vũ trụ đi đến thủ đô nhận biểu dương và danh hiệu từ nguyên thủ quốc gia.

Tuy bọn họ chưa chính thức lên vũ trụ nhưng tất cả mọi người đều trêu ghẹo nói, nếu như phát sinh ngoài ý muốn sẽ không thể để làm náo động lên được, vì vậy chuyến này là để trấn an bọn họ trước khi chịu chết. Để đảm bảo khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ không phải lo phiền về người nhà, quốc gia hứa hẹn sẽ chăm sóc cho gia quyến của phi hành gia, cho dù bọn họ hi sinh vì đất nước thì cũng không để gia đình phải sinh hoạt trong thiếu thốn.

Yêu cầu phi hành gia trước khi xuất phát để lại di thư là luật lệ trước giờ của các trung tâm vũ trụ. Di thư của phi hành gia sẽ được trung tâm vũ trụ bảo quản, nếu phi hành gia lâm nạn thì nhà nước sẽ thay mặt chấp hành, đây là di thư có hiệu lực pháp luật.

Thân là nhóm tiên phong thực hiện nhiệm vụ vũ trụ đầu tiên của trung tâm vũ trụ quốc gia, ngay cả khi bọn họ viết di thư cũng được tổ chức nghi thức rất long trọng.

Di thư được cho vào bì giấy cứng và niêm phong lại bằng sáp dán, sau khi phi hành gia và nhân chứng ở trên bì ký tên sẽ được đưa vào trong tủ sắt. Tủ sắt đó sẽ được đưa vào trung tâm vũ trụ, niêm phong cất vào một thánh phòng. Trước khi phi hành gia xuất phát mấy ngày mới có thể lấy ra sửa chữa lần cuối cùng và xác nhận. Bên cạnh đó, di thư đặt trong thánh phòng sẽ được mở ra sau khi phi hành đoàn bình an trở về hoặc hi sinh vì nhiệm vụ.

Viết xong di thư thì chính là lễ trao huân chương. Mấy trăm kênh truyền thông trong và ngoài nước vây quanh chứng kiến nguyên thủ quốc gia đeo huân chương danh dự và huy chương nhiệm vụ của trung tâm vũ trụ cho các phi hành gia.

Kế tiếp là phỏng vấn trực tiếp của đài truyền hình, chính thức công bố kế hoạch của nhiệm vụ vũ trụ lần này.

Nhiệm vụ số hiệu: TSA-5

Ngày phóng ra: ngày 08 tháng 06, 8 giờ 17 phút sáng.

Phương tiện vận tải: Người Tiên Phong II

Tổng chỉ huy kiêm người lái: Danny J. Cừu Đăng (Người gốc Mỹ. Tên tiếng Hoa là Cừu Đan Ni)

Phó chỉ huy kiêm người lái: Lý Duy Hân

Thành viên nhiệm vụ kiêm trợ lý thí nghiệm: Dương Thế Hành

Thành viên nhiệm vụ kiêm chủ trì thí nghiệm: Nghê Quý Vĩnh

Thành viên trọng tải kiêm chủ trì thí nghiệm: Cù Vũ Năng

Tổng thanh tra nghiên cứu và phát triển phương tiện vận tải: Herbert Stackelberg (Người gốc Đức)

MC còn nói rõ để tránh những số không may, trung tâm vũ trụ sẽ phóng ra TSA-4 thực hiện nhiệm vụ trước hai ngày phi hành đoàn xuất phát, là tên lửa không người lái vận chuyển vật tư đến trạm vũ trụ quốc tế.

Nhóm của Dương Thế Hành dự tính sẽ ở trên ISS mười bốn ngày để hoàn thành lắp đặt module của tàu “Khát Vọng”, bao gồm khoang thí nghiệm, khoang hàng hóa và cánh tay cơ giới. Đồng thời còn có hai mươi bảy thí nghiệm khoa học cho hai mươi loại cây giống nông nghiệp. Hành trình có thể nói là rất sít sao.

MC có nụ cười khả cục phỏng vấn xong chỉ huy trưởng Danny cùng với phụ tá V tỷ thì đem chuyện chuyển hướng Dương Thế Hành.

“... Với mục đích và nội dung của nhiệm vụ vũ trụ lần này đa số người dân đều hiểu được ít nhiều. Như vậy tôi xin hỏi Dương phi hành gia một chút, anh là người duy nhất trong năm phi hành gia đã từng học công trình tên lửa, tôi nghĩ tất cả mọi người rất muốn biết, ngay cả những nước đi đầu về vũ trụ như Mỹ và Nga đều chưa chính thức tuyên bố về việc phi hành bằng tên lửa, các anh là những người đầu tiên ngồi trên tên lửa trong thời đại tàu con thoi để lên vũ trụ thì có lo lắng gì về loại phương tiện di chuyển mới này hay không? Dù sao tên lửa phóng ra trong kỷ nguyên thủy ngân đã từng thất bại rất nhiều lần, cũng có không ít phi hành gia hi sinh vì nhiệm vụ. Đối với phương diện an toàn anh có ý kiến gì không?”

Các phi hành gia còn lại trong lòng than khẽ không xong.

Đài truyền hình đã cung cấp cho trung tâm vũ trụ kịch bản gốc của chương trình trước đó, những câu hỏi của MC cũng đã được suy nghĩ kỹ để trả lời, nhưng đối tượng bị hỏi về vấn đề an toàn tên lửa phải là Danny mới đúng.

Bọn họ cũng không phải lo lắng Dương Thế Hành không biết cách trả lời, mà chỉ sợ người này không hiểu kỹ trong vấn đề chuyên môn, nếu như nói phải những chuyện không nên nói thì sẽ phá hủy nỗ lực phổ cập khoa học giáo dục về vũ trụ của trung tâm.

Dương Thế Hành bình tĩnh tiếp nhận microphone, quay qua màn ảnh nói: “Tôi nghĩ những người có hứng thú với phương diện này hoặc đã từng thăm quan trung tâm vũ trụ đều sẽ băn khoăn về việc này. Một quái vật kim loại to như vậy dựa vào việc đốt cháy một đồng nhiên liệu chất đốt để nó nổ lên và bay vào không gian, nghe có vẻ khó tưởng tượng được.”

Hắn dừng một chút, cười nói: “Thật ra tên lửa không công kênh như mọi người tưởng tượng. Để có thể chở nhiều vật tư mọi thứ của tên lửa đều được làm từ vật liệu có trọng lượng rất nhẹ. Vỏ hợp tên lửa được làm bằng hợp kim Al-Li, cũng như buồng dưỡng khí hóa lỏng cũng mỏng như lon Coke, trọng lượng cực kỳ nhẹ.”

Khán giả tại hiện trường phát sinh tiếng kinh hô vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi như “lon coke sao”, “thật nguy hiểm”, ngay cả nữ MC cũng kinh ngạc nói rằng: “Thì ra là vậy. Những điều này thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.”

Nhân viên của trung tâm vũ trụ ôm mặt, không hện mà cùng nghĩ hết nước cứu vãn.

“Tuy nhiên nếu muốn tôi trả lời về vấn đề an toàn của tên lửa, thì tôi hoàn toàn không có gì lo lắng.” Dương Thế Hành nhếch miệng cười, hoàn toàn không có một chút giả tạo.

“Tôi có một người bạn, một người bạn thân từ thời trung học đang làm việc ở bộ nghiên cứu và phát triển tên lửa của trung tâm vũ trụ. Anh ấy từ trung học đã quyết định đi lên con đường nghiên cứu và chế tạo tên lửa. Cho đến bây giờ đã tầm mười hai năm, anh ấy đã đem tuổi trẻ của mình dành hết vào trong đó...”

Dương Thế Hành ngừng lại sau đó ngắt đầu nói: “Ngài Stackelberg, tổng thanh tra của bộ nghiên cứu và phát triển tên lửa cũng đã dành hơn bốn mươi năm cuộc đời của mình cho tên lửa, còn có hơn mấy trăm kỹ sư tài năng, mấy nghìn nhân viên kỹ thuật lắp ráp và bảo trì tên lửa trong đó. Những vất vả cực nhọc của bọn họ phi hành gia chúng tôi có thể không hoàn toàn biết hết được, nhưng chiếc tên lửa này là công sức cống hiến của rất nhiều người trong suốt mười năm qua để có thể khám phá vũ trụ nhiều hơn nữa. Vậy nên, cho đến bây giờ dù không thể đảm bảo một trăm phần trăm sự an toàn của tên lửa, nhưng tôi tin tưởng...”

Còn chưa nói xong thì có vài tiếng vỗ tay truyền đến cắt đứt câu nói của Dương Thế Hành. Hắn mỉm cười vỗ tay ra hiệu với các khán giả đang vỗ tay, nói tiếp: “Tôi cũng không phải suy nghĩ cao thượng gì. Trở thành phi hành gia là sở thích của tôi, có điều trên đường đi đã được rất nhiều người giúp đỡ, để báo đáp công sức của họ tôi nhất định sẽ không phụ sứ mệnh của mình. Thay vì nói tôi tin tưởng khoa học kỹ thuật phát triển của nhân loại... thì không bằng nói tôi tin tưởng vào những người đã cống hiến tâm huyết của mình cho nhiệm vụ vũ trụ lần này. Vậy nên tôi tuyệt đối không lo lắng về vấn đề tên lửa có phóng ra và trở về thành công hay không, bởi vì nó chứa đầy hy vọng và giấc mơ của rất nhiều người, nhất định... nó sẽ vượt qua bầu trời, để mọi người nhìn thấy được hình dạng đẹp đẽ nhất của mình.”

Nói xong, hắn hạ xuống microphone, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Nữ MC cũng mỉm cười vỗ tay, sao đó khách sáo nói: “Cảm tạ Dương phi hành gia...”

Nghe Quý Vinh nhỏ giọng ghé sát vào nói: “Này, đáng lẽ cậu phải nói khí thế hơn một chút nữa. Như kiểu ý tưởng cao thượng để mang lại lợi ích cho toàn nhân loại gì đó... mọi người nghe xong sẽ vui hơn. Cậu xem MC nhìn như kiểu muốn phản đối đến nơi...”

“Kệ cô ta.” Dương Thế Hành lầm bầm nói, “Tôi vốn không phải vì bọn họ mà lên vũ trụ, ăn ngay nói thật mà thôi.”

“... Như vậy đối với vũ trụ phát triển của nước ta...”

Thấy MC vẫn còn đang hỏi, Dương Thế Hành chán chết bắt đầu sờ sờ bảng tên và microphone đặt trên bàn,

“... Rất nhiều quốc gia không thể phát triển công trình vũ trụ hoặc đào tạo phi hành gia bởi vì kỹ thuật vũ trụ khá phức tạp, trong đó bao gồm thông tin kỹ thuật, điều kiện kỹ thuật, công nghệ nano và hàng không vũ trụ các loại...”

Danny đang thao thao bất tuyệt còn Dương Thế Hành thì cầm bút làm bộ ghi lại nhưng thực chất là ngồi vẽ bậy ở những khoảng giấy trống trên tư liệu.

Di động trong túi đồng phục phi hành rung lên. Dương Thế Hành nở hoa trong lòng, vội vã dừng lại động tác mà đưa tay vào túi cầm lấy di động, chỉ hy vọng cuộc phỏng vấn nhanh nhanh kết thúc.

Đợi phỏng vấn chấm dứt, Dương Thế Hành vội vã bắt tay và chào MC một cái rồi bỏ chạy vào phòng sau hậu trường kiểm tra tin nhắn điện thoại.

Chỉ có một câu ngắn gọn nhưng khiến Dương Thế Hành còn vui vẻ hơn cả khi trúng số. Trên màn hình hiển thị một dòng: Cậu làm rất tốt.

Dương Thế Hành lập tức gọi điện thoại lại. An Lăng không lập tức trả lời điện thoại mà Dương Thế Hành cũng không đợi hấn mở miệng, cười hì hì nói: “Tôi rất đẹp trai phải không?”

Âm thanh trầm ổn của An Lăng không nhanh không chậm truyền đến: “Cậu nói rất khá, mặc dù đó không phải lời mà đại chúng muốn nghe nhưng đồng nghiệp trong phòng tôi rất vui vẻ, tôi nghĩ mọi người khác cũng vậy.”

Dương Thế Hành ánh mắt lưu luyến, nói với An Lăng ở đầu dây bên kia: “Anh nói vậy là tôi an tâm rồi. Tôi chỉ nói những lời mình muốn mà thôi.”

An Lăng không nói chuyện nhưng Dương Thế Hành biết hấn đang lặng lẽ mỉm cười, nụ cười ấy cũng chỉ có bản thân Dương Thế Hành nhìn ra được và cũng chỉ dành cho một mình hấn.

Từ lúc hai người thẳng thắn với nhau cũng đã hơn một tháng, trong khoảng thời gian nay quan hệ của bọn họ còn thân thiết hơn so với lúc trước.

Dương Thế Hành vẫn theo thói quen, mỗi ngày đều nhắn tin báo cho An Lăng tình hình của mình, mà An Lăng cũng bắt đầu dùng đến chức năng nhắn tin của di động, tuy rằng cỡ năm sáu tin An Lăng mới trả lời được một lần nhưng vậy cũng đủ để Dương Thế Hành cười khúc khích nửa ngày. Thi thoảng An Lăng cũng sẽ chủ động nhắn tin, càng khiến hấn sung sướng vô cùng.

An Lăng mỗi ngày vẫn cứ tăng ca, tinh thần tập trung cao độ vào làm việc để thực hiện lời hứa với Dương Thế Hành, vì cú dứt điểm hoàn mỹ cuối cùng của công việc.

Dương Thế Hành thường thường sẽ rủ An Lăng đi ăn, cho dù An Lăng rất bận rộn cũng sẽ đồng ý, đến ngày nghỉ thì hai người lại hẹn nhau du lịch. Cả hai phảng phất như trở lại thời cao trung, chân thành không giấu diếm. Cho dù hiện tại hai người đều mang trong mình một thứ tình cảm bất đồng nhưng đã có thể thoải mái mà ở chung với nhau.

Dương Thế Hành thường nghĩ nếu có thể tiếp tục duy trì như vậy là được, nhưng bản thân dần dần cảm thấy chỉ thế vẫn không đủ. Trong lòng hắn mong muốn có thể thân cận với An Lăng thêm một chút nữa, không có cách nào ngăn chặn được dục vọng muốn chạm vào đối phương.

Thế nhưng, Dương Thế Hành hiểu như vậy không được. Khi An Lăng đã quyết định từ bỏ thì hắn mới bày tỏ nỗi lòng thì thật không công bằng. Huống chi Dương Thế Hành cũng không chắc chắn mình có thể giữ An Lăng lại được hay không, tùy tiện hành động chỉ tăng thêm phiền phức cho đối phương.

“Này, thực ra lúc nãy trên TV cũng không hoàn toàn là những lời thật lòng của tôi.” Dương Thế Hành nhẹ giọng nói.

“ ... ”

Trong lòng Dương Thế Hành có chút chua xót khổ sở, dịu dàng nói: “Bây giờ tôi làm phi hành gia không chỉ vì bản thân mình. Tôi nghĩ phải nhanh nhanh hoàn thành tốt khoảng thí nghiệm, sau đó tách ra protein mà mặt đất không thể làm được để điều chế thuốc mới. Nói không chừng có thể điều trị được ung thư, rồi làm sinh vật khoa học kỹ thuật và y học của thế giới phát triển!”

“Không ngờ cậu cũng nghĩ như thế đấy.”

Dương Thế Hành cười nói với An Lăng: “Vì anh nên tôi muốn làm thế giới trở nên tốt hơn.”

Đầu dây điện thoại trầm mặt một chút rồi chậm rãi nói: “Cảm ơn cậu, tôi rất...”

“Không sao, không cần phải nói gì cả. Tôi hiểu mà.” Dương Thế Hành cười hì hì nói, “Buổi tối tôi trở về, chúng ta đi ăn món Thái nhé?”

“Lại đồ Thái? Cậu không chán sao?” Âm thanh chân chờ của An Lăng truyền đến.

“Không, quán đó đồ ăn rất đa dạng mà. Hơn nữa anh cũng thích. Lần sau đi ăn đồ ăn Tứ Xuyên và Mexico nữa.”

Dương Thế Hành căn dặn An Lăng nhớ mặc kỹ quần áo và ăn trưa rồi gác máy.

Hắn vừa quay đầu lại thì thấy mọi người đều đang đứng trước cửa. Danny và V tỷ nét mặt rất vui vẻ và dịu dàng, còn Cù Vũ Năng và Nghê Quý Vĩnh thì đang dâm dăng cười, nhìn rất bỉ ổi.

“Nghe cách nói chuyện của cậu là biết...” Danny cười ha hả nói: “A Hành, cậu quen bạn gái rồi phải không?”

Nghê Quý Vĩnh còn hiếu kỳ truy vấn: “Ê, loại chuyện này mà cậu dám giấu mọi người sao? Là ai vậy? Cô gái lần trước tỏ tình với cậu đó hả?”

Dương Thế Hành không hiểu gì, buồn bực nói: “Làm gì có bạn gái chứ... Là An Lăng, An Lăng đó! Đàn ông!”

“Hừ!” Cù Vũ Năng và Nghê Quý Vĩnh đang chờ đợi chuyện hay thì bị hụt, đồng thanh phỉ nhổ.

Nghê Quý Vĩnh còn ghét bỏ nói: “Nghe cậu nói chuyện dịu dàng đến nổi cả da gà da vịt, không ngờ lại là An Lăng...”

“Cái gì mà muốn thế giới trở nên tốt hơn, thật là ngọt ngào.” Cù Vũ Năng bắt chước giọng điệu của Dương Thế Hành, sau đó chuyển lại ngữ khí lãnh đạm của mình: “Sao nghe kiểu gì cũng giống đang tán gái vậy.”

“Anh gớm quá, A Năng.” Dương Thế Hành khinh thường nói.

Nghê Quý Vĩnh tâm tư vốn mẫn cảm, đột nhiên nghĩ có chút không thích hợp.

Dương Thế Hành và An Lăng ở chung hắn có thấy vài lần nhưng chưa bao giờ nghe Dương Thế Hành nói như thế với An Lăng, đại đa số là ngu ngốc đùa giỡn... Mặc dù gần đây không nghe hắn nhắc gì đến An Lăng nữa nhưng hình như hai người vẫn duy trì quan hệ thân thiết. Quan trọng hơn là Dương Thế Hành thường xuyên không có việc gì thì nhìn điện thoại, một mình vui vẻ... Quá khả nghi!

“Được rồi, được rồi. Đừng đùa giỡn nữa.” V tỷ thoát nhìn có vẻ thất vọng nhưng vẫn duy trì phong cách của người chỉ huy, vỗ tay giục nói: “Nhanh lên một chút, còn phải đi đến đài truyền hình khác và trường hàng không nữa! Hành trình ngày hôm nay rất bận rộn đấy!”

Dương Thế Hành nuốt thất lưng một cái, lấy điện thoại nhìn tin nhắn An Lăng vừa mới gửi đến, không khỏi cười ra tiếng.

Nghê Quý Vĩnh nhân tiện cũng nhìn theo. Tin nhắn An Lăng gửi đến rất bình thường, giống như chẳng có tình cảm gì mà tự thuật lại sự việc, phong cách vẫn lạnh lùng như chủ nhân của nó.

Có điều Dương Thế Hành nhìn có vẻ còn hài lòng hơn cả nhận được tin nhắn của bạn gái nữa...

Không lẽ... Nghe Quý Vĩnh liếc trộm Dương Thế Hành nghĩ thầm, không lẽ người ngày thật sự bị An Lăng làm rung động?

18. Quyển 2 - Chương 17

An Lăng nhìn đồng hồ, đã mười giờ tối. Tòa nhà của bộ nghiên cứu và phát triển tên lửa chỉ còn một mình hắn mà thời gian để đi ăn tối hình như đã qua lâu rồi. Hành trình của phi hành đoàn hôm nay rất bận rộn, theo lý thuyết sẽ kéo dài đến tối khuya, có lẽ Dương Thế Hành không thể về kịp rồi.

Hắn tiếp tục công việc của mình. Không đến một lúc thì nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, vội vã hướng về phía này. Tại tòa nhà vắng vẻ xem ra một nửa tiếng động cũng không che giấu được.

An Lăng đứng lên dọn dẹp bàn, đem các văn bản tư liệu xếp chồng cùng một chỗ, sau đó tắt máy tính. Đợi hắn dọn dẹp xong thì Dương Thế Hành đã xuất hiện trước cửa phòng làm việc.

Hắn thở hổn hển, trên người mặc âu phục rất hợp với dáng người cao ráo của hắn.

Dương Thế Hành một bên kéo cà vạt một bên lớn tiếng nói: “Xin lỗi! Ngày hôm nay phải đi quá nhiều nơi, tôi vừa xuống phi cơ thì lập tức chạy qua đây, may mà anh còn chưa đi!”

“... Sao lại thở dốc như vậy?”

Dương Thế Hành lau mồ hôi trên mặt: “Xe tôi đang đi nửa chừng thì chết máy nên tôi trời chết chạy đến đây. Mà kệ đi, anh chắc đang đói bụng phải không? Chúng ta đi nhanh đi!”

An Lăng mặc áo khoác nói: “Hiện tại đã hơn mười giờ, quán ăn cũng đã đóng cửa hết. Không bằng đi về luôn?”

“A?!” Dương Thế Hành nhìn đồng hồ, bất đắc dĩ kêu lên: “Chết tiệt, vậy mà làm tôi cả ngày nay nghĩ đến tôm tiêu với chanh...”

Hắn tựa ở trên tường thở dốc, An Lăng đi đến trước mặt đưa hắn chiếc khăn tay của mình. Hai má Dương Thế Hành đỏ bừng, lau lau mồ hôi trên trán rồi nở nụ cười nói: “Giờ này thì ngoại trừ quán bar ra thì chỉ còn một chỗ duy nhất còn mở cửa, đi đến đó vậy!”

An Lăng nhíu mày, hắn không biết ngoại trừ quán bar ra thì còn chỗ ăn nào mở cửa giờ này. Ngay cả cửa hàng tiện lợi trên đảo cũng đến mười hai giờ là đóng cửa, nơi duy nhất mở cửa hai bốn trên hai bốn chỉ có bệnh viện mà thôi.

“Đi theo tôi là được rồi.” Dương Thế Hành nhẹ nhàng răng trắng bóc cười nói.

Nhân viên nhà bếp nhanh nhẹn chế biến thực phẩm, người chiên kẻ nướng hoặc rán, khói thơm lan rộng ít nhất mấy dặm bán kính.

Trong phòng còn rất nhiều khách, là một tình cảnh khó thấy được trên đảo vũ trụ. Các kỹ sư, nhà khoa học của trung tâm vũ trụ sinh hoạt rất đúng giờ giấc nên tạo thành một quy tắc bất thành văn cho mọi cửa hàng, làm giờ mở cửa khá hạn chế. Còn gian hàng này, thay vì nói là nhà hàng thì giống một toa ăn hơn, không có đến cả một cái bàn. Nó giống như những toa xe có thể nhìn thấy trên đường phố nước Mỹ dùng để bán đồ ăn vặt, ở trên xe là một nhân viên bán hàng khỏe mạnh, vừa nhanh nhẹn chế biến đồ ăn vừa vội vã đáp lại yêu cầu của khách.

“Rất được phải không? Xúc xích của quán này ăn rất ngon. Còn có Lạp xưởng Mexico và pizza các kiểu, tất cả đều có thể mua mang đi được.” Dương Thế Hành cười hì hì giới thiệu nói.

An Lăng nhìn nhân viên nhét xúc xích vào trong bánh mì, đồng thời bỏ cà chua và dưa leo, sau đó xịt wasabi vào rồi đóng hộp lại, trong hộp giắt còn bỏ ít nhất năm gói mayonase và tương ớt...

Đối với đồ ăn hán không quá kén chọn, trên cơ bản thì cái gì cũng ăn được. Thế nhưng dù gì cũng sinh trong một gia đình có truyền thống y học, đối với loại thức ăn không rõ nguồn gốc thịt lại có nhiều axit béo bão hòa như vậy hán rất ít khi đụng đến.

... Không có vấn đề gì đó chứ? Phi hành gia có thể ăn loại thức ăn này sao? An Lăng trong lòng lo lắng. Nếu Dương Thế Hành bị chẩn đoán có lượng cholesterol trong máu hoặc chất béo trung tính quá cao thì dễ bị ảnh hưởng đến thành tích đánh giá...

Có điều đương sự không thèm để ý gì cả, trên tay còn mang theo mấy lon bia rượu mua từ cửa hàng tiện lợi, một bên nói chuyện vui vẻ với ông chủ cửa hàng.

Sau khi lấy đồ ăn xong, Dương Thế Hành đem đồ nhét vào trên tay An Lăng, vẻ mặt hưng phấn chờ mong nói: “Kế tiếp tôi muốn dẫn anh đến một nơi, đi thôi!”

An Lăng vốn tưởng Dương Thế Hành lại muốn đi đến một chỗ nào kỳ cục nữa, nhưng hóa ra hán hướng dẫn An Lăng lái xe chạy đến bãi cát ở sườn tây của đảo vũ trụ.

Dương Thế Hành lấy tấm đệm trên xe xuống, dẫn An Lăng đi tới bờ cát. Hán thả nệm xuống dưới đất, nằm xuống trên bãi cát, rồi như bị cái gì đó cản, liền đưa tay xuống dưới tấm đệm plastic mò mẫm, lấy ra được một chiếc lon coke, mắng: “Đám con nít vứt rác bừa bãi!”

Hán rà bãi cát một lần nữa thì lại đào được một cái chai rỗng, sau một hồi xác định không còn vật cản nào nữa thì trải lại tấm đệm, rồi quay qua ngoắc An Lăng cười gian nói: “Đừng xấu hổ, mau lại nằm với anh đây, hôm nay sẽ cho cưng một trải nghiệm có một không hai.”

An Lăng hơi mỉm cười rồi tiến đến nằm ở bên cạnh Dương Thế Hành. Vừa nằm xuống hắn liền biết Dương Thế Hành muốn cho hắn nhìn cái gì.

Nền trời xanh đen cao vợi vợi thấp thoáng sau những dải mây chậm chạp di chuyển, để lộ ra ánh sao lấp lánh. Mặc dù không mang lại cảm giác bát ngát của bầu trời đầy sao nhưng lại có một cảm giác thú vị khác.

Hiện tại đang là tháng hai, nhiệt độ trên đảo vũ trụ có thể coi là ấm áp, nhưng buổi tối gió biển thổi lên mang theo một ít hơi lạnh.

Dương Thế Hành đem thăm đắp lên người hai người, sau đó nhìn bầu trời cảm thán nói: “Đây là lần đầu tiên chúng ta ngồi ở một nơi đẹp như thế này ngắm sao nhỉ? Cảm giác giống như là cái gì nhỉ... à lấy đất làm giường, lấy trời làm chăn vậy?”

An Lăng không có ý kiến.

“A, mặc dù bị mây che khuất nhưng vẫn có thể nhìn thấy ba ngôi sao thuộc vòng đai Orion kìa! Còn cả chòm Kim Ngưu... nhưng bị che mất phân nửa.” Dương Thế Hành hí mắt nói, “Thật hiếm khi mới mang anh đi ngắm sao được vậy mà chỉ nhìn thấy mỗi chòm Orion. Thật là thất sách, chắc phải đợi bữa nào trời trong mới được...”

An Lăng nhìn chăm chú đường viền khuôn mặt của Dương Thế Hành, tựa như mười năm trước đây khi mà hắn chỉ có thể đem nỗi nhớ và rung động giấu ở trong lòng, len lén ngắm nhìn lúc Dương Thế Hành không để ý mà ghi nhớ tất cả những biểu cảm trên gương mặt của hắn.

Dù hiện tại quan hệ của hai người có chút thay đổi, nhưng kết quả vẫn không có gì bất đồng cả.

Gần đây số lần cả hai gặp mặt khá nhiều, dù có bận bịu công việc cũng vài ngày là lại gặp nhau. Dương Thế Hành cũng sẽ chăm chỉ nhắn tin kể cho An Lăng những chuyện diễn ra hằng ngày của hắn, ví dụ như khi làm mô phỏng thí nghiệm trong phòng trung trính sức nổi hắn lỡ làm rút tua vít nện trúng đầu Cù Vũ Năng, hoặc là đứng nhất trong chạy thể lực hằng ngày và vân vân...

Dương Thế Hành vẫn như lúc trước, nhìn thấy hắn sẽ nhe răng cười, cũng không nhắc lại chuyện sau này chia ly. Chỉ là hắn thường thường sẽ rơi vào trầm tư, ngay cả An Lăng cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Tay trái đặt trên thảm bông có một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng truyền đến, tiếp xúc với da thịt. An Lăng cứ tưởng là mình lỗi giác. Dương Thế Hành một bên xoa chân múa tay nói không ngừng, một tay còn lại thả ở bên người, chạm vào tay của An Lăng.

Tầm thăm không lớn, cự ly của hai người rất gần có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhau, làm không khí xung quanh ấm áp hẳn lên.

An Lăng lúc này mới phát hiện hai người cùng nằm một nơi kì cục đến cỡ nào. Bản thân hắn là người tỏ tình với Dương Thế Hành, quan hệ của hai người vốn sẽ không đi đến đâu, vậy mà giờ bọn họ lại nằm trên một tấm thảm thật sự là phải khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

“Anh còn nhớ không?” Dương Thế Hành bỗng nói. “Chúng ta trước đây cũng thường nằm ngắm sao. Khi đó kiểu gì cũng không nghĩ tới, đến năm ba mươi tuổi chúng ta vẫn còn có thể cùng làm như vậy.”

An Lăng nhìn bầu trời. Những đám mây chậm chậm trôi, dần dần tụ lại với nhau.

... Cậu cũng không biết được tôi hy vọng chúng ta có thể cùng ngắm sao sau mười năm nữa như thế này nhiều như thế nào, An Lăng nghĩ thầm.

“Tuy rằng nói những lời này rất có lỗi với anh...” Dương Thế Hành lúng túng nói, “Thế nhưng tôi nghĩ, nếu như chúng ta đến bốn mươi tuổi còn có thể cùng nhau ngắm sao thì thật tốt quá...”

An Lăng có chút giật mình, không ngờ bọn họ lại có cùng suy nghĩ, chỉ là nguyên nhân của mỗi người lại khác nhau.

Dương Thế Hành thấy An Lăng trầm mặc không nói, lớn mật cầm lấy tay của An Lăng. An Lăng cũng không gỡ tay ra, để tùy hắn nắm.

An Lăng chưa bao giờ cự tuyệt Dương Thế Hành trừ lần duy nhất vào đêm mưa đó. Vừa nghĩ đến nụ hôn đêm đó, cổ họng Dương Thế Hành có chút khô, ngay cả nắm tay cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Hắn vội vã ngồi dậy, cầm lấy lon bia và đồ ăn như đang cố gắng che giấu sự chột dạ của bản thân mà nói: “Thiếu chút nữa là quên mất. Anh chờ tôi nhất định là đói bụng rồi? Nhanh ăn đi!”

Xao động nhanh chóng trôi qua, Dương Thế Hành bắt đầu nói về những chuyện thú vị của ngày hôm nay.

“... Sau đó cái tên kháng nghị kia bị tha đi ra.” Dương Thế Hành vừa ăn khoai tây chiên vừa lắc đầu nói: “Thế nên cuộc phỏng vấn phải nói đến trọng điểm của ngành công nghiệp tương lai sẽ được hướng đến, bằng không người bình thường đều cho rằng quốc gia bỏ ra hàng nghìn tỷ đồng để phi hành gia lên vũ trụ ngắm cảnh.”

“Lúc trước nghe nói có một công ty tư nhân Hà Lan muốn đưa người lên sao Hỏa, chuyến đi đó coi bộ muốn đi mà không muốn về. Nếu như có thể tôi cũng muốn sau khi đi mặt trăng xong cũng có thể đến sao hỏa, cho dù cả đời không thể quay về trái đất...”

Dương Thế Hành nói nửa ngày mới chú ý đến An Lăng ở bên cạnh hoàn toàn không có động tĩnh gì. Tuy rằng bình thường cũng chỉ có một mình Dương Thế Hành ba hoa chích chòe thì An Lăng vẫn lẳng lặng nghe, thế nhưng ngày hôm nay có quá mức im lặng...

Quay đầu lại nhìn thì An Lăng vẫn nằm ở tư thế ban đầu, hai mắt nhắm lại.

Dương Thế Hành cúi đầu nhỏ giọng kêu lên: “An Lăng? An Lăng! Sóng thần tới kia.”

An Lăng cũng không phản ứng gì.

Dương Thế Hành có chút xấu hổ. Công việc của kỹ sư rất nặng nề mà còn bắt An Lăng đi theo hẳn đủ chỗ, nhất định rất mệt?

Hắn buông lon bia, đem đồ ăn bỏ vào túi bóng rồi đặt ra xa một chút để An Lăng khỏi xoay người đá trúng... Có điều thời trung học hai người ngủ cùng giường bao nhiêu lần hắn cũng chưa bao giờ bị An Lăng đập đánh thức, ngược lại, An Lăng hẳn là thường xuyên bị Dương Thế Hành đá tỉnh.

Dương Thế Hành yên lặng uống bia, nhìn biển, nhìn trời. Đám mây đã che khuất gần hết những ngôi sao, biển cũng là một mảng tối đen, Dương Thế Hành lại nằm xuống ngắm nhìn An Lăng.

Hắn hiện tại cũng đang lợi dụng tình cảm của An Lăng dành cho mình phải không? Mặc dù Dương Thế Hành khá thỏa mãn với tình trạng hiện tại, nhưng An Lăng cái gì cũng không nói làm hắn không thể nào biết được An Lăng có hạnh phúc như hắn hay không, hay những điều này chỉ làm đối phương thêm đau khổ?

Một cơn gió thổi tới khiến người ta cảm thấy se lạnh. Dương Thế Hành vội vã đắp chăn lên che người cho An Lăng, sợ hắn ngủ ở nơi này sẽ dễ cảm lạnh.

Cho dù động tác mạnh như vậy cũng không làm An Lăng tỉnh giấc, về mặt khi ngủ của hắn nhìn rất bình yên...

Hai chữ “bình yên” hiện ra làm Dương Thế Hành giật mình, luống cuống vội vã đưa tay thăm dò hơi thở của An Lăng. Hô hấp đều đặn chứng minh người này đang ngủ rất sâu.

Dương Thế Hành thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hắn cũng thường xuyên lo lắng liệu An Lăng có vì quá mệt mỏi mà thiếu máu hoặc vì quá lao lực mà chết hay không...

Hắn chợt cảm thấy chệnh choáng, có lẽ là uống nửa chừng thì thấy lạnh nên hắn đã đổ thêm whisky và tequila vào lon bia nên ý thức hiện tại mới không rõ ràng lắm.

... Có điều nếu có thể tự nhận ra ý thức của mình không rõ ràng thì chứng tỏ hắn vẫn còn có lý trí phải không?

Dương Thế Hành thở dài một tiếng, tay chân mở rộng thành chữ đại, sau đó chơi thiên thần cát... Dương nhiên chỉ có một bên, vì phía bên kia An Lăng còn đang ngủ say.

Tay trái và chân trái quơ quàng trên cát một lúc thì Dương Thế Hành mới phát giác là mình thật sự rất mất mặt, sau đó quay người trở lại tiếp tục nhìn An Lăng.

Hắn không nhịn được vươn tay muốn sờ gương mặt của An Lăng, vừa đụng tới thì phát hiện trên tay mình toàn cát liền rút về phúi phúi, sau đó lần thứ hai đưa tay, nhẹ nhàng lau vết cát dính trên mặt đối phương.

Da An Lăng trắng ngần, dưới ánh sáng yếu ớt của đèn đường thoát nhìn như da hắc trắng đến mức tỏa sáng. Mái tóc màu nâu che khuất một nửa khuôn mặt, rũ xuống sống mũi thẳng tắp và đôi mắt xinh đẹp của hắn. An Lăng đẹp, một vẻ đẹp trung tính, nhưng rất có khí chất đàn ông. Điều kiện của hắn rất xuất sắc, dù là phái nữ hay đồng tính thì số lượng thích hắn nhất định không ít. Vậy mà làm sao người lại có thể chung tình suốt mười năm với một kẻ bình thường như mình?

Dương Thế Hành nhịn không được nhích lại gần thêm chút nữa, vén lên tóc mái của An Lăng mà chăm chú ngắm nhìn.

Rõ ràng An Lăng thích hắn, hắn cũng thích An Lăng, vì sao hai người lại đi đến nông nổi như thế này? Dương Thế Hành suy nghĩ, nhưng cũng biết mọi chuyện đều là do lỗi của bản thân. Đêm mưa đó thái độ của hắn khăng khăng như thể đang trao đổi điều kiện, An Lăng đương nhiên sẽ không tin. Đến khi bản thân hiểu ra được tình cảm thật sự của mình thì hắn không có cách nào để mở miệng với An Lăng được.

Hắn sợ khi nói ra tình cảm thật sự của mình cũng sẽ bị An Lăng cự tuyệt.

Dù sao đã qua mười năm, tình cảm cũng sẽ nhạt phai mà phải không? Cái cảm giác nhớ một người luôn sẽ bị thời gian bào mòn mà dần dần mất đi. Hiện tại cho dù hắn thật lòng bày tỏ với An Lăng, An Lăng cũng không nhất định sẽ cần hắn nữa...

Dương Thế Hành đột nhiên có thể hiểu được tại sao An Lăng lại giấu diếm tình cảm của mình lâu như vậy... An Lăng cũng sợ bị từ chối bởi vậy nên hắn mới cố gắng duy trì mối quan hệ bạn bè, thậm chí còn muốn rời khỏi. Có điều, người hiện tại không dám đối diện bản thân là Dương Thế Hành, còn người sẽ lý khai là An Lăng.

Dương Thế Hành si ngốc nhìn khuôn mặt của An Lăng, kim lòng không được mà dần dần tiến đến gần... An Lăng đang ngủ mà bản thân hắn đang say, nếu làm vậy chắc hắn sẽ không sao đâu phải không?

Hắn nhẹ nhàng hôn An Lăng, vừa chạm nhẹ là lập tức giật ra.

An Lăng vẫn không có phản ứng gì, ngủ khá trầm.

Thành công trộm cá hương khiến Dương Thế Hành cười khanh khách ra tiếng, vội vã che miệng lại để không đánh thức An Lăng dậy.

Hắn cười trộm một lát, bỗng nhận ra hành vi của mình cũng không khác gì mấy tên biến thái... Dù sao

đương sự cũng không phát hiện ra, cũng đâu tính là biến thái chứ?

Dương Thế Hành nhìn xung quanh một chút, bốn bề tối đen vắng lặng như vậy không làm một chút chuyện lén lút thì thật uống phí cơ hội, nghĩ xong hắn liền nhích đến hôn An Lăng.

Lần này hắn dừng lại một hồi lâu, có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ trên môi của đối phương.

Đang muốn rời khỏi thì sau gáy bị kiềm giữ lại. Dương Thế Hành giật mình, nhìn thấy đôi mắt trước mặt mình chưa đến vài cm chậm chậm mở ra, trong đôi mắt màu xanh lục đỏ dường như có thể nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của mình.

Có kiến thức về cơ thể và chuyển động của người, Dương Thế Hành biết bản thân đang rơi vào tình cảnh quần bách như thế nào. Cái cổ bị chế trụ trong khi cánh tay đang chống cả người quỳ rạp trên mặt đất, không có cơ hội nào để chạy trốn được cả...

Nói tóm lại, Dương Thế Hành hiện giờ như tội phạm bị bắt quả tang tại hiện trường vậy.

“Cậu... đang làm gì?”

Đôi môi hai người đang gần sát, theo lời An Lăng nói mà ma sát nhau cùng với hơi thở nóng ẩm phả ra làm Dương Thế Hành nghĩ môi mình như đang được liếm lấy, càng khiến hắn quần bách đến đỏ mặt tía tai.

Kinh hách quá độ khiến hắn bỗng chốc thanh tỉnh, cảm thấy hối hận vì sự bộc phát của mình mà làm ra chuyện tội lỗi đầy trời như vậy. Dương Thế Hành miễn cưỡng tách ra một chút khoảng cách, nhìn thẳng đến khuôn mặt vô biểu tình của An Lăng.

“Nếu... Nếu đã bị bắt thì tôi cũng không cần phải tránh né làm gì. Không sai, tôi đang hôn trộm anh!” Dương Thế Hành mở to mắt hùng hồn nói nhưng mặt vẫn đỏ bừng bừng, không giấu được sự lúng túng.

“... Vì sao?” Lực đạo trên tay An Lăng không giảm, như muốn bóp gãy cổ của hắn vậy trong khi biểu tình vẫn rất lạnh lùng.

“Không, không vì sao cả...” Nhân thân Dương Thế Hành giao động, chột dạ nói.

“Phi hành gia quốc gia có thói quen hôn người ta đang ngủ sao? Bất kể nam nữ?”

“Làm gì có chuyện đó! Tôi, tôi chỉ hôn một mình anh mà thôi!”

Dương Thế Hành đại khái là con giun xéo lắm cũng oằn, bỗng đưa tay che lại đôi mắt của An Lăng. An Lăng ngăn người, tay cũng buông lỏng ra. Dương Thế Hành vội vã chạy ra ngoài, tựa như đang trốn chạy

một thứ gì đó rất nguy hiểm vậy.

Dương Thế Hành thành công bỏ chạy nhưng trong lòng vẫn không hết hốt hoảng, nhìn An Lăng nói lầm bầm: “Cũng chỉ là hôn lén một chút thôi, anh làm gì phải hung dữ như vậy?”

An Lăng ngồi dậy, nhìn thẳng vào Dương Thế Hành. Thấy dáng vẻ chột dạ của hắn, An Lăng khẽ thở dài bất đắc dĩ nói: “Nếu như cậu muốn xem thử phản ứng của tôi như thế nào thì đủ rồi đấy.”

Dương Thế Hành buồn bực nghĩ, nếu muốn xem anh phản ứng thì cần gì phải đợi lúc anh ngủ mới làm.

An Lăng nhìn vẻ say ngà ngà của Dương Thế Hành, chưa xót nói: “Cậu say thì có thể tùy tiện đùa giỡn, đến mai tỉnh lại có thể coi mọi chuyện không có gì phát sinh. Nhưng tôi thì không thể... Bởi vậy xin đừng làm như thế nữa. Cậu đến bây giờ vẫn không hiểu mấy ngày nay tôi chịu đựng như thế nào sao?”

Dương Thế Hành kinh ngạc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của An Lăng vì đau khổ mà nhăn nhó lại. Lúc này hắn mới hoàn toàn thanh tỉnh, tỉnh ngộ ra rằng chuyện mình làm đã tổn thương đến An Lăng tới mức nào.

Hắn hít sâu mấy hơi, mở miệng với âm thanh khàn khàn run rẩy: “Tôi, tôi rất xin lỗi... Tôi không nghĩ đến anh sẽ tỉnh dậy... Có điều chuyện này tuyệt đối không phải suy nghĩ nông nổi hay hành động tùy hứng lúc say. Tôi... làm sao bây giờ? An Lăng?”

Dương Thế Hành xin lỗi bỗng dừng chuyển thành nghi vấn. An Lăng nghe không hiểu thế nào cả, chỉ nghĩ Dương Thế Hành đã say đến ăn nói hàm hồ.

“... Làm sao bây giờ? An Lăng?” Dương Thế Hành hỏi lần thứ hai, cầu xin nhìn An Lăng như thể muốn người này giúp hắn tìm ra lối thoát của mê cung. “Không biết vì sao, trong lòng tôi luôn nghĩ về anh, muốn hôn anh, ôm anh... Chỉ cần nghĩ đến việc anh sẽ rời đi liền không thể thở được...”

Dương Thế Hành hai chân nhút nhát đi đến trước mặt An Lăng. Âu phục nhăn nheo, trên mặt, trên tóc đều dính cát, nhìn hắn có vẻ rất chật vật.

“Vì sao, An Lăng?” Dương Thế Hành cầm lấy đầu vai của An Lăng, sắc mặt bi thương lại nôn nóng lớn tiếng nói: “Vì sao lại làm cho tôi thích anh? Anh rõ ràng là một gã đàn ông không có ngực không có mông... Anh đã làm gì với tôi? Tất cả đều là lỗi của anh!”

An Lăng để mặc Dương Thế Hành lắc lắc hai vai của mình, hắn hiện tại chỉ cảm thấy đầu choáng váng. Dương Thế Hành dù có say rượu cũng không mất lý trí đến độ tự nhận mình thích đàn ông...

“Này, anh nói đi! Làm tôi thích anh rồi anh lại đòi bỏ đi... Anh con mẹ nó chơi khăm tôi sao? Tôi tuyệt đối sẽ không buông tha anh đâu!” Ánh mắt Dương Thế Hành rộ ra hung quang, hoàn toàn giống như một tên say xin cổ tình gây sự.

An Lăng đưa hai tay ôm lấy hấn vào lòng ngực, trong khi Dương Thế Hành còn ngơ ngậy la lối ầm ĩ. An Lăng đưa hai chân vây quanh Dương Thế Hành, đem cả người hấn nhét vào phạm vi khống chế của bản thân, không để ý đến cát trên người Dương Thế Hành bám dính vào mình, như trấn an mà nói: “Bình tĩnh một chút, cậu say rồi.”

Dương Thế Hành cả người rần chắc khỏe mạnh, cho dù có bị cồn ảnh hưởng cũng làm An Lăng vất vả dùng lực giữ chặt thân thể để áp chế hấn.

Hai người một câu cũng không nói, giằng co một hồi lâu. Dương Thế Hành dường như đã lộn xộn đủ rồi, rốt cục yên phận lại.

Hấn nghiêng người tựa vào lòng của An Lăng, kéo tay ôm lấy cánh tay của An Lăng, mờ mịt nói: “Tôi nên làm sao bây giờ, An Lăng?”

An Lăng nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của Dương Thế Hành, nhắm lại hai mắt nói: “Đây chỉ là ảo giác của cậu mà thôi. Cậu không phải thích tôi, chỉ là hiếu kỳ nhất thời. Hơn nữa cậu là một người rất trọng tình trọng nghĩa nên mới có thể sản sinh ra loại ảo giác này, biết không?”

“Vậy sao... Hóa ra chỉ là tôi không hiểu rõ tình huống...” Dương Thế Hành lẩm bẩm.

“Tâm tình này sẽ biến mất rất nhanh, đến lúc đó cậu sẽ không phải nghi ngờ nữa... Làm cậu hiểu lầm, thật sự xin lỗi cậu.” An Lăng nhẹ giọng nói.

Dương Thế Hành cử động cả người, hai tay ôm lấy An Lăng, oán giận mà nói: “Xin lỗi không cũng vô dụng. Báo hại tôi hiểu lầm lâu như vậy... Trước đây khi chúng ta ngủ chung một giường, tôi thường thường sẽ ôm anh ngủ, mặc dù làm bộ đó là hành động lơ đãng lúc ngủ của tôi, nhưng thực chất là vì tôi muốn như vậy...”

“... Cậu nói là hồi trung học?”

Dương Thế Hành cười khanh khách, nhìn như rất đắc ý: “Ôm anh rất thoải mái. Tôi cũng muốn hôn anh nhưng có sắc tâm lại không có sắc dâm, nghĩ hôn thật sự rất nguy hiểm... Đến khi tôi dám hôn rồi thì lại làm anh đau khổ...”

Trái tim An Lăng không khống chế được mà đập liên hồi, tiếng động đến rung cả màng tai. Hấn không dám nghĩ Dương Thế Hành đang nói có ý nghĩa gì khác không. Chẳng lẽ thời kì rối loạn thành niên của Dương Thế Hành vẫn duy trì đến lúc ba mươi tuổi sao?

“Tôi thích anh, bởi vì anh là An Lăng. Tuy rằng tình cảm ấy không giống với tình cảm của anh, nhưng tôi thật sự rất luyến tiếc anh...” Dương Thế Hành như bị mở chốt gì đó, vội vã đem tâm tình tuôn hết ra.

An Lăng trong lòng khẽ động, hỏi: “Tôi hỏi cậu, cậu nói muốn hôn tôi... là thật?”

Dương Thế Hành gật đầu.

“Vì sao? Cậu nghĩ mình nói thích tôi rồi hôn tôi thì tôi sẽ ở lại sao?”

Dương Thế Hành lắc đầu, cố gắng giải thích nói: “Tôi thích anh nên mới muốn hôn anh, bởi vì anh là An Lăng nên tôi mới thích anh, không liên quan đến việc anh phải rời đi.”

An Lăng trong nháy mắt có cảm giác như mình bị sung huyết não vậy. Mặc dù biết rằng chỉ nên tin một phần mười lời của người say nói nhưng chỉ cần nghe được như vậy, hấn nghĩ hiện tại sóng thần có dập xuống cũng không có tiếc nuối gì.

An Lăng không khỏi ôm chặt lấy Dương Thế Hành, trán khẽ tựa vào vai hấn, hai mắt nhắm lại cảm giác thời này khắc này phẳng phất như Dương Thế Hành hoàn toàn thuộc về mình.

Đôi tay vỗ về trên lưng chuyển vòng lên cổ, ôm lấy đầu của Dương Thế Hành, An Lăng hôn hấn. Lúc ban đầu chỉ là môi chạm môi thật nhẹ nhàng, sau đó nụ hôn sâu dần. An Lăng mút lấy môi của hấn, đầu lưỡi khéo léo luồn vào trong khoang miệng của Dương Thế Hành, khiến hấn phải mở miệng tiếp nhận nụ hôn càng lúc càng nồng nàn của An Lăng.

Nhiệt độ cơ thể rất nhanh lên cao, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Tay Dương Thế Hành tiến vào vạt áo của An Lăng, vuốt ve eo và bờ lưng của hấn. Trong khi An Lăng một bên hôn một bên cởi bỏ nút cài trên áo sơ mi của Dương Thế Hành, mơn trớn da thịt của hấn làm Dương Thế Hành không nhịn được run rẩy.

“Chúng ta... trở về đi, tôi không có hứng thú làm ở dã ngoại.” An Lăng thở hổn hển nói, sau đó chỉnh sửa lại quần áo cho Dương Thế Hành, hôn xuống môi của hấn một cái rồi nói: “Tôi đi lấy xe.”

Dương Thế Hành gật đầu.

Đợi An Lăng đứng lên đi qua phía bên kia thì Dương Thế Hành mới đem đồ đạc vứt lung tung trên mặt đất bỏ vào túi bóng.

... Xong, nên làm cái gì bây giờ? Dương Thế Hành nhận ra bản thân đang đứng trước một nguy cơ chưa bao giờ có, trong lòng không khỏi hồi hận.

Tuy rằng đầu có hơi chệnh choáng say nhưng đến nửa chừng hấn đã tỉnh lại, lúc này chỉ là mượn rượu giả điên. Hấn vốn nghĩ muốn mượn rượu để bày tỏ, tục ngữ nói người say nói thật, An Lăng nhất định sẽ tin hấn. Mỗi lần uống say hấn có 50% sẽ quên mất chuyện đã xảy ra, có điều hôm nay cũng không đến nỗi say đến cỡ đó.

Hắn cũng không biết bản thân uống say sẽ là bộ dạng gì, chỉ nghe Nghê Quý Vĩnh nói qua sẽ thoái hóa thành trẻ con năm tuổi. Hắn cũng chỉ là mượn rượu để lấy can đảm, cũng có thể diễn được sau khi uống say sẽ như thế nào.

Cả người vẫn đang nóng hừng hực vì nụ hôn kia, hắn bị dục vọng che mắt lý trí nếu không phải An Lăng đột nhiên ngừng lại, nói phải đi lấy xe, bằng không...

Phải tiếp tục giả bộ nếu không bản thân căn bản không có mặt mũi đối diện với An Lăng. Nếu nhưng để tên lòng dạ hẹp hòi như An Lăng biết mình đang giả bộ, chỉ sợ lại tức giận đến tuyệt giao với hắn.

Ngồi trên xe, Dương Thế Hành lại phải đối mặt với một nan đề nữa. Bây giờ hắn phải phản ứng như thế nào? Hắn đã cố gắng giả bộ giống như người say mà nghiêng ngả đi, mà hắn cũng còn cồn trong máu nên nếu không có An Lăng thì đã đụng vào cửa xe.

Có điều hắn đang ngồi trên vị trí trái pho lái, một người uống say sau đó cần phải làm gì nữa? Cố ý quấy rối An Lăng để hắn không thể tập trung lái xe sao?

Tuy nhiên hiện tại tốc độ xe đang chạy rất cao, An Lăng hoàn toàn không để ý đến vận tốc giới hạn mà liên tục tăng ga, nếu tùy tiện đùa giỡn quấy rầy thì thực sự quá nguy hiểm.

Dương Thế Hành hạ quyết tâm, đầu ngoảnh qua một bên, quyết định mình cứ giả bộ ngủ là được rồi.

Thế nhưng ngồi chưa kịp nóng mông thì xe đã đi vào gara nhà An Lăng. An Lăng xuống xe đi đến mở cửa đỡ Dương Thế Hành lên vai của mình, lưng lay đi tới.

Dương Thế Hành cúi đầu rũ xuống, tự hỏi ý nghĩa hành động của An Lăng.

Đây là đại biểu... muốn làm sao? Dương Thế Hành dĩ nhiên thích An Lăng nhưng vẫn còn có chút chần chờ. Khi được An Lăng vuốt ve, động chạm thân thể thì đúng là có khiến hắn miệng khô lưỡi khô, nhưng...

Gara có cửa trực tiếp thông vào phòng khách. Cửa vừa đóng, Dương Thế Hành liền bị An Lăng đặt trên cửa hôn sâu. Dương Thế Hành bị hôn đến hai chân vô lực, trong lòng do dự với ý chí dao động trong nháy mắt đều bị ném ra sau đầu.

Bị An Lăng kịch liệt hôn như vậy khiến Dương Thế Hành đầu óc trống rỗng, ngực tràn đầy dục vọng và sung sướng. An Lăng cuối cùng cũng hiểu tâm ý của hắn, trong lòng Dương Thế Hành kích động hết như lần đầu tiên được tuyển thành phi hành gia vậy.

An Lăng giật ra áo sơ mi của Dương Thế Hành, hôn từ cổ kéo xuống phía dưới, đưa tay lặng lẽ hướng xuống đũng quần của Dương Thế Hành.

Hạ thân truyền đến kích thích khiến Dương Thế Hành giật mình, không khỏi đưa tay chống lại động tác của An Lăng.

An Lăng dừng động tác của mình lại. Hôn tai hần, âm thanh khàn khàn nói: “Nếu cậu còn tiếp tục giả vờ thì đừng trách tôi không để ý suy nghĩ của cậu mà tự làm theo ý mình...”

Dương Thế Hành lấy làm kinh hãi, run giọng nói: “Anh phát hiện?”

An Lăng tách người ra, hai tay chỉnh lại vạt áo của Dương Thế Hành, thay hần cài lại từng viên nút áo. “Kỹ thuật nói dối của cậu quá tệ.”

An Lăng vỗ vỗ mấy hạt cát trên đầu của hần nói: “Tôi đã nói rồi. Đó chỉ là ảo giác của cậu thôi, đợi đến lúc cậu tỉnh rượu nhất định sẽ hối hận...”

Dương Thế Hành nắm tay hần, giương mắt nói: “Tôi rất xin lỗi vì đã lừa anh, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không hối hận.”

An Lăng thở nhẹ, tránh khỏi tay Dương Thế Hành xoay người mở hệ thống lò sưởi bên chân nói: “Tôi làm một chút đồ giải rượu, cậu ngồi xuống trước đi.”

“Tôi rất tỉnh táo!” Dương Thế Hành từ phía sau ôm lấy An Lăng, hơi kích động nói.

Dương Thế Hành hoàn toàn không thể hiểu được tại sao An Lăng không tin hần, rõ ràng cả hai đều có tình cảm với nhau, chuyện đơn giản như thế tại sao cứ phải làm phức tạp lên?

An Lăng không phản ứng còn Dương Thế Hành thì cố chấp ôm lấy hần, nhất thời trong phòng chỉ còn âm thanh của lò sưởi đang hoạt động. Trái tim của Dương Thế Hành đập rất nhanh, đầu óc không ngừng nghĩ làm thế nào để An Lăng chấp nhận hần.

“Tôi rất vui vì tình cảm của cậu, có điều cùng một chỗ với tôi... Cậu có hiểu chuyện này có nghĩa là gì không?”

An Lăng hỏi khiến Dương Thế Hành sửng sốt nói: “Tôi nghe không hiểu.”

“Cậu muốn cả đời lén lút quan hệ với tôi sao?” An Lăng trầm giọng nói.

Tay của Dương Thế Hành vì kinh ngạc mà buông lỏng, hần thoáng chốc nhận ra được ý của An Lăng là gì.

“Nếu cậu và tôi cùng một chỗ thì sẽ thật sự trở thành đồng tính luyện ái. Cậu không nghĩ người nhà của cậu sẽ phản ứng như thế nào sao? Cha mẹ của cậu thật sự mong muốn cậu kết hôn sinh con, hưởng gì...”

thân phận của cậu khác với người bình thường. Mọi hành động của cậu đều được nhân dân toàn quốc dõi theo. Nếu như chuyện cậu ở quan hệ với đàn ông truyền ra thì cậu nghĩ người dân sẽ có cảm tưởng gì?”

An Lăng đưa lưng về phía Dương Thế Hành, dáng đứng thẳng tắp như tùng.

“Thế giới này cũng không văn minh tiến bộ như cậu nghĩ. Cậu sẽ không hình dung được, một khi đã mang cái danh đó thì trĩu trích từ dư luận sẽ không bao giờ ngừng lại cả. Có rất nhiều người ngoài miệng nói nghe rất hay nhưng tất cả cũng chỉ đến từ sự thương hại và khinh thị của bọn họ mà thôi. Cậu có thể chịu được những thứ đó cả đời sao?”

Ngữ khí của An Lăng rất bình thản, phẳng phất như đang kể chuyện của người khác. Nhưng Dương Thế Hành chợt nhớ đến chuyện An Lăng và cha mình đoạn tuyệt quan hệ, những chuyện này hẳn là từ kinh nghiệm đau thương của hắn...

“Có thể cậu nghĩ chúng ta chỉ cần lên lút quan hệ là được, nhưng... tôi không thể chấp nhận như vậy.”

An Lăng đè nén lại tâm tình, hai tay nắm chặt đến nỗi móng tay cắm vào da thịt. “Nếu như không hoàn toàn thuộc về mình thì tôi thà không có gì cả. Tôi muốn có một mối quan hệ công khai dưới ánh mặt trời. Trốn mười năm đối với tôi vậy là đủ rồi.”

Dương Thế Hành đứng tại chỗ, chậm rãi buông tay ra.

Khi An Lăng cảm giác được hơi ấm từ Dương Thế Hành hoàn toàn biến mất, bằng âm thanh không còn bình thản nữa mà nói: “Tôi mệt mỏi, cậu... cứ tự nhiên đi.”

Dứt lời hắn cũng không quay đầu lại mà đi thẳng trở về phòng, để lại một mình Dương Thế Hành vì bị hiện thực đả kích mà không biết làm sao.

... Thì ra là vậy. Hóa ra An Lăng đã sớm nhìn ra được bản thân là một tên làm việc không suy nghĩ lại không có trách nhiệm. Lúc này hắn mới chính thức hiểu ra mình không có khả năng làm An Lăng hạnh phúc được.

Hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề hiện thực. Hắn cố gắng truy đuổi giấc mơ của mình đã khiến hắn không quan tâm đến dư luận xã hội, suy nghĩ cũng rất ngây thơ, tự mãn nghĩ rằng hắn có thể lên đến cả vũ trụ thì còn chuyện gì trong đời hắn không thể giải quyết được?

Dương Thế Hành không nghĩ đến người thân, cũng không nghĩ đến chuyện này sẽ mang lại hậu quả gì cho chính mình và mọi người trong gia đình. Hắn chỉ toàn nhìn thấy những gì mình muốn mà thôi.

Hắn chưa từng bị hàng nghìn người chia hướng vào mình, nhưng chỉ cần tưởng tượng cũng đã khiến hắn cả người phát lạnh. Hắn hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý cho hiện thực tàn khốc đó, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ.

Những khó khăn khác hẳn có thể đối mặt được, chỉ ngoại trừ chuyện này... Dương Thế Hành không có dũng khí để đối mặt.

Cho đến nay đều chỉ có một mình An Lăng phải chịu đựng, không được cha tha thứ, những lời đồn ở nước Nga, thậm chí đến cả vũ trụ đảo ra rời đất liền này thì những tiếng đồn đó vẫn dính theo An Lăng...

An Lăng... An Lăng... Trong lòng Dương Thế Hành gào thét. Hẳn chuyện gì cũng không thể làm thay cho An Lăng được, chỉ có thể mở trơ mắt ra người quan trọng của mình rời đi trong khi hai người đã gần trong gang tấc.

Dương Thế Hành biết rõ ràng. Trong lòng hẳn vị trí đầu tiên luôn là bản thân mình, hẳn làm bất cứ chuyện gì cũng lấy bản thân làm trung tâm, bởi vì giấc mơ của mình mà trở thành phi hành gia, bởi vì bản thân mình luyến tiếc An Lăng mà muốn hẳn lưu lại...

Hắn không khỏi ôm mặt, thấp giọng mà bật cười. Thật sự là tệ đến mức chính mình cũng nhìn không nổi.

19. Quyển 2 - Chương 18

An Lăng đi vào nhà tắm trong phòng ngủ, mở khóa cầm vòi hoa sen xả trên đầu. Hắn đứng ở trong bồn tắm, tùy tiện để nước xả xuống toàn thân, con mắt đau xót, lỗ tai và mũi đều bị nước vào nhưng hẳn hoàn toàn không nhận ra, chỉ nhìn chăm chăm lỗ thoát nước dưới chân, nhìn dòng nước không ngừng chảy xuống.

Những lời Dương Thế Hành nói là điều mà hẳn từng vô cùng hi vọng, hẳn gần như muốn thuyết phục bản thân tiếp nhận Dương Thế Hành, nhưng cũng may lý trí còn dừng lại kịp không để bản thân mắc phải đại sai lầm.

Vô luận như thế nào cũng không thể kéo Dương Thế Hành xuống theo được, dù sao hẳn vốn không phải là đồng tính luyến ái chỉ là bị bản thân mê hoặc nhất thời mà thôi...

Thà để Dương Thế Hành bây giờ đối mặt với sự thật còn hơn là đợi đến sau này hẳn bị thương tổn mới tỉnh ngộ ra. Dương Thế Hành chỉ mới bước vào một chân, muốn bứt ra vẫn còn rất dễ, nếu để đến khi cả người đều lầy lội dưới bùn thì mọi chuyện đã quá muộn.

An Lăng chưa bao giờ hối hận bất cứ quyết định gì của mình, thế nhưng hẳn lúc này lại nghi ngờ. Nếu lúc trước hẳn hạ quyết tâm không còn liên quan bất cứ thứ gì nữa với Dương Thế Hành, thì có lẽ không đến nỗi khiến đối phương phải lộ ra vẻ đau khổ hoàn toàn trái ngược với vẻ thoải mái vô tư bình thường như vậy.

Đây không phải là kết cục mà An Lăng mong muốn. Rõ ràng hẳn vì không muốn để cho người mình yêu đau khổ nên mới chọn con đường này, nhưng tại sao giờ lại càng lúc càng rắc rối. Nói cho cùng thì trở thành kỹ sư tên lửa cũng chỉ là một cái cớ để hẳn có thể gặp lại Dương Thế Hành thôi không phải sao? Dù

không có An Lăng thì cũng sẽ có kỹ sư khác hoàn thành công việc của hắn...

Nước không ngừng dội xuống đầu, xóa nhòa mọi cảm quan của An Lăng. Nhưng cho dù như vậy thì ngay lúc Dương Thế Hành bước vào hắn vẫn có thể phát hiện ra. Từng tế bào của hắn, linh hồn của hắn đều mê đắm Dương Thế, chỉ cần người đó hiện diện sẽ không ngừng xao động.

Trong nhiệt khí mờ mịt, An Lăng quay đầu nhìn người đang đứng bên cạnh bồn tắm, cũng không để ý đến bản thân mình đang trần trụi.

Dương Thế Hành hoàn toàn không ngại, cũng không quan tâm đến quần áo của mình dính nước mà chỉ nhìn An Lăng, chậm rãi mở miệng nói: “Đồng ý với tôi một việc, sau đó tôi sẽ từ bỏ.”

Nước nóng chảy xuống mắt khiến An Lăng không thấy rõ nét mặt của Dương Thế Hành.

Dương Thế Hành cắn răng, một lúc lâu mới nói: “Ngủ với tôi một lần, đây là lời yêu cầu cuối cùng của tôi.”

An Lăng vuốt ngược tóc mái ra sau đầu, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt, nước chảy xuống mặt nhìn như thể hắn đang khóc.

An Lăng đưa tay xoa gương mặt của Dương Thế Hành, thấp giọng nói: “Không cần phải hỏi tôi, ngoại trừ việc ở lại đây thì bất cứ chuyện gì tôi cũng sẽ đồng ý cậu, cho dù muốn tôi hi sinh tính mạng của mình cũng không tiếc.”

Nói xong, An Lăng nắm lấy áo của Dương Thế Hành khiến hắn lảo đảo quỵ xuống một chân trên bồn tắm. An Lăng cúi người hôn hắn, để nước chảy xuống ướt đầm cả hai.

Nụ hôn của An Lăng vừa nóng bỏng lại vừa linh hoạt xâm nhập vào miệng Dương Thế Hành khiến dục vọng chưa tan của hắn lại một lần nữa dâng lên. Dương Thế Hành đầu vác mắt hoa ôm lấy thân thể trần truồng của An Lăng, nôn nóng vuốt ve đối phương.

An Lăng thô lỗ xé áo sơ mi của Dương Thế Hành, ôm lấy thân thể của hắn, vồn vã hôn lấy con người khiến bản thân si mê điên cuồng này. Vì hắn An Lăng đánh bạc cả cuộc đời mình, hao tổn mười năm cuộc sống và tình yêu cả đời.

Nước không ngừng chảy xuống khiến viền mắt âm ỉ đau. An Lăng cảm giác như chính mình đang rơi lệ. Sau khi rời khỏi nơi này, hắn sẽ không bao giờ yêu ai nữa, bởi vì chỉ có một người duy nhất trên đời có thể khiến cả linh hồn của hắn rung động mà điên cuồng, chỉ có một người Dương Thế Hành mà thôi.

Hắn không kiên nhẫn gì giữ chặt người trong lòng, hơi thở của cả hai hòa vào nhau, động tác cùng lúc càng cuồng nhiệt.

An Lăng dừng động tác, ghé vào lỗ tai Dương Thế Hành nói: “Cậu muốn làm như thế nào? Cậu chủ động... hay là tôi chủ động?”

Đôi mắt Dương Thế Hành hơi mơ mịt, chống tay trên bồn tắm để giữ thăng bằng cho cơ thể mình, dừng lại một hồi mới hiểu được ý tứ của An Lăng. Hắn thở dốc ôm lấy cổ của An Lăng nói: “Đừng vội vớ vẩn, nhanh lên một chút...”

Nụ hôn của An Lăng rơi xuống nuốt lấy lời nói giang dở của Dương Thế Hành. Hắn đóng vòi nước lại, ôm lấy eo của Dương Thế Hành kéo người đối phương đứng lên, hai người đứng trong bồn tắm ôm hôn nhau.

Dương Thế Hành dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo đằng sau, để mặc An Lăng hôn xuống từng vết bớt nóng hổi trên cổ và ngực của mình. Nụ hôn của An Lăng lướt dần xuống dưới, một tay xoa nắm tính khí đã bùng bùng hưng phấn trong quần của Dương Thế Hành.

Dương Thế Hành thở dốc, chậm lại động tác vuốt ve trên người An Lăng mà đưa tay xuống khẽ chạm vào hạ thể của hắn.

An Lăng hút khí, nắm lấy tay của Dương Thế Hành, trấn định lại dục vọng suýt nữa vụt khỏi tầm kiểm soát vì sự đụng chạm của người kia.

“Cậu không cần phải làm những chuyện không quen như vậy...”

“Không sao, nếu là anh... tôi không ngại. Do chính tôi muốn làm.”

Dứt ra khỏi tay của An Lăng, Dương Thế Hành đưa tay kéo lấy cổ của đối phương hôn xuống đôi môi hắn, một tay khác run run xoa bóp tính khí của An Lăng.

“Tôi muốn anh làm tôi...” Dương Thế Hành mút môi của An Lăng, khẽ nói.

Câu nói này và kỹ xảo vụng về của hắn khiến cổ họng An Lăng phát ra tiếng gầm nhẹ, thật sự muốn đè Dương Thế Hành xuống mà xuyên xỏ vào người hắn.

Hai người điên cuồng hôn nhau, vừa vuốt ve tính khí của đối phương. An Lăng cởi quần của Dương Thế Hành ra, rồi cởi quần lót, hôn lên từng tác da thịt của hắn. Khi bờ môi của hắn đụng đến vị trí mẫn cảm, Dương Thế Hành không khỏi run rẩy cả người.

An Lăng há miệng ngậm lấy tính khí của Dương Thế Hành làm hắn kinh ngạc đến đầu óc trống rỗng. Được khoang miệng ấm áp ẩm ướt bao quanh khiến Dương Thế Hành không nhận được thở dốc ra tiếng, muốn đẩy người An Lăng ra để ngăn hắn lại...

Làm sao có thể để An Lăng làm chuyện này! Nhìn đôi môi quyến rũ của An Lăng đang nuốt vào tính khí

của mình khiến Dương Thế Hành xấu hổ đến độ muốn dập đầu tạ tội.

An Lăng ngẩng đầu trước ánh mắt chằm chằm của Dương Thế Hành mà khẽ vươn đầu lưỡi, khẽ liếm tính khí của hắn nói: “Đừng cử động.”

Hình ảnh đầy quyến rũ đó như mê hoặc lấy Dương Thế Hành, hắn thương yêu đưa tay xoa lấy gương mặt của An Lăng. An Lăng cảm tính khí của hắn hân hoan chơi đùa, một tay lặng lẽ luồn ra phía sau của Dương Thế Hành xoa nắn bắp đùi khỏe mạnh rồi đôi hông, sau đó nhẹ nhàng chạm vào nơi đóng chặt bên trong.

Lần đầu tiên bị chạm vào nơi đó làm Dương Thế Hành có chút không quen, thậm chí còn có ý nghĩ muốn bỏ cuộc nửa chừng.

Nhận thấy được sự chùn lại của hắn, An Lăng tiếp tục mút tính khí của Dương Thế Hành, đồng thời mơn trớn cơ thể giúp hắn thả lỏng.

Thân thể của Dương Thế Hành cứng ngắc nhưng vẫn gác một chân lên biên bồn tắm để An Lăng dễ dàng hành động hơn.

An Lăng mím môi, tiện tay lấy một ít dầu tắm ở phía trên, ngón tay ướt át tiến vào giữa hai hông, nhẹ nhàng đè ép miệng huyết. Ngón tay chậm rãi đi vào. Dương Thế Hành bị dị vật xâm lấn khiến mặt đỏ tai hồng, sớm biết nên uống rượu nhiều thêm chút nữa để khỏi phải đối diện với tình cảnh lúng túng này.

Da thịt màu mật ong rắn chắc lại co dãn. An Lăng chỉ xoa nắn thôi cũng không có cách nào nhẫn nại, trên trán chảy mồ hôi hòa cùng nước trên tóc chảy xuống. Hắn cố gắng kiềm chế xung động của bản thân, cẩn thận mở rộng Dương Thế Hành.

Ngón tay dần dần đưa vào từng ngón, ngón thứ hai, rồi ngón thứ ba. Dương Thế Hành hai mắt nhắm nghiền, một tay dùng lực chống trên tường.

An Lăng biết rõ để một người không phải đồng tính luyến ái tiếp nhận đồng tính xâm phạm khó khăn cỡ nào. Hắn đứng lên ôm lấy Dương Thế Hành, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của hắn.

Hồi ức lại nhàn nhạt hiện lên.

Những năm này, thời gian hắn và Dương Thế Hành cách xa còn nhiều hơn lúc ở cùng một chỗ, nhưng hắn có thể nhớ tất cả mọi thứ trong hai năm ngắn ngủi thời cao trung. Dù Dương Thế Hành có mỉm cười với những người khác lộ ra hai lúm đồng tiền thì hiện tại, hai gò má hắn ửng hồng vì dục vọng, vẻ mặt ngưỡng ngưỡng mà áp chế chính mình, những điều này chỉ có một mình bản thân An Lăng có thể thấy.

Hóa ra khi hai người gần chia xa thì An Lăng vẫn có một sự độc chiếm với Dương Thế Hành.

“Cậu biết không? Tôi hy vọng muốn đem cậu khóa bên người đến cỡ nào, đâu cũng không muốn cho cậu đi...” An Lăng vừa hôn hần, vừa khẽ nói.

Lý trí hoàn toàn bị dục vọng và xấu hổ che lấp, Dương Thế Hành không thể nghe rõ An Lăng đang nói gì, chỉ không ngừng hôn An Lăng, lấy tay ma sát hai người tính khí.

An Lăng hơi trầm người xuống, giơ một chân của Dương Thế Hành lên, đem tính khí thẳng đứng của mình để đến hông hần, “Vịn lấy vai tôi.” Hần ra lệnh nói.

Dương Thế Hành kinh ngạc nhìn An Lăng làm theo yêu cầu của hần. Dương Thế Hành vừa vịn tay lên thì An Lăng liền động thân đưa tính khí của mình đi vào.

Đau đớn đột ngột khiến Dương Thế Hành kêu lên, dùng sức bám vào người An Lăng. Thấy vẻ mặt đau đớn đến nhăn nhó của Dương Thế Hành, An Lăng yêu thương không ngớt. Hần ngừng lại động tác để Dương Thế Hành có thể từ từ thích ứng.

“Xin lỗi.” An Lăng ôm lấy người Dương Thế Hành, hôn lên vành tai của hần, “Tôi muốn nhẹ nhàng với cậu, nhưng hình như không có cách nào không làm tổn thương cậu cả...”

Nghe hần nói vậy, trên mặt Dương Thế Hành nở một nụ cười, thở dốc nói: “Không nên nói vậy... Chỉ cần anh cho tôi, tôi đều muốn cả.”

Hần nói xong liền hôn An Lăng, tay ôm lấy thắt lưng của An Lăng kéo lại gần khiến cho tính khí của đối phương ở trong cơ thể mình vào sâu thêm mấy phần.

...Tính khí của bản thân hiện tại đang ở trong cơ thể của Dương Thế Hành, suy nghĩ này khiến An Lăng sung sướng thở dài, thẳng lưng đem hạ thân đưa đi vào. Bức tường ẩm áp chặt chẽ bao lấy hần, còn có thể cảm nhận được nó không ngừng co giãn, cố gắng thích ứng với sự tồn tại của hần.

An Lăng di chuyển nhẹ. Xâm nhập chậm rãi nhưng chắc chắn khiến Dương Thế Hành không khỏi ngứa đầu cắn chặt răng, hần bị đỉnh trên vách tường không thể nhúc nhích.

An Lăng giữ lấy cảm của Dương Thế Hành rồi hôn hần, mở rộng khoang miệng đối phương mà quần lấy đầu lưỡi của hần. An Lăng khắc chế không đẩy vào quá mạnh mà làm Dương Thế Hành khó có thể chịu đựng.

Thân thể Dương Thế Hành hơi run, hần nhắm chặt hai mắt, ngưỡng đầu về phía sau. An Lăng hôn mút cổ của hần rồi trượt xuống xương quai xanh, mỗi giọt mồ hôi trên cơ thể Dương Thế Hành dần trở thành dấu hôn đỏ ửng.

Tiếng rên rỉ không thể nào không chế chảy ra khỏi miệng của Dương Thế Hành, đau đớn ban đầu đã giảm đi không ít, đồng thời cũng bắt đầu quen với nhịp điệu nóng cháy không ngừng trong cơ thể mình. Sâu bên

trong cơ thể bắt đầu khát cầu đụng chạm bên dưới.

Dương Thế Hành không thể tự kiềm chế mà cảm thấy sung sướng. Bởi vì An Lăng gợi cảm đến như vậy cũng chỉ với mình hắn, trong mắt của An Lăng hiện tại chỉ có mình mình. Giờ này khắc này, hắn một lần nữa nắm giữ được toàn bộ thể xác và tâm hồn của An Lăng.

Hắn cúi đầu hôn bên gáy của An Lăng, lưu lại vết tích của mình trên người đối phương. An Lăng bị kích thích càng dùng sức đẩy vào. Cảm giác được thân thể ấm áp ẩm ướt của Dương Thế Hành bao vây khiến lý trí An Lăng hoàn toàn không còn sót lại chút gì, cũng đã quên mình muốn dịu dàng với hắn mà theo bản năng điên cuồng xâm nhập.

Dương Thế Hành rên rỉ ra tiếng, có chút không chịu nổi kêu lên: “An, An Lăng...”

Âm thanh của hắn mang theo một chút cầu xin lại có chút không kiểm soát được bị tình dục trêu chọc rên rỉ. An Lăng nhất thời nghĩ nếu còn tiếp tục như vậy bản thân hắn sẽ bị kích thích đến ngắt mất.

An Lăng chậm rãi rời khỏi người Dương Thế Hành, nửa kéo nửa ôm hắn ra khỏi phòng tắm, để đối phương nằm trên giường. An Lăng bỏ đi những gì còn sót lại trên người Dương Thế Hành rồi giơ lên chân của hắn, lần thứ hai đưa tính khí của mình đi vào.

Tiếng rên rỉ và thở dốc của Dương Thế Hành không ngừng kích thích lý trí của An Lăng. Hắn thô bạo xâm nhập, mong muốn Dương Thế Hành phát ra càng nhiều âm thanh tuyệt vời.

Cảm giác tê dại trong cơ thể dần dần tràn lan khiến Dương Thế Hành không khỏi nhắm mắt lại, toàn thân buộc chặt. Cảm giác sung sướng chưa bao giờ được trải nghiệm qua khiến Dương Thế Hành vòng hai chân quanh thắt lưng của An Lăng, mong muốn động tác của hắn nhanh lên thêm một chút, vào sâu cơ thể mình hơn một chút. An Lăng ôm Dương Thế Hành ngồi dậy, để đối phương ngồi trên người mình sau đó nâng mông của hắn lên tiếp tục mạnh mẽ xuyên xỏ vào. Dương Thế Hành không kìm lòng được đang đưa eo, vui vẻ từ ma sát giữa hai cơ thể làm hắn quên hết tất cả, chỉ muốn càng nhiều từ An Lăng.

Thấy Dương Thế Hành vui vẻ đến mê loạn, An Lăng hôn xuống hai đầu vú của hắn, hai tay mơn trớn tấm lưng trần và xương bả vai của hắn, kéo dần xuống vùng kêu gọi lõm xuống giữa hai mông rồi nâng lên mông của Dương Thế Hành, đem tính khí hoàn toàn không lấy ra của mình đẩy sâu vào bên trong, chạm đến nơi sâu nhất của hắn. Ngay lập tức An Lăng cảm giác được bức tường đang bao bọc lấy bản thân đột ngột thắt lại thật chặt.

Dương Thế Hành ôm lấy An Lăng kêu ra tiếng, thân thể run rẩy đạt đến cao trào. Cùng với sự xâm nhập không ngừng của An Lăng, tính khí phía trước của hắn bắn ra tinh dịch, dịch thể màu trắng dính khắp bụng và giữa chân của hai người.

An Lăng đỡ Dương Thế Hành vẫn chưa kịp hoàn hồn từ cao trào nằm xuống. Hai mắt hắn nhắm nghiền, hổn hển thở, trên mặt đỏ lựng, hai chân xụi lơ được An Lăng giữ lấy. Tính khí bùng bùng tinh thần của An Lăng vẫn cắm ở giữa đùi Dương Thế Hành, hưởng thụ cảm giác chặt chẽ co rút của bức tường vì cao trào mà mang lại. An Lăng thử động một chút, Dương Thế Hành lập tức rên rỉ lên.

“Cậu có khỏe không?”

An Lăng cúi xuống hôn vào cổ của Dương Thế Hành, động tác ép xuống này kiến tính khí lại đi vào sâu thêm một chút, đối với Dương Thế Hành vừa mới qua khỏi cao trào là một điều vô cùng kích thích.

“Ah...”

Dương Thế Hành yếu ớt rên lên, hai chân rần chắc thon dài vẫn giữ lấy thắt lưng của An Lăng, vì buộc chặt mà có chút kinh luyên. Hắn mở hai mắt đầy sương mù nhìn An Lăng, tóc vì mồ hôi ướt đầm dính trên trán, da thịt màu mật ong cũng đầy mồ hôi. Dáng dấp chìm đắm trong tình dục này của hắn là thứ An Lăng cả đời chưa từng nghĩ đến.

Hắn khẽ cười, giọng có chút khàn nói: “Thật là trời đánh. Còn thoải mái hơn cả tôi tưởng tượng, như muốn nghiện vậy... An Lăng, anh không tiếp tục sao? Anh vẫn còn chưa... mà?”

An Lăng phải dừng lại bất động đến khó chịu nhưng vì lo lắng Dương Thế Hành lần đầu tiên tiếp nhận loại tình ái xâm nhập này mà thân thể sợ không chịu đựng được. Có điều nhìn vẻ mặt và giọng điệu của hắn... tựa hồ cũng rất hưởng thụ? An Lăng nhẹ giọng hỏi: “Cậu tiếp tục được không?”

Dương Thế Hành kéo An Lăng cúi xuống hôn lên, liếm lấy bờ môi của hắn mà mập mờ nói: “Dùng lực mạnh một chút... Để tôi cả đời cũng không quên được, coi như là quà tiễn biệt tôi đi...”

“... Cậu thật chết tiệt!”

An Lăng cắn môi, đem bản thân đẩy vào thật sâu trong cơ thể Dương Thế Hành. Dương Thế Hành vừa mới tỉnh, tạm thời không thể cứng lên nữa nhưng thân thể bị ma sát như vậy khiến hắn không diễn tả được thành lời. Cảm giác có chút đau nhức, trương căng, tựa như có vật gì đang cản bên trong cơ thể mình, lại giầy vò khiến tâm ngứa đến khó chịu.

An Lăng để Dương Thế Hành nằm ngửa ra, thay đổi một tư thế dễ dàng hơn, đưa một chân của hắn lên cao rồi nghiêng người tiến nhập vào thân thể đối phương.

Dương Thế Hành rên nhẹ. Tính khí của An Lăng xâm nhập vào cơ thể hắn theo một nhịp điệu cố định. Dương Thế Hành cảm thấy thật sự không thể tưởng tượng được, bản thân sẽ có một ngày như thế này. Hai người trần trụi quấn lấy nhau hưởng thụ sự sung sướng của giao hoan.

Tính khí phía trước của Dương Thế Hành vì đằng sau bị xâm nhập mà chảy ra dịch thể trong suốt nhầy nhụa. An Lăng từ sau lưng ôm lấy, đưa tay đùa bỡn tính khí của hắn. Tốc độ xâm nhập càng lúc càng nhanh, tiếng ồ ồ thở dốc của An Lăng lọt vào trong tai khiến Dương Thế Hành cảm thấy gợi cảm không gì sánh được.

Những cú đẩy trùng điệp đánh vào cơ thể, An Lăng cuối cùng cũng cao trào bắn trong người Dương Thế

Hành.

Dương Thế Hành quay đầu lại nhìn An Lăng. Gương mặt thường ngày lạnh lùng đến không thể chạm tới khi cao trào lại đẹp đến khiến người ta không thể nín thở ngưng thần.

Dương Thế Hành nhào qua hôn hắn, thấp giọng nói: “Hứa với tôi, An Lăng. Trừ tôi ra đừng yêu ai cả. Tôi không thể chịu được nếu để người khác thấy được anh như thế này...”

An Lăng ôm Dương Thế Hành từ phía sau, hồ nhẹ vào gáy hắn, lẩm bẩm nói: “Tôi hứa với cậu, cậu cũng...”

An Lăng muốn nói nhưng lại thôi, không nói ra hoàn chỉnh câu nói mà Dương Thế Hành muốn nghe. Dương Thế Hành xoay người, như phát tiết mà cắn lên vai An Lăng, làn da trắng ngần hiện rõ dấu răng màu đỏ.

Thân thể nóng bỏng đầy mồ hôi của hai người quấn lấy nhau, trong lúc này ai cũng không muốn buông đối phương ra.

... Đây là lần cuối cùng tùy hứng của bản thân, Dương Thế Hành nhắm hai mắt lại, mong muốn có thể nghe được câu nói của An Lăng, chỉ cần một chút níu giữ hoặc một chút độc chiếm là được... Thế nhưng hắn biết, An Lăng sẽ không nói.

Hai người hôn lấy đối phương, vuốt ve mơn trớn thân thể của nhau. Dương Thế Hành lưu lại dấu hôn khắp người An Lăng, An Lăng cũng không yếu thế mà hôn lên toàn thân hắn, cho đến khi dục vọng của hai người lần thứ hai dậy lên.

An Lăng âu yếm tính khí của Dương Thế Hành, để hắn quỳ xuống mà tiến nhập từ phía sau. Vừa mới xâm nhập vào bên trong Dương Thế Hành liền cao trào, tinh dịch bắn ra trên tay An Lăng không còn nhiều lắm.

An Lăng cử động eo của mình, một bên hôn dọc sống lưng của Dương Thế Hành. Đường cong thân thể của hắn không thể che vào đâu được. Khi An Lăng đẩy mạnh vào trong hắn thì hắn không khỏi ưỡn người lên, để lộ bắp thịt rõ ràng, vòng eo lồi xuống và cái mông thật tròn, vì cử động phía sau mà không ngừng kinh luyện.

An Lăng chăm chú nhìn tất cả trước mắt, đem mọi thứ khắc vào tâm khảm, giống như hắn vẫn làm trước đây.

Cả đêm kinh liệt giao hoan tượng trưng cho mối tình vô vọng và sự chia ly báo trước. An Lăng bắn trong cơ thể của Dương Thế Hành ba lần, Dương Thế Hành cũng cao trào mấy lần. Sau đó cả hai đều rơi vào tình trạng kiệt sức mà ôm nhau ngủ say.

Buổi sáng, Dương Thế Hành là người tỉnh đầu tiên. Hắn thật nhẹ nhàng rời khỏi giường, mặc vào bộ âu phục nhẵn nhéo vừa ẩm vừa đầy cát, lén lút rời khỏi.

An Lăng mở mắt nhìn bóng lưng của Dương Thế Hành rời đi, tham lam mà nhìn từng bước từng bước của hắn, hai tay đóng đũa, sống lưng vẫn thẳng tắp như tùng. An Lăng cứ thế nhìn Dương Thế Hành khuất sau cánh cửa đầy ánh sáng bên kia, lặng lẽ thở dài.

Một lúc lâu, An Lăng nằm trở lại trên giường, thông thả nhắm hai mắt lại.

Huấn luyện ngày hôm nay Dương Thế Hành luôn bồn chồn không yên. Điều này cũng không thể trách. Tối hôm qua giao hoan kịch liệt đã ép khô thể lực của hắn. Phía sau mặc dù không bị thương nhưng cả đêm bị xâm nhập làm bây giờ vẫn còn âm ỷ tê dại, vẫn còn cảm giác bị dị vật ra vào.

Dương Thế Hành quen cũng không ít bạn gái nhưng chưa bao giờ làm tình đến không biết kiềm chế như vậy. Cả đêm cao trào nhiều đến độ không thể bắn ra gì nữa, cổ họng cũng khàn đặc.

Các phi hành gia khác đều nhận ra được vẻ mệt mỏi và âm thanh khàn khàn của hắn. Dương Thế Hành không thể làm gì hơn là lấy cớ bị cảm lạnh, nằm nghỉ trên sofa để tránh không bị Danny và V tỷ khiển trách.

Dương Thế Hành đang nằm nghỉ ngơi trong phòng làm việc thì Nghe Quý Vinh đẩy cửa đi vào.

“Làm ơn hãy hẹn với thư ký của tôi trước.”

Dương Thế Hành đưa cánh tay che trước mắt nói.

“Cậu chảnh chệ cái gì vậy?!” Nghe Quý Vinh đóng cửa lại, làm bộ rảnh rỗi không có chuyện gì nói: “Mẹ của cậu lại gọi điện cho tôi, bảo khuyên cậu mau kết hôn đi.”

Dương Thế Hành không khỏi mếu máo: “Lại nữa rồi... Cậu cứ bảo bà ấy muốn thì cứ mai mối cho tôi đi. Trên đảo vụn vặt này tỉ lệ nam nữ chênh lệch hoàn toàn, bảo tôi kết hôn kiểu gì?”

“... Cậu muốn cưới thật?” Nghe Quý Vinh hoài nghi hỏi.

“Muốn chứ, sao lại không?” Dương Thế Hành thoải mái thừa nhận.

Nghe Quý Vinh đắn đo một chút, mở miệng hỏi: “Này, tôi hỏi cậu. Chuyện của cậu và An Lăng chủ nhiệm đã xong rồi chứ? Hai người bây giờ bình thường rồi?”

Dương Thế Hành giật giật thân thể có chút cứng ngắc, điều chỉnh qua một tư thế thoải mái hơn. “Đúng vậy, đều nói xong rồi.”

“Cậu nói thế nào? An Lăng chủ nhiệm bị cậu thuyết phục sao?”

“Tôi trực tiếp nói là tôi thích anh ấy, muốn anh ta lưu lại.”

Nghê Quý Vĩnh kinh hoàng, bị sắc nước bọt mà khụ khụ ho lên. Một hồi lâu hắn mới điều chỉnh lại được hơi thở, kinh ngạc nói: “Quả nhiên là tôi đoán đúng. Cậu khi nào thì thay đổi tính hướng vậy?! Tôi từng nghĩ quan hệ của cậu và An Lăng chủ nhiệm có chút không bình thường!”

Dương Thế Hành lăm bằm nói: “Đâu có gì đáng kinh ngạc? Cậu không biết cứ trong bốn đến năm người sẽ có một người có khuynh hướng đồng tính sao. Chỉ là số lượng thích khác phái nhiều hơn một chút mà thôi.”

Nghê Quý Vĩnh ôm trán suy nghĩ nửa ngày hỏi: “Việc này... mẹ cậu vẫn chưa biết phải không?”

“Không cần phải nói với bà ấy, nếu không bà bạc hết đầu mắt.”

Nghê Quý Vĩnh nổi giận nói: “Chuyện này sao có thể không nói? Cậu muốn cả đời không kết hôn sao? Trời ạ... Nếu như trung tâm vũ trụ biết việc này thì nguy tai...”

“Sao lại nói vậy?”

Nghê Quý Vĩnh hỏn hển nói: “Cậu đừng tưởng trung tâm vũ trụ đi đầu trong khoa học kỹ thuật thì bọn họ cởi mở hơn bình thường. Cậu có nhớ đồng trắc nghiệm tâm lý chúng ta phải làm lúc thi tuyển không? Tuy rằng nhìn thì rất bình thường nhưng theo như tôi biết thì trong đó có trắc nghiệm đến tính hướng của đối tượng đấy!”

Dương Thế Hành nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Tôi hoàn toàn chẳng nhớ gì cả.”

“Rất nhiều quốc gia ưu tiên chọn lựa những phi hành gia đã kết hôn và sinh con, bởi vì họ cho rằng người đã trải qua vấn đề này tâm lý sẽ ổn định và thành thực hơn người khác.” Nghê Quý Vĩnh bắt đầu nói: “Tuy rằng bọn họ không nói đồng tính luyện ai không được chọn, nhưng lịch sử hơn bốn trăm phi hành gia, cậu có gặp qua người đồng tính luyện ái nào không?”

“Không có.”

“Cậu làm sao lại thích An Lăng chủ nhiệm vậy? Bị hắn ta thuyết phục? Cậu xác định mình thực sự thích hắn? Tôi nói thật với cậu, chuyện này không phải chuyện có qua thì có lại đâu. Không nên vì hắn làm những điều này cho cậu mà cậu phải bồi đáp lại hắn.” Nghê Quý Vĩnh tận tình khuyên bảo nói.

“Cái này...” Dương Thế Hành nói chưa được hai chữ đã bị Nghê Quý Vĩnh cắt đứt. Hắn ngồi xuống bên tay vịn của sofa hỏi:

“Cậu thích hắn chỗ nào? Nói nghe một chút.”

Dương Thế Hành nhìn trần nhà, lẩm bẩm nói: “Tôi thích lúc anh ấy cười mà không chịu biểu lộ ra...”

... Vậy sao gọi là cười? Nghe Quý Vinh trong lòng khinh bỉ.

“Còn không bao giờ nói ra tâm tình của mình, rõ ràng là rất quan tâm tôi nhưng lúc nào cũng làm như không để ý...”

... Ngạo kiều thuộc tính đã được xác định.

“Còn mỗi lần cãi nhau sẽ không thèm để ý đến tôi nữa, nhìn cũng rất dễ thương...”

Nghe Quý Vinh vội vã ngăn cản Dương Thế Hành tiếp tục nói.

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Tính tình của hắn vậy mà cậu vẫn còn khăng khăng một mực như thế, tôi cũng bội phục cậu. Nhưng An Lăng chủ nhiệm vì cậu nỗ lực nhiều như vậy, nếu cậu không nói không có chút nào thích hắn thật thì tôi sẽ thay chủ nhiệm đánh cậu cho hả giận.”

“An Lăng là người đầu tiên khiến tôi muốn kết hôn với anh ấy. Chuyện đó không cần phải hoài nghi.”

Nghe Quý Vinh đảo mắt không để ý đến hắn, một bên hỏi: “Như vậy sẽ rất phiền phức. Tại thời điểm mấu chốt như vậy hai người không nên không khai. Mặc dù sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch vũ trụ tháng sáu nhưng chỉ sợ có bất lợi cho cậu ở kế hoạch mặt trăng. Phái chống đối trong nước sẽ lợi dụng điểm đó mà công kích...”

“Cậu nói y hệt như An Lăng vậy,” Dương Thế Hành buồn bã nói.

“Cái gì?” Nghe Quý Vinh quay đầu hỏi.

“Cậu không cần lo lắng. Tôi ấy à... đã bị An Lăng cự tuyệt rồi.” Dương Thế Hành ngồi dậy, cầm ly nước trên bàn uống một miếng.

“...” Nghe Quý Vinh cứng họng, không biết phải phản ứng như thế nào.

“Tôi không có dũng khí đối mặt hiện thực, mà An Lăng cũng sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của tôi nên đã cự tuyệt rồi...”

Dương Thế Hành nắm lấy ly nước, đầu ngón tay bóp chặt đến độ phát trắng.

“Không... Không phải An Lăng từ chối nữa, mà là chính tôi từ bỏ anh ấy.”

Nhìn vẻ chán nản của Dương Thế Hành, Nghê Quý Vĩnh đột nhiên hiểu ra tại sao lúc trước hắn lại bị đả kích tinh thần nhiều như vậy.

Nếu như là chính Nghê Quý Vĩnh thì cũng sẽ muốn thể hiện xuất sắc nhất cho người trong lòng của mình nhìn thấy. Nếu như người yêu còn thành công hơn cả mình thì hắn sẽ càng cố gắng để có thể sánh vai với cô ấy. Nếu bị người ta nói “đừng gặp nhau nữa” các loại, Nghê Quý Vĩnh khẳng định sẽ chạy đến ôm lấy chân cô mà cầu xin tha thứ...

“Cậu thật sự thích An Lăng đến vậy?” Nghê Quý Vĩnh cẩn thận mà hỏi thăm. “Hắn thật sự quyết định sau đợt nhiệm vụ này sẽ rời khỏi đây? Nếu như cậu thật sự luyến tiếc thì hãy tiếp tục khuyên hắn ta đi.”

Dương Thế Hành nở nụ cười, lắc đầu nói: “Đã quá muộn.”

“Sao lại quá muộn...”

Nghê Quý Vĩnh còn chưa dứt lời thì cửa phòng bị đột ngột mở ra.

Đứng ở cửa chính là Cù Vũ Năng. Hắn nhìn hai người, đẩy đẩy kính mắt nói: “Tôi vừa mới biết được một tin tức cực quan trọng. An Lăng chủ nhiệm vừa chào tạm biệt mọi người. Có điều hắn sẽ vẫn kiểm soát quá trình phóng tên lửa đi và xác nhận tên lửa an toàn trở về điểm xuất phát thì mới rời khỏi. Ngài Stackelberg đang cố gắng giữ hắn lại.”

“A...” Dương Thế Hành bình thản đáp lại.

Cù Vũ Năng chặt lưỡi một cái, nói: “Hóa ra cậu đã biết? Thật là mắt mặt.”

Cù Vũ Năng oán giận rời đi. Nghê Quý Vĩnh nổi giận đi đến đóng cửa lại, mắng: “Tên đó rốt cuộc là bị cái gì vậy?!”

Hắn đến bên cạnh Dương Thế Hành hỏi: “Tôi thật sự không hiểu, hắn thích cậu, cậu thích hắn. Không phải như vậy là được rồi sao? Hai người đang quấn quýt cái gì vậy?”

Dương Thế Hành giương mắt người nhạo hắn, nói: “Một phút trước cậu còn nói trung tâm vũ trụ không tuyển đồng tính luyến ái lên vũ trụ, sao bây giờ lại muốn giúp chúng tôi thành đôi?”

“Đó là hai việc khác nhau! Tôi đang muốn biết hai người làm cái trò gì!” Nghê Quý Vĩnh suy nghĩ: “Không lẽ... Mặc dù cậu thích hắn nhưng không thể hạ quyết tâm?”

Dương Thế Hành thả lưng xuống ghế, nhìn trần nhà nói: “Ngay từ đầu, An Lăng nói là tôi muốn ở cùng anh ấy chỉ vì cảm thấy mắc nợ anh, vậy nên không chịu đồng ý. Sau này anh ấy mới nói nguyên nhân sâu xa hơn. Tôi... đại khái không thể nào chịu được áp lực dư luận, sợ bị soi mói, sợ bị ảnh hưởng đến giấc mơ

của mình, cũng sợ để gia đình tôi biết sẽ phản ứng thế nào, nói không chừng sẽ giống như An Lăng mà bị đoạn tuyệt quan hệ...”

Nghê Quý Vĩnh chăm chú nghe rồi nói: “Chí ít thì chuyện gia đình của cậu không cần phải lo lắng. Mẹ cậu từng hỏi tôi cậu có phải đồng tính hay không, sao nhiều năm rồi không có bạn gái. Bà lúc đó rất chắc chắn rằng cậu thích đàn ông, đi hỏi tôi cả một thời gian dài. Tôi phải bỏ ra không biết bao nhiêu thời gian mới thuyết phục được bà. Chí ít, mẹ cậu không có thành kiến với chuyện này.”

“... Bà ấy không ngại?” Dương Thế Hành mở to mắt hỏi.

“Uhm, bà bảo dù sao cũng còn có hai con trai và con gái. Anh em của cha cậu cũng có con cả, trong gia đình ông cũng đứng thứ mười mấy thì sợ gì không có ai nối dõi tông đường.” Nghe Quý Vĩnh nghiêng đầu nói: “Mặc dù từ trước đến giờ không có phi hành gia đồng tính, nói không chừng cậu có thể là người đầu tiên?”

Dương Thế Hành chần chờ nói: “Thế nhưng...”

“Nhưng nhị cái gì? Cậu sợ bị người ném đá hay kết án?” Nghe Quý Vĩnh hiên ngang lăm liết nói, “Từ nhỏ đến giờ cậu nghĩ xem đã bao nhiêu lần bị người ta chế nhạo vì ước mơ làm phi hành gia? Ngay cả bị nhạo báng vì ước mơ vẫn có thể chịu đựng được mà cậu còn sợ người ta chỉ trích cậu thích ai?”

Dương Thế Hành chớp chớp mắt.

“Nếu như có người thật sự vì chuyện cậu thích An Lăng chủ nhiệm mà nói cậu không thích hợp để làm việc thì cậu càng phải biểu hiện cho thật xuất sắc, để cho bọn họ biết cậu là người thích hợp nhất để thực hiện nhiệm vụ vũ trụ!” Nghe Quý Vĩnh mắng: “Tôi thật không hiểu đầu cậu để làm gì. Bình thường da mặt vẫn dày như trâu mà giờ lại rối rắm vì chuyện nhỏ thế này. Cậu càng sống càng đi xuống đấy.”

Ký ức lại dần dần rõ ràng lên. Thời trung học hắn từng một lần vì bị người chế nhạo mà bắt đầu nản chí, nhưng nhờ có An Lăng bên cạnh, luôn luôn cổ vũ nên hắn mới tiếp tục kiên trì theo đuổi...

Bị chế nhạo thì sao? Hắn đã quen với việc bị chế nhạo rồi.

Sao bao lâu, bản thân lại trở nên nhát gan như vậy... Chỉ vì một chút sợ hãi mà từ bỏ lý tưởng mà bản thân theo đuổi. Con người trước kia cái gì cũng không sợ hắn đã bị sinh hoạt an nhàn làm tiêu thất không còn chút ý chí chiến đấu nào.

“Thế nhưng An Lăng từ chối tôi, một nửa nguyên nhân là vì anh ấy bảo tôi chỉ muốn bồi thường mà thôi...”

Nghê Quý Vĩnh đảo mắt khinh thường một lần nữa: “Thật là một tên đa nghi... Có điều chuyện này cũng chẳng phải vấn đề gì to tát. Bị từ chối thì cứ tiếp tục theo đuổi thôi. Tôi theo đuổi Y Phương nửa năm trời cô ấy mới chịu đồng ý, cặp với nhau sáu năm mới chấp nhận kết hôn. An Lăng chủ nhiệm bỏ ra mười

năm cho cậu thì cậu cũng lấy mười năm ra theo đuổi hần! Theo đuổi đến khi nào hần thấy cậu thật lòng thì thôi. Nếu chuyện này còn không làm được nữa thì cậu không có tư cách ngồi đây mà hối hận đâu!”

Dương Thế Hành kinh ngạc nhìn Nghê Quý Vĩnh. Bản thân lại đi phiền muộn vì một vấn đề đơn giản như vậy, hần thật quá dễ bị hoang mang... Mặc dù Dương Thế Hành không nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết như Nghê Quý Vĩnh nói, nhưng cuộc nói chuyện này khiến hần nhận ra rất nhiều điều.

Dương Thế Hành vì bản thân mà tìm rất nhiều lý do, những lý do này không những kéo hần không tiến lên được, mà suýt chút nữa làm hần mất đi thứ quan trọng nhất đời này.

Hóa ra mọi thứ đều nằm trong tầm quyết định của bản thân.

Khi hần trở thành phi hành gia, đạt được ý nguyện thì cũng đồng thời mất đi vài thứ. Hần quên mất ước nguyện ban đầu của bạn thân, mất đi ngày xưa nhiệt tình và dũng khí tiến tới trước....

Nghê Quý Vĩnh ít nhiều gì cũng làm hần nhớ đến một chuyện từng nói với An Lăng. Mười năm trước, khi hần vẫn còn mang trong người lý tưởng thuần túy nhất, chân thật nhất.

“... Anh nghĩ tôi có thể trở thành phi hành gia sao?”

An Lăng không nói mà chỉ gật đầu. Đôi mắt của hần lấp lánh phát sáng, tràn ngập niềm tin và chờ mong vào Dương Thế Hành.

Dương Thế Hành ngại ngùng mà mỉm cười, cười đến thật thoải mái. Hần nhìn vào đôi mắt của An Lăng, chăm chú nói:

“Tôi nhất định sẽ trở thành phi hành gia, sau đó... Tôi sẽ dẫn anh lên vũ trụ!”

An Lăng nhíu mày nói: “Tôi không muốn trở thành phi hành gia...”

“Ngu ngốc. Hiện tại đã có thể du lịch vũ trụ. Mặc dù chỉ có thể lên đến độ cao ngang cỡ ISS, nhưng sau này nhất định người bình thường cũng có thể lên đến mặt trăng và sao hỏa!” Dương Thế Hành dựa vào vai An Lăng, hưng phấn mà vẽ kế hoạch cho tương lai. “Đợi sau đó, tôi sẽ là người đầu tiên lái tàu chở người du lịch, sẽ chở anh. Chúng ta sẽ cùng nhau đứng trên mặt trăng mà ngắm nhìn trái đất.”

An Lăng giương mắt, tự tiểu phi tiểu nói: “Tôi sẽ chờ mong ngày đó đến.”

“Vậy một lời đã định! Anh nhất định sẽ là người bác sĩ đầu tiên lên mặt trăng...”

Xin lỗi, An Lăng, lời hứa mà anh đồng ý tôi rồi cuộc cũng nhớ ra... Dương Thế Hành thì thầm trong ngực.

“Cảm ơn cậu, Nghe .” Dương Thế Hành ngẩng đầu, nụ cười ấm áp như ánh sáng mặt trời xuyên thấu mùa đông. “Tôi không còn băn khoăn nữa, tôi rất cuộc cũng biết mình phải làm gì rồi.”

Nghe Quý Vĩnh vui mừng gật đầu nói: “Như vậy cũng đừng chần chờ nữa, mau đuổi theo An Lăng chủ nhiệm đi.”

“... Không, tôi cần có một ít thời gian để sắp xếp mọi thứ. Hơn nữa... thời cơ vẫn chưa tới.”

Dương Thế Hành đáp án hoàn toàn tương phản với dự đoán của Nghe Quý Vĩnh, hắn không thể tin tưởng trừng mắt hỏi: “Cậu nói gì?”

Dương Thế Hành nhìn ra ngoài cửa sổ phòng làm việc, không nói gì.

Bên ngoài, bầu trời trong xanh tựa như mặt hồ không gợn sóng, chiếu lại ảnh ngược của mọi thứ dưới mặt đất. Trên bầu trời đó, chính là thế giới mà hắn hướng về.

20. Quyển 2 - Chương 19

Ngày ngày nhanh chóng trôi qua, phi hành gia cũng gấp rút huấn luyện. Ngày 01 tháng 06 rất nhanh đã đến, còn bảy ngày phóng nữa tên lửa sẽ phóng ra.

Phi hành đoàn đang ở trung tâm vũ trụ bắt đầu kiểm dịch cách ly, không tiếp xúc với ngoại giới để miễn nhiễm siêu vi trùng.

Phòng vô khuẩn cách ly khá rộng, bên trong không có cửa sổ, trần nhà được lắp đầy đèn tương đương với ánh sáng mặt trời ban ngày để ép buộc cơ thể của phi hành gia thích ứng với điều kiện đặc thù trên trạm vũ trụ. Trạm vũ trụ cứ chín mươi hai phút sẽ quay một vòng tròn xung quanh Trái đất, tương đương với một lần mặt trời mọc và mặt trời lặn.

Trong phòng cách ly có phòng gym và phòng máy tính, mỗi người đều có công tác chỉ định cần phải hoàn thành, đồng thời áp dụng theo chế độ ca trực như trong trạm vũ trụ.

Trên bàn chứa đầy những đồ ăn mà bình thường phi hành gia phải kiêng cử như đồ ăn vặt, nước ngọt có ga, khoai tây chiên và một tô sô cô la viên. Thậm chí nếu muốn ăn bất cứ món nước ngoài nào, nhà bếp của trung tâm vũ trụ cũng sẽ tận khả năng để chế biến theo yêu cầu của phi hành gia.

Dương Thế Hành và Nghe Quý Vĩnh ban đầu đều nghĩ rằng phòng cách ly sẽ là không gian để phi hành gia thích ứng với sinh hoạt ngoài không gian nên sẽ chẳng khác gì ngục giam mấy, đến khi nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn thì hai người cứ tưởng đây là trò chơi trên người người.

“Haha, không ngờ ở đây lại như vậy!”

Danny ha hả cười, “Chúng ta sắp cưới tên lửa lên vũ trụ mà. Vạn nhất có sơ suất gì không thể trở về được thì để tránh khỏi phải tiếc nuối sau này, từ đây đến ba ngày trước khi phóng đi chúng ta có thể tùy ý ăn uống. Đây là luật lệ của tổng cục vũ trụ, sau đó thì sẽ trở về lại sinh hoạt tiêu chuẩn của trung tâm.”

Một ngày trước khi cách ly thì phi hành gia mới có thể nhìn thấy gia đình để nói lời từ biệt. Sau khi vào trong phòng cách ly thì chỉ có vợ hoặc chồng đã qua kiểm dịch của trung tâm vũ trụ mới có thể đi vào, trẻ em dưới mười tám tuổi cũng không được tiến nhập.

Chuyện này có nghĩa rằng cho đến trước khi phóng đi, ngoài trừ Danny và V tỷ đã là vợ chồng cùng với vợ mới cưới của Nghê Quý Vĩnh thì bọn họ không thể gặp được người nhà nữa.

Trong thời gian ăn cơm, trung tâm vũ trụ mang đến di chúc bọn họ đã từng viết để xác nhận thay đổi lần cuối cùng, sau đó ký tên làm chứng.

Ngày thứ ba cách ly, vợ của Nghê Quý Vĩnh tới thăm. Cù Vũ Năng và Dương Thế Hành trực ban vừa ăn xong điểm tâm, vui vẻ chào buổi sáng Y Phương nhưng kỳ thực lúc đó là tám giờ tối. Tất cả mọi người đã bị mười lăm mười sáu lần mặt trời mọc rồi lặn trong một ngày khiến cho không thể xác định được thời gian bên ngoài nữa.

Trước khi phóng ra hai ngày, cũng là ngày cách ly thứ tư thì phi hành đoàn trở về lại với tiêu chuẩn làm việc và nghỉ ngơi hằng ngày của trung tâm vũ trụ, không được đụng vào bất cứ đồ ăn có chất kích thích, thuốc lá và rượu để bảo đảm trạng thái tốt nhất của thân thể.

Một ngày trước khi phóng ra, ban phụ trách bắt đầu giải thích nhiệm vụ cho phi hành đoàn lần cuối cùng.

Bốn giờ sáng cùng ngày phóng, phi hành gia cùng gia đình nói lời từ biệt cuối cùng với gia đình, sau đó lên xe đi đến bệ phóng tên lửa.

Ngày 07 tháng 06, nhiệt độ không khí là 30 độ, trời không mưa, là một ngày không mây đẹp trời rất thích hợp cho việc phóng tên lửa.

Các hãng truyền thông trên thế giới đã tập trung trên đảo vũ trụ, chứng kiến tên lửa chở người đầu tiên lên không, chấm dứt thời đại tàu con thoi.

Phi hành đoàn sau khi xuất phát hai tiếng đồng hồ thì tiến vào Người Tiên Phong II, ngồi lên vị trí của mình bắt đầu xác nhận các hạng mục.

Trái tim của Dương Thế Hành thành thịch thành thịch đập. Vốn cứ nghĩ rằng qua huấn luyện một thời gian dài như vậy hẳn đã quen với tất cả mọi thứ, ngay cả các sắp xếp trong khoang buồng lái bọn họ cũng đã thuộc lòng rồi nhưng trước thời khắc phóng ra mới phát hiện bản thân không có cách nào để tập trung vào

máy móc trước mặt mà luôn có một loại cảm giác không thực.

“Tôi bắt đầu có cảm giác sung huyết não.” Nghe Quý Vĩnh oán hận nói. Phi hành gia đã ngồi ở trên vị trí của mình hơn hai tiếng cho đến trước chín phút đếm ngược, máu dưới chân đều dồn lên nửa người trên, đồng thời còn mặc đồ phi hành vũ trụ nặng 40kg trên người, khoảng thời gian chờ đợi thật sự rất dày vò. Bọn họ chỉ có thể ngồi nói phét tán gẫu với nhau để vượt qua sự chờ đợi dài dặc dằng này.

Trung tâm kiểm soát hiện tại đang đối mặt với nhiệm vụ quan trọng nhất đến giờ. Trong tòa nhà có hơn hàng trăm kỹ sư và nhà khoa học tập trung cho khâu chuẩn bị cuối cùng. Hiện trường vô cùng ồn ào. Tất cả mọi người đều lớn giọng để xác nhận hạng mục công việc của mình.

Trên các bàn làm việc thật dài, vị trí của mỗi người đều có một củ lạc. Đây là sự mê tín từ đến NASA. Từ những năm 60 bắt đầu thực hiện phương tiện du hành thì nhiệm vụ liên tục thất bại, cho đến khi có một người mang đậu phụng vào phòng kiểm soát thì bắt đầu thành công. Bởi vậy nên mỗi lần tàu vũ trụ phóng ra và quay về, mọi người dưới mặt đất đều chuẩn bị đậu phụng. Đám kỹ sư công trình mỗi người đều cầm một hộp lớn đậu phụng bỏ vào trong miệng nhai rào rào.

An Lăng, Herbert và những người phụ trách tên lửa cũng đã ở hiện trường chuẩn bị.

Hai mươi ngày nay, An Lăng hầu như ở bộ phóng tên lửa cả ngày lẫn đêm để làm điều chỉnh sắp đặt lần cuối cùng, cho đến sáng hôm nay thì hẳn chỉ có thể giám sát và điều khiển ở một nơi cách xa mấy kilômét. Tên lửa phóng ra sẽ xuất hiện khói dày kịch độc nên trong bán kính mấy cây số của bộ phóng đều không có người hoặc kiến trúc nào.

Màn hình của trung tâm vũ trụ chia làm nhiều phần, mỗi phần để kiểm soát các bộ phận bên trong và bên ngoài của tên lửa. Một màn hình trong đó chiếu cảnh phi hành đoàn bên trong buồng lái.

Sự hưng phấn của Dương Thế Hành có thể thấy được khi hắn nói chuyện với những người khác.

Từ đêm hôm đó, ngoài trừ nhiệm vụ giải thích thì An Lăng chưa từng gặp mặt với Dương Thế Hành. Tin nhắn của Dương Thế Hành chẳng bao giờ ngừng lại, cho đến mấy tiếng trước khi phóng đi hắn vẫn nhắn tin cho An Lăng.

Tôi sắp xuất phát, ngũ ngon.

An Lăng nắm chặt di động trong túi, trong lòng vô cùng kích động.

Dương Thế Hành rốt cuộc cũng sắp đạt được giấc mơ của hắn. Trên màn hình, Dương Thế Hành chói mắt không gì sánh được. Hai người chờ đợi mười năm, là vì... thời khắc này!

“Xác nhận tất cả nhân viên lắp ráp đã rời khỏi bộ phóng.” Một nhân viên lớn tiếng báo cáo.

An Lăng mang tai nghe, ngồi ở vị trí trung tâm hạ lệnh nói: “Hiện tại xác nhận hệ thống điện lực.”

“Đã biết!”

Trung tâm kiểm soát kết nối trực tiếp với NASA. Bên cạnh đó, những tổng cục vũ trụ của nước khác cũng rất chú ý đến tình hình ở đây lúc này. Nhân viên hậu phương ở đằng sau tấm thủy tinh tham quan, các đại biểu của trung tâm vũ trụ các nước khác và chính khách thì ngồi trên bục cao hơn, ngay cả Ivan cũng ở trong đó.

Gia đình của các phi hành gia được trung tâm đưa lên sân thượng của tòa nhà, còn người bình thường ngồi xem ở khán đài bên ngoài.

Màn hình nhiệm vụ của trung tâm xuất hiện lên chín phút đếm ngược khiến các nhân viên càng thêm khẩn trương.

Giám đốc trung tâm kiểm soát nhiệm vụ yêu cầu mọi người yên tĩnh lại, bắt đầu chuẩn bị đếm ngược phóng ra.

“Động cơ đẩy nhiên liệu lỏng đã sẵn sàng chưa?” Hấn dùng tiếng Anh hỏi. Bởi vì liên lạc trực tuyến với các quốc gia khác nên tất cả đều dùng tiếng Anh để giao tiếp.

“Sẵn sàng!” Nhân viên một bên hô to.

“Động cơ đẩy nhiên liệu rắn?”

“Sẵn sàng!”

“Hệ thống hướng dẫn?”

“Sẵn sàng!”

“Nhóm chương trình?”

“Sẵn sàng!”

“Hệ thống thông tin?”

“Sẵn sàng!”

Giám đốc trung tâm điều khiển nhiệm vụ nhìn màn hình lớn hỏi: “Người Tiên Phong, mọi người sẵn sàng chưa?”

“Không thành vấn đề.” Danny nói, “Tất cả hệ thống đều bình thường.”

“Trước khi bắt đầu đếm ngược, mời mọi người tháo kính bảo vệ.”

Mọi người trong phi hành đoàn sắc mặt trở nên nghiêm túc, nhanh nhẹn hoàn thành chỉ thị.

“Phi công, khởi động hệ thống năng lượng phụ trợ.”

“Đã biết.” V tỷ trả lời, hệ thống năng lượng phụ trợ nằm phía trước vị trí phi lái nên đó là trách nhiệm của cô.

Cô đưa tay ấn nút rồi nói: “Sẵn sàng.”

“Khởi động hệ thống tự động.” Giám đốc trung tâm giám sát nói, “Đếm ngược ba mươi giây.”

Hàng trăm nhân viên trong trung tâm vũ trụ lúc này đều một mảnh lặng ngắt như tờ, tất cả đều nín hơi chờ đợi.

“Đếm ngược hai mươi giây, châm ngòi tên lửa đẩy.”

Trong lòng mọi người bắt đầu đếm ngược. Phi hành gia ngồi trên tên lửa cũng cảm giác được rung động. Hàng ngàn gallons nước chảy bên dưới tên lửa của hệ thống hồng thủy (Water deluge system) có công năng làm giảm xóc rung động sau khi phóng ra để bảo vệ tên lửa và làm đồn bầy đẩy tên lửa đi.

“Mười, chín, tám, bảy... Khởi động động cơ!”

Động cơ chính được đánh lửa. Tên lửa bắt đầu lay động.

“Ba, hai... một! Chúc mọi người may mắn, phi hành đoàn!”

Khóa cố định của bệ phóng được phá nổ, đồng thời tên lửa đẩy mang nguyên liệu rắn cũng được châm ngòi. Phi hành đoàn lập tức cảm nhận được một lực mạnh đem đẩy bản thân ra khỏi chỗ ngồi, âm thanh cực lớn như thể hàng trăm tia sấm chớp cùng lúc đánh xuống mặt đất, đình tai nhức óc vô cùng. Rung động kịch liệt đến nỗi Dương Thế Hành gần như tưởng rằng tên lửa muốn nổ tung.

Sự chấn động này còn hơn cả trong phòng mô phỏng khiến cho trái tim của Dương Thế Hành không khống

chế được mà kinh hoàng.

Tên lửa tựa hồ ngừng lại một lúc làm Dương Thế Hành trong nháy mắt nghĩ rằng có trục trặc phát sinh. Nhưng ngay lập tức như muốn phản bác hẳn, nó rít gào bắt đầu rung động nâng lên.

Trọng lực càng lúc càng lớn. Đợi đến khi tên lửa thoát khỏi mây mù phát xạ thì có thể nhìn thấy chân trời từ từ mở rộng ở phía cửa kính của buồng lái. Khung cảnh càng lúc càng rộng ra, còn hơn cả lúc ngồi trên T-38 nhìn thấy. Cảnh vật như thể vừa bị chạm vào liền vỡ ra từng mảnh, sau đó biến thành những dải bông mây trắng.

Sức ép xuống ngực và trên lưng khiến người ta không thở nổi. Dương Thế Hành cảm thấy thân thể khẩn trương mà run, hai chân trở nên phù phiếm.

Trong túi của đồ vũ trụ có bùa hộ mệnh của hắn, lúc này đang dính sát vào người. Trọng lượng đó khiến người ta an tâm.

Âm thanh của tên lửa phóng ra một lát sau thì truyền đến trung tâm giám sát. An Lăng cảm giác được mặt đất hơn rung động và âm thanh ù ù bên tai.

Tên lửa trên màn nhìn như đang chậm rãi lên không, nhưng nếu dùng mắt thường thì không đến vài giây tên lửa khổng lồ đó chỉ còn lại một điểm nhỏ, sau đó biến mất trên bầu trời.

Trung tâm quản lý vẫn trong trạng thái đề phòng, không dám sơ suất trong lúc này.

“Một trăm hai mươi giây, tách bỏ tên lửa đẩy chất rắn.” Giám đốc trung tâm kiểm soát nói.

Hiện tại trong khoang tên lửa trọng lực đạt 4G, có điều Danny vẫn bình tĩnh kéo xuống van phanh nói: “Tên lửa đẩy thể rắn đã tách.”

Một nhóm nhân viên của trung tâm nhiệm vụ lập tức truy tìm vị trí rơi của tên lửa đẩy, chuẩn bị để thu về.

“Chụp phân gió tách rời!” Nhân viên kiểm soát nhắc nhở.

“Chụp phân gió và tên lửa thoát hiểm đã tách rời.” Danny nhìn thiết bị nói.

“Hai trăm năm mươi giây, tên lửa thứ hai tách rời.”

Giám đốc trung tâm kiểm soát nói.

Nhóm nhân viên phụ trách tên lửa thứ hai cũng bắt đầu làm việc.

Hiện tại, Người Tiên Phong II đang dựa vào tên lửa thứ ba của RocketMan để tiếp tục vượt qua bầu trời. An Lăng chăm chú nhìn màn hình, trái tim như bị ai nắm chặt lấy.

Kế tiếp là khoảng thời gian khó khăn nhất. Năm phút đồng hồ trôi qua kể từ khi tên lửa phóng ra nhưng khiến người ta không khỏi nghĩ vĩnh viễn cũng không dài đến như vậy.

“Đi vào quỹ đạo, tên lửa thứ ba tách rời.”

Giám đốc trung tâm kiểm soát nói.

Qua một lát sau, âm thanh của Danny hơi hưng phấn truyền đến: “Trung tâm vũ trụ, tên lửa thứ ba đã tách rời. Pin năng lượng mặt trời và bảng ăn ten đã mở, hoạt động bình thường. Chúng ta đang đi vào quỹ đạo và trạng thái vô trọng lực!”

Trong nháy mắt tiếng hoan hô vỡ òa. Các nhà khoa học và kỹ sư ôm nhau hoan hô, đây đó động viên tinh thần cho nhau khiến cho lần phóng ra thành công này càng thêm vui mừng.

Hình ảnh trong khoang lái vì rung động mà gián đoạn đường truyền lần thứ hai xuất hiện trở lại. Các phi hành gia đều đã rời khỏi chỗ ngồi, bỗng bồng bềnh trong không gian khoang thuyền.

An Lăng nhìn thấy hình ảnh của Dương Thế Hành lướt qua trên màn ảnh, thấy hắn đang rất hài lòng mà múa may. An Lăng không khỏi nắm chặt nắm tay, bỗng xúc động muốn rơi nước mắt.

Herbert ha hả cười, dùng sức ôm lấy An Lăng nói: “Chúc mừng cậu, cố gắng của cậu đã có hồi báo!”

Herbet cầm cây kéo trên bàn cắt đứt cà vạt của mình, sau đó đem kéo đưa cho An Lăng. An Lăng không nói gì mà cắt cà vạt của mình xuống.

Herbert giơ cao mảnh vải trên tay, kêu lớn: “Ê, mọi người còn chờ gì nữa!!”

Các kỹ sư lập tức phục hồi tinh thần, đều lấy ra kéo mình chuẩn bị sẵn mà cắt xuống cà vạt của bản thân tung lên trên không.

Nhất thời những mảnh cà vạt bay khắp không gian trong trung tâm nhiệm vụ như ruy băng hân hoan chúc mừng, khiến người ta không khỏi hoa mắt.

Mọi người hoan hô, hân hoan và hưng phấn đến khó có thể che giấu.

Người Tiên Phong II còn cách mục tiêu 347 kilômét, cách trái đất 160 kilômét, nghiêng 51.6 độ theo quỹ đạo hình eclips so với xích đạo, lấy vận tốc 8km/s bay quanh địa cầu.

Trong khoang buồng lái, phi hành đoàn bắt đầu cởi đồ vũ trụ ra, thay bằng quần áo lao động nhẹ nhàng, bắt đầu làm quen với môi trường làm việc vô trọng lực.

Dương Thế Hành tay vịn cái ghế, dùng lực nhẹ một cái thì cả thân thể nhào về phía trước... hoặc có thể nói là bay đến chỗ lái. Trong vũ trụ hoàn toàn mất đi khái niệm trái phải trên dưới, trần nhà cũng trở thành sàn nhà, hoàn toàn phá vỡ khái niệm không gian vốn có. Trong khoang không còn trọng lực khiến người ta không khỏi nghĩ diện tích sử dụng lớn hơn hẳn bình thường.

Hắn di động thân thể đến chỗ hai người lái. Danny và V tỷ đang kiểm tra màn hình kiểm soát để đảm bảo các thiết bị đều đang hoạt động bình thường.

V tỷ quay đầu nói: “Đi ra chỗ khác chơi đi, đừng đến đây quấy rối.”

Dương Thế Hành cười hì hì nói: “V phu nhân, mặt của chị... có vẻ sưng lên kìa.”

V tỷ bình thản đáp: “Cậu cũng thế, A Hành.”

Ở trong không gian vô trọng lực, chất lỏng trong cơ thể cũng sẽ nổi bồng bênh nên mặt người nào người nấy đều có chút sưng lên.

Dương Thế Hành trở lại chỗ ngồi, Cù Vũ Năng từ đơn vị trọng tải quay lại nói: “Không có vấn đề gì cả. Các thiết bị đều tốt.”

Nghe Quý Vĩnh nhìn đồ phi hành vũ trụ nói: “Đồ vũ trụ bình thường mặc vào nặng muốn chết, hiện tại... lại có thể nổi bồng bênh trong không gian, cảm giác này thật kỳ quái.”

Chiếc loa bên cạnh truyền đến âm thanh từ mặt đất vang lên: “Phi hành đoàn đừng buông lỏng. Một lát nữa còn phải kết nối với trạm vũ trụ.”

“Đã biết!” Dương Thế Hành nói với microphone, nhìn vào màn ảnh cười: “Đã xác nhận cổng kết nối và khoang phong kín hoạt động bình thường.”

Nhân viên trong trung tâm vũ trụ tiếp tục vội vã thu thập và phân tích số liệu của tốc độ phóng ra, góc độ và những dữ liệu khác để có thể giúp cho nhiệm vụ kế tiếp thêm thuận lợi.

An Lăng cũng không rảnh rỗi, dùng màn hình tia laser để kiểm tra xem thân của Người Tiên Phong II có bất cứ tổn hại nào hay không. Chỉ cần một lớp cách nhiệt bé bằng nắm tay bị tróc ra đều có thể mang đến nguy hiểm cho đợt đi trở về.

Người Tiên Phong II dự tính sau bảy phút sẽ kết nối với trạm vũ trụ. Trung tâm vũ trụ đang liên lạc với nhân viên trên trạm vũ trụ và NASA.

Từ màn hình của Người Tiên Phong II đã thấy được hình ảnh của ISS.

Trạm vũ trụ quốc tế được hợp tác xây dựng bởi mười sáu quốc gia, bộ phận nòng cốt dài 300 thước đủ để hỗ trợ tám pin mặt trời với diện tích lượng từ một mẫu Anh.

Cấu tạo của trạm khá phức tạp. Nước Nga phụ trách khoang thuyền sinh hoạt, nước Mỹ thiết kế trạm làm việc robot, Canada chế tạo cánh tay cơ giới, Đức chế tạo khoang thuyền thí nghiệm Colombia, khoang thuyền thí nghiệm Hy Vọng và sàn thí nghiệm lộ thiên của Nhật Bản. Trong đó, tổ ba khoang thuyền liên tiếp nhau của ISS do Italy chế tạo, phía trên vận chuyển hệ thống sinh hoạt của ISS, cũng là nơi để tiến hành cập bến.

Khi tận mắt nhìn thấy ISS, Dương Thế Hành nghĩ nó nhìn còn lớn hơn so với dữ liệu cung cấp.

“Hiện tại bắt đầu tiến hành kết nối thủ công.” Bộ đàm truyền đến âm thanh từ trung tâm kiểm soát dưới mặt đất.

Danny ấn nút trả lời: ” Bắt đầu cuốn ngược.”

Màn hình hiển thị cửa tiếp nối phía đối diện, mà máy tính cũng số hóa hình ảnh xong, rất nhanh tính toán ra cự ly và sai số.

“Đã cuốn xong, hiện tại cách cự ly mười mét.”

Danny thông báo, nhân viên trung tâm kiểm soát đáp lại: “Đã chỉnh sửa sai số!”

V tỷ nhìn qua cửa sổ, quan sát cự ly bằng mắt thường. “Góc độ có hơi nghiêng.”

Cô ngồi trở lại vị trí, bắt đầu chỉnh lại góc độ.

Hệ thống tự động của Người Tiên Phong II tinh chỉnh truyền lại về trung tâm dưới mặt đất.

“Sáu mét, năm mét... bốn, ba, hai, một!”

Thân máy của Người Tiên Phong II rung động một chút rồi bình tĩnh trở lại.

“Kết nối hoàn thành. Kết quả phân tích không có tình trạng bất thường, bắt đầu tăng áp lực!”

Nhóm Dương Thế Hành ba người đi vào khoang phong kín. Dương Thế Hành nhìn đồng hồ trên tay liên tục nhảy số.

“... 0.6, 0.7, 0.8! Hiện tại khí áp đạt 0.8, chỉ số dưỡng khí bình thường!”

Cánh cửa hình tròn của khoang thuyền chậm rãi mở ra, đứng ở bên kia là ba người phi hành gia ở trên trạm vũ trụ. Bọn họ nhìn nhóm Dương Thế Hành tươi cười: “Chào mừng đến với trạm vũ trụ quốc tế. Chúc mừng mọi người!”

Màn hình dưới trung tâm mặt đất hiển thị trạm vũ trụ kết nối hoàn thành. Các nhân viên công tác thở phào nhẹ nhõm gỡ xuống tai nghe, bắt tay nhau chúc mừng nhiệm vụ bước đầu thành công.

Tên lửa phóng ra chỉ có mấy tiếng đồng hồ nhưng quốc gia và mọi người đã tiêu tốn hơn mười năm và khoản tài chính khổng lồ để có thể hoàn thành. Truyền thông của các quốc gia đã đem tin tức phóng thành công truyền về nước mình, hàng trăm đài truyền hình của các nước cùng tiếp sóng lần lên không này.

Bộ phận PR của trung tâm vũ trụ lập tức tuyên bố việc kết nối thành công, các phóng viên ở khu truyền thông cũng không nhịn được vỗ tay hoan hô.

Lại thêm một quốc gia nữa độc lập lên được vũ trụ có nghĩa là cạnh tranh trong phương diện này sẽ bắt đầu gay gắt trong tương lai. Tin tức trung tâm vũ trụ có khả năng hợp tác với nước Nga cũng được truyền ra khiến cho mọi người không khỏi quan tâm đến phát triển sau này.

Mọi người vui vẻ chúc mừng thì An Lăng nhìn màn hình hiển thị cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Từ đầu đến cuối mục đích của hắn hoàn toàn không liên quan đến việc phát triển tiến bộ vũ trụ và các loại cạnh tranh, chỉ cần người kia bình an thì đó là gặt hái lớn nhất của hắn rồi.

Trên trạm vũ trụ quốc tế có ba người phi hành gia, trong đó hai người nước Nga và một là Nhật Bản.

Dương Thế Hành đi đến phí trước, dùng sức ôm lấy ba người kêu lên: “Đã lâu không gặp, Peter, Victor, còn có anh Ogihara!”

Hai người râu quay nón dùng sức vỗ lưng Dương Thế Hành, thiếu chút nữa làm Dương Thế Hành bay đi. Bọn họ vui vẻ nói: “Bên các cậu thật đúng là thành công thật. Quá tốt rồi. Đợi lát nữa chúng ta chúc mừng một chút!”

Ogihara vội hỏi: “Không được. Các anh đã quyền lần trước vì các anh uống rượu gây sự ở trạm vũ trụ mà ESA (Tổng cục vũ trụ Châu Âu) đã quyết định ATV (phi thuyền không người lái) gửi đi cũng không bổ sung rượu sao?”

Danny và V tỷ rời khỏi buồng lái đi đã đến khoang phong kín cùng mọi người nói chuyện. Danny nói: “Nhanh làm quen với hoàn cảnh một chút. A Hành đợi một chút rồi chuẩn bị EVA.”

“A? Nhanh như vậy đã ra hoạt động ngoài khoang thuyền? Quá tốt!” Dương Thế Hành nắm tay nói. “Có điều tôi nhớ không phải lần đầu tiên là ngày mai mà?”

Danny gãi gãi đầu nói: “Ổ trục hình U bên cổng kết nối có chút sai lệch nên cần phải gỡ xuống trước. Mô đun ngày hôm trước phóng ra đã được cánh tay cơ giới đem đến vị trí xác định, ngày mai có thể bắt đầu lắp ráp.”

Dương Thế Hành duỗi thân người: “Cũng không cần quen hoàn cảnh đâu, tôi muốn EVA một chút. Như vậy tôi đi đến khoang thư giãn chuẩn bị trước. Được chứ, trung tâm?”

Câu nói cuối cùng hắn nhìn vào màn hình hỏi. Không lâu sau đó trung tâm vũ trụ truyền đến trả lời: “ALPHA (tên gọi máy vô tuyến của trạm vũ trụ quốc tế), chấp nhận phi hành gia Dương Thế Hành ra khỏi khoang thuyền hoạt động.”

Peter và Victor hai người tán gẫu với những người còn lại trong khi Ogihara dẫn Dương Thế Hành đi đến khoang thuyền thư giãn.

Khoang thuyền thứ hai nằm ở cánh tay cơ giới II của Canada. Khi Dương Thế Hành hoạt động ngoài khoang thuyền cũng sẽ nối dây với cánh tay cơ giới này để tiến hành.

Phi hành gia trước khi đi vào trạng thái chân không phải tiến hành thả lỏng để tránh không bị say nơ. Trước khi bắt đầu hoạt động ngoài khoang thuyền thì phi hành gia phải vận động cường độ cao trong mười phút để bài trừ khí ni tơ ra khỏi cơ thể, đồng thời phải mang mặt nạ dưỡng khí oxy tinh khiết. Sau đó van không khí của khoang thuyền sẽ hạ áp lực xuống thấp, vận động xong phải ở trong hít thở oxy tinh khiết thêm ba mươi phút rồi bắt đầu mặc đồ phi hành cho việc hoạt động bên ngoài không gian.

Bộ đồ phi hành vũ trụ cho hoạt động bên ngoài không gian có một chiếc ba lô đeo máy duy trì áp suất không khí để thở, kiểm soát nhiệt độ, máy cung cấp ánh sáng, máy thu thanh và hệ thống năng lượng điện, có tổng trọng lượng là 60kg.

Bộ đồ phi hành được tạo thành bằng nhiều loại chất liệu khác nhau có trọng lượng rất nặng, khi mặc vào sẽ làm người ta cảm giác như đang mặc một đồ bằng xi măng, rất khó để bước đi. Mặc dù ở trong môi trường vô trọng lực nhưng vật thể vẫn còn khối lượng nên muốn di chuyển thì phải dùng sức mới được.

Dương Thế Hành tốn gần hai tiếng đồng hồ để mặc vào bộ đồ phi hành và kiểm tra các chức năng của nó, rồi trở lại khoang thư giãn để hít thở oxy tinh khiết thêm 60 phút mới hoàn thành quá trình. Hắn đi vào khoang phong kín chờ đợi nhiệm vụ.

“Chuẩn bị mở cửa.” Âm thanh của Ogihara truyền đến.

Dương Thế Hành nhìn qua máy chụp ảnh bên trong khoang làm một tư thế YA, sau đó cửa khoang từ từ mở ra.

Đối diện Dương Thế Hành, chính là trái đất.

Trạm vũ trụ vừa chạy đến vị trí có ánh sáng mặt trời. Hắn nhìn thấy được Thái Bình Dương, Châu Á, quốc gia của mình và đảo vũ trụ. Từ không gian nhìn xuống thì đảo vũ trụ là một màu trắng, tựa như viên ngọc trai được khảm lên mặt biển xanh biếc.

Sông ngòi và núi non, thảo nguyên bát ngát, sa mạc, những đô thị lớn đều có thể nhìn rõ ràng từ vị trí của trạm vũ trụ. Trên bầu trời của một nước nào đó dày đặc mây mù, lấp ló chớp điện màu tím.

Ngày và đêm của trái đất được chia bởi ranh giới mờ. Theo sự chuyển động của trái đất mà ranh giới bên phần tối dần dần biến thành màu cam, sau đó được nhuộm thành nhiều màu sắc nhìn giống như dải ánh sáng đang thôn phệ lấy hắc ám vậy. Mặt biển được ánh mặt trời chiếu đến lấp lánh vẩy bạc, đất liền bị tuyết trắng bao phủ phản chiếu quang mang màu xanh.

Xung quanh trái đất được bao phủ bởi một tầng sương bạc nhàn nhạt, cho dù đêm tối có bao phủ xuống thì tầng sương này cũng không biến mất. Đó là tầng khí quyển, nhìn xa xa như thể đó là ánh sáng tỏa ra từ trái đất.

Bản thân hắn sống trên trái đất gần ba mươi năm, lần đầu tiên hắn nghĩ rằng hành tinh này đẹp đến khó có thể tin được, còn rộng để độ bản thân đã ở trên vũ trụ rồi vẫn không thể nhìn thấy toàn cảnh của nó. Nếu muốn nhìn thấy toàn bộ trái đất ở trong mặt nhất định phải bay xa hơn, xa hơn nữa...

Dương Thế Hành nghe thấy tiếng hít thở gấp gáp của bản thân cùng với âm thanh vận hành của máy móc bộ đồ. Ngoài trừ những tiếng nhỏ bé đó, trong không gian không còn một tiếng động nào.

Máy vô tuyến của đồ phi hành vũ trụ truyền đến âm thanh rè rè: “Đây là trung tâm kiểm soát mặt đất, xin trả lời.”

Dương Thế Hành nghe thấy âm thanh đó không khỏi sửng sốt, cho dù vì khoảng cách quá xa khiến thanh âm có chút khác biệt, nhưng giọng điệu này hắn lập tức biết đó là ai.

“Tôi nghe rõ, An Lăng... chủ nhiệm.”

Trung tâm kiểm soát trên mặt đất, các nhân viên đang tập trung cùng một chỗ để kiểm soát hoạt động ngoài không gian của Dương Thế Hành, mà người chỉ đạo hắn tu sửa chính là người chịu trách nhiệm tên lửa An Lăng.

Máy quay trên bộ đồ phi hành sẽ chiếu ra hình ảnh Dương Thế Hành nhìn thấy, bởi vậy nên mọi người cũng được nhìn thấy hình ảnh tuyệt đẹp mà hắn chứng kiến khi vừa bước ra khoang thuyền.

Những phi hành gia từng ra ngoài không gian hoạt động đều sẽ gặp phải trường hợp như vậy. Trước hình ảnh bao la hùng vĩ, không ít lần họ phải lắc đầu để tỉnh tác lại mới có thể tập trung làm việc được.

Thấy hình ảnh Dương Thế Hành chứng kiến, An Lăng nhớ đến trước đây Dương Thế Hành từng nói rằng, hai người bọn họ sẽ cùng đi mặt trăng, và từ mặt trăng ngắm nhìn lại địa cầu.

Tuy rằng chuyện này không có khả năng thực hiện được, nhưng ít ra hắn có thể nhìn qua màn hình mà thấy được những gì Dương Thế Hành đang trải nghiệm.

Nghe được Dương Thế Hành trả lời, An Lăng nói: “Thế Hành, tôi cũng đang kết nối với phi hành gia Ogihara, anh ta sẽ điều khiển cánh tay cơ giới đưa cậu đến vị trí xác định.”

“Đã biết.” Dương Thế Hành dừng lại một chút rồi nói: “Thật vui vì nghe thấy âm thanh của anh.”

Giọng nói của Dương Thế Hành tràn ngập tình cảm ấm áp khiến An Lăng không khỏi mỉm cười nói: “... Tôi cũng vậy.”

“Chuẩn bị bắt đầu nhé!” Tiếng của Ogihara vang lên tràn đầy hưng phấn. Đáng lý thời gian này là đến phiên ngủ của anh, nhưng vì lo lắng khả năng điều khiển máy cơ giới của Peter và Victor nên Ogihara đành tự thân vận động.

Cánh tay cơ giới chậm rãi di chuyển, còn Dương Thế Hành rất cẩn thận ổn định cơ thể của mình. Làm việc trong vũ trụ không cần tốc độ, quan trọng nhất là độ an toàn và chính xác.

Dương Thế Hành nhìn dưới chân là một khoảng vũ trụ vô ngần, không đứng trên mặt đất bằng phẳng mà di chuyển có chút không thực làm trái tim hắn đập nhanh hơn. Mặc dù đã được huấn luyện mô phỏng không biết bao nhiêu lần nhưng một khi trải nghiệm được đến thực tế thì cảm giác lại hoàn toàn bất động.

Trong bể bơi, dây thừng lỏng có thể chỉnh lại, tua vít tuột tay có thể nhặt lên nhưng trong vũ trụ không gian thì Dương Thế Hành có thể sẽ bị trôi đi, dụng cụ bị đánh rơi sẽ bay ra và có khả năng gây hư tổn cho trạm vũ trụ. Chỉ cần phát sinh một sai lầm nhỏ thì hậu quả cũng khó mà tưởng tượng nổi.

“Thế Hành, tim cậu đập hơi nhanh đấy.” Nhận được báo cáo từ một nhân viên, An Lăng nói.

Dương Thế Hành hít sâu một hơi, nói: “Tôi hiện tại vừa khẩn trương vừa hưng phấn, trái tim như muốn nhảy ra ngoài vậy.”

Vũ trụ chân không đã không còn trở ngại về không khí, cũng không thể phân biệt được khoảng cách. Những ngôi sao chói mắt thoát nhìn như chỉ cần đưa tay ra là đụng được, thỉnh thoảng còn có những quả cầu lửa như sao băng xẹt qua bên cạnh. Nhưng hắn biết những ngôi sao đó đều cách xa đến một triệu, hoặc thậm chí là hàng trăm triệu năm ánh sáng.

“Không phải khẩn trương, tôi sẽ hướng dẫn từng bước một cho cậu.” An Lăng nói, “Đợi xong việc rồi cậu có thể thoải mái ngắm nhìn.”

Dương Thế Hành đóng chặt hai mắt lại rồi mở ra nói: “Biết có anh bên cạnh làm tôi yên tâm hơn rất nhiều. Cảm ơn, An Lăng.”

Chỉ có nhân viên trong bộ nghiên cứu và phát triển tên lửa cùng với các phi hành gia biết quan hệ của Dương Thế Hành và An Lăng rất tốt. Các nhân viên trong trung tâm kiểm soát khi nghe cuộc đối thoại của hai người thì khá bất ngờ, không nghĩ Dương Thế Hành và An Lăng lại quen thân đến như vậy.

Cánh tay cơ giới đem Dương Thế Hành chậm chậm đi đến vị trí xác định. An Lăng nhìn qua máy quay của Dương Thế Hành xác định bộ phận cần được tu sửa. Cổng kết nối giữa Người Tiên Phong II và trạm vũ trụ có một ổ trục bị chênh, làm hai khung máy mắc kẹt trong vị trí rất kì cục, nếu sau này ngắt ra sẽ rất khó khăn.

Dương Thế Hành vươn tay kéo một chút nhưng không si nhê gì.

Hắn nhìn bàn tay của mình, thử xòe ra.

Khi vừa đi vào vũ trụ chân không thì toàn bộ bộ đồ phi hành sẽ phồng lên, không khí sẽ tràn ngập trong đó. Tuy nhiên, việc khom lưng hoặc co chân sẽ rất khó khăn, giống như một người dùng tay không để lật ngược lại xăm lốp xe được bơm căng vậy.

Khi mặc vào đồ du hành, muốn cử động các đốt ngón tay phải dựa vào hệ thống móc xích và ròng rọc mới nhúc nhích được. Trong đó, bao tay là bộ phận khó thích ứng nhất. Nó giống như là một bong bóng hình bàn tay, muốn làm những động tác nhỏ nhất thì phải hao rất nhiều công sức mới lấy ra được đồ dùng.

“Thế Hành, cậu cùng kiểm kẹp nó ra thử.”

Dương Thế Hành lấy ra chiếc kiềm trong bọc dụng cụ, đưa vào giữa hai khung máy kẹp lấy rồi dùng lực kéo ra, “Chặt quá, không giữ được.” Dương Thế Hành thở một hơi nói.

Trên thực tế, du hành vũ trụ cũng không thoải mái dễ chịu như người dân thường nghĩ, mà ngược lại phải hao tổn rất nhiều sức lực. Trên người Dương Thế Hành đã vã mồ hôi, bởi vì không có trọng lực nên mồ hôi cũng không kết giọt rớt xuống mà dính trên da, dù có hệ thống thông gió bên trong nhưng vẫn khá khó chịu.

“Đến gần một chút để tôi nhìn đi.” An Lăng nói.

Dương Thế Hành đem máy quay lại gần. Đồng thời cầm máy thổi đi bụi trên ống kính và ổ trục. An Lăng nhìn kỹ, nếu như muốn lấy ổ trục ra khả năng chỉ có nước đợi Người Tiên Phong II rời đi mới có thể làm được.

” An Lăng, nếu không kẹp được thì tôi trực tiếp đập nó đi được không?”

“Như vậy khả năng sẽ ảnh hưởng đến khung máy...” An Lăng trả lời. Ban đầu hắn cũng nghĩ đến cách này, nhưng nếu có sơ xuất gì thì có thể ảnh hưởng đến sự an toàn của Người Tiên Phong II lúc quay về.

“Tôi sẽ rất cẩn thận. Chứ để nó kẹt ở đó cũng không ổn.” Dương Thế Hành nói.

Giám đốc trung tâm kiểm soát đã ở bên cạnh An Lăng quan sát, nhíu mày nói: “Như vậy có mạo hiểm quá không?”

An Lăng suy xét một chút rồi nói: “Cứ để phi hành gia Dương làm đi.” Nói xong hắn liền ấn nút vô tuyến nói: “Thế Hành, cần phải cực kỳ cẩn thận. Đồng thời cậu cũng chú ý một chút, trên quỹ đạo có rất nhiều rác vũ trụ, ở ngoài thời gian dài phải chú ý.”

“Tôi biết rồi.”

Dương Thế Hành nhìn thấy trên vách của trạm vũ trụ có một vết lõm có đường kính chừng 10cm do cát vũ trụ có vận tốc cao đập vào. Đây là một trong những nguy cơ tiềm tàng của vũ trụ.

Hắn định thần lại, lấy ra một cây búa nhỏ đưa vào khe hở, cẩn thận đập. Cánh tay cơ giới treo người hắn lên nên không thể làm động tác quá mạnh, nếu không sẽ gây giao động ảnh hưởng đến cánh tay cơ giới rồi truyền đến những bộ phận khác của trạm vũ trụ.

Dương Thế Hành động tác chậm chậm nhẹ nhàng, đập hơn mười lần ổ trục vẫn không di động nửa phần.

“Này, An Lăng. Anh biết tôi lên vũ trụ phát hiện lớn nhất là điều gì không?” Dương Thế Hành một bên đập, một bên nói, “Tôi vẫn luôn hướng lên vũ trụ, không lúc nào không nghĩ đến chuyện này... Nhưng đến hôm nay ở đây rồi thì tôi mới phát hiện toàn bộ vũ trụ đẹp nhất vẫn là trái đất. Kỳ lạ không?”

“Cậu muốn về nhà sao?” An Lăng dịu dàng hỏi.

“Nói đùa. Hành tinh duy nhất tôi nhìn thấy chỉ có một mình trái đất, tôi còn muốn nhìn nhiều hành tinh nữa rồi mới quyết định. Tôi nghĩ sao hỏa có lẽ thích hợp với tôi hơn.” Dương Thế Hành hì hì cười nói.

... Thích hợp nhất với Dương Thế Hành hẳn là mặt trời mới đúng, An Lăng nghĩ thầm. Đều tràn đầy sinh lực mà không ngừng bốc cháy, ánh sáng và sức nóng mãnh liệt không bao giờ tắt mà xuyên thủng bóng tối vô tận.

Trên màn hình có thể nhìn thấy Dương Thế Hành liên tục đập ổ trục, đột nhiên hỏi: “An Lăng, anh biết tôi mang theo bùa hộ mệnh gì không?”

An Lăng suy nghĩ một chút, nói: “Ảnh chụp với gia đình.”

“Đúng rồi. Hình gia đình của tôi gom lại một chỗ cùng với bùa hộ mệnh của những người khác. Đại ca treo nó trong khoang buồng lái. Chúng tôi dùng bùa hộ mệnh để phán đoán trạng thái vô trọng lực đó.”

Dương Thế Hành vừa cười vừa nói: “Bùa hộ mệnh của bọn họ rất buồn cười. Nghê đem nhẫn kết hôn và bùa hộ mệnh của mẹ cậu ta đi chùa cầu cho buộc vào một chỗ, đại ca cũng cầm nhẫn đính hôn với một cái bình thăng được trong trận vật tay hồi trẻ, A Năng thì mang ảnh của gia đình với mô hình phim hoạt hình!”

Hắn dừng một chút, quay đầu nhìn về trái đất. Lúc này, trạm vũ trụ đang quay bên phần tối của trái đất, thoát nhìn rất yên bình.

“Thật ra tôi không chỉ mang theo ảnh chụp của gia đình.”

Dương Thế Hành chuyển đường nhìn xuống ngực mình.

Hắn ngừng lại động tác, thông thả mở cái túi trước ngực ra. Mọi người trong trung tâm kiểm soát nhìn theo cử động của hắn, có vẻ rất hứng thú.

Dương Thế Hành mang ra một tấm ảnh đã có chút phai màu vì năm tháng, nhưng hai người trong ảnh chụp nhìn vẫn rất sống động, như không bị ảnh hưởng chút nào bởi thời gian.

Đó là tấm ảnh treo trong phòng làm việc của Dương Thế Hành, bức hình chụp hắn và An Lăng thời trung học.

“Đối với tôi mà nói, quan trọng nhất chính là gia đình, đồng nghiệp và cả anh nữa, An Lăng. Đồng nghiệp đã cùng đi với tôi rồi, bởi vậy nên tôi chỉ mang theo hai tấm ảnh chụp.

Tay hắn chậm rãi mơn trớn tấm ảnh. “Sau này, tôi cũng chỉ mang theo ảnh của người nhà.”

An Lăng nhìn màn hình, hoàn toàn không chú ý đến những bàn tán khe khẽ không hiểu sự tình của những nhân viên khác.

Những lời này cũng chỉ có An Lăng và Dương Thế Hành hiểu, nhưng cách hiểu của hai người lại hoàn toàn khác nhau.

An Lăng bỗng cảm thấy ngực có chút đau đớn, nghĩ rằng đây là lúc Dương Thế Hành thực sự buông tay.

Dương Thế Hành đem ảnh chụp bỏ lại vào trong túi, tiếp tục công tác trên tay. Bàn tay của hắn đau nhức, bao tay dày khí phát cứng nên phải dùng rất nhiều lực so với bình thường mới có thể cầm chắc được dụng cụ. Tuy nhiên, hắn vẫn đang duy trì tốc độ và lực như ban đầu, cẩn thận đập ổ trục.

Mặc dù khá chậm nhưng ổ trục bắt đầu lỏng ra. Qua hơn hai tiếng gõ của Dương Thế Hành thì linh kiện rất cục cũng thuận lợi đi vào ổ.

Trung tâm kiểm soát mặt đất cùng với trạm vũ trụ lập tức kiểm tra. Tình trạng của Người Tiên Phong II hoàn toàn bình thường, không có một chút tổn hại nào.

Nhân viên của trung tâm không khỏi vỗ tay. Đây là lần du hành vũ trụ đầu tiên của trung tâm vũ trụ từ khi được thành lập, nhiệm vụ thực hiện tương đối thành công.

Dương Thế Hành thở dài một hơi, đem cây búa bỏ lại vào trong bao, sau đó nằm bên bức tường ngoài của trạm vũ trụ. Nhìn qua màn hình có thể biết hắn đang si mê ngắm nhìn trái đất và sao trời.

“Trung tâm, tôi tự đáy lòng nghĩ các anh hãy để cho các nghệ sĩ lên đây đi.” Dương Thế Hành tán tụng, “Để có thể diễn tả hết cảm giác trong lòng thì chỉ có họa sĩ và nhà văn mới làm được trọn vẹn thôi phải không?”

An Lăng cười cười nói rằng: “Cậu làm rất tốt, chúc mừng.”

Dương Thế Hành đột nhiên trầm mặc, một hồi lâu, âm thanh của hắn mới vang lên: “Bởi vì tôi biết anh đang nhìn tôi. Chỉ cần biết sự tồn tại của anh thì tôi sẽ có động lực để làm thật tốt.”

Những lời này nói ra khiến các nhân viên đang bàn tán to nhỏ đột nhiên yên tĩnh lại, một bên làm bộ xem xét tư liệu trong tay một bên len lén nhìn phản ứng của An Lăng.

An Lăng nhìn màn hình, trong mắt phản chiếu lại hình ảnh Dương Thế Hành đang ngắm nhìn.

“Từ lần sau, tôi sẽ không mang theo ảnh chụp của anh nữa...”

Dương Thế Hành nói đến phân nửa, đột nhiên đưa tay chỉnh máy quay. Sau một loạt tiếng động lạch cạch thì xuất hiện trên màn hình chính là gương mặt của Dương Thế Hành. Hóa ra hắn đem máy quay từ trên đồ phi hành mang xuống quay bản thân mình.

Gương mặt hắn hơi đỏ, không biết là vì nóng bức hay do vừa nói ra những lời khó mở miệng.

Dương Thế Hành gương mặt nhìn, nghiêm mặt nói: “Bởi vì một ngày nào đó, tôi sẽ dẫn anh đi theo, chúng ta sẽ ngồi ở mặt trăng ngắm nhìn trái đất nơi chúng ta lớn lên. Đây là lời hứa của chúng ta vậy nên anh không thể đi. Nếu không anh sẽ nợ tôi cả đời.”

Những lời này như đang tỏ tình khiến nhân viên đang làm việc ồ lên một trận.

An Lăng mím môi, khó nén rung động và hoảng hốt trong lòng. “Thế Hành, cậu đang làm cái gì vậy?”

“Tôi... tôi đang theo đuổi anh!” Dương Thế Hành đỏ mặt thành khẩn nói. Hắn ngừng mắt nhìn ông quay của máy như muốn xuyên thấu qua máy móc mà nhìn đến An Lăng phía đối diện.

Trung tâm kiểm soát mặt đất rơi vào một sự tĩnh mịch. Tất cả mọi người đều hiểu đây không phải là lúc mở miệng xen vào.

“Thế Hành, cậu...”

“Tôi biết, mặc dù lúc này tôi vẫn chưa đủ để anh tin tưởng nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc đâu!” Khuôn mặt của Dương Thế Hành dính sát vào máy quay nhưng muốn An Lăng có thể nhìn thấy sự quyết tâm của hắn. “Tôi sẽ tiếp tục theo đuổi anh, cho đến khi anh tin tôi mới thôi. Dù là mười năm, hai mươi năm tôi cũng sẽ không từ bỏ anh đâu!”

An Lăng gần như đưa tay đầu hàng với hành vi ngu xuẩn này của Dương Thế Hành. Dám trước mắt bao nhiêu người nói ra những lời như vậy... Cổ họng hắn khô khốc, cay đắng nói: “Thế Hành, như thế chỉ hại cậu...”

Dương Thế Hành nở nụ cười, cười đến sáng lạn như thể hắn không có bất kì lo lắng hay gánh nặng nào cả. “Tuần trước khi gặp gia đình tôi đã nói với bọn họ rằng tôi cả đời này chỉ thích một người. Đại ca và V tỷ mọi người cũng đều đã biết bọn họ đều cổ vũ tôi nên làm chuyện mình muốn. Những người quan trọng trong cuộc đời tôi đều ủng hộ quyết định của tôi rồi, kể tiếp... chỉ còn lại anh mà thôi.”

Hắn ngừng lại, nửa oán giận nửa thoải mái nói: “An Lăng, anh lo lắng quá nhiều. Cho dù tôi thích anh thì chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống và tiền đồ của tôi cả. Nếu như không có tôi thì còn ai có thể đảm nhiệm được những công việc phức tạp như thế này? Việc xây dựng căn cứ trên mặt trăng sắp tới nhất định cũng sẽ có tôi. Cho dù có người bất mãn với chuyện đó thì tôi cũng sẽ thể hiện thực lực của mình cho bọn họ ngậm miệng lại.”

An Lăng kinh ngạc nhìn chăm chú vào màn hình, trong lòng vui buồn lẫn lộn. Hắn chưa từng nghĩ đến Dương Thế Hành có thể làm ra hành động to gan đến vậy. Thế nhưng, hắn càng lo lắng Dương Thế Hành sẽ vì như vậy mà bị tổn thương, nếu để gương mặt của người này hiện lên một tia đau khổ nào thì An Lăng không thể tha thứ cho bản thân mình được.

“An Lăng, tôi cũng đã nghĩ đến nhất định sẽ có người bất mãn với tôi, nói xấu sau lưng tôi, nhưng tôi không quan tâm... Chỉ cần có anh ở bên thì tôi sẽ có dũng khí để đối mặt với tất cả.”

Dương Thế Hành dừng một chút rồi hăng hái nói: “Nếu như anh không thể chịu đựng được những chỉ trích này thì tôi sẽ mang anh đến vũ trụ. Trên vũ trụ không cần phải để ý đến cách nhìn của ai cả, chúng ta có thể là chính bản thân mình... Như vậy cũng rất tốt phải không?”

Đôi mắt tràn ngập chân thành của Dương Thế Hành nhìn chờ đợi, phẳng phất như nó xuyên qua tầng khí quyển, xuyên thấu những kiến trúc xi măng, lướt qua cự ly mà An Lăng không thể chạm tới mà nhìn trực tiếp vào tâm khảm hắn, khiến An Lăng không tự chủ được mà dâng trào cảm xúc.

An Lăng phát hiện bàn tay mình nhẹ nhẽo run, hai chân cũng vô lực, máu như đều chảy hết vào ngực, trong ngực tràn đầy thứ xúc động không tên, tim đập nhanh như nổi trống.

“Này, An Lăng, hứa với tôi đừng rời đi.”

Dương Thế Hành nhìn màn hình thấp giọng nói, “Sau này, hoặc sau sau nữa, cho dù đi mặt trăng hay là sao hỏa, tôi muốn có thể du hành bằng tên lửa mà anh chế tạo ra. Có điều, tôi không muốn anh vì tôi mà ở lại... Lúc này đây, cái tôi muốn là anh cùng một chỗ với tôi nên mới ở lại.”

Cùng một chỗ... Trong lòng An Lăng nghiền ngẫm ý nghĩa của từ này.

Điều đó có nghĩa là hắn sẽ không để ý đến ánh mắt của thiên hạ, quang minh chính đại sống vai cùng với Dương Thế Hành, không phải âm thầm chịu đựng tổn thương tinh thần một mình, không phải đau lòng oán hận vì không thể chạm tới người mình yêu...

Con người đã cứu hắn ra khỏi vực sâu không đáy đó, hắn thật sự có để độc chiếm toàn bộ ánh sáng của người đó sao?

“Đừng suy nghĩ nữa, mau trả lời anh ta đi!”

Một nhân viên nữ bỗng nhiên kêu lên, đánh vỡ bầu không khí kì dị của trung tâm kiểm soát. Sau đó mọi người bắt đầu reo hò ầm ỹ kêu, “Nhanh lên đi chủ nhiệm”, “Là đàn ông thì dứt khoát đi”.

An Lăng không rảnh để tự hỏi những lời động viên đó xuất phát từ thật lòng hay chỉ muốn xem kịch vui, hai tay đặt trên đầu gối nắm lại, nhìn lên màn hình, xuyên qua những cái khe mà thấy những bó dây điện lớn, phẳng phất như nhìn thấy đôi mắt của Dương Thế Hành sẽ làm hắn dâng lên một cảm giác tội lỗi.

Dương Thế Hành nghe được âm thanh vang lên từ vô tuyến, rụt rè nói: “Ý, ý của anh như thế nào? Anh cần vài ngày để suy nghĩ không... hay là vài tháng?”

An Lăng chậm rãi đưa tay về phía máy đàm thoại vô tuyến, nhưng chân chừ giữa không trung không thể dứt khoát được. Lúc này hắn nên làm thế nào? Dù trả lời như thế nào cũng mang lại hậu quả không lường trước được, nếu như...

Một bàn tay ấm áp vỗ lên vai An Lăng. Hắn quay đầu thì thấy Herbert đứng bên cạnh mình, nhìn không dời mắt khỏi màn hình trung tâm.

“Con trai à, đừng tính toán quỹ đạo và sai điểm nữa, ở những lúc như thế này thì hãy tin tưởng trái tim mình đi.”

Giọng Texas bình thường nói nghe như tiếng của người say xỉn thì lời Herbert lúc này nghe lại rất đáng tin.

“Cậu không thể nào đoán trước được tương lai. Bất cứ chuyện gì tốt xấu cứ nên thử một lần. Thà làm rồi hối hận vẫn tốt hơn không làm mới hối, phải không?”

Triết lý nhân sinh Herbert đều đúc kết từ chính bản thân ông, còn An Lăng thì không có cách dám gặt bừa. Nếu chỉ đơn giản như vậy có thể giải quyết mọi chuyện thì mấy ngày nay hắn cũng không tự dày vò mình đến như vậy, đến việc gặt đầu đồng ý cũng do dự không quyết định được.

Hắn nhìn màn hình, trên mặt Dương Thế Hành tràn ngập lo lắng lẫn mong chờ, đôi mắt chăm chăm chờ đợi An Lăng đáp lại.

An Lăng trong lòng khẽ động, dường như hiểu ra cái gì đó.

Mười năm qua hắn cố gắng chỉ vì nụ cười của Dương Thế Hành, vì không muốn hắn bị tổn thương mới che dấu tình cảm của mình, nhưng Dương Thế Hành cũng không cần sự bảo vệ của hắn.

Ngay từ lúc bắt đầu không có thứ gì, Dương Thế Hành đã bắt chấp mọi thứ để theo đuổi giấc mơ của mình, dù không có An Lăng tồn tại thì Dương Thế Hành cũng có thể vượt qua khỏi mọi chông gai, loại bỏ hết mọi khó khăn để đến được đây...

Hắn trở nên mạnh mẽ, kiên cường hơn rất nhiều. Người thiếu niên ngây ngô dễ xúc động trong ký ức đã trở nên kiên nghị thành thực, mà bản thân hắn lại vẫn như mười năm trước, toàn đưa mình vào ngõ cụt, làm như bản thân mình là diễn viên trong phim bi kịch vậy...

Dương Thế Hành không phải muốn sự hi sinh tự nguyện của mình, mà chính là sự tin tưởng và tấm lòng An Lăng che dấu đằng sau, muốn hai người ngang hàng giúp đỡ lẫn nhau...

Vì sao hắn không nghĩ đến, nên tin tưởng Dương Thế Hành thêm chút một nữa, dựa vào hắn thêm một chút nữa?

Nếu như bảo vệ Dương Thế Hành không phải là nghĩa vụ hắn áp đặt lên mình, thì có nghĩa An Lăng có thể bỏ đi gánh nặng và thẳng thắn nhìn đến tương lai vô định phía trước? Nếu như có Dương Thế Hành bên cạnh thì An Lăng sẵn lòng mỉm cười mà đón nhận bất cứ khó khăn gì.

Trong lòng An Lăng chưa bao giờ bình yên như vậy, hai vai buộc chặt thả lỏng xuống. Hắn quay đầu nhìn Herbert một chút, hơi gặt đầu rồi quay sang màn hình, ấn vào nút liên lạc vô tuyến

... Thế Hành, cậu nói chỉ cần có thể cùng tôi một chỗ thì sẽ có dũng khí đối mặt với mọi thứ. Những lời đó đáng lẽ là tôi nên nói mới đúng. Vì quen biết cậu mà cuộc đời tôi mới có ý nghĩa, bởi vì có cậu mà tôi mới có thể...

An Lăng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi sau đó mở miệng nói, âm thanh bình tĩnh nghe không ra bất cứ tình cảm gì: “Tôi chờ cậu trở về.”

Mọi người rơi vào trầm mặc, nhất thời không thể hiểu được nhưng nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Dương Thế Hành trên màn hình thì hiểu ra, tiếng hoan hô vỡ òa, còn mừng hơn của lúc phóng tên lửa thành công. Nhân viên công tác trong trung tâm vỗ tay hoan hô ầm ỹ, đều tiến đến ôm An Lăng một cái chúc phúc động viên hẳn.

Giám đốc trung tâm kiểm soát nghe thấy một trận ồn ào vội vã tiến đến, lớn tiếng nói: “Chuyện này không ai được để lộ ra ngoài, biết không! Hiện tại đang là thời điểm quan trọng, không được để truyền thông dời đi tiêu điểm...”

Mọi người ồn ào áp đi tiếng nói của giám đốc trung tâm, mà An Lăng bị mọi người vây quanh càng không bị ảnh hưởng. Hắn nhìn Dương Thế Hành trên màn hình mà nhàn nhạt mỉm cười.

Hắn hoàn toàn không nghe thấy những âm thanh xung quanh, trong mắt chỉ còn lại một mình Dương Thế Hành, chỉ cần có Dương Thế Hành bên người, hắn có thể từ bỏ tất cả.

Trên mặt của Dương Thế Hành cũng tràn đầy nụ cười, thuần túy chân thật. Sau mười năm khoảng cách, hai người rốt cuộc cũng nhìn nhau mà mỉm cười.

Dương Thế Hành cười đến sáng lạn và An Lăng bình thản không màng đến danh lợi, hai người thoát nhìn như trong tấm ảnh cũ.

Cho dù mười năm qua, bọn họ đã từ không còn là những thiếu niên ngây thơ hồn nhiên mà trải trụi với rất nhiều khó khăn gian khổ, bọn họ cuối cùng cũng cùng một chỗ.

Dương Thế Hành đem máy quay gắn lại trên đồ phi hành.

Qua màn hình, An Lăng thấy Dương Thế Hành lấy ra bức ảnh trong ngực, nhìn tấm ảnh một chút rồi đưa tay ủi phẳng bề mặt hơi nhăn, sau đó thả nó trôi đi.

Ảnh chụp bay lượn trong vũ trụ, càng bay càng xa rồi cuối cùng biến mất trong phần tối của trái đất như thể bị mặt đất mở ra hút vào, trở về sự ôm ấp đất mẹ. Cũng giống như An Lăng và Dương Thế Hành hai người, đều mang trong người lý tưởng của mình hơn mười năm để rồi cuối cùng quỵn luyến mà trở lại bên cạnh đối phương.

Nhìn từ không trung vũ trụ, có thể thấy được những dải đèn sáng lấp lánh, rực rỡ như bầu trời năm xưa hai người cùng nhau ngắm sao.

— The end —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-tron-den-vu-tru>